

nghe lời anh nhất

L
U
C
M
A
N
H
T
I
N
H

Edit | Mộc Tử Đằng

illustrated by hana

NGHE LỜI ANH NHẤT

Tác giả: Lục Manh Tinh

Số chương: 57 chương + 4 phiên ngoại

Thể loại: Hiện đại, sạch, sủng, hào môn thế gia, trau già gặm cỏ
non

Nhân vật chính: Tô Hiến Ngôn và Trình Tư Miên

—★—

dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1: Lần đầu gặp mặt

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên là một cái tên rất dịu dàng, đọc lên rất mềm mại giống như một cơn gió nhẹ thoáng qua. Nhưng người quen biết với Trình Tư Miên đều biết, cô cùng với tên của cô không hề giống nhau chút nào. Nếu cô là gió thì chắc chắn đó chính là gió lốc.

Đại khái cũng bởi vì cô là một người ngang ngạnh, cho nên khi cô bị vứt bỏ cũng chỉ thảm hại một tí mà thôi.

Còn bây giờ thì Trình Tư Miên đang đứng trước một cái biệt thự nhỏ, bên cạnh chỉ có một cái vali.

Mười phút sau có người lái xe dừng lại trước mặt cô. Một người đàn ông từ trên xe bước xuống, trên người là bộ âu phục đơn giản, chân mang đôi giày da sáng bóng.

Trình Tư Miên nhìn người đàn ông đi đến gần, ánh mắt lướt qua khuôn mặt đầy vẻ tức giận kia có hơi cứng nhắc, đôi môi hồng nhạt mím thành một đường thẳng.

“Ánh mắt đó là sao, cô nhìn tôi với ánh mắt đó là có ý gì hả!” Da đầu Trình Tàn đều tê dại cả lên, “Cha cô tại sao lại ném cô cho tôi, còn cô sao lại thật sự đến tìm thế này, sao không cắt đi chỗ khác!”

Trình Tư Miên kéo vali, ngược mắt nhìn anh ta, không thém đếm xỉa đến, trả lời, “Chú, ông ấy là anh ruột của chú. Ông ấy phá sản chạy trốn, người thân lại chỉ có một người thôi...Cho nên mới gửi cháu cho chú.”

“Người thân cái rắm! Ông Trình cha tôi cũng chính là ông nội cô từ khi qua đời thì tôi cũng chưa từng gặp qua anh ta, anh ta giàu sang phú quý nhưng chưa từng nghĩ đến tôi, bây giờ phá sản rồi thì chạy đến đây xin giúp đỡ hả?” Trình Tàn hừ hừ, “Cô đi tìm người khác đi, muốn sống với ai thì sống.”

“Ngoại trừ chú thì cháu không còn ai khác để tìm.” Trình Tư Miên thu hồi ánh mắt nhét nhác của mình lại, dáng vẻ ủy khuất muốn có là xuất hiện ngay, “Hơn nữa trên người cháu một xu cũng không có.”

Trình Tàn thiếu chút nữa là không bình tĩnh được, “Vậy tôi làm sao chăm sóc cô được, tôi còn phải đi tìm bạn gái nữa có được không, nói là con gái thì cũng quá lớn rồi!”

“Không cần chú chăm sóc cháu, cháu sẽ không quấy rầy việc chú tìm bạn gái đâu.” Trình Tư Miên nói đầy nghiêm túc, “Chỉ cần chú cho cháu chỗ ở, ăn cơm có thêm đôi bữa là được, học phí lúc trước cháu đã đóng rồi nên chú cũng không cần lo cái này. Nếu chú thương cảm thì có thể cho cháu tiền tiêu vặt là được.”

“Cô!” Trình Tần tan nát cõi lòng ngay tại chỗ.

Trình Tư Miên hơi trể môi xuống, đôi mắt to bắt đầu dâng lên làn hơi nước, “Chú, cháu chỉ có một người thân là chú, mẹ cũng không cần cháu nữa, cha cũng vậy. Nếu chú không chứa chấp cháu thì cháu phải lưu lạc đầu đường xó chợ mất thôi, chú ơi, cháu sợ.”

Trong lời nói của Trình Tư Miên còn mang theo chút run rẩy, đúng là thế giới nợ cô một tượng vàng Oscar, nhìn qua dáng vẻ đó không thể không thương hại.

Trình Tần nhìn Trình Tư Miên như vậy quả thật trong lòng đã bắt đầu lung lay, mấy năm trước khi quan hệ còn chưa rạn nứt, anh ta thật sự rất thương yêu cô cháu gái này.

Nhưng mà anh ta cực kỳ ghét cái dáng vẻ giả tạo kia của anh trai, dựa vào cái gì làm sai còn bỏ trốn, đem con gái ném lại cho anh ta?! Quen thân với anh ta lắm sao!

“Khi cha quay về cháu sẽ không quấy rầy chú nữa đâu, được không.” Trình Tư Miên kéo tay áo của Trình Tần, “Cháu van cầu chú đấy, hãy cho cháu ở lại đi, cha cháu có nhiều kẻ thù như vậy nói không chừng cháu cũng có thể bị...”

Trình Tần nhắm mắt lại, rốt cuộc cũng thỏa hiệp, thật ra thì trước khi tới đây anh ta cũng đã thỏa hiệp rồi bằng không thì cũng không tới làm gì, “Nơi này không chỉ có mình chú, hơn nữa chú sẽ không cho cháu nhiều tiền để phung phí đâu, cháu bây giờ không còn là đại tiểu thư nữa, biết chưa hả?”

Trình Tư Miên dùng sức gật đầu, “Cháu biết rồi.”

“Hừ, tốt nhất là vậy, đi vào theo chú.” Trình Tần lấy chìa khóa mở cửa ra, “Bọn chú còn có việc, cháu đợi trước đi.”

“Dạ”

“Bởi vì cháu mà chú cũng không ăn cơm, thật là...”

“Chú, chú chưa tốt nghiệp nhỉ, mới học năm thứ nhất hả?” Trình Tư Miên đi theo sau anh ta vào cửa, “Vậy mà thật lợi hại thế này đây.”

“Chú mà không lợi hại thì chết đói từ đời nào rồi, cha cháu quả thật là lòng lang dạ sói, thừa dịp ông nội cháu qua đời mà ôm đi hơn phân nửa tài sản, mẹ nó, nghĩ đến lại thấy tức giận!”

“Đừng tức giận đừng tức giận, bây giờ ông ấy đã bị báo ứng rồi đó thôi.” Trình Tư Miên sờ sờ môi, “Tham thì thâm mà.”

Trình Tần quay đầu nhìn cô một cái, “Cháu lại dám nói cha cháu như vậy?”

“Chú à, bây giờ chúng ta đang cùng chung một chiến tuyến, chú nghĩ xem, chú là em trai bị bỏ rơi, còn cháu là con gái cũng bị bỏ rơi nốt, đây không phải là đồng bệnh tương liên à?”

“Đi đi, ai lại đồng bệnh tương liên với cháu chứ.” Trình Tần kéo cà vạt một cái, “Phòng bên trái ở trên lầu là của chú, còn mấy phòng khác là của người khác, còn của cháu thì chờ khi nào chú quay về sẽ sắp xếp sau, nhớ tuyệt đối không được đi lung tung, ngoan ngoãn mà ngồi ở phòng khách đi, biết chưa hả?”

Trình Tư Miên gật đầu.

“Được rồi, chú có việc gấp nên phải đi trước đây.”

“Này chú!”

Trình Tần căn bản không để ý đến cô, vội vàng mở cửa đi ra ngoài.

Trình Tư Miên nghe được tiếng xe hơi đã đi thì đành từ bỏ không gọi Trình Tần nữa.

Cô không có tiền, hôm nay lại đi đến nơi này mất cả ngày trời, cô cũng sắp mệt chết rồi, hơn nữa cũng đói muốn chết rồi.

Trình Tư Miên mang theo một túi cùng cơn đói dựa trên sofa mà ngủ.

Ngủ khoảng được hai tiếng thì Trình Tư Miên tỉnh vì đói. Cô mở mắt ra nhìn bốn phía chung quanh một cái, yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn treo trên trần là sáng rõ.

Hơn mười một giờ rồi mà Trình Tần vẫn chưa về.

Trình Tư Miên đứng dậy đi vào phòng bếp định tìm gì đó để lót dạ, mở tủ lạnh ra chỉ có một mảnh trống không, chỉ còn duy nhất một trái táo nằm lẻ loi, không biết đã ở đây từ bao giờ.

Trình Tư Miên: “...”

“Lách cách.” Có người mở cửa bằng chìa khóa.

Ánh mắt Trình Tư Miên sáng lên, nghĩ ngay đến Trình Tần trở về sẽ được ăn. Vì vậy chạy nhanh đến cửa định dùng tinh thần nhiệt tình nhất đón anh ta.

“Chú~ Rốt cuộc chú cũng trở về, cháu...” Thanh âm chợt ngừng lại, Trình Tư Miên kinh ngạc nhìn người ngoài cửa.

Mà người ngoài cửa cũng hơi đứng khựng lại.

Người đứng ngay cửa mặc âu phục đen, mang cà vạt đen, tóc vô cùng gọn gàng. Anh đứng ở nơi đó, mang theo một chút lạnh lẽo từ bên ngoài.

Đây là bạn của chú à? Trình Tư Miên bình tĩnh quan sát, đáng đáp lại còn đẹp mắt như vậy.

Da hơi trắng, đôi mắt yên tĩnh không gợn sóng, môi hơi mở, đôi mắt vô cùng tinh xảo kia đang nhìn cô một cách kỳ quái.

Dịu dàng ôn hòa nhưng không phải là cái loại ôn hòa có thể đến gần mà chỉ có thể nhìn như vậy thôi, nói chung đây chính là người chỉ có thể nhìn từ xa.

“Cô là?” Môi anh khẽ mở, mang chút nghi ngờ.

Trình Tư Miên luôn rất biết ăn nói trong mọi tình huống, nhưng ngay lúc này lại rối rắm.

Anh đến gần một bước, từ trên cao nhìn xuống, “Chú? Tên cô là gì?”

Trình Tư Miên không tự chủ được lui về sau một bước, “Tôi là Trình Tư Miên.”

Anh không nói gì.

Trình Tư Miên ho khan một cái rồi nói tiếp, “Tôi tìm chú tôi, chính là Trình Tần. Chú ấy để tôi ở nhà chờ sau đó đi ra ngoài đến giờ cũng chưa trở về, không biết chú ấy đang ở đâu.”

Anh nhíu mày lại, như nhớ đến cái gì, nói: “Hôm nay cậu ta có xã giao chắc sẽ về trễ.”

“Uh...”

Anh gật đầu một cái rồi đi vòng qua người cô định lên lầu nhưng đi được mấy bước lại quay trở lại, khẽ cau mày nói: “Cần giúp cô gọi cho cậu ta không?”

Trình Tư Miên vội vàng gật đầu: “Được.”

Nói xong Trình Tư Miên nhìn thấy anh lấy điện thoại ra.

Trình Tư Miên nhìn nhanh qua tay anh

một cái, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài trắng nõn. Móng tay được cắt ngắn gọn gàng giống như vỏ sò trong suốt áp lên ngón tay anh.

“Nghe đi.”

Trình Tư Miên thu hồi tầm mắt lại, lấy điện thoại từ tay anh áp lên tai nghe.

Điện thoại reo rất lâu nhưng không có ai bắt máy, Trình Tư Miên chờ đợi chỉ nghe được giọng nữ máy móc truyền đến vì vậy đành trả lại điện thoại cho anh, “Không có ai bắt máy.”

“Ừ.” Anh cất điện thoại đi, “Chút nữa cậu ta sẽ về thôi, cô nếu buồn ngủ có thể vào phòng cậu ta nghỉ ngơi.” Nói xong anh quay người đi đến phía cầu thang.

“Này, Chờ một chút.” Trình Tư Miên gọi anh lại, “Tên anh là gì?”

Anh quay người lại, dừng một chút rồi nói, “Tô Hiến Ngôn.”

Lễ phép lại hỏi hột.

Trình Tư Miên nhắm lại tên anh trong lòng một lần nữa. Sau đó ngay lúc anh định đi lên lầu thì kéo lấy tay áo anh, giọng nói trong trẻo nhưng đáng thương, “Ô Hiển Ngôn, tôi sắp chết đói rồi, anh có thể cho tôi chút đồ ăn không?”

Mấy phút sau, Trình Tư Miên ngồi cạnh bàn ăn, tay chống cằm nhìn Tô Hiển Ngôn đang nấu đồ ăn trong bếp.

“Cần tôi giúp không?”

“Ngồi đó đi.” Thanh âm của anh có chút trầm thấp nhưng lại có cảm giác mượt mà, từ tính vô cùng.

“Ồ.” Trình Tư Miên lắc lắc chân.

Trình Tư Miên là một người rất tinh ý, cô biết lúc nào có thể có lúc nào có thể giảng. Trước kia cô có thể làm xằng làm bậy nhưng bây giờ thì không thể.

Cô muốn ở lại đây nên ở trước mặt Trình Tần phải biểu hiện đáng thương và phải ngoan ngoãn nhiều hơn. Bây giờ cô cần ăn cơm cho nên phải càng nghe lời Tô Hiển Ngôn.

Nửa tiếng sau.

“Ăn đi.” Tô Hiển Ngôn đặt một phần sủi cảo nóng hổi trước mặt cô, “Ở nhà chỉ có cái này thôi.”

“Tôi cứ nghĩ là chỉ còn một trái táo thôi chứ, thì ra trong tủ còn có sủi cảo.” Trình Tư Miên bụng chén lên ăn vô cùng nhanh, đã đói một ngày rồi nên bây giờ được ăn cảm giác như sống lại, sủi cảo nóng hổi, nhân thịt sủi cảo làm Trình Tư Miên muốn bay lên trời.

Tô Hiển Ngôn nhìn cô gái nhỏ bé trước mắt, loáng thoáng nhớ đến lúc trước Trình Tần có nhắc qua...là chuyện về cha cô gái này.

Khi đó anh ta nói anh trai anh ta đã phá sản, Trình Tần còn cảm thán cô cháu gái nhà anh ta từ công chúa biến thành một cô bé lọ lem. Lại không nghĩ đến, hôm nay đã được gặp cô cháu gái từ trong miệng cậu ta.

“Ô Hiển Ngôn, anh thật tốt.” Trình Tư Miên đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt rất sáng, mang theo chút thỏa mãn trẻ con. Tô Hiển Ngôn nhìn cô đến gần người, lại nghe cô nói tiếp: “Đây là bữa cơm duy nhất mà hôm nay tôi ăn, người ta không quản tôi có ăn hay không, chỉ có anh đã tự làm sủi cảo cho tôi ăn.”

Tô Hiển Ngôn: “...”

Không phải là anh tốt mà là cô trước đó đã lôi kéo anh còn làm bộ đáng đáng thương muốn anh nhất định phải làm cho cô ăn.

Trình Tư Miên thật sự là khi đói rất ngoan, nhanh chóng đã ăn xong một chén sủi cảo.

Cô thỏa mãn thở ra một hơi, đứng dậy: “Đề tôi dọn dẹp.”

Cô rất cẩn thận cầm chén đĩa lên.

Tô Hiền ngôn nhìn cô gái đi đến gần mình, cô cao mới đến ngực anh, trông rất gầy yếu. Anh nhớ Trình Tàn có nói cô gái này lúc trước rất buông thả, rất không nghe lời, nhưng mà bây giờ xem ra không phải vậy, hay là không khỏe chứ.

Cửa lại vang lên tiếng mở cửa, lần này Trình Tàn đã về. Trình Tàn vào cửa thấy Tô Hiền Ngôn thì có chút kinh ngạc, “Hôm nay cậu không ngủ ở công ty à?”

“Ừ, đi về.”

“Cậu đã về thì đi xem Trình Tư Miên đi.” Vừa dứt lời, Trình Tàn liền thấy Trình Từ Miếu đi ra từ phòng bếp, trên mặt đầy nụ cười, “Chú. chú đã về rồi, mới vừa rồi anh ấy làm sủi cỏ cho cháu ăn, ăn rất no.”

Trình Tàn mở to mắt: “Cậu làm sủi cỏ cho con bé?”

Tô Hiền Ngôn ừ một tiếng, “Cậu vậy mà lại để một đứa trẻ ở nhà, điện thoại gọi đến cũng không bắt máy?”

“Làm phiền cậu rồi.” Trình Tàn gãi đầu một cái, “Hôm nay cùng mấy người Lâm tổng đi ăn, vội vàng muốn chết nên không có thời gian quản con bé.”

“Không sao đâu chú, chú bận bịu thì không cần quan tâm đến cháu đâu.” Trình Từ Miên mặt dày lộ vẻ ‘Cháu rất biết điều’.

Trình Tàn nhìn cô một cái, nói: “Cảm ơn cậu ấy đi chứ.”

“Tôi đã nói cảm ơn rồi đúng không Tô Hiền Ngôn?”

Trình Tàn cốc đầu cô một cái, “Gọi là chú, kêu thẳng tên ra vậy à, giáo dưỡng đâu hết rồi.”

Trình Từ Miên nhìn Tô Hiền Ngôn một cái, chú có thể kêu là chú bởi vì có quan hệ máu mủ tình thâm nên sẽ không thấy kỳ quái, nhưng mà vị đang đứng trước mặt này lại... Trẻ tuổi như vậy, đẹp trai đến như vậy sao mở miệng gọi chú được chứ?

“Gọi chú Tô? Cong lưỡi lên, môi cũng không cần phải mở nhiều.

“Cái đó, con...”

Tô Hiền Ngôn cười khế một tiếng, “Tùy tiện gọi sao cũng được, không cần chú trọng nhiều như vậy làm gì.” Nói xong anh nhìn về phía Trình Tàn, “Tôi về phòng trước đây, các người cứ tiếp tục trò chuyện đi.”

“Ừ, được.”

Tô Hiền Ngôn nói xong đi lên lầu, ánh mắt Trình Từ Miên một mực nhìn theo bóng hình anh cho đến khi bóng dáng đó biến mất ngay tại khúc quanh của cầu thang.

Chương 2

Chương 2: Đi học

Edit: Mộc Tử Đằng

“Nhìn cái gì mà nhìn, lấy chăn gối đặt trên sô pha nhanh đi.” Trình Tần đề lại huyết thái dương của mình một cái “Làm nhanh lên.”

“Cảm ơn chú, chú có muốn cháu ghép hai cái ghế sô pha lại không, chú cao như vậy ngủ trên một ghế không ngon giấc đâu.”

Khóe mắt Trình Tần rút lại một cái, “Ai nói là chú ngủ trên sô pha?”

Trình Tư Miên trừng mắt nhìn qua.

Trình Tần gõ ót cô một cái, “Lấy nhanh lên, không lấy thì bây giờ trực tiếp cầm quần áo đi ra khỏi nơi này!”

“Chờ một chút...” Trình Tư Miên trợn mắt nói, “Ý chú là cháu ngủ trên ghế sô pha?”

“Bằng không thì sao nào! Cháu đến đột ngột như vậy chú không kịp chuẩn bị giường cho đâu!” Trình Tần lại nói tiếp, “Ngày mai dọn dẹp thư phòng một chút rồi chú mua cho cháu cái giường, tối nay tạm thời cứ như vậy đi.”

Nói xong Trình Tần đi lên lầu.

Trình Tư Miên hít sâu một hơi, sống dưới mái hiên không thể không cúi đầu mà!

“Chú, chú xem cháu là một cô gái mà chú lại để cháu ngủ ở phòng khách à? Chú đừng quên ở đây còn có bạn cùng nhà nữa, lại là nam đó.” Trình Tư Miên đi theo phía sau Trình Tần “có ý tốt” mà nhắc nhở.

Trình Tần dừng một chút rồi quay lại nhìn cô nói, “Bạn cùng nhà, ý cháu nói là Tô Hiến Ngôn?”

Trình Tư Miên muốn gật đầu nhưng lại nhớ đến người đàn ông kia đích thân làm sủi cảo cho mình ăn nên cũng không còn sức gật đầu nữa, chỉ có thể nói, “Cháu ngủ trên sô pha không quen lắm.”

Trình Tần liếc mắt với cô một cái, “Sao cháu lại nhiều chuyện như vậy chứ, ghế sô pha mà còn ngủ không quen hả?”

“Cháu nói thật mà.”

“Cháu...” Tối hôm nay Trình Tần đã cực kỳ mệt mỏi rồi, “Được rồi, chú ngủ trên ghế sô pha được chưa, đi đi đừng phiền chú nữa.”

“Dạ~”

Vui vẻ khi được đáp ứng, Trình Tư Miên đi theo Trình Tần vào phòng.

Nhưng trong nháy mắt khi bước vào Trình Tư Miên bỗng nhiên ngẩn ra. Nhiều thứ nằm ngổn ngang trên mặt đất, còn giường ngủ như ổ chó kia...đây là nơi người có thể ngủ được à??

Trình Tư Miên nuốt ngụm nước bọt, “Chú...chú cực khổ rồi để cháu ngủ sơ pha cho.”

Trình Tần “?”

Ngày hôm sau.

Trình Tư Miên mơ mơ màng màng tỉnh dậy, đứng lên từ trên ghế, cô nhìn bốn phía xung quanh một cái, đập vào mắt là hoàn cảnh xa lạ. Cô hoảng hốt suy nghĩ một chút, ôi, không còn ở trong nhà nữa, đây là chỗ ở của chú mà.

Cô gãi đầu, từ trong vali lấy quần áo và vật dụng hằng ngày rồi đi vào phòng tắm. Sau khi tắm xong thì liếc nhìn đồng hồ trên tay một chút, đã 7h30 phút rồi, xem ra hôm nay dậy sớm nên cũng không cần sợ đi học trễ nữa.

Nói đến trường học thì cô mới vừa chuyển trường đến được mấy ngày thôi. Nguyên nhân chuyển trường cũng là vì đánh nhau, hơn nữa cha cô cũng đã góp tiền rồi nhưng trường học vẫn kiên quyết uyển chuyển khuyên chuyển trường.

Gây chuyện? Đánh nhau? Rõ ràng là mấy người kia cố ý gây chuyện trước, nếu không cô cũng không rảnh rỗi đến vậy.

Trình Tư Miên thay xong quần áo rồi đi ra từ phòng tắm, lúc đi ra thì thời gian còn hơn 40 phút, cô đi lên lầu gõ phòng Trình Tần.

“Chú, chú tỉnh chưa?”

Không ai trả lời. Trình Tư Miên lại dùng sức gõ mấy cái, “Chú? Chú mau tỉnh ngủ đi.”

“Chú, cháu còn phải đi học nữa, giờ không có tiền bắt xe ngoài đâu, chú mau đưa cháu đi học! Chú! Chú!!”

Trình Tư Miên lại dùng sức gõ thêm mấy cái nữa nhưng người bên trong vẫn không có phản ứng gì.

“Đừng gõ nữa.” Sau lưng truyền đến một thanh âm dịu dàng, Trình Tư Miên ngừng một lát rồi vội quay đầu lại.

“Cậu ta xem chừng hôm qua uống nhiều quá nên có gọi cũng không tỉnh đâu.”

Ánh mắt Trình Tư Miên rơi trên áo sơ mi được là phẳng phiu, sạch sẽ của Tô Hiến Ngôn một chút, sau đó ngửa đầu nhìn Tô Hiến Ngôn nói: “Nhưng tôi muốn đi học, nơi này lại cách trường quá xa.”

Tô Hiến Ngôn nhú mày một cái, ánh mắt đen như mực nhìn cô, “Trường học ở đâu?”

“Đường XX”

Tô Hiền Ngôn bất ngờ nhú mày “Đi với tôi đi, thuận đường.”

“Hả? Thật sao?” Trình Tư Miên kinh ngạc xen lẫn vui mừng đi theo sau lưng Tô Hiền Ngôn xuống lầu.

“Ừ, gần công ty.”

“Cảm ơn nha.” Trình Tư Miên đối với Tô Hiền Ngôn có ấn tượng rất tốt. Anh ôn hòa, nhã nhặn, không nóng nảy thô lỗ giống như Tình Tàn, anh khác với những người cô đã từng gặp qua, những người kia đều là con nhà giàu luôn tự cho mình là đúng, gây thơ nhảm chán. Mà anh lại trầm ổn nội liêm, cả người toát lên vẻ thành thực. Dù sao thì Tô Hiền Ngôn đối với Trình Tư Miên mà nói là một người rất khác biệt.

“Tô Hiền Ngôn, anh quen chú nhỏ thế nào?”

Tô Hiền Ngôn mở cửa xe cho cô rồi nói: “Đàn em khóa dưới.”

“À, vậy anh còn lớn tuổi hơn chú nhỏ của tôi nữa.”

Tô Hiền Ngôn nghe thế không khỏi hơi câu môi ừ một tiếng, vòng qua trước đầu xe rồi ngồi vào ghế lái, sau đó chạy xe đi.

Xe chạy chậm rãi rời khỏi khu biệt thự, Trình Tư Miên chống cằm tò mò nhìn anh nói: “A, tôi nhớ rồi, rất lâu trước kia hình như chú có nói qua, chú ấy nói ở trường có một đàn anh rất lợi hại, chú ấy định theo người đó gây dựng sự nghiệp, nếu tôi nhớ không lầm thì người đó là anh đúng chứ.”

“Trước kia? Quan hệ của cô với chú cô rất tốt nhỉ.”

“Tôi nhớ khi còn bé chú đối với tôi rất tốt nhưng mà dần dần không thân nữa, dù vậy cũng không sao, tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng mà.”

Tô Hiền Ngôn bị cô pha trò cười lên một tiếng.

Trình Tư Miên hơi ngẩn ra, nhìn nụ cười trên mặt anh cô chợt bật thốt lên, “Tô Hiền Ngôn, tôi thấy anh cười lên trông đẹp mắt nhất đấy.”

Anh hơi thu lại nụ cười, nghiêng đầu nhìn cô một cái, ánh mắt trầm tĩnh ôn hòa nói: “Cảm ơn.”

Hai mươi phút sau, xe của Tô Hiền Ngôn dừng lại trước cổng trường học.

“Đến rồi.”

Trình Tư Miên lấy cặp sách từ phía sau lên rồi nói: “Cảm ơn.”

Cô mở cửa xuống xe, đi được mấy bước đột nhiên quay trở lại.

Tô Hiền Ngôn có chút nghi ngờ nhìn cô một cái, “Quên đồ gì sao?”

“Không, tôi đi cùng anh đến bây giờ cũng chưa ăn sáng, anh chờ tôi năm phút nhé, bên kia có tiệm ăn sáng siêu cấp ngon luôn.”

“Không cần...”

Lời còn chưa nói hết mà Trình Tư Miên đã như một làn khói chạy đi. Tô Hiền Ngôn nhìn theo bóng dáng gầy nhỏ của cô đang đứng trước cửa kính của tiệm ăn, có chút cảm xúc không nói nên lời.

Xung quanh đều là học sinh tới lui, mỗi học sinh đều mặc đồng phục rất quy củ. Trình Tư Miên từ đằng xa xách theo hai cái túi quay về, cô cũng mặc đồng phục của trường nhưng mà váy có chút ngắn trên đầu gối, áo sơ mi bị sửa nhỏ đi, hơi chật, ngoài ra cái cà vạt không cột lại chắc chắn trông rất lỏng lẻo tùy ý đeo trên cổ áo.

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn dừng lại trên quần áo cô khoảng mấy giây sau đó dời đến trên mặt cô. Mặt ngây thơ như một đứa trẻ, trừ việc ăn mặt có hơi tùy ý thì không nhìn ra được chút gì là ngang bướng như Trình Tần đã nói

“Sandwich kiểu Pháp của chỗ này ăn rất ngon đó, ngày đầu đi học tôi liền phát hiện ra.” Trình Tư Miên đứng bên ngoài cửa xe đưa túi vào bên trong, “Tôi sắp trễ rồi, anh ăn đi, tôi đi trước đây.”

Nói xong cô vừa ăn bữa sáng vừa chạy vào cổng trường.

Trình Tư Miên đang một mực chạy đi, Tô Hiền Ngôn còn chưa nói gì thì bóng dáng cô đã biến mất phía xa xa. Anh cúi đầu liếc nhìn túi đồ ăn sáng, cầm lấy một miếng, vẫn còn nóng và mùi rất thơm.

Trình Tư Miên nhanh chóng giải quyết bữa sáng, lúc vừa mới bước vào phòng học thì đồng thời chuông vào học cũng vang lên. Cô thở phào nhẹ nhõm, ngày hôm qua cô đã nghĩ kỹ rồi, khoảng thời gian này

cô sẽ an phận không gây chuyện gì nữa cho nên cũng sẽ không đi học trễ. Xưa không bằng nay có ý gì cô rất rõ, nếu cô lại gây họa thì khẳng định Trình Tần sẽ ném cô ra ngoài đường.

“Trình...Trình Tư Miên.”

Trình Tư Miên mới vừa nằm xuống bàn định ngủ liền bị giọng nói này đánh thức, cô có chút bực bội, ngẩng đầu lên nói: “Chuyện gì?”

Người gọi cô là bạn học cùng bàn, cô mới vừa chuyển đến không bao lâu nên cũng chưa từng nói chuyện với bạn cùng bàn, thậm chí ngay cả tên cũng không nhớ.

Phó Tử Văn nhấp nháy môi, cô ấy có chút sợ Trình Tư Miên, cô ấy nhìn qua cảm giác cô điển hình chính là học sinh hư hỏng, các bạn học khác đều nói cô vì trước kia gây chuyện nên mới bị trường cũ đuổi học, tính tình rất dữ dằn.

“Vừa rồi, vừa rồi thầy đến giục giao bài tập, cậu, cậu lấy ra đi, một lát phải nộp rồi.”

“Bài tập?” Trình Tư Miên hoàn toàn mờ mịt, “Có bài tập à?”

Phó Tử Văn gật đầu một cái, nhỏ giọng nói: “Chủ nhiệm lớp có giao bài tập, không nộp sẽ bị mắng.”

“Cái gì!” Con buồn ngủ của Trình Tư Miên nghe câu này cũng biến mất, cô vừa mới muốn biểu hiện tốt chút mà chưa gì đã chuẩn bị ăn mắng rồi? Không được!

“Cái đó, cậu, cậu tên gì?”

“Phó Tử Văn.”

“Được, Phó Văn Tử, đưa bài tập cậu đây cho tớ mượn chép chút nào, nhanh lên!”

Phó Tử Văn méo máu: “Là Phó Tử Văn chứ không phải là con muỗi*.”

*(*Tử Văn phát âm là zǐ wén. Còn con muỗi đọc là wén·zi. Ở đây do Trình Tư Miên đọc nhanh nên bị lộn từ.)*

“Đưa nào, đưa nào.” Trình Tư Miên căn bản không thèm nghe, thúc giục cô ấy đưa bài tập ra.

Phó Tử Văn cũng không dám không đưa đành bất đắc dĩ đưa cho cô, “Đây này.”

“Được rồi” Trình Tư Miên nhận lấy nói: “Cảm ơn con muỗi.”

“Tử Văn”

“Được, Tử Văn” Trình Tư Miên nghiêng đầu cười với cô ấy một cái.

“Cậu giúp tớ một lần, tớ sẽ nhớ.”

“À, ừ..” Phó Tử Văn có chút sợ hãi, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, cô cảm thấy nữ sinh hư hỏng trong lời đồn này cười lên rất đẹp mắt, ừ..nhìn không đáng sợ như vậy.

Trình Tư Miên chép xong rồi nộp bài tập, sau đó lại nằm xuống bàn ngủ tiếp.

“Trình Tư Miên, sao cậu hay ngủ vậy.” Phó Tử Văn có chút nghi hoặc nói.

“Ừ.”

“Vậy buổi tối cậu không ngủ sao?”

“Có chứ.” Trình Tư Miên ngáp một cái, “Nhưng mà đến phòng học tớ lại buồn ngủ, giáo viên đứng trên đó giảng bài tớ lại càng buồn ngủ thêm.”

Phó Tử Văn: “...”

“Tan học gọi tớ dậy nhé.”

“Được rồi.”

Trình Tư Miên ừ một tiếng rồi vùi đầu tiếp tục ngủ.

Rốt cuộc cũng chịu được tới khi tan học, Trình Tư Miên cầm cặp sách lên rồi đi ra ngoài. Đi tới cửa bỗng nhiên cô nghĩ đến một vấn đề rất đáng sợ.

Hôm nay không gặp chú cho nên cô không có nhiều tiền! Lúc đi với Tô Hiền Ngôn cũng quên mượn tiền rồi!

Cô phải đi bộ về à?

Trình Tư Miên buồn rầu.

Dọc theo đường đi ra đến cổng trường cô đang nghĩ xem có nên đi mượn tiền bạn học khác không...

“Trình Tư Miên”

“Hả?”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn người vừa mới gọi, nhìn rõ người đó là ai thì nhất thời trầm mặt xuống.

“Chờ mày lâu rồi, các người tan học trễ vậy sao?”

Trình Tư Miên: “Cút”

“A, còn ngang ngược? Nhà mày cái gì cũng không còn mà còn khí thế như vậy hả?”

Trình Tư Miên ngược mặt nhìn cô gái ăn mặc thời trang trước mặt, cô ta chính là người đối đầu với cô ở trường cũ, Lâm Ánh Hàm, “Mày có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ muốn nói cho mày một tiếng thôi, nhờ phúc của mày ban tặng mà tao cùng phải chuyển đến cái trường này.”

Trình Tư Miên cười lạnh một tiếng: “Vậy đúng thật là có duyên phận mà.”

“Nếu không phải tại mày thì tao không đến nỗi phải chuyển trường đâu! Tao nói cho mày biết, bây giờ mày đã không có tư cách nào đối đầu với tao nữa rồi, cho mày cơ hội cuối cùng nói xin lỗi tao đây, nếu không thì mày đừng mong dễ chịu!”

“Cái gì?” Trình Tư Miên ngoái ngoái lỗ tai nói: “Mày lặp lại lần nữa xem.”

“Tao nói là cho mày cơ hội nói xin lỗi!”

Trình Tư Miên im lặng nhìn cô ta, “Mày kêu tao xin lỗi một đứa kiêu căng ngạo mạn bị bệnh thần kinh, cuối cùng lại bị tao tát một cái liền khóc thét lên sao? Mày có bệnh à?”

“Mày nói lại lần nữa xem!”

“Đi ra chỗ khác chơi, tao còn có việc, Lâm tiểu thư có thể đừng cản đường người khác không hả.”

“Mày! Mấy người bắt nó lại cho tôi!” Có mấy cô gái đi theo sau Lâm Ánh Hàm, nghe vậy liền vội vàng tiến lên kéo lấy tay Trình Tư Miên.

Chương 3

Edit: Mộc Tử Đằng

Nếu là trước kia thì Trình Tư Miên sẽ không hề nường tay mà đánh người ngay lập tức nhưng đây là hiện tại cô chỉ đành lực bất đồng tâm.

“Buông tôi ra.” Cô trầm mặt xuống nhìn ba cô gái đang nắm cánh tay mình, “Bạn học, mấy người có chút chí khí nào không vậy, Lâm Ánh Hàm kêu mấy người làm cái gì thì phải làm cái đó à?”

Ba người đó cũng không phải dạng hiền lành gì nhưng mà trong tình huống này bị Trình Tư Miên nói lời châm chọc thế này nên làm cho bọn họ sững sờ một chút, “Câm miệng, mày đang nói vớ vẩn gì đấy?”

“Đúng vậy, nghe Ánh Hàm nói trước kia mày rất lợi hại mà, thế nào, bây giờ sợ rồi sao?”

Lâm Ánh Hàm nghe vậy đắc ý cười một tiếng, đi đến gần vỗ mặt cô một cái, “Thế này mà không sợ sao, Trình Tư Miên, nhìn xem bây giờ còn ai có thể đứng cạnh mày đây!”

“Mày kêu bọn họ thả tay ra, mày có tin hay không tao...”

“Này...Trình Tư Miên?” Một giọng nói yếu ớt truyền đến cắt ngang màn giương cung bạt kiếm của hai người.

Trình Tư Miên ngừng một lát rồi nghiêng đầu nhìn xem người mới tới.

“Có tin hay không cái gì hả?”

Nói xong lại thấy Trình Tư Miên không trả lời mình, Lâm Ánh Hàm liền bước đến phía người mới tới, “Mày là ai. Tránh sang một bên, không phải chuyện của mày.”

“Tôi...các người, các người đang làm gì đó.”

Người tới chính là Phó Tử Văn, tan học cô ấy cũng sẽ đi đường này, mới vừa rồi ở phía xa xa đã thấy người nào đó giống như Trình Tư Miên, không nghĩ tới khi đến gần thì quả thật không nhìn lầm người. Nhưng mà tình huống này...có chút là lạ.

“Các cậu kéo cậu ấy làm gì vậy?” Phó Tử Văn thấy mấy nữ sinh đó đang nắm cánh tay của Trình Tư Miên, trong lòng dần dần có câu trả lời, cô ấy có chút sợ nhưng vẫn không nhịn được nói, “Các cậu không được bắt nạt người khác.”

“Hừ, con mắt nào của mày thấy tao bắt nạt người khác.” Lâm Ánh Hàm đi đến trước mặt Phó Tử Văn, dáng người của Phó Tử Văn có hơi thấp, Lâm Ánh Hàm từ trên cao nhìn xuống cô ấy, “Mày muốn giúp nó sao?”

Trình Tư Miên nhìn Phó Tử Văn một cái nói: “Này, cậu đi về nhà đi.” Phó Tử Văn lo lắng nhìn cô, “Trình Tư Miên, cậu, cậu và tớ cùng về đi.”

Trình Tư Miên có chút kinh ngạc, Phó Tử Văn là một người nhát gan nhưng không ngờ vào lúc này lại nói như vậy. Cô ấy đây là muốn giúp mình à.

Lâm Ánh Hàm liếc mắt, “Tao kêu mày cút đi, mày nghe không hiểu hả!”

Vừa nói xong còn thuận tay đẩy Phó Tử Văn một cái, nhưng cô ta không ngờ, Phó Tử Văn bị đẩy một cái liền ngã xuống.

“Lâm Ánh Hàm, mày thiếu đòn rồi phải không!” Trình Tư Miên thề có trời đất chứng giám là cô không hề muốn gây chuyện nữa, nhưng mà nhìn đến bạn học vì mình mà bị bắt nạt thì lửa giận cô chịu đựng từ nãy đến giờ liền bộc phát hết cả ra.

Cô dùng sức giãy giụa tránh thoát mấy người kia rồi nhấc chân đá một cước.

“Ui da!” Ba nữ sinh kia bị đập đau.

“Mấy người bắt nó lại ngay!” Lúc trước Lâm Ánh Hàm có bóng ma tâm lý bị đánh, còn bây giờ dám cõng lên đầu lên cổ Trình Tư Miên hoàn toàn là do cô không còn gia thế hay bối cảnh gì nữa, cũng không có ai chống lưng cho, lúc này nhìn thấy Trình Tư Miên nổi nóng thì cô ta vội vàng sai khiến người khác làm lá chắn.

Dù sao cũng là người đông thể mạnh, hơn nữa dáng người của ba người đó đều cao lớn hơn Trình Tư Miên nhiều, cho nên Trình Tư Miên chắc chắn sẽ không có lợi thế tốt gì.

Ngã rẽ ngay hành lang chỗ này không nhiều người qua lại, cho dù là có người đến cũng sẽ không ai dám nói gì. Trình Tư Miên bị ba nữ sinh kia làm vướng víu, không biết là móng tay sắc nhọn của ai cào đến, cô chỉ cảm thấy trên tay và trên cổ đau nhói lên.

“Trình Tư Miên! Các người dừng tay!” Phó Tử Văn gấp đến muốn khóc.

Trình Tư Miên hung hãn đẩy mấy người kia ra rồi lợi dụng chút khe hở mà kéo Phó Tử Văn bỏ chạy.

“Trình Tư Miên!”

“Không nghĩ đến bị đánh đã bỏ chạy!”

“Đi, chúng ta đi nói với giáo viên!”

Trình Tư Miên: “...”

Bây giờ cô sợ nhất là bị nói với giáo viên, mặc dù Lâm Ánh Hàm gây chuyện nhưng sau lưng cô ta hiện tại có bối cảnh so với cô hiện giờ thì cô chỉ là người bị thiệt hại mà thôi.

“Ngần ra gì đó! Đuổi theo nó cho tôi!” Thật vất vả mới đợi được Trình Tư Miên tan học, không thể không cho nó một bài học được!

Trình Tư Miên kéo Phó Tử Văn chạy ngược trở về nhưng mới rẽ qua một bức tường liền đụng phải một người.

“Xin nhường...”

“Trình Tư Miên?”

Âm thanh trầm thấp dịu dàng, Trình Tư Miên nghe thấy liền dừng lại một lát, nhìn theo cái tay đang nắm lấy tay mình lên trên, nhìn một cái liền ngân ngẩn cả người, “Ô, Ô...”

“Cô sao vậy?” Tô Hiền Ngôn nhíu chân mày lại, tầm mắt dừng lại ngay hai vết cào rướm máu trên cổ cô, “Chuyện gì xảy ra?”

Trình Tư Miên ở chỗ này lại đụng phải Tô Hiền Ngôn đã là chuyện xui xẻo rồi, còn chưa kịp nói gì thì mấy người kia đã đuổi gần tới, “Trình Tư Miên, mày đứng lại cho tao!”

Trình Tư Miên cứng đờ, nguy rồi, nếu Tô Hiền Ngôn nói với Trình Tần về chuyện này thì phải làm sao đây.

“À...Chúng tôi, chúng tôi đang chạy bộ, chạy về nhà thôi, vận động chút.”

Tròng mắt Tô Hiền Ngôn híp lại, “Chạy về nhà? Vậy chạy như thế này có phải ngược hướng rồi không?”

Trình Tư Miên nháy mắt một cái, “Phải không! Chạy ngược hướng rồi sao? Ôi, tôi muốn đưa bạn cùng bàn về trước, đúng không con muỗi?”

Phó Tử Văn thở hắt ra, nói: “Trình Tư Miên, nhà tớ cũng không ở hướng này.”

Trình Tư Miên: “...”

Tô Hiền Ngôn liếc nhìn mấy người phía sau, nhìn thêm chút nữa lại thấy mặt hai người đầy chát vật nhất thời trong lòng đã hiểu rõ.

Hóa ra đúng là một người không an phận mà.

“Về nhà với tôi.” Ngữ khí của Tô Hiền Ngôn nhàn nhạt.

Trình Tư Miên ngừng một lát, nói: “Anh tới đón tôi hả?”

“Hôm nay Trình Tần có việc bận nên để tôi đi đón.”

“Ồ.”

“Đi thôi.”

“Chờ một chút!” Lâm Ánh Hàm tiến lên, cô ta quan sát Tô Hiền Ngôn từ trên xuống dưới một lần, trong ánh mắt rõ ràng kinh ngạc.

Dáng vẻ Tô Hiền Ngôn quá xuất chúng, hơn nữa trên người lại có khí chất trầm ổn dịu dàng làm cho Lâm Ánh Hàm nhất thời không

dám làm bậy. “Anh có quan hệ thế nào với Trình Tư Miên?”

Tô Hiền Ngôn không nhìn Lâm Ánh Hàm lấy một cái, lại chỉ hỏi Trình Tư Miên: “Bạn học của cô?”

Trình Tư Miên liếc cô ta một cái: “Tôi cùng cô ta một chút cũng không quen, chỉ là trên đường chạy bộ trùng hợp gặp mặt thôi.”

Lâm Ánh Hàm: “Mày...”

“Anh trai! Chúng ta đi thôi!” Đột nhiên Trình Tư Miên gọi một tiếng “Anh trai” rất vang dội, vang dội đến nỗi không chỉ có Tô Hiền Ngôn mà ngay cả cô cũng giật mình.

“Anh trai?” Lâm Ánh Hàm hồ nghi nhìn bọn họ.

Trình Tư Miên chớp chớp mắt, ý tứ trong ánh mắt kia rất rõ ràng, cha tôi phá sản thì có gì ghê gớm, nhà tôi nhiều người tài giỏi đây thôi, cô thì biết cái gì, thấy không, đây là anh trai tôi! Anh trai tôi!

Tô Hiền Ngôn là người khiêm tốn, nhưng lại rất chú trọng đến ăn mặc. Lâm Ánh Hàm tuy phản nghịch nhưng từ nhỏ đã tiếp xúc nhiều với giới thượng lưu, nhìn quần áo nhãn hiệu gì thì cô ta rất hiểu rõ.

Người đàn ông này nhìn một cái liền biết không phải nhân vật đơn giản.

Tô Hiền Ngôn ban đầu có chút kinh ngạc nhưng sau đó cũng đã hiểu ra. Trong con người thoáng hiện ra chút bất đắc dĩ cùng ý cười, duỗi tay ra nắm lấy cổ áo của Trình Tư Miên, nói: “Được rồi, về nhà.”

“Này, này, này, được rồi, buông cổ áo tôi ra, cổ tôi...”

Đi tới cạnh xe Trình Tư Miên quay ra nói: “Con muỗi, nhà cậu ở đâu để tớ đưa cậu về.”

Phó Tử Văn khoát khoát tay, nói: “Không cần đâu, nhà tớ rất gần, đi mấy bước đã đến rồi.”

“Nhưng mà như thế cũng không được, nếu một lát cậu về lại gặp phải...khụ, làm thế nào hả?” Trình Tư Miên nhớ đến Tô Hiền Ngôn vẫn còn ở đây vì vậy cũng chỉ dám dùng ánh mắt để ám chỉ với Phó Tử Văn mà thôi.

Phó Tử Văn: “Tớ thấy họ cũng đã đi hết rồi, không có gì đâu. Mà này, Trình Tư Miên, các cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, bạn học kia tại sao phải...”

“Ồi, ôi, ôi, trên đường về nhớ cẩn thận nha, về sớm làm bài tập đi, ngày mai chúng ta trò chuyện tiếp.”

Trình Tư Miên cũng không chờ cô ấy nói xong đã đẩy đẩy cô ấy, “Tạm biệt, cố gắng làm bài tập nha.”

Phó Tử Văn: “...”

“Được rồi, chúng ta cũng nên về nhà thôi.” Trình Tư Miên ngồi lên xe, quăng cặp sách ra phía sau, mặt đầy ung dung nói.

Mấy giây sau lại thấy Tô Hiền Ngôn không có phản ứng gì, Trình Tư Miên cảm thấy bầu không khí có điểm gì đó không đúng vì vậy quay đầu nhìn anh, “À, không lái xe sao?”

Tô Hiền Ngôn lẳng lẳng nhìn cô mấy giây rồi nói: “Đánh nhau với người khác?”

Trình Tư Miên trợn mắt, nói: “Không có!”

“Chấn chấn?”

Người này nhìn ôn nhuận như ngọc, rất dễ nói chuyện nhưng dùng giọng điệu nghiêm túc thế này để chất vấn lại làm Trình Tư Miên chột dạ, cô cúi đầu nắm chặt ghế ngồi, một tia sáng mặt trời sắp tàn lụi rọi vào trong xe, bầu không khí có mấy phần chậm chạp.

Không gian yên tĩnh này lại làm Trình Tư Miên có chút bất an, hồi lâu sau cô nghe được Tô Hiền Ngôn thở dài một cái. Cô ngẩng đầu lên muốn “dặn dò” anh đừng nói chuyện ngày hôm nay với Trình Tần nhưng lại thấy anh mở cửa xe đi ra ngoài.

“Này! Anh đi đâu đó?”

Tô Hiền Ngôn không trả lời lại, nhưng Trình Tư Miên lại thấy anh không đi đâu xa, chỉ đi đến sau xe rồi cô thấy anh mở cốp xe lên. Sau đó anh xách theo một cái hộp đi vào trong xe.

“Cái gì vậy?”

“Hòm thuốc.” Tô Hiền Ngôn nhìn vết cào trên cổ cô một cái, có máu rỉ ra ngoài còn có chút sưng đỏ.

“Trong xe anh còn có hòm thuốc nữa à.”

“Tùy tiện phòng hờ thôi.” Tô Hiền Ngôn ý vị xa xa nói, “Cho tới bây giờ đều chưa dùng qua nhưng hôm nay nó lại có đất dụng võ rồi.”

Trình Tư Miên có chút lúng túng, nói: “Không cần khoa trương như vậy, chỉ bị thương nhẹ thôi, trước kia tôi đều không quan tâm...”

Đang nói lại hơi ngừng lại một chút, trời ơi cũng không cần nói sự kiện anh đứng trước kia ra vậy chứ. Trình Tư Miên sờ mũi một cái, chuyển đề tài nói: “Hay là về nhà trước đi, tôi đói rồi, muốn ăn cơm.”

“Không phải là không muốn để chú cô biết sao?” Tô Hiền Ngôn vừa mở hòm thuốc ra vừa nói, “Nhiễm trùng còn phải đi bệnh viện, cô chắc chắn không muốn cậu ta biết chứ?”

Trình Tư Miên muốn nói lại thôi, bôi thuốc lên không phải càng rõ ràng hơn sao, nhưng mà nhìn dáng vẻ an tĩnh cúi đầu lấy thuốc đó của anh mà đột nhiên Trình Tư Miên không còn hứng thú nói chuyện nữa.

Da của Tô Hiền Ngôn rất trắng. Hơn nữa còn vô cùng tốt, cô quan sát gần như vậy mà không hề nhìn ra khuyết điểm nhỏ nhất nào. Lông mi rất dày, rũ xuống thấp còn để lại bóng mờ dưới mi mắt.

Trình Tư Miên có chút thất thần, đàn ông mà còn có lông mi dài đẹp như vậy sao.

“Quay đầu sang chỗ khác.” Tô Hiến Ngôn đột nhiên lên tiếng làm Trình Tư Miên sợ hết hồn, “Quay, cái gì?”

“Vén tóc lên rồi quay đầu qua chỗ khác, bằng không thì bôi thuốc kiểu gì.”

“À, Ồ...” Trình Tư Miên qua loa vén tóc lên, “Anh bôi thuốc giúp tôi hả?”

Lông mi Tô Hiến Ngôn hơi chớp nhẹ nhàng, “Tự cô bôi được?”

Trình Tư Miên lắc đầu một cái.

“Ừ, vậy thì ngoan ngoãn ngồi yên đó.”

Trình Tư Miên không nói gì nữa, cô quay đầu ra nhìn cửa sổ, tim đột nhiên đập nhanh có chút dọa người.

Ở cổ truyền đến một trận đau rất nhưng cô lại không có tâm tư quan tâm đến nó, bây giờ dường như tất cả giác quan của cô đều tập trung trên người Tô Hiến Ngôn. Cho đến bây giờ cũng chưa có ai cẩn thận bôi thuốc cho cô như vậy.

Trước kia không ai thèm quản, cha mẹ cô đã sớm ly hôn, cha thì bận bịu công việc, rồi cũng nhanh chóng ở chung một chỗ với mấy người đàn bà không biết xấu hổ kia, căn bản cũng không quản cô nữa.

Cô cố ý đi gây họa, vô cùng tận lực gây chuyện. Nhưng cô có làm nhiều thế nào thì cha cũng không mắng cô, ông ấy luôn cho người dọn dẹp cục diện rối rắm mà cô gây ra, sau khi dọn dẹp xong lại tỏ ra như không có chuyện gì, chỉ nói cô ngoan lại một chút rồi nhanh chóng rời đi.

Ông ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm xem cô có bị thương hay không, có muốn ông chăm sóc hay không...

Dần dà Trình Tư Miên cũng tập thành thói quen, cô tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng biết không nên đi cầu tình thân, không nên đi cầu sự quan tâm của người khác, cô học làm sao có thể tự bảo vệ được chính mình, học phản nghịch, học muốn làm gì thì làm.

Nhưng bây giờ trong lòng cô có một giây lại mềm nhũn ra, nguyên nhân cũng vì có người đối xử dịu dàng với cô, cảm giác này rất tốt, vô cùng tốt. Mặc dù Tô Hiến Ngôn quan tâm có thể vì cô là người thân của Trình Tần, cũng có thể do anh nhất thời tốt bụng...

Chương 4

Chương 4: Nghe lời

Edit: Mộc Tử Đằng

“Được rồi, về nhà không được để dính nước.” Tô Hiền Ngôn đặt hòm thuốc ra phía sau, chuẩn bị lái xe.

Vừa muốn cho xe chạy thì chợt có một cái tay trắng nõn đề lên bàn tay đang cầm tay lái của anh. Tô Hiền Ngôn có chút kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn về phía Trình Tư Miên.

Cô đang nhết môi, dùng đôi mắt đáng thương nhìn anh, “Anh đừng nói với chú tôi được không?”

Tô Hiền Ngôn trầm ngâm nói: “Biết mình gây họa rồi hả?”

“Tôi không nghĩ vậy.” Trình Tư Miên rũ mày xuống.

Trong mắt Tô Hiền Ngôn, dáng vẻ của cô như vậy như đang làm nũng, nhưng chắc anh không biết, cô rũ mày xuống nhưng lại đang âm thầm che đi một tia hung ác. Trình Tư Miên nói: “Là cô ta quấy rầy tôi trước.”

Tô Hiền Ngôn than nhẹ nói: “Trình Tư Miên, Trình Tàn không thể quản cô mãi được, có rất nhiều chuyện cô phải tự mình cân nhắc, bây giờ cô phải ngoan ngoãn đi học biết không.”

“Tôi biết rồi.” vừa dứt lời Tô Hiền Ngôn thấy Trình Tư Miên ngẩng đầu cười với anh một cái, nhưng nụ cười đó lại không tới đáy mắt. Cái loại biểu cảm đó cũng không hề thích hợp với một đứa nhóc mười lăm mười sáu tuổi, cô nói: “Cho đến bây giờ cũng không ai quản tôi, trước kia là vậy đến bây giờ cũng thế. Nhưng tôi lại sợ chú không cho tôi ở lại, nếu chú không muốn vậy thì tôi phải lưu lạc đầu đường xó chợ thôi.”

Tô Hiền Ngôn có chút sững sốt.

“Cho nên anh có thể giữ bí mật giúp tôi không?” Trình Tư Miên mong mỏi nhìn anh.

Tô Hiền Ngôn nhìn cô giống như xuyên qua đó có thể thấy được một người khác vậy, anh từ từ xoay người lại nhìn thẳng về phía trước, “Giữ bí mật cũng được thôi nhưng sau này cô phải nghe lời.”

Trình Tư Miên gật đầu liên tục, “Được được, tôi nghe lời, anh nói tôi đều nghe hết.”

Tô Hiến Ngôn ngừng một lát, có chút dở khóc dở cười nói: “Không phải nghe lời tôi..”

“Vậy nghe lời ai?” Trình Tư Miên trừng mắt nhìn, “Trừ anh ra cũng không ai nói tôi phải ngoan ngoãn nghe lời cả.”

“...Được rồi, về nhà thôi.”

Trình Tư Miên nhìn anh dường như anh đã đồng ý rồi nên trên mặt liền nở ra nụ cười.

Trên đường lái xe về nhà.

“Tô Hiến Ngôn, nhà đó là của anh hả, nhà mà chúng ta đang ở ấy.”

“Ừ.”

“Vậy anh cho chú tôi ở, xem ra chú ấy có chút lợi ích rồi.”

Tô Hiến Ngôn nói: “Chú của cô đã giúp tôi rất nhiều.”

“Ồ, tôi biết cái này, là cánh tay đắc lực trong công ty chứ gì.” Trình Tư Miên chống cằm, “Xem ra công ty của anh có phúc lợi rất tốt nha, còn có thể ở chung với ông chủ nữa.”

Tô Hiến Ngôn bật cười, phúc lợi công ty dĩ nhiên sẽ không tốt đến trình độ này.

Trình Tần là một trong những bạn tốt ít ỏi mà Tô Hiến Ngôn hợp tác, lúc đầu Trình Tần có chút chán nản, đi theo Tô Hiến Ngôn nên anh sắp xếp công việc cho anh ta ở nơi này, quan hệ giữa anh và Trình Tần vẫn luôn tốt cho nên cũng không cần phải làm bộ làm tịch gì.

“Ồ, vậy căn phòng thứ hai là của ai?”

“Còn một người.”

“Còn một người? Sao tôi không thấy nhỉ?”

“Ngày hôm qua không có về.”

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút, “Khó trách, tôi nói căn phòng đó sao mà bị khóa. Vậy cho nên lúc đầu là ba người các anh cùng gây dựng sự nghiệp à. À đúng rồi, chú tôi rất nóng nảy, các anh là đồng nghiệp mà có thể chịu đựng được sao?”

Trong mắt Tô Hiến Ngôn lóe lên một nụ cười châm chọc, “Cái này cô có thể hỏi chú cô.”

Trình Tư Miên ghen hợm: “Cứ coi như tôi chưa nói gì đi.”

Rốt cuộc cũng về đến nhà. Tô Hiến Ngôn mới mở cửa đi vào, Trình Tư Miên lúc này cũng theo sau anh.

“Cậu sao lại về rồi?” Tô Hiến Ngôn thấy Trình Tần đang ngồi trong phòng khách có chút kinh ngạc.

Trình Tần chỉ chỉ Tra Dịch Quan đang ngồi bên cạnh, “Tiểu tử này đột nhiên bay về, tôi vừa vặn làm chuyện tốt thuận tiện đi đón cậu ta thôi, nhưng mà sao hai người lại về chậm vậy?”

Trình Tư Miên nghe được câu hỏi này của Trình Tần thì kéo tóc che kín dấu vết ở cổ, “Là cô dạy thêm giờ, hơn nữa cháu cũng không

biết là chú để anh ấy đi đón cháu nên cháu cũng không vội vàng đi ra.”

“Ừ, lần sau nhớ tự mình đi về, hôm nay xem như là ngày đầu tiên nên mới đi đón cháu thôi.” Trình Tần nói.

“Chú còn nói cái này.” Trình Tư Miên méo miệng nói: “Sáng hôm nay cháu gõ cửa kiểu nào chú cũng không tỉnh, cháu ngay cả tiền đi xe cũng không có đồng nào.”

Trình Tần họ khan một cái: “Hôm qua chú ngủ trễ như vậy nên không dậy nổi là bình thường thôi!”

Trình Tư Miên hừ hừ, vừa hay có Tô Hiền Ngôn đáng tin cậy đang ở đây.

“Ồi đợi một chút.” Tra Dịch Quang ngồi một bên xem cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng, “Cô gái này..là ai vậy?”

“Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, là cháu gái tôi.” Trình Tần không nhịn được nói.

“Cháu gái? Không phải cậu nói cháu gái cậu còn rất nhỏ sao? Sao giờ lại lớn như vậy?” Tra Dịch Quang đi đến gần quan sát, cô gái này mặc đồng phục học sinh, gương mặt trắng trẻo nõn nà không hề giống với người mà Trình Tần nói là hay đánh nhau gây chuyện, muốn làm gì thì làm, đúng chuẩn một học sinh cá biệt.

Trình Tư Miên lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách với Tra Dịch Quang nhưng ánh mắt anh ta vẫn cứ nhìn cô chằm chằm, người này nhìn có chút quen mắt.

Trình Tần uống một hớp cà phê rồi nói: “Cậu đừng xem thường con bé.”

Tra Dịch Quang đứng thẳng người lên, nói: “Ôi trời, Trình Tần này, cậu nói quá rồi đó, một cô bé đáng yêu như vậy mà nói giống ác ma gì chứ.”

“Tra Dịch Quang”

“Hả?” Tra Dịch Quang ngớ ngẩn, nhìn về phía Trình Tư Miên đột nhiên gọi tên anh ta, đưa tay nhéo nhéo mặt cô, “Sao vậy em gái nhỏ?”

Trình Tư Miên méo môi, cô đã biết cảm giác quen thuộc trên người người đàn ông này từ đâu tới rồi, cô cười như có như không nói: “Không có gì, chỉ là muốn hỏi anh và chị Kim Lăng thế nào rồi thôi.”

“Kim, Kim Lăng?” Tra Dịch Quang liền thay đổi sắc mặt.

Trình Tần và Tô Hiền Ngôn bắt ngờ nhìn về phía hai người.

“Em làm sao biết...” Tra Dịch Quang, anh ta quen biết rất nhiều người đẹp, kết giao không ít bạn gái, nhận em gái nuôi nhiều không đếm xuể, chỉ có một người duy nhất mà anh ta không quên được chính là đại tiểu thư Kim gia, Kim Lăng, không quên được không

phải vì yêu cô ấy mà bởi vì một lần thể nghiệm cả đời khó quên kia, đó chính là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời anh ta.

Cũng bởi vì chuyện lần đó quá mất mặt cho nên đến bây giờ anh ta cũng không nói với người ngoài, mọi người cũng không hề biết anh ta đã từng theo đuổi Kim Lăng, ngay cả bạn tốt Tô Hiến Ngôn và Trình Tàn cũng không biết, em gái nhỏ này sao lại biết được chứ.

Tra Dịch Quang cẩn thận quan sát Trình Tư Miên từ trên xuống dưới, “Em...”

“Tôi đã ở đó, anh quên rồi sao?”

Tra Dịch Quang cứng đờ người, ở đó...

Trình Tư Miên cười hì hì một tiếng, “Đúng vậy, chính là lúc anh ở trong nhà vệ sinh nhờ người gọi người khác đến cứu anh, tôi chính là người đã giúp anh đấy.”

“...”

Lời nói của Trình Tư Miên đã kéo Tra Dịch Quang nhớ lại cơn ác mộng đó.

Đó là lúc anh ta dùng lời ngon tiếng ngọt mà câu được Kim Lăng, khi đó hai người ăn tối dưới ánh nến, uống rượu vang đỏ tại khách sạn sau đó hai người liền thuận nước đẩy thuyền mà đẩy tới trên giường, nhưng ai biết được tên đã lấp vào cung rồi vậy mà anh ta lại đau bụng! Hơn nữa còn là loại đau bụng lập tức phải đi ngay!

Anh ta cuống quýt ngồi dậy từ trên người Kim Lăng rồi đi nhanh đến nhà vệ sinh nhưng ai ngờ được ngồi xuống bồn cầu rồi lại không đứng lên được nữa, nguyên nhân là vì đùi anh ta bị dính chặt trên bồn cầu! Anh ta đang không mặc quần áo gì và bị dính trên bồn cầu!

Khi đó mất thể diện như thế nào cũng có thể tưởng tượng được, lại mất thể diện trước mặt nữ thần, còn bị mất thể diện trước mặt bao nhiêu người ở khách sạn!

Sắc mặt Tra Dịch Quang biến đổi vô cùng lớn, lúc người của khách sạn đến giúp đúng là anh ta có nhìn thấy hai đứa nhóc đứng bên ngoài, một là em trai của Kim Lăng còn một người nữa đứng ở cửa nhà vệ sinh nhìn anh ta, ánh mắt nhìn thẳng vào anh ta nhưng lúc đó anh ta không để ý đến cái gì!

“Anh chắc đã nhớ ra rồi, lúc đó tôi để tóc ngắn, đứng bên cạnh Kim Càng ấy.” Trình Tư Miên cười hì hì, khoa tay múa chân miêu tả.

Tra Dịch Quang không hiểu sao lại thấy lạnh cả người, anh ta đã nhớ ra rồi, em gái tóc ngắn đó chính là cô gái này!

Nhớ lại sau đó anh ta mới biết được đó là trò đùa dai của em trai Kim Lăng, Kim Càng. Kim Càng bắt mẩn vì anh ta dụ dỗ chị gái cậu

ta nên mới bỏ thuốc vào thức ăn, sau đó còn trét nhựa cao su lên bồn cầu.

Lúc đó anh ta còn thấy kỳ quái, còn nghĩ rằng tên nhóc Kim Càng bướng bỉnh kia lại có tâm địa gian xảo như vậy... Nhưng mà bây giờ ngẫm nghĩ lại, phía sau Kim Càng chắc chắn có quân sự! Tra Dịch Quang trợn mắt nhìn Trình Tư Miên, sao anh ta lại thấy chuyện đó cùng người trước mặt này có quan hệ thế này!

“Này, các người đang nói gì vậy?” Trình Tàn ngắt lời, nói, “Các người có biết nhau hả?”

“Cũng không tính là quen biết, có duyên gặp nhau một lần thôi, chỉ là khi đó...”

Lời nói của Trình Tư Miên còn chưa hết đột nhiên bị Tra Dịch Quang che miệng lại, “Gặp ở bữa tiệc sinh nhật của Kim Lăng, tôi đột nhiên nhớ đến cháu gái cậu là bạn học của em trai Kim Lăng, ha ha ha, thật là trùng hợp mà.”

Trình Tàn “...Cậu cười lúng túng như vậy làm gì hả?”

“À, có, có không.” Tra Dịch Quang kéo kéo khóe miệng, sau đó choàng tay lên vai Trình Tư Miên rồi kéo cô đi đến thư phòng, “Cháu gái à, chúng ta đi xem giường mới mua cho cháu một chút, nhìn xem phòng mới của cháu có hài lòng không nào.”

Trình Tư Miên miễn cưỡng bị anh ta kéo đi, ngẩng đầu nhìn Tra Dịch Quang một cái, nhỏ giọng nói: “Này, không muốn để cho bọn họ biết thì tôi không nói là được chứ gì.”

Tra Dịch Quang kéo cô đi vào phòng, trợn mắt nhìn cô: “Có phải em làm hay không?”

“Oan uổng quá, làm sao là tôi được!” Trình Tư Miên lòng đầy căm phẫn phản bác lại nhưng trong lòng lại nói thầm: Có kẻ ngu mới thừa nhận đó.

Tra Dịch Quang hoài nghi nhìn cô: “Tiểu nhà đầu này quả nhiên không phải người hiền lành gì mà.”

“Như nhau thôi, cặn bã tiên sinh.”

Có phòng nhỏ của mình, Trình Tư Miên mang hành lý vào rồi treo quần áo lên, cũng có nơi ngủ ngon hơn. Cô dần dần bắt đầu quen với chỗ này.

Ban ngày trong nhà không có người nào, cô đi học còn bọn họ đi làm. Buổi tối thì cô là người về sớm nhất, thỉnh thoảng Tô Hiến Ngôn cũng sẽ ở nhà mấy lần nhưng anh ấy trông vô cùng bận rộn, hoặc là trong phòng hoặc mở máy tính ra làm việc, cô nhìn vào đồng hồ số liệu căn bản là không hiểu gì.

Ngoài ra, Trình Tàn cũng có lúc sẽ quan tâm đến cô chút ít, cho cô ít tiền tiêu vặt rồi cảnh cáo cô không được tiêu xài phung phí. Còn Tra

Dịch Quang, Trình Tư Miên chỉ chế giễu nhìn anh ta, mà Tra Dịch Quang đối với tiểu nha đầu này lại có chút kiêng kỵ, rất sợ cô sẽ nói ra chuyện kia. Không biết là có phải muốn lấy lòng cô hay không mà lâu lâu cũng sẽ mua quà vật về cho cô.

Vào giờ học trước, chủ nhiệm lớp đã thông báo một tin.

“Thông qua thành tích thi hàng tháng đều có thể thấy được lớp chúng ta thi rất tốt, nhưng có vài em cô phải nhắc nhở một chút, học kỳ cuối mà còn kéo chân lớp thì đừng trách cô không khách khí.” Cô chủ nhiệm vừa nói câu đó vừa nhìn mấy học sinh có thành tích kém nhất lớp, cuối cùng dừng lại trên người Trình Tư Miên.

Phó Tử Văn khều khều cánh tay Trình Tư Miên, “Này, cô chủ nhiệm đang nhìn cậu...”

Trình Tư Miên liếc nhìn thành tích của mình một cái, “Điểm thi tờ thấp nhất lớp, không nhìn tờ thì nhìn ai chứ?”

Phó Tử Văn “...”

“Ngày mai là họp phụ huynh rồi, mọi người về thông báo cho phụ huynh biết đi, nhất là các bạn học có thành tích không lý tưởng đó, nhà của các em không phải nhà trường không thể đến, có nghe được không.” Chủ nhiệm lớp nói.

Trình Tư Miên sau khi nghe xong hơi nhú chân mày.

Phó Tử Văn nói: “Tư Miên, cha mẹ cậu có vắng cậu không?”

Trình Tư Miên dừng một chút mới nói: “Không biết.”

“Cha mẹ cậu tốt quá, tờ mang thành tích này về nhà thế nào cũng bị mắng một trận cho mà xem.”

Trình Tư Miên cười nhạt một tiếng, cô ngược lại rất muốn bị mắng nhưng cha mẹ đều đi mất thì lấy ai mắng cô đây.

Sau khi về đến nhà, Trình Tư Miên ngồi trong phòng khách chờ Trình Tần trở về, không ngờ không chờ được Trình Tần mà lại chờ được Tô Hiến Ngôn trở về.

Anh mặc âu phục, sau khi vào nhà rất tự nhiên lấy tay kéo cà vạt một cái, mọi động tác rất giống như đang chụp ảnh tạp chí. Trình Tư Miên ổn định tinh thần một chút, hỏi: “Chú tôi khi nào mới về?”

Tô Hiến Ngôn đứng trong tối nhìn về phía cô nói: “Cậu ta không nói với cô là cậu ta đi công tác hai ngày sao?”

Chương 5

Chương 5: Âm áp

Edit: Mộc Tử Đăng

Trình Tư Miên lắc đầu một cái: “Tôi không biết, khi nào thì chú ấy mới về?”

“Chắc khoảng ba ngày”

“Ba ngày.” Trình Tư Miên nhú mày, “Như vậy thì không còn kịp rồi.”

Tô Hiến Ngôn nói: “Sao vậy?”

Trình Tư Miên có chút khó nói nên lời: “Lớp tôi có cuộc họp phụ huynh, giáo viên nói tôi nhất định phải bảo phụ huynh đến.”

Tô Hiền Ngôn dừng một chút, nhấc chân đi đến cạnh cô, anh đứng trước bàn trà, từ trên cao nhìn xuống cô, “Khi nào?”

“Ngày mai.” Trình Tư Miên trầm tư một chút, “Chú không có ở đây để đi họp cho tôi...”

Tô Hiền Ngôn trầm mặc giây lát rồi mới nói: “Gọi điện thoại cho cậu ta hỏi một chút xem cậu ta có thể về sớm không.”

Trình Tư Miên chống cằm, đang suy nghĩ xem tình huống này có thể xảy ra hay không, Trình Tần liêu liêu nhìn Trình Tần liêu quyết hết công việc chỉ để về hợp phụ huynh cho cô ư?

Hình như không khả quan lắm!

“Ôi Hiền Ngôn” Trình Tư Miên đột nhiên ngược đầu lên nhìn anh, trong mắt phát ra ánh sáng lấp lánh.

Tô Hiền Ngôn nhấp nháy môi, mục đích trong ánh mắt của Trình Tư Miên quá rõ ràng, anh lại cảm thấy có chút buồn cười vì vậy thanh âm phát ra cũng có mấy phần ý cười: “Hử?”

“Anh, anh có thể giúp tôi không.”

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn hiện lên tia sáng tỏ: “Tôi đi họp phụ huynh?”

“Anh có bận gì không?” Tô Hiền Ngôn nhìn qua rất dịu dàng nhưng Trình Tư Miên lại vô hình cảm thấy không thể nhìn bề ngoài của anh được, cô đối với anh không có biện pháp nào mà tỏ ra ngang ngược như khi ở với người khác được.

“Ngày mai...” Tô Hiền Ngôn tựa như đang suy nghĩ cẩn thận, “Có một cuộc họp.”

“À...” Trình Tự Miên cúi đầu.

Tô Hiến Ngôn nhìn dáng vẻ như đưa đám của cô gái ngồi trên sofa, trong lòng lại không muốn làm cô thất vọng, anh mấp máy môi nói: “Cuộc họp cũng không dài lắm, họp phụ huynh lúc mấy giờ?”

“Bốn giờ!” Trình Tư Miên vui mừng ngẩng đầu lên, “Chắc chỉ họp một thời gian ngắn thôi, anh đồng ý đến sao?”

Tô Hiến Ngôn gật đầu một cái: “Đến lúc đó ở trường học chờ tôi.”

“Được!” Trình Tư Miên liền vội vàng đứng lên nói: “Cảm ơn anh.”

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng rồi không nói gì nữa mà xoay người đi lên lầu.

Trình Tư Miên chờ anh đi vào phòng rồi mới mừng rỡ “oa” một tiếng, lần này tốt lắm, không sợ bị Trình Tân phê bình nữa rồi và cuối cùng cũng có người đi họp phụ huynh.

Ngày hôm sau.

“Tư Miên, hôm nay cha hay mẹ cậu đến?” Phó Tử Văn hỏi.

Trình Tư Miên hơi khựng lại, môi bởi vì nhớ tới người kia mà cong lên, “Đều không phải họ.”

“Ồ, vậy là ai đến?”

“Ừ..anh trai tớ.” Trình Tư Miên chỉ có thể cho Tô Hiến Ngôn cái chức vị này mà thôi, “Lần trước cậu cũng đã gặp rồi đó, lúc mà chúng tay bỏ chạy vì bị Lâm Ánh Hàm đuổi theo rồi đụng phải một người đó.”

“Ồ! Tớ nhớ ra rồi.” Phó Tử Văn hăm mộ nói, “Anh trai cậu đối xử với cậu tốt thật đấy.”

“À, ha ha, tạm được...” Trình Tư Miên ho khan một cái.

“Này, vậy anh cậu tới chưa, họp phụ huynh sắp bắt đầu rồi mà sao chưa thấy nữa, cậu nhìn xem mẹ tớ cũng đã ngồi trong phòng học rất lâu rồi.”

Trình Tư Miên nhìn phía cuối hành lang một cái: “Anh ấy bề bộn nhiều việc, chắc chút nữa sẽ đến thôi.”

Nghe được đoạn đối thoại của Trình Tư Miên và Phó Tử Văn, mấy nữ sinh cùng lớp đứng bên cạnh nói: “Thật hay giả vậy Trình Tư Miên, tớ nghe người khác nói cha mẹ cậu không có ở đây mà, cũng không có thân thích nào dám nhận cậu, cậu là một người bị bỏ rơi.”

Phó Tử Văn trừng to mắt: “Cậu nói bậy cái gì đấy?”

“Tôi không có nói bậy, đây đều là do bạn học cùng trường trước kia với Trình Tư Miên nói.”

Phó Tử Văn tròn mắt nhìn cô ta một cái sau đó nhìn về phía Trình Tư Miên: “Các cậu ấy chỉ đồn bậy bạ thôi.”

Trình Tư Miên cười nhạt: “Các cậu ấy nói không sai đâu.”

“Hả?” Phó Tử Văn sững sốt.

Trình Tư Miên nói nhỏ: “Cha mẹ tớ thật sự không có ở đây.”

“Cậu xem đi, tôi nói sự thật mà.” Bạn học đó dương dương đắc ý nói.

“Nhưng mà...” Trình Tư Miên quăng ra hai chữ rồi nhìn về phía người kia, “Tôi có người thân, tôi cũng không phải là người bị bỏ rơi, chưa biết được rõ mọi việc thì tốt nhất cậu đừng có nói ra khỏi miệng.”

Bạn học đó bị ánh mắt Trình Tư Miên nhìn đến nỗi nói chuyện cũng không lưu loát: “Nhưng, nhưng cậu không có ai đến họp phụ huynh sao.”

“Cậu làm sao biết không...”

“Trình Tư Miên.” Âm thanh từ tính trầm thấp đột nhiên vang lên.

‘Cậu làm sao biết không ai đến họp phụ huynh cho tôi’ những lời này còn mắc lại trong miệng, Trình Tư Miên chưa nói xong thì âm thanh của anh đột nhiên xuất hiện.

Cô nhất thời không còn hứng thú nói chuyện với bạn học đó nữa, trong lòng hơi tức giận khi nghe được âm thanh của anh cũng tan thành mây khói, cô mừng rỡ quay đầu qua, quả nhiên thấy Tô Hiền Ngôn đang đi về phía này. Anh mặc áo sơ mi trắng đơn giản cùng quần âu đen, áo vét được vắt lên tay anh, ôn nhuận như ngọc, di thể độc lập.

Các nữ sinh đứng bên ngoài phòng học đều ngây người, ở tuổi này chỉ thấy nam sinh cười hi hi ha ha nháo loạn cả lên, cũng chưa từng thấy qua người đàn ông thành thực, anh tuấn thế này. Cho nên khi bọn họ thấy Trình Tư Miên chạy lên đứng trước mặt người đàn ông thì lập tức cũng không phản ứng kịp.

Tô Hiền Ngôn hơi có chút xin lỗi nhìn Trình Tư Miên: “Trên đường có chút kẹt xe nên tôi tới trễ.”

Trình Tư Miên cười tươi rói, lắc đầu: “Vẫn còn một ít thời gian.”

Tô Hiền Ngôn rõ ràng thấy cô thở phào nhẹ nhõm: “Vậy tôi vào trước.”

“Được.” Trình Tư Miên thản nhiên cười, lúc Tô Hiền Ngôn đang muốn bước vào phòng học đột nhiên cô hô lên “Anh trai!”

Tô Hiền Ngôn có chút nghi ngờ xoay đầu nhìn cô, Trình Tư Miên nháy nháy mắt với anh mấy cái: “Chú nói buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Trình Tàn căn bản là đã đi công tác thì làm sao có thể ăn cơm cùng nhau được, Trình Tư Miên nói như vậy chỉ muốn đánh tan lời đồn đoán của các học sinh khác. Tô Hiền Ngôn sau khi nghe xong cũng chỉ hơi ngừng lại một chút sau đó liền nói: “Đã biết.”

Trình Tư Miên nhìn Tô Hiền Ngôn đi vào phòng học, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng cực kỳ ấm áp, giờ phút này cô giống như có

được người quan tâm đến mình, ít nhất là có người đi họp phụ huynh cho cô.

“Trình Tư Miên, đó là anh trai cậu hả?” Mấy nữ sinh mới vừa rồi còn khi dễ Trình Tư Miên bây giờ liền chen tới hỏi, “Anh cậu đẹp trai quá, so với hotboy của trường còn đẹp hơn nữa!”

“Thật đó, nhìn kỹ...”

“Trình Tư Miên anh cậu có bạn gái chưa?”

**

Trong lòng Trình Tư Miên đang tung tăng nhảy múa nhưng cũng mặc kệ mấy người đó nói cái gì. Mà mấy nữ sinh đó hỏi mãi cũng không thấy Trình Tư Miên trả lời liền ríu rít đi đến cửa sổ nhìn Tô Hiền Ngôn đang ngồi trong lớp học.

Họp phụ huynh chính thức bắt đầu, Trình Tư Miên cũng đứng ngoài cửa sổ nhìn Tô Hiền Ngôn ở bên trong. Anh ngồi ngay chỗ cô ngồi, dáng vẻ giống như đang tùy tiện lật sách trên bàn học của cô. Trình Tư Miên khó hiểu thấy mình có chút khâm trọng, anh có thể thấy mấy hình vẽ lộn xộn của cô trong sách không?

Nhưng mà cũng may Tô Hiền Ngôn chỉ lật một chút liền nghiêm túc nghe giáo

viên chủ nhiệm nói.

Trình Tư Miên thở phào nhẹ nhõm, lẳng lặng nhìn anh.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào, xuyên qua tán cây rọi vào trên người anh, an tĩnh và anh tuấn. Trình Tư Miên cong môi cười một tiếng, anh ở trong đám người cha mẹ tuổi trung niên quả nhiên là hoàn toàn khác biệt.

Một lát sau cuộc họp phụ huynh kết thúc. Các vị phụ huynh đi ra ngoài, Trình Tư Miên đứng ở cửa phòng học đợi cả nửa ngày cũng không thấy anh đâu, cô thò đầu nhìn vào trong một cái liền thấy anh đang đứng trò chuyện với chủ nhiệm lớp, không biết là nói chuyện gì.

Trình Tư Miên đang suy nghĩ làm sao để tách hai người đang nói chuyện đó ra thì đột nhiên Tô Hiền Ngôn ngược lên nhìn cô một cái. Nói thể nào nhỉ, cái ánh mắt mang theo vẻ uy nghiêm và có ý cảnh cáo. Tóm lại là Trình Tư Miên không thể giải thích được liền chột dạ giống như đã làm chuyện gì sai lầm và bị phát hiện vậy.

“Trình Tư Miên, em vào đây.” Chủ nhiệm lớp cũng nhìn thấy cô, vẫy tay gọi cô vào.

Trình Tư Miên sau khi nghe thế thì đi đến bên cạnh Tô Hiền Ngôn:

“Sao vậy ạ?”

Chủ nhiệm lớp trợn mắt nhìn cô một cái, ý tứ lại hết sức rõ ràng, em còn hỏi thế nào, vấn đề của em rất nhiều!

“Tô tiên sinh, các vấn đề của Trình Tư Miên đều đã nói với anh hết rồi, trong giờ học thì ngủ, thành tích thì kém nhất lớp, phụ huynh phải chú ý đến việc này, nếu tiếp tục như vậy nữa thì sau này sẽ theo không kịp đâu.”

“Được.” Tô Hiến Ngôn khẽ gật đầu, hơi có vẻ khiêm tốn nói: “Sẽ chú ý đến.”

Trình Tư Miên từ từ nhú mày lại, cô nhờ Tô Hiến Ngôn đến chỉ là để có mặt chứ không phải đến để bị phê bình!

“Cô...”

Tính tình vừa mới bộc phát, Trình Tư Miên còn chưa kịp nổi giận với chủ nhiệm lớp thì cổ tay đã bị một lòng bàn tay ấm nóng bao bọc lại, cô ngẩn ra, nhìn về phía Tô Hiến Ngôn, anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt rất yên tĩnh, anh nghiêm túc nói: “Em ấy sau này nhất định sẽ nghiêm túc nghe giảng bài.”

Trình Tư Miên “A?”

“Làm sao? Có vấn đề gì hả?”

Trình Tư Miên mím môi, chỉ thấy cổ tay có chút tê dại, có vấn đề? có vấn đề sao? Có chứ? Nghiêm túc nghe giảng đối với cô là cực kỳ khó khăn!!

Nhưng mà vì sao câu hỏi nhẹ nhàng hời hợt của Tô Hiến Ngôn lại khiến cô không thể nói ra chữ không thế này, Trình Tư Miên do dự nửa ngày cuối cùng cũng nặn ra mấy chữ: “Dường như...không có vấn đề gì.”

“Ừ, vậy thì tốt.”

“...”

“Vậy thì Tô tiên sinh, hy vọng anh có thể trò chuyện một chút về việc học tập với Trình Tư Miên.” Chủ nhiệm lớp mặt đầy ý cười nói.

“Nhất định.”

“Tốt tốt, vậy bên này tôi cũng có việc bận, anh cứ tiếp tục nói chuyện đi.”

Tô Hiến Ngôn tỏ ý gật đầu một cái rồi kéo Trình Tư Miên ra khỏi lớp học.

“Này, cô chủ nhiệm vừa rồi mới nói cái gì với anh vậy?”

Tô Hiến Ngôn mở cửa xe: “Nói đến chuyện tốt của cô ở trường học.”

“Chuyện tốt...” Trình Tư Miên ngồi lên ghế phụ, “Có phải cô ấy hung hăng mắng tôi một trận, nói tôi không tốt không?”

Tô Hiến Ngôn cong cong khóe môi: “Cô cũng biết là không tốt.”

“...Dù sao thì anh cũng không cần nghe lời cô ấy nói.”

Tay cầm vô lăng của Tô Hiến Ngôn có chút dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Tại sao trong giờ học không nghe giảng?”

Trình Tư Miên nháy mắt mấy cái: “Không có ý nghĩa, tôi buồn ngủ.”

“Nghe không hiểu?”

“Chưa từng nghe nữa nên tôi không biết.”

“Sau này phải nghiêm túc nghe giảng bài.”

Trình Tư Miên lưu manh cười một tiếng: “Anh nghe lời chủ nhiệm lớp về giáo dục tôi lại cho tốt đó à?”

Tô Hiền Ngôn liếc cô một cái: “Ở tuổi này của cô không học tập cho giỏi không lẽ muốn lẩn lộn bên ngoài?” Trình Tư Miên tôi nghĩ cô không biết cái gì mới là quan trọng với cô.”

Cái gì là quan trọng.

Trình Tư Miên có chút nghi ngờ, đối với cô mà nói thì cái gì mới là quan trọng.

Tô Hiền Ngôn dường như nhìn ra được vẻ mờ mịt của cô, vì vậy anh háng háng giọng nói: “Cho dù không ai để ý đến cô, cho dù cả người thân cũng không ở cạnh cô thì cô cũng phải có trách nhiệm với bản thân mình, cuộc sống sau này là do cô quyết định, biết chưa hả?”

Trình Tư Miên kinh ngạc nhìn anh: “Cái gì?”

Tô Hiền Ngôn: “Để bản thân trở nên tốt hơn mới có thể khiến cho những người xem thường mình hối hận.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tô bảo bối nhà tôi rất uy nghiêm đó nha~ nha~ nha~

Chương 6

Chương 6: Cố gắng

Edit: Mộc Tử Đằng

“Tiểu Miên Miên, sao không ăn đi?” Tra Dịch Quang tan làm sớm nên đã mua về cho Trình Tư Miên một phần bánh Red Velvet, nhớ lần trước cô ăn đã khen rất ngon, nhưng bây giờ lại không ăn miếng nào.

Tâm tư của Trình Tư Miên bây giờ vẫn còn đặt ở chỗ của Tô Hiền Ngôn, nên tất nhiên sẽ không rảnh để ăn bánh ngọt, những lời nói hôm nay của Tô Hiền Ngôn vẫn quanh quẩn trong đầu cô từ lúc tan học đến giờ.

Trình Tư Miên bắt đầu xem xét lại bản thân mình, cô thật sự có giống như lời Tô Hiền Ngôn nói hay không, quá buông thả bản thân rồi ư?

Cô đã từng không học hành gì, muốn làm gì thì làm bởi vì trong lòng cô oán hận, oán hận cha mẹ bỏ mặt cô. Có lẽ lúc đó cô có điều kiện để lãng phí mọi thứ.

Bây giờ cô vẫn còn oán hận cha mẹ mình, nhưng điều kiện đã mất rồi, có oán hận đến mấy cũng phải sống thật tốt, cô không thể nào tệ hơn được nữa, nếu cô cứ tiếp tục như vậy những người khó chịu với cô sẽ cười nhạo, những người không cần cô cảm thấy quyết định của mình là sáng suốt...

“Tiểu Miên Miên, em không ăn thì tôi ăn đó.”

“Trà Nhất Quán, Tô Hiền Ngôn rốt cuộc là người thế nào vậy?”

“Chữ đầu là zha*.” Tra Dịch Quang im lặng sửa lời cô.

*(*zha là phiên âm của họ Tra, họ này đọc gần giống như cây Trà)*

“Tôi biết anh rất cặn bã**...Cái này không quan trọng.” Trình Tư Miên vô cùng nghiêm túc nhìn Tra Dịch Quang, “Anh chỉ cần nói cho tôi biết Tô Hiền Ngôn là người như thế nào là được.”

*(**cặn bã: phát âm giống từ Tra)*

Tra Dịch Quang cũng nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Khiêm tốn lễ phép, tao nhã lịch sự, bề ngoài trông rất vô hại, đặc biệt rất hấp dẫn phái nữ, dĩ nhiên so với tôi còn kém một chút.”

“Câu trước tôi đồng ý còn câu cuối...Có chút không đúng với thực tế.”

Tra Dịch Quang: “Tiểu nha đầu chết tiệt!”

“Còn gì nữa không?”

“Còn có...Tôi sống chung với anh ta mấy năm rồi nên biết rõ một điều, anh ta tuyệt đối không phải người hiền lành gì. Nếu tính tình hiền lành giống như vẻ bề ngoài thì cái công ty này của chúng tôi cũng không thuận lợi phát triển như bây giờ. Cạnh tranh kịch liệt trên thương trường đã sớm gặm đến không còn mảnh xương nào.”

“Ừ.” Điều này cô đồng ý, thật sự trong thâm tâm cô cũng cảm thấy Tô Hiền Ngôn không hề đơn giản.

“Em hỏi cái này làm gì?”

“Không có gì.” Chẳng qua là hôm qua khi nghe anh nói những lời đó cảm thấy ánh mắt anh có chút không đúng lắm, giống như không chỉ đang giáo dục cô mà càng giống như đang nói về việc anh đã trải qua hơn.

“Không còn sớm nữa, tôi đi ngủ đây.” Trình Tư Miên không đoán ra được, không thể làm gì khác hơn là về phòng đi ngủ.

“Này, không ăn bánh ngọt hả?”

“Để tủ lạnh đi, ngày mai tôi ăn, cảm ơn.”

“Nha đầu này, để qua đêm ăn không ngon đâu!”

“Không sao.” Trình Tư Miên không nghe Tra Dịch Quang nói nữa, trực tiếp đi vào trong phòng. Tra Dịch Quang lắc đầu một cái, đứng dậy mang bánh ngọt vào phòng bếp.

Hơn 10 giờ tối, Trình Tư Miên xuống lầu vào phòng bếp rót nước uống.

Sau khi uống xong mới vừa xoay người lại đột nhiên thấy một thân ảnh màu trắng đứng phía sau, cô bị dọa sợ thiếu chút nữa làm rơi cái ly đang cầm trên tay xuống đất, “Anh, anh đi đường nào vậy, sao tôi không nghe tiếng động gì hết.”

Tô Hiền Ngôn nhìn cô một cái: “Có thể lỗi tại cô không tốt lắm.”

“...Trề như vậy anh vào trong bếp làm gì?”

Tô Hiền Ngôn lấy một cái ly từ trong ngăn tủ ra, “Giống cô.”

“Ồ...”

Trình Tư Miên đứng cạnh anh, nhìn anh ngẩng đầu uống nước.

Đều là con người, uống nước cũng giống nhau nhưng hành động uống nước của anh lại toát ra tư vị nho nhã, yểu hần bởi vì uống nước nên hơi chuyển động, đường cong đó vô cùng cảm động người ta.

Trình Tư Miên không hiểu tại sao mình lại đỏ mặt, trái tim như bị ai đó siết chặt làm cô không thở được. Cô hít sâu một hơi, hoảng hốt dời tầm mắt đi, sau đó nhanh chóng đặt cái ly xuống bàn rồi đi ra ngoài.

“Trình Tư Miên.” Phía sau vang lên thanh âm từ tính của anh, cản lại bước chân cô.

“Hả?”

Tô Hiền Ngôn nói: “Phải tập trung trong giờ học, bài thi lần sau không được đứng chót nữa.”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn anh một cái: “Tôi sẽ cố hết sức.”

Khóe miệng Tô Hiền Ngôn hơi cong lên, có chút lười biếng dựa vào cạnh bàn, “không phải cố hết sức mà là nhất định.”

“...”

“Sao, không làm được?” Chân mày Tô Hiền Ngôn hơi nhướng lên, “Ai đã nói sẽ nghe lời tôi?”

Con người Trình Tư Miên hơi đại ra.

“Thế nào, nói đến việc học liền muốn trốn tránh?” Tô Hiền Ngôn bỏ cái ly xuống rồi đi đến gần cô, cúi người để tầm mắt hai người có thể giao nhau, “Lần sau thi tốt chú cô sẽ thưởng cho cô.”

“Vậy anh có thưởng cho tôi không?” Trình Tư Miên bỗng hỏi anh.

Trong con người Tô Hiền Ngôn thoáng hiện qua một chút ý cười, rất cuộc vẫn là một đứa trẻ, “Được, có tiền bộ tôi sẽ thưởng.”

“Được, tôi nghe lời anh, học cho giỏi, anh đừng quên đã答应 ứng tôi là tốt rồi.”

“Ừ.” Tô Hiền Ngôn đứng thẳng người dậy, tùy ý vỗ đầu cô một cái, “Được rồi, mai còn phải đi học nữa, về phòng ngủ đi.”

“Được.” Trình Tư Miên cong cong mí mắt, vừa chạy vừa nhảy lên lầu.

Tô Hiền Ngôn thu hồi tầm mắt trên người cô, nhìn ánh trăng yên tĩnh ngoài cửa sổ.

Trình Tư Miên...anh thấy được bóng dáng mình lúc còn nhỏ trên người cô. Tô Hiền Ngôn lộ ra một nụ cười khổ, anh rất hiểu rõ cảm giác bị vứt bỏ, nên mới động lòng trắc ẩn, mới cảm thấy đau lòng với đứa nhỏ này.

Ngày hôm sau ở trường học.

“Con muỗi, nếu hôm nay tớ sắp ngủ gục cậu nhất định phải hung hăng đánh tớ một cái nhé.” Trình Tư Miên mặt đầy nghiêm túc nói.

Phó Tử Văn: “Hả? Tại sao phải làm vậy?”

“Đương nhiên là vì tớ muốn học hành chăm chỉ!” Trình Tư Miên lấy sách toán từ trong cặp ra, “Tiết đầu sẽ học toán đúng không?”

“Đúng.” Phó Tử Văn nhìn cô đầy nghi hoặc, “Tư Miên, cậu uống lộn thuốc rồi hả?”

“Nói bậy gì đó, tớ đây phải gọi là cái tà quy chính!”

“À~ cậu chịu tập trung học thì tốt quá rồi.” Phó Tử Văn lại hỏi: “Hôm qua hợp phụ xong đã suy nghĩ lại sao?”

“Ừ, có người buộc tớ phải nghĩ lại.” Nét mặt Trình Tư Miên đầy tươi cười, “Còn nói nếu lần sau tớ thi tốt sẽ thưởng quà to cho tớ.”

“Thật à, aaaa~ là anh trai cậu nói đúng chứ?”

“Đúng đúng.”

“Tư Miên, sáng sớm hôm nay có người kéo tớ lại hỏi anh trai cậu tên gì, các cậu ấy không dám tự đi hỏi cậu nên tớ bị hỏi đến thăm luôn, nhưng rốt cuộc tớ cũng có biết đâu.” Phó Tử Văn lắc đầu một cái, “Này, anh trai cậu tên gì vậy?”

“Bọn họ muốn biết để làm gì, Tô Hiến Ngôn là người bọn họ có thể chạm đến sao.” Trình Tư Miên hừ lạnh.

“Tô Hiến Ngôn?” Phó Tử Văn ngẩn người, “Không phải là anh trai cậu sao, các cậu không cùng họ hả?”

Trình Tư

Miên liếc cô ấy một cái: “Thật ra thì anh ấy là bạn của chú tớ.”

Phó Tử Văn chớp chớp mắt, phản ứng có hơi chậm, “Bạn của chú cậu, vậy cậu nên gọi là chú mới đúng...”

“...”

“Hơn nữa, sao anh ấy lại đến họp phụ huynh cho cậu?”

“Hừ, không được nói cho người khác biết đâu, nếu chủ nhiệm lớp biết sự thật lần sau sẽ không cho anh ấy đi họp phụ huynh mất, trước mặt chủ nhiệm lớp, anh ấy chính là anh họ tớ.”

“Ồ.” Phó Tử Văn chống cằm, “À Tô Hiến Ngôn thật tốt nha, ngay cả cháu gái của bạn cũng ra tay giúp đỡ.”

Trình Tư Miên im lặng một hồi, trong con người thoáng hiện lên chút dịu dàng, “Ừ, anh ấy rất tốt.”

Trước đó Trình Tư Miên chưa từng nghe giảng lần nào nên bây giờ tiếp thu những gì thầy nói thật khó khăn.

Kết quả là, bài tập toán hôm nay cô không làm được một bài. Ngồi suy nghĩ cả nửa giờ, cuối cùng cô quyết định cầm sách bài tập đi gõ cửa phòng Tô Hiến Ngôn.

Mới đi đến cửa phòng cô chợt dừng lại, cô cầm sách bài tập đứng đó trầm tư, do dự có nên gõ cửa hay không. Công việc Tô Hiến Ngôn bận rộn như vậy sẽ có thời gian giảng bài cho cô sao, hơn nữa cô đã không nghe giảng rồi, giờ anh giảng nữa lỡ không hiểu thì không phải chứng minh mình rất ngu à?

Kỳ kèo cả nửa ngày, Trình Tư Miên cũng đành từ bỏ, hay là ngày mai đi hỏi Phó Tử Văn là tốt nhất...

“Sao vậy?” Thanh âm trong vắt đột nhiên vang lên từ phía sau, Trình Tư Miên ngẩn người, ôm quyển sách quay đầu lại.

Ánh đèn hành lang có chút tối, anh đứng ngược với ánh sáng, vài tia sáng nhỏ vụn vạt rơi trên vai anh, dịu dàng lại ấm áp. Anh đi tới

trước mặt cô, trên tay đang cầm tách cà phê, mùi hương tỏa ra vô cùng thơm, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Ồ...Không có gì...có, có chuyện.”

Tô Hiền Ngôn bật cười, “Rốt cuộc là có hay không có?”

“Có...” Trình Tư Miên giờ quyển sách lên, do dự nói: “Anh học rất giỏi đúng không, tôi có nghe giảng nhưng kết quả không lý tưởng mấy.”

“Hử?”

“Tôi không hiểu.” Trình Tư Miên nhìn thẳng vào mắt anh, “Tôi rất nghiêm túc nghe giảng nhưng không hiểu.”

Tô Hiền Ngôn nhìn cô mấy giây, sau đó vòng qua người cô mở cửa phòng ra, “Vào đi.”

Trình Tư Miên nghĩ, anh như vậy chắc là đồng ý giảng bài cho cô rồi, vì vậy cô rất tự nhiên đi vào phòng. Nhắc mới nhớ, cô đến đây lâu rồi nhưng đây mới là lần đầu tiên bước vào phòng Tô Hiền Ngôn.

Sau khi đi vào trong cô mới phát hiện, phòng của Tô Hiền Ngôn so với cô hay so với Tra Dịch Quang và Trình Tần không phải lớn hơn chút...

Trong phòng được trang trí với màu sắc rất đơn giản, trắng, đen, xám. Rất phù hợp với con người Tô Hiền Ngôn. Nhưng điều hấp dẫn ánh mắt Trình Tư Miên nhất chính là bàn máy tính cạnh ban công của anh, ba màn hình máy tính lớn đặt sát bên nhau thành một hình vòng cung, có một cái ghế xoay đặt gần đó, bàn vô cùng lớn, trên mặt bàn chất đầy văn kiện.

“Phòng anh sao lại để nhiều máy tính như vậy?” Cô tò mò hỏi.

“Yêu cầu công việc.”

“Ồ, thật hoành tráng, giống như tiệm net vậy.”

Tô Hiền Ngôn “...”

Tô Hiền Ngôn dọn dẹp sơ qua văn kiện trên bàn, vừa dọn vừa nói:

“Ngồi đây làm bài đi, cái gì không biết thì hỏi tôi.”

“Chờ một chút, chờ một chút!” Trình Tư Miên tinh mắt, lấy ra một tờ giấy từ trong đồng văn kiện trên tay anh, “Đây là cái gì vậy, vẽ rất đẹp.”

“Thiết kế nhân vật trong trò chơi.”

“Trò chơi?” Cô nhớ ra rồi, lúc trước cha cô có từng nhắc đến công việc của Trình Tần, hình như có liên quan đến game, nhưng lúc đó cô cũng không để ý mấy, sau đó cũng không hỏi nữa.

“Đây là anh vẽ hả?”

“Không phải.” Tô Hiền Ngôn kéo ghế qua cho cô ngồi, “Họa sĩ vẽ, thành phẩm đưa tôi thôi.”

“Ồ.” Trình Tư Miên nhìn bản vẽ không chớp mắt, “Thật sự rất đẹp đó.”

“Thích sao? Khi nào có poster tôi sẽ bảo Trình Tần mang về cho cô một cái.” Tô Hiền Ngôn nói.

“Được, được.” Trình Tư Miên ngẩn đầu nhìn anh, “Nhân vật được thiết kế đẹp như vậy, trò chơi nhất định cũng rất hay, chờ anh phát hành tôi sẽ chơi.”

Đôi con ngươi của Tô Hiền Ngôn lóe lên ý cười, cong ngón tay lại gõ trán cô một cái, “Học trước đi, trò chơi nói sau.”

Chương 7

Chương 7: Một bên mặt

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên che đầu, buồn bực nói: “Đã biết...”

Tô Hiến Ngôn cười nhàn nhạt một tiếng, kéo cái ghế bên cạnh rồi ngồi xuống cạnh cô, sau đó lấy sách bài tập đến xem, “Tất cả đều không hiểu hả?”

“Ừ.”

“Lên trung học từ khi nào thì bắt đầu không nghe giảng bài?”

“Khi nào à?” Trình Tư Miên suy nghĩ một hồi, “Hình như vẫn luôn như vậy.”

Tô Hiến Ngôn không nhịn được nhìn cô một cái, suy tư trong chốc lát rồi nói, “Vậy hôm nay bài tập này xem chừng cô không thể làm được rồi, trước để đó đi. Lấy sách ra đọc lại từ đầu đi.”

“Hả?”

“Căn bản không hiểu thì làm sao làm được những bài này.”

Tô Hiến Ngôn lúc nói những lời này có chút lạnh lẽo, thật là giống như thầy giáo trong lớp cô, Trình Tư Miên lè lưỡi một cái, rồi ngoan ngoãn ngồi yên, “Đúng là chỉ có thể làm vậy.”

Tô Hiến Ngôn quả nhiên dạy cô lại từ đầu, đầu tiên anh tự xem qua sách một lần, sau đó nói ví dụ cho cô hiểu. Trình Tư Miên thu hồi suy nghĩ của mình lại, bị sự nghiêm túc của Tô Hiến Ngôn lây sang cũng bắt đầu chăm chỉ lắng nghe những gì anh giảng giải.

Một lúc lâu sau.

“Nhìn ví dụ vừa rồi sau đó làm vài đề rồi đưa cho tôi xem.”

“Được.” Trình Tư Miên đặt sách bài tập và sách giáo khoa trước mắt mình, vui đầu nghiêm túc làm bài.

Tô Hiến Ngôn nhìn dáng vẻ cau mày nghiêm túc đó của cô, trong con người hiện lên chút vui vẻ và an tâm.

Cô chẳng qua là không chịu nghe giảng mà thôi, còn người thật ra rất thông minh, anh chỉ nói một lần là cô đã biết cách làm. Xem ra, đề ra thành tích cao cũng không khó gì.

Trình Tư Miên làm xong một đề, len lén quay qua nhìn Tô Hiến Ngôn, cô không dám hành động quá lớn sợ anh nói cô không tập trung.

Lúc quay qua nhìn cô thấy rõ được bàn tay thon dài lộ ra khớp xương của anh đang di chuyển trên bàn phím, tốc độ tay rất nhanh, nhìn vào rất đẹp mắt như đang đánh đàn dương cầm vậy.

Tầm mắt Trình Tư Miên hơi dời lên phía trên một chút, ánh mắt vô cùng chăm chú. Ánh sáng màu xanh từ màn hình máy tính hắt lên gò má anh, ánh mắt chuyên chú nhìn màn hình, lông mi khẽ động đây, cả người giống như bị bao phủ bởi tầng ánh sáng chói lóa, rõ ràng ánh đèn trong phòng không sáng chói, nhưng Trình Tư Miên lại cảm thấy cả thế giới tựa hồ được chiếu sáng, Tô Hiến Ngôn như thế này khiến cô không thể dời tầm mắt được.

“Còn không làm bài.” Đang lúc nhìn hăng say, Tô Hiến Ngôn đột nhiên quay đầu qua nhìn cô. Tầm mắt hai người chạm nhau, làm Trình Tư Miên sợ hết hồn, vội vàng quay đầu lại nhìn chăm chú vào bài tập, “Tôi, tôi đang làm mà!”

“Âm thanh bàn phím làm ồn cô à?”

“Không có!”

Tô Hiến Ngôn không lên tiếng nữa, lát sau anh đứng dậy đi ra khỏi phòng. Trình Tư Miên ngẩng đầu lên từ đồng bài tập nhìn bóng lưng đi ra cửa của anh, trong lòng thầm kêu ‘Này, đừng đi mà, thật sự không ồn chút nào đâu.’

Tô Hiến Ngôn một hồi lâu cũng không trở lại, đoán chừng là muốn cô chuyên tâm làm bài.

Sau khi anh trở lại, trên tay đã có thêm một ly nước trái cây, anh đặt ly nước lên bàn Trình Tư Miên đang ngồi, đứng bên cạnh nhìn cô giải đề.

Trình Tư Miên làm đến bài cuối cùng, trong lòng đã có đáp án, nhưng ý thức được Tô Hiến Ngôn đang đứng bên cạnh cô làm cô không bình tĩnh nổi nữa, lén lút hít thở sâu nhiều lần nhưng không có phương pháp nào tập trung tinh thần được.

“Đề này rất khó à?” Tô Hiến Ngôn nhìn cô nửa ngày cũng không chịu viết, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi.

Trình Tư Miên kêu rên trong lòng, đề bài không khó lắm, nhưng mà anh đứng nhìn tôi như vậy căn bản viết không được! Dĩ nhiên những lời này cô chỉ dám nói trong lòng mà thôi!

“Hình như có hơi khó thật, nhưng tôi suy nghĩ chút sẽ ra thôi.”

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng, “Không cần gấp gáp, cứ từ từ làm.”

“Được.”

May mắn là Tô Hiến Ngôn nói xong những lời này liền quay đầu nhìn máy tính của anh, Trình Tư Miên chợt thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể chuyên tâm giải bài được rồi.

“Xong rồi.” Trình Tư Miên làm xong bài cuối cùng, nhanh chóng đi đến trước mặt Tô Hiền Ngôn, biểu cảm “Mau khen tôi đi” khi làm bài tốt hiện rõ mồn một trên mặt cô.

Mấy phút sau.

“Tính sai rồi.” Tô Hiền Ngôn chỉ một bài trong đề nói.

Trình Tư Miên nhướn mày một cái, vội vàng tiến lên trước, “A, ở đâu, ở đâu.”

“Ở đây này, sai bước nhỏ làm cho phía sau đều sai hết.” Tô Hiền Ngôn vừa nói vừa nhìn cô đứng bên cạnh.

“Sai rồi...để tôi tính lại lần nữa.”

“Cẩn thận vào.” Tô Hiền Ngôn nói xong câu này lại nói tiếp: “Cách giải đều đúng, làm không tệ.”

Trình Tư Miên sửng sốt một chút, “Còn những bài khác thì sao?”

“Cũng đúng hết.” Tô Hiền Ngôn nói xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười vui vẻ, “Trình Tư Miên, cô rất thông minh.”

Trình Tư Miên mở to mắt nhìn anh, chỉ cảm thấy có một cổ kích động từ trước đến giờ chưa từng có bốc lên.

Đây là...Được khen?

Tim đập bình bịch đến dọa người, Trình Tư Miên ngớ ngàng nhìn Tô Hiền Ngôn. Đây là lần đầu tiên cô được khen vì học tốt, cảm giác được khen ngợi này quá tốt...

“Cốc, cốc, cốc”

Tô Hiền Ngôn hướng cửa phòng nói: “Vào đi.”

“Hiền Ngôn, lần này đi Bắc Kinh tôi...” Trình Tàn đang thao thao bất tuyệt đột nhiên im bặt, anh ta nhìn khung cảnh quý dị trước mắt nhưng lại có cảm giác hài hòa vô cùng này, đầu óc bị gián đoạn cục bộ ngay lập tức.

“Chú, chú đã về rồi.” Trình Tư Miên rất vui vẻ vẫy tay với anh ta.

Tô Hiền Ngôn: “Sao về sớm vậy?”

Trình Tàn không trả lời Tô Hiền Ngôn mà khiếp sợ hỏi, “Trình Tư Miên, làm sao cháu lại ở đây?”

“Cháu làm bài tập.” Trình Tư Miên chống cằm, “Sao ạ, có phải rất nghiêm túc đúng không?”

“Cháu, cháu, cháu, chú đã nói với cháu bao nhiêu lần là không được làm phiền người khác mà.” Trình Tàn nhắc chân đi qua nói: “Mau ra ngoài cho chú.”

Trình Tư Miên oan ức nói: “Cháu ở đây có làm phiền ai đâu chứ.”

“Con nhóc này anh không cần phải nể mặt tôi mà chịu đựng đâu.”

Trình Tàn nói với Tô Hiền Ngôn xong rồi kéo Trình Tư Miên đi.

Trình Tàn rất hiểu Tô Hiền Ngôn, đừng nhìn anh đối với anh cũng khách khí như vậy, nhưng trong lòng phân chia rất rõ ràng, hơn nữa

anh còn rất thích sạch sẽ, sao tùy tiện để cho người khác vào phòng được? Còn ngôi ở khu máy tính bảo bối của anh nữa chứ?

Không cần suy nghĩ nhiều, nhất định là Trình Tư Miên da mặt dày đòi vào đây rồi, vì anh ta cũng rất hiểu cháu gái mình, may mắn là Tô Hiền Ngôn tốt tính nên không đuổi người.

“Nhanh, cháu mà còn chạy loạn vào phòng người khác thì biết tay chú.”

“Chú!”

“Là tôi để cô ấy vào.” Đang lúc hai người giằng co, thanh âm Tô Hiền Ngôn đột nhiên truyền đến.

Trình Tần đình chỉ mọi động tác, mở to mắt nhìn. Trình Tư Miên dương dương đắc ý, “Thấy chưa, cháu được chủ nhân cho phép mới vào chứ bộ.”

“Anh, anh để cho con bé...”

“Trình Tư Miên cần được dạy kèm làm bài tập, vừa vặn tôi có thời gian rảnh nên dạy cô ấy một chút.” Tô Hiền Ngôn nhìn về phía Trình Tần, “Cậu là chú cô ấy, trên phương diện học tập cũng nên để ý đến cô ấy chút.”

Trình Tần: “..Đừng đùa nữa, con bé lúc nào thì nguyện ý học tập chứ.”

“Chú, bắt đầu từ hôm nay cháu quyết tâm phải nghiêm túc học tập thật tốt, thật sự!”

Trình Tần, “Cháu uống lộn thuốc à?”

“Chú mới...” Trình Tư Miên chột thu lại câu định nói, Trình đại thiếu gia! Hôm nay tôi có tâm tình tốt nên cũng không muốn so đo với chú!!

Trình Tư Miên không để ý đến Trình Tần, hướng về phía Tô Hiền Ngôn nói, “Bài tập làm xong rồi tôi có thể xem tivi được không?”

Tô Hiền Ngôn ý vị sâu xa nhìn cô một cái, rất bình tĩnh nói, “Nếu kỳ thi cuối kỳ có tiến bộ tốt thì cô có thể xem tivi.”

“...Tôi trở về phòng học bài tiếng anh đây.”

Trình Tần: “...”

Trình Tư Miên thu dọn xong tập sách của mình sau đó đi ra khỏi phòng Tô Hiền Ngôn, Trình Tần chờ cô đi mới nói, “Con nhóc này sao lại chịu học thế? Tính tình còn thay đổi nhanh chóng như vậy.”

Tô Hiền Ngôn hạ mắt nhìn tài liệu, “Thật ra cô ấy rất thông minh, muốn học giỏi cũng không thành vấn đề.”

“Người thì đúng là rất thông minh.” Trình Tần ngồi xuống chỗ mà Trình Tư Miên đã ngồi, “Nhưng cho tới bây giờ cũng không dùng đúng chỗ. Thế này thì làm sao có...”

Tô Hiến Ngôn câu môi, “Đại khái là đã nghĩ thông suốt.”

“Nghĩ thông suốt?” Trình Tần gãi gãi ót, “Thật hay giả...Nhưng mà con bé còn rất nghe lời anh.”

“Không phải cũng rất nghe lời cậu sao?”

“Đệch.” Trình Tần chửi thề, “Đó là do bây giờ muốn nhờ vả tôi thôi, tính tình con nhóc này đâu phải vậy chứ, nếu là trước kia, nó làm sao có thể cúi đầu với tôi được.”

“Ừ.”

“Cho nên mới nói anh lợi hại, thu phục tiểu bá vương ngoan ngoãn nghe lời.”

Tô Hiến Ngôn nghe vậy hơi ngừng lại một lát, anh suy nghĩ cẩn thận, hình như không cần nói thu phục, bởi vì ngay từ đầu anh đã cảm thấy Trình Tư Miên không phải là tiểu bá vương.

“Nhưng nói vậy cũng tốt, con gái mười mấy tuổi quả nhiên phải học cho giỏi.” Trình Tần thở dài, “Con bé cũng thật đáng thương, cha mẹ đều không ai để ý đến, không người dạy dỗ cho con bé biết cái gì tốt cái gì xấu.”

Tô Hiến Ngôn nhú mày một cái mà không ai phát hiện ra.

Trình Tần tiếp tục nói, “Hiển Ngôn, vậy cháu gái nhà tôi giao cho anh đó, giúp tôi đôn đốc con bé nghiêm túc học tập đi.”

Tô Hiến Ngôn bất thành linh nhìn anh ta một cái.

Trình Tần cười ha hả, “Anh tương đối có lực uy hiếp, cố gắng lên...”

“...Đi ra ngoài.”

Phó Tử Văn cảm thấy Trình Tư Miên có chút đáng sợ rồi.

Người không chịu học, suốt ngày ngủ trong lớp lại nói muốn bắt đầu chăm chỉ học tập, mỗi tiết mất đều trợn lên như chuông đồng nhìn chăm chăm lên bục giảng...

“Tư Miên, tiết tâm lý học mà cậu cũng muốn nghiêm túc nghe giảng sao.” Tiết tâm lý học là tiết học có tiếng dành để nghỉ ngơi, chính xác hơn là thả lỏng đầu óc, đại đa số mọi người đều thất thần khi đến tiết này, nhưng bạn học Trình Tư Miên của chúng ta lại rất chăm chú học...Còn ghi chú lại nữa chứ.

Trình Tư Miên nhìn cô ấy một cái, “Không cần nghe giảng hả?”

“Ừ, dĩ nhiên rồi, dù sao cũng không thi mà.”

“Ồ...không nói sớm.” Trình Tư Miên giống như một quả cầu bị xì hơi nằm bẹp ra trên bàn.

“Này, trông sắc mặt cậu không tốt lắm.” Phó Tử Văn nói.

“Ừ, bình thường thôi, cái đó đến.”

“A?”

“Hàng tháng đều phải đón tiếp thân thích.”

Phó Tử Văn hơi đỏ mặt, “Vậy, vậy cậu có ổn không?”

Trình Tư Miên uể oải nói, “Có thể chịu được đến khi tan học.”

“Vậy cậu không thoải mái thì nói cho tớ biết, chúng ta cùng xuống phòng y tế.”

“Ừ.” Trình Tư Miên vỗ vai Phó Tử Văn một cái, trên miệng treo một nụ cười cứng ngắc, “Cảm ơn cậu, Văn Tử*.”

*(*Văn Tử: con muồi. Tớ sửa lại biệt danh cho bạn học Phó Tử Văn để nghe nó đẹp hơn.)*

Phó Tử Văn nhìn thấy cô cười như vậy thì trong lòng có chút sợ hãi, bây giờ nhìn hai người họ vô cùng thân thiết.

“Cảm ơn gì chứ.”

Trình Tư Miên hơi khép mi không lên tiếng. Chỉ là muốn cảm ơn thôi, có một người bạn quan tâm như vậy thật tốt.

Tan học, Trình Tư Miên cảm thấy bụng có cảm giác trướng hơn. Cô mang theo vẻ mặt âm trầm đi ra cổng trường.

“Này, mau nhìn bên kia, người đó đẹp trai quá.”

“Bên cạnh người đó hình như là Lâm Ánh Hàm đúng không? Không lẽ là bạn trai cô ta?”

“Ồi, thật hâm mộ!”

“Hâm mộ gì chứ, nhìn qua không phải loại hiền lành gì đâu.”

“Nhưng...đẹp trai là được.”

“Được rồi, mê mệt ghê.”

“Vậy cậu còn nhìn!”

...

Trước cửa trường học, mấy nữ sinh tụ tập lại bàn luận sôi nổi, lúc Trình Tư Miên đi ngang qua chợt nghe được cái tên Lâm Ánh Hàm, vì vậy rất tự nhiên nhìn theo ánh mắt của các bạn học, khi thấy rõ người bên kia. Fuck...Trình Tư Miên ôm bụng, quay đầu đi hướng khác.

Chương 8

Chương 8: Ngắt xủ
Edit: Mộc Tử Đằng

“Này, Trình Tư Miên!”

Lâm Ánh Hàm nhìn Lâm Loan mặt đầy phấn khích chạy đến chỗ Trình Tư Miên, nhất thời trầm mặc gọi “Lâm Loan!”

Trình Tư Miên tất nhiên nghe được tiếng nói của họ, cô vẫn làm như không nghe thấy gì bước nhanh hơn, nhưng mà hôm nay thân thích đến nên cô chỉ có thể đi chậm chạp nào bằng được dáng vẻ nhanh nhẹn của nam sinh chứ.

“Cậu đi nhanh gì chứ! Đợi chút đi!” Lâm Loan rút cuộc cũng đuổi kịp Trình Tư Miên, nắm cổ tay cô kéo lại.

Trình Tư Miên âm trầm liếc mắt một cái, nhìn ra sau lưng Lâm Loan thấy được vẻ mặt đầy tức giận của Lâm Ánh Hàm và vẻ mặt bất quái của những học sinh trong trường... Cô giẫy ra khỏi bàn tay của Lâm Loan, “Làm gì hả?”

“Cậu sao không đến tìm chúng tôi để chơi, tuần trước sinh nhật tôi cậu cũng không đến.”

Trình Tư Miên mím môi, cảm giác được có một dòng nước ấm từ nơi đó chảy ra, tiêu rồi... Phải đi nhanh!

“Tối gì mà tối, không nhìn thấy tôi đang vội sao? Mau tránh ra, tôi muốn về nhà.”

“Này, cậu nói vậy cũng không được rồi.” Lâm Loan chặn trước mặt cô không để cô đi, “Tôi đã sớm đến đây đợi cậu tan học vậy mà cậu cũng không muốn nói một câu với tôi.”

“Lâm Loan, được rồi.” Lâm Ánh Hàm cười lạnh bước đến, “Theo tôi thấy bây giờ cô ta không phải không muốn tìm cậu chơi mà là tự biết mình không còn gì để đi chơi đúng không?”

Lâm Loan trừng mắt nhìn Lâm Ánh Hàm một cái, sau đó quay lại nhìn Trình Tư Miên, “Tôi có nghe chuyện nhà cậu, Trình Tư Miên, chúng ta dù gì cũng là anh em, nhìn tôi không giống người có tình nghĩa lắm sao.”

“Tôi bây giờ không có tâm tình nói với các người tình nghĩa này nghĩa kia, còn nữa, tôi cũng không thân quen với cậu như vậy, cậu đừng có tìm tôi.” Bụng bắt đầu nổi lên những cơn đau nhói, Trình Tư

Miên biết mỗi tháng cô đều sẽ trải qua một trận đau đến chết đi sống lại, mà thời điểm máu chốt này lại còn có người muốn cản cô!!!

“Trình Tư Miên...”

“Tránh ra!” Trình Tư Miên bị đau đến sắc mặt có chút trắng bệch.

“Sắc mặt cậu...” Lâm Loan còn chưa nói hết lời chỉ thấy cô gái trước mắt mình “bịch” một tiếng ngã xuống đất.

“Trình Tư Miên!!!”

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, Trình Tư Miên phát hiện mình đang được truyền dịch.

“Cậu tỉnh rồi!” Mặt Lâm Loan đầy khăn trương tiến lên phía trước.

“Đây là đâu?”

“Bệnh viện gần trường, cậu đột nhiên ngất xỉu nên tôi đưa cậu đến đây.” Lâm Loan nói tiếp: “Cậu suýt hù chết tôi rồi, tôi còn tưởng cậu bị gì chứ, tới khi bác sĩ nói...Ách, cậu bây giờ có thấy thoải mái hơn chút nào không?”

Trình Tư Miên cau mày, cô thỉnh thoảng sẽ có một tháng đau lợi hại như vậy, trực tiếp đi bệnh viện cũng là chuyện thường, hôm nay quá xui xẻo, ở trên đường liền ngất.

“Cảm ơn.” Trình Tư Miên mặt trắng bệch nói, “Cậu về đi, tôi chờ người nhà đến đón.”

“Dù sao tôi cũng không có gì làm, tôi ở đây chờ với cậu, nếu không một mình cậu lỡ có chuyện gì rồi sao.”

Trình Tư Miên nhìn cậu ta chăm chăm.

Lâm Loan là bạn bè cô quen được trong cuộc tụ họp của con cái phản nghịch nhà giàu năm trước, thích chơi thích quậy, tuổi còn nhỏ mà tiêu tiền như nước, trước kia có rất nhiều bạn thân, nhưng từ khi nhà cô xảy ra chuyện thì bắt đầu không còn ai thân cận nữa, cô quyết tâm nghe lời Tô Hiến Ngôn mà cố gắng học cho giỏi, cô đã hoàn toàn hết hy vọng với cái vòng bạn bè hỗn độn đó rồi. Dù sao ở đó cũng không có lấy một người thật tâm thật ý, còn Lâm Loan thì... Có quỷ mới biết vì sao cậu ra lại đột nhiên tới đây đây đưa với cô.

Trình Tư Miên móc điện thoại ra, đây là cái điện thoại cổ lỗ sĩ mà Trình Tần không biết lấy từ đâu ra đưa cho cô, trừ gọi điện và nhắn tin thì các chức năng khác hoàn toàn không có. Trình Tần nói phòng ngừa cô chơi game và lên mạng.

Trình Tư Miên cảm thấy không có vấn đề gì, có còn tốt hơn là không. Nhưng khi Lâm Loan nhìn thấy đại tiểu thư được cưng chiều như Trình Tư Miên dùng điện thoại này liên sợ ngậy người, lúc này trong lòng cũng chua xót thay cho Trình Tư Miên! Một cô bé quá đáng thương! Ngay cả điện thoại thông minh cũng không có! Lần sau nhất định phải mua cho cô ấy một cái...

Trình Tư Miên định nhấn vào dây số của Trình Tần, nhưng hơi ngừng lại, ánh mắt cô dừng lại ở dây số bên dưới. Khóe miệng không tự chủ được hơi nâng lên, cô nhấn xuống số đó.

“A lô.” Cô nghe được giọng nói phát ra từ đầu dây bên kia, nhàn nhạt lại trong trẻo lạnh lùng, còn có chút dịu dàng nữa.

Trình Tư Miên nghe được giọng nói này không hiểu sao cảm thấy hơi tủi thân, “Tôi đang ở bệnh viện.”

Đối phương hơi ngần ra, “Có chuyện gì xảy ra, ở bệnh viện nào?”

“Cũng, cũng không có chuyện gì, chỉ đột nhiên ngất xỉu ở trường nên được đưa đến bệnh viện gần đó.”

“Được, chờ ở đó, tôi lập tức đến ngay.”

“Ừ.” Cúp máy, trong lòng Trình Tư Miên giống như được lấp đầy, rất vui vẻ... Có người quan tâm cảm giác thật là tốt mà.

“Gọi chú cậu tới sao?” Lâm Loan hỏi.

Trình Tư Miên trừng mắt nhìn cậu ta một cái, “Cậu điều tra tôi?” Nếu không làm sao biết được bây giờ cô đang ở chung với Trình Tần chứ.

“A? Cũng không phải, cậu, cậu là anh em của tôi, cậu xảy ra chuyện nên tôi phải biết chút tình hình.” Lâm Loan nghiêm túc nói.

Trình Tư Miên không muốn nói nữa, “Ai là anh em của cậu.”

“Thì lần trước cậu đã giúp tôi ở trước cửa quán bar Giá Lí, từ lần đó tôi bắt đầu xem cậu là anh em của mình.”

Trình Tư Miên liếc mắt, cô chẳng qua lúc đó là đi ngang qua thôi, trùng hợp là người bạn bên cạnh lại quen biết Lâm Loan, nói cái gì mà Lâm đại thiếu gia đó, kêu cô gọi người đến hỗ trợ... Vì vậy kết quả là vị thiếu gia này không những không bị đánh mà còn hung hăng đánh lại người ta.

“Nếu muốn cảm ơn thì đi mà nói với tiểu Phỉ đi, lúc đó tôi chỉ ở cạnh cô ấy nên cô ấy bảo tôi gọi người thôi.”

“Tiểu Phỉ, không biết, dù sao tôi chỉ biết cậu đã giúp tôi.” Lâm Loan một mực khẳng định.

Trình Tư Miên không có khí lực tranh cãi với cậu ta về vấn đề này, nên xoay lưng qua không muốn nói chuyện nữa.

Công ty Tô Hiến Ngôn cách trường học rất gần, cách bệnh viện này lại càng gần hơn. Mười phút sau, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra.

Trình Tư Miên nghe được thanh âm mở cửa thì quay đầu qua nhìn, âu phục giày da, nghiêm cẩn uy nghiêm, sự dịu dàng trên người anh lúc này giảm đi mấy phần, sự mạnh mẽ lại tăng lên vài phần.

Trình Tư Miên vừa muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên thấy Lâm Loan hướng về phía Tô Hiến Ngôn hơi cúi chào, “Chú, lần đầu gặp mặt, tên của cháu là Lâm Loan.”

Tô Hiến Ngôn “...”

Trình Tư Miên “...”

Bước chân Tô Hiến Ngôn hơi ngừng lại, liếc nhìn Lâm Loan rồi lại liếc nhìn Trình Tư Miên, dùng ánh mắt hỏi cô đây là tình huống gì.

Trình Tư Miên: “Cậu ta là người đưa tôi đến bệnh viện, cậu ta là... là bạn trước kia của tôi.”

“Cái gì mà gọi là bạn trước kia, bây giờ cũng là bạn mà.” Lâm Loan giậm chân phản bác.

Tô Hiến Ngôn hiểu rõ ra, nhắc chân bước về phía Trình Tư Miên, đưa tay sờ trán cô một cái, “Xảy ra chuyện gì, tại sao lạ ngất xỉu?”

Trình Tư Miên há miệng muốn nói, hiếm khi thấy được cô có vẻ xấu hổ, “Tôi, tôi, cái đó...”

“Hử?”

Lâm Loan vội vàng ‘tốt bụng’ nói cho Tô Hiến Ngôn biết, “Chú, bác sĩ nói cậu ấy bị đau bụng kinh!”

Trình Tư Miên “...”

Tô Hiến Ngôn không thấy lúng túng gì, ngược lại còn rất bình tĩnh, anh khẽ cau mày, “Nghiêm trọng như vậy?”

Ánh mắt

Trình Tư Miên có chút né tránh, “Có lúc rất nghiêm trọng.”

“Có thể về nhà không?”

“Có thể, truyền xong chai nước liền có thể về.” Trình Tư Miên cũng không ngại ngừng gì nữa nhìn vào mắt anh. Mặc dù bình thường cô rất to gan, nhưng đối với bí mật của con gái này mà lại nói với một người đàn ông thì vẫn có hơi xấu hổ.

“Trình Tư Miên, cậu khẳng định không bước đi được đâu, tôi sẽ cõng cậu xuống lầu cho.”

Ánh mắt Tô Hiến Ngôn hơi ngừng trên người Lâm Loan, Trình Tư Miên thấy vậy nhanh chóng khoát tay, “Tôi không cần cậu cõng.”

“Vừa rồi cũng là tôi cõng cậu vào, cậu không cần thấy ngượng ngùng.”

Ai ngượng ngùng chứ!

“Lâm Loan?” Tô Hiến Ngôn đi tới trước mặt cậu ta, “Cô ấy cứ để tôi là được, cậu đi về trước đi.”

Tô Hiến Ngôn dù sao cũng là người lớn, Lâm Loan chỉ là một cậu nhóc mười bảy tuổi, hai người có chiều cao không chênh lệch nhiều nhưng khí chất thì người này hơn người kia cả một trăm lẻ một lần.

Tô Hiến Ngôn nói ra đều là lời lịch sự nhã nhặn, còn con hàng Lâm Loan này thì không thể so sánh được, “Tôi...”

“Trời cũng không còn sớm nữa, về quá muộn cha mẹ cậu sẽ lo lắng cho cậu.”

Lâm Loan nhìn Trình Tư Miên một cái, nói lầm bầm: “Cha mẹ tôi ở nhà mới không thêm lo...” Ngoài miệng nói như vậy nhưng cậu ta không có cách nào đành phải lui bước, “Trình Tư Miên, vậy tôi về trước đây, lần sau sẽ tìm cậu.”

Trình Tư Miên nhếch mép một cái, không trả lời lại.

Lâm Loan đi rồi, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người.

Tô Hiền Ngôn đi tới mép giường ngồi xuống, “Nói cho chú cô biết chưa?”

“À? Khỏi nói đi, tránh khỏi lúng túng lần nữa.” Nói xong Trình Tư Miên phát hiện biểu cảm như cười như không trên mặt Tô Hiền Ngôn, cô đột nhiên kịp nhận ra, chuyện này không chịu nói cho chú biết ngược lại đi nói cho anh, chẳng lẽ nói với anh thì anh không xấu hổ chắc?!

“Này, truyền dịch xong rồi.” Trình Tư Miên chỉ chỉ bình truyền dịch để dòi đi đề tài này.

Tô Hiền Ngôn không nói nhiều, ấn nút trên đầu giường, “Vậy gọi y tá vào.”

Truyền xong một bình, nghỉ ngơi một chút. Trình Tư Miên cảm giác cả người như sống lại, nhưng bụng vẫn còn hơi khó chịu, vẫn còn cảm giác bồng bênh.

“Tô Hiền Ngôn”

“Ừ.”

“Anh vừa mới đuổi người công thuê của tôi đi rồi.”

“Người công thuê?” Tô Hiền Ngôn nghi ngờ nhìn cô một cái.

Trình Tư Miên nâng khóe miệng giả hoạt nói: “Đúng vậy, chính là Lâm Loan đó, không phải cậu ta muốn công tôi xuống lầu sao.”

“Không được thân cận với cậu ta quá.”

Trình Tư Miên vốn cũng không thân quen gì với cậu ta, có lẽ cô tò mò vì sao anh lại nói thế nên hỏi lại: “Sao vậy?”

Tô Hiền Ngôn không vội giải thích chẳng qua chỉ nhàn nhạt nhìn cô, “Cô có quan hệ rất tốt với cậu ta?”

“Thật ra thì cũng không tốt lắm.”

“Sao lạ không tốt lắm?” Tô Hiền Ngôn nói tiếp: “Cố gắng học cho giỏi, không được chơi chung với học sinh hư hỏng.”

Trình Tư Miên ôm bụng, mím môi cười, “Tuân lệnh!”

Tô Hiền Ngôn buồn cười nhìn cô, “Ừ, về nhà thôi.”

“Được, vậy anh công tôi đi.” Trình Tư Miên đưa tay về phía anh, Tô Hiền Ngôn ngược mắt nhìn cô, Trình Tư Miên lộ ra vẻ tủi thân nói:

“Anh đuổi người công thuê của tôi đi, tôi bây giờ lại không cử động được.”

Trong con người Tô Hiến Ngôn thoáng hiện qua vẻ bất đắc dĩ, nhưng lại không cự tuyệt, xoay người ngồi xổm xuống đưa lưng về phía cô, “Leo lên.”

“Ừ!” Trình Tư Miên vội vàng nhào người nằm trên vai anh, Tô Hiến Ngôn trông vừa cao vừa gầy vậy thôi nhưng bả vai rất rắn chắc đó...

“Đi?”

“Được.”

Tô Hiến Ngôn cõng Trình Tư Miên trên lưng đi ra khỏi phòng bệnh, chiều cao Trình Tư Miên so với anh kém xa một đoạn, hơn nữa người lại gầy, cõng trên lưng cũng không có bao nhiêu sức nặng.

Lúc này Trình Tư Miên vô cùng ngoan ngoãn nằm trên vai anh, nhìn qua như một học sinh giỏi chưa hết ngày thơ. Hiện tại nếu để đám bạn trước kia của cô thấy được chắc chắn sẽ được mở rộng tầm mắt. Những người quen biết Trình Tư Miên đều biết cô không phải ngoan ngoãn như vậy đâu, lúc đó cách ăn mặc của cô chính là tận lực ngụy trang bản thân thành người lớn, vẻ mặt lúc nào cũng lưu manh hung dữ, khiến cho không ai dám xem thường cô.

Còn Trình Tư Miên của bây giờ, có thể nói...Cô là một con sói nhỏ đội lốt thỏ con.

Tác giả có lời muốn nói:

Ngao~~~~ Sớm muộn gì cũng ăn sạch Tô bảo bối.

Chương 9

Chương 9: Rất hợp

Edit: Mộc Tử Đằng

Tô Hiền Ngôn cũng rất vững vàng, đi từ phòng bệnh đến thang máy rồi từ thang máy đi đến nơi đỗ xe.

“Tôi nặng không?” Trình Tư Miên vẫn không nhìn được hỏi, ở tuổi này của cô, yêu cái đẹp và rất sợ mập.

“Thân hình này mà nặng cái gì hả?” Tô Hiền Ngôn bật cười, “Cô cần phải ăn nhiều vào, thêm chút thịt nữa.”

Trình Tư Miên đặt cằm lên vai anh, “Tôi mới không làm vậy, anh có biết mập lên rồi rất khó giảm cân không.”

“Còn nhỏ mà giảm cân cái gì?” Tô Hiền Ngôn bình thản bỏ một đao, “Cho nên cô mới không cao.”

“Ai nói tôi không cao!” Trình Tư Miên xù lông.

“Năm nay đoán chừng cô 16 tuổi đi, nếu không cân bằng dinh dưỡng sẽ chỉ cao bao nhiêu đó thôi.” Tô Hiền Ngôn yên lặng bỏ thêm một đao nữa.

Trình Tư Miên nghẹn họng, lẩm bẩm trong miệng: “Xí, quan tâm còn nhiều hơn cha tôi...”

Tô Hiền Ngôn đưa tay ra mở cửa xe, trên môi hiện một nụ cười thản nhiên.

Lái xe về đến nhà, Tô Hiền Ngôn lại cũng Trình Tư Miên đi vào.

Cầm chìa khóa mở cửa, trong phòng khách ánh đèn sáng trưng.

Tô Hiền Ngôn ngược mắt nhìn hai người trong phòng khách một cái, không nói một lời liền cũng Trình Tư Miên đi lên lầu.

“Này, Tiểu Miên Miên sao vậy?” Tra Dịch Quang vội vàng chạy tới hỏi.

Trình Tư Miên không trả lời câu hỏi này của anh ta, hơi yếu ớt nhướn mày, “Tra Dịch Quang, anh cũng mang phụ nữ về nhà nữa sao?”

“À... Thật ra là cô ta muốn tới đây, tôi không thể từ chối được.” Tra Dịch Quang nhỏ giọng nói, “Rất cuộc cô làm sao vậy?”

“Không...”

“Dịch Quang, em gái nhỏ này sao thế?” Người phụ nữ đó đứng lên từ sofa, ánh mắt đầy thâm ý nhìn hai người Trình Tư Miên và Tô

Hiển Ngôn, cuối cùng dừng trên người Tô Hiến Ngôn, ánh mắt đầy rung động.

“Thân thể cô ấy có chút không thoải mái, tôi đưa cô ấy lên lầu đây.” Tô Hiến Ngôn nói.

“Được thôi, có cần tôi giúp gì không.” Tra Dịch Quang vội hỏi.

“Không cần.”

“Sắc mặt em gái trắng như vậy khẳng định rất không thoải mái rồi, anh đẹp trai, hay là để tôi chăm sóc cho, bọn anh đều là bạn của Dịch Quang, cũng xem như bạn của tôi.” Người phụ nữ yêu tinh này vô cùng không khách khí đi đến bên cạnh người Tô Hiến Ngôn.

Trên người cô ta là mùi nước hoa nồng nặc, Trình Tư Miên thấy Tô Hiến Ngôn khẽ cau mày.

Tay của người phụ nữ đó nắm cánh tay Trình Tư Miên, “Để tôi để tôi, đều là con gái với nhau, tôi chăm sóc sẽ tốt hơn.”

“Cút ngay.”

Người phụ nữ yêu tinh ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Trình Tư Miên.

Người này nhìn kiểu nào cũng chỉ giống kiểu người yếu đuối, nhưng lúc nói hai chữ đó, ánh mắt vô cùng hung ác.

Mặt Trình Tư Miên trắng bệch, không vui nói: “Tra Dịch Quang, có thể kết bạn có mức độ vừa vừa phải phải thôi được không.” Nói bóng nói gió chính là chơi phụ nữ có thể có mắt nhìn chút không.

Người phụ nữ yêu tinh này nghe không hiểu gì, chỉ tủi thân nhìn Tra Dịch Quang. Tra Dịch Quang ho khan vài cái: “À, Ni Ni à, hay là chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

Vì có tên Ni Ni kia rất không vui: “Đã nói là tối nay ở nhà anh mà.”

“Ồi, chúng ta ra ngoài chơi tốt hơn là ở đây.”

Trình Tư Miên liếc mắt.

Tô Hiến Ngôn cũng Trình Tư Miên lên lầu, không quan tâm đến hai người đó.

“Dịch Quang, đây là bạn cùng phòng anh đã nói đó à, thật đẹp trai nha.” Ánh mắt Ni Ni vẫn nhìn theo hướng Tô Hiến Ngôn rời đi, mới vừa rời lần đầu nhìn thấy anh thì cô ta đã không thể dời ánh mắt đi được, khí chất người đàn ông này vô cùng xuất chúng.

“Sao hử, còn đẹp trai hơn so với anh, hửm?” Tra Dịch Quang ngả ngón khều khều cằm cô ta.

“Sao so sánh như vậy được.” Cô ta cười e lệ, “Nhưng mà Dịch Quang, cô nhóc mới vừa rồi là ai vậy, ở chỗ các anh chỉ toàn là đàn ông, sao lại có một cô nhóc thế này?”

“Ồi, cái này không quan trọng, chúng ta đi chơi.”

“Này này, nói không chừng là bạn gái nhỏ của bạn cùng phòng với anh đó chứ? Khẩu vị của anh ta quá đặc biệt.” Người phụ nữ cười

đùa nói.

Nụ cười Tra Dịch Quang đình trệ: “Cô nói cái gì?”

“Nhưng mà chơi đùa với cô nhóc đó đúng là rất hợp.” Người phụ nữ không hề chú ý đến sắc mặt đã thay đổi của Tra Dịch Quang, tiếp tục nói: “Nói về hai người kia cũng có chút tình thú, có phần hơi...”

“Cút.”

“...”

“Cút ra ngoài.”

“Dịch, Dịch Quang.” Người phụ nữ sửng sốt, không hiểu sao người đàn ông lại thay đổi thế này.

“Đại gia tôi hôm nay đột nhiên không có tâm tình chơi với cô nữa, đi thông thả không tiền.” Tra Dịch Quang lạnh mặt nói.

“Anh! Tra Dịch Quang!”

“Cút nhanh lên.. Thật phiền mà!”

Cô ta cuối cùng cũng hùng hùng hổ hổ đi ra, Tra Dịch Quang hừ hừ hai tiếng, Hiền Ngôn và Tiểu Miên Miên nhà anh ta sao có thể bị bêu xấu như vậy chứ?! Còn cái gì mà yêu nhau? Rất hợp?

Rất hợp cái gì mà rất hợp? Đầu bị cửa kẹp à!

Tô Hiền Ngôn đặt Trình Tư Miên lên giường, đắp chăn cho cô.

“Còn khó chịu không?”

“Bây giờ đã tốt hơn chút rồi.”

“Ừ, vậy cô nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì gọi tôi.”

“Ừ...”

Tô Hiền Ngôn đứng lên, xoay người muốn đi ra ngoài, nhưng mới đi được một bước cổ tay đã bị nắm lại.

Anh cúi đầu nhìn, một bàn tay trắng nõn thò ra từ trong chăn nắm lấy tay anh.

Anh nghiêng đầu nhìn cô đầy nghi hoặc.

Trình Tư Miên cũng ngẩn ra, cô không biết mình tự nhiên kéo anh làm gì, chỉ là trong nháy mắt đó, không muốn anh rời đi mà thôi,

“Không, không có gì.”

“Ngủ một giấc thật ngon đi.”

“...Được.”

Tô Hiền Ngôn đi ra ngoài, qua một lúc lâu sau, Trình Tư Miên mới chậm rãi ngồi dậy, cầm lấy quần áo trốn vào nhà tắm tắm rửa.

Ngày hôm sau là cuối tuần, mọi người đều ngủ mê mải trong nhà. Buổi trưa, Tra Dịch Quang gọi đồ ăn bên ngoài, bốn người cùng nhau ngồi bên bàn ăn cơm.

“Trình Tư Miên, cháu làm gì mà trông vô lực như vậy hả, cuối tuần còn ngủ đến 10 giờ mới dậy.” Trình Tấn vừa gặm sườn heo vừa căn nhắc đại tiểu thư không chăm chỉ trong mắt anh ta.

Trình Tư Miên ngẩng đầu khỏi chén cơm, “Tại vì cuối tuần nên mới ngủ đến 10 giờ.”

“Lười chảy thây, sao không chịu làm chút việc nhà hả?” Trình Tần nói tiếp: “Vậy đi, hôm nay cháu rửa chén.”

Tra Dịch Quang bật cười, “Trình Tần, cậu đây là muốn trốn tránh làm việc nhà chứ gì, biết rõ hôm nay đến lượt cậu rửa chén...”

“Nói cái gì vậy hả, tôi đang giáo dục cháu gái tôi, cậu đừng có đánh trống lảng.” Trình Tần trợn mắt.

“Làm chú như cậu không khác gì cha dượng.”

Trình Tư Miên đồng ý gật đầu một cái, “Chú, chú so với cha dượng còn ghê gớm hơn.”

“Ha ha! Cháu còn hùa theo, là ai thu nhận cháu, là ai...”

“Được, được, được, là chú tất cả là chú, cháu rửa được chưa.”

Trình Tư Miên ghét bỏ nhìn anh ta một cái.

Trình Tần hừ hừ, “Nói vậy còn nghe được.”

“Không được.” Tô Hiền Ngôn bất thành lỉnh mồm, “Hôm nay cậu rửa chén.”

Lời này vừa nói ra, ba người đều nhìn về phía anh, nhất là Trình Tần, mặt đầy

ngạc nhiên, “Hả? Cái gì?”

“Hôm nay Trình Tư Miên không được đụng vào nước lạnh.” Tô Hiền Ngôn nói rất bình tĩnh.

Trình Tư Miên ngẩn người, đột nhiên nhớ đến tình trạng bản thân mình, hình như có chút không tiện, nhưng mà....cũng chỉ chút xíu mà thôi, vậy mà anh còn biết quan tâm đến cô.

“Sao như vậy?” Trình Tần đặt đĩa xuống, “Làm sao không thể chạm vào nước lạnh.”

Tô Hiền Ngôn không trả lời anh ta, gấp một đĩa thức ăn rồi mới nói: “Tuần này nếu có ăn cơm đều là cậu rửa chén, đừng có thay đổi quy định.”

“Đúng đó.” Tra Dịch Quang nói theo, “Chúng ta đã quyết định thay phiên nhau rồi mà, Trình Tần đừng nghĩ muốn lười biếng.”

Trong lòng Trình Tư Miên ngọt ngào như ăn phải mật đường, rất khôn khéo nói: “Chú, vậy chúng ta thêm quy định đi, tuần sau cháu rửa chén là được rồi.”

“Các người...Hóa ra đang chơi tôi đúng không!!!”

Nếu không thì sao chứ.

Trình Tư Miên lén nhìn Tô Hiền Ngôn một cái, trên mặt anh mang theo nụ cười nhàn nhạt, giống như đây chỉ là một chuyện bình thường mà thôi. Nhưng cô rất vui vẻ, anh đối xử với cô rất dịu dàng, ấm áp.

Trường học yêu cầu toàn bộ học sinh phải mua quần áo thể thao nên cần phải đóng phí. Trước kia loại chuyện nhỏ như thế này, Trình Tư Miên đương nhiên sẽ không quan tâm đến, bởi vì chỉ là một món tiền nhỏ mà thôi.

Nhưng còn bây giờ, mua đồ thể thao cô cũng không đủ tiền.

Lúc nghỉ trưa, Trình Tư Miên gọi điện thoại cho Trình Tần, nói trường học yêu cầu buổi chiều phải đóng tiền, Trình Tần đang bận rộn công việc, trực tiếp nói: “Cháu đến công ty chú đi, chú cho tiền.”

“Công ty ở đâu?”

“Ngay gần trường học bên cạnh, cháu bắt taxi nói công ty EV thì người ta tự biết.”

“Ồ, vậy cháu lập tức đến.”

Trình Tư Miên cúp máy ra cổng trường đón xe, công ty quả nhiên rất gần trường học, chỉ hơn 10 phút đi xe là đến. Trình Tư Miên trả tiền đi vào đại sảnh, công ty không phải rất lớn nhưng thiết kế mặt tiền, khoa học kỹ thuật rất tiên tiến.

“Xin chào, xin hỏi tìm ai?” Cô gái lễ tân xinh đẹp mỉm cười khéo léo hỏi cô.

“Tôi tìm Trình Tần.”

“Trình tổng à, cô có hẹn trước không?”

“Không có.”

“Vậy thì không thể gặp được.”

“Cô giúp tôi thông báo với chú ấy, chú ấy sẽ ra thôi.”

Cô gái lễ tân hoài nghi nhìn nữ sinh trước mặt thêm mấy lần. Nhìn qua cũng chỉ là học sinh cấp ba mà thôi, nhưng lúc nói chuyện ngược lại giọng điệu rất dày dặn kinh nghiệm.

Người quen của Trình tổng sao? Trước kia cho tới nay chưa từng thấy qua mà.

“Ngân người ở đó làm gì?” Trình Tư Miên kỳ quái nhìn cô ta một cái, “Làm phiền cô nhanh lên một chút, tôi không có nhiều thời gian đâu.”

Cô gái lễ tân nghẹn họng, định cầm điện thoại lên thông báo vừa vặn thấy Tô Hiến Ngôn đi vào từ cửa công ty, cô ta vội vàng gật đầu chào hỏi: “Tô tổng.”

Thấy anh cười với cô ta, sau đó ánh mắt dừng lại trên người nữ sinh đứng đó. Cô ta vội vàng nói: “Tô tổng, vị này nói đến tìm Trình tổng.”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn Tô Hiến Ngôn, cô dựa trước quầy lễ tân, mày hơi nhướng lên cười vui vẻ: “Tô tổng, tôi đến tìm Trình Tần.”

Tô Hiến Ngôn đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống. Đột nhiên giơ tay gõ đầu cô một cái: “Đang còn thời gian đi học sao chạy ra ngoài hả?”

Trình Tư Miên bủ môi: “Trường học yêu cầu đóng tiền, tôi tới đây tìm người đòi tiền.”

Tô Hiền Ngôn nhướn mày: “Sao không gọi điện thoại cho Trình Tần?”

“Còn chưa kịp gọi đã bị chị gái này ngăn cản.”

Cô gái lễ tân lúng túng cười cười: “Ô tổng, tôi...”

“Không có gì.” Tô Hiền Ngôn nói tiếp: “Sau này cô ấy đến thì trực tiếp để cô ấy đi vào.”

“Vâng.” Cô gái lễ tân tò mò nhìn Trình Tư Miên, đây là người nào, cũng quen với Tô tổng...

“Trình Tư Miên, đi vào với tôi.” Tô Hiền Ngôn nói.

Trình Tư Miên nhanh chóng đuổi theo bước chân Tô Hiền Ngôn, “Được.”

Tác giả có lời muốn nói: Chỉ có thể gọi người phụ nữ lãng lơ này là Ni Ni, ánh mắt thật có độc ha ha ha ha ha ha ha ha

Chương 10

Chương 10: Khó chịu

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên đi theo Tô Hiền Ngôn vào một phòng làm việc, căn phòng này rất lớn, lầy màu trắng làm chủ đạo, nhìn qua rất đơn giản sạch sẽ, nhưng thiết kế cũng không thiếu cái gì.

“Chờ ở đây đi.” Tô Hiền Ngôn cầm lấy phần văn kiện trên bàn làm việc, trong phút chốc lại muốn đi ra ngoài.

“Chờ một chút, đây là đâu vậy, phòng làm việc của chú nhỏ hả?”

Tô Hiền Ngôn quay đầu nhìn cô: “Của tôi.”

“Ồ.” Trình Tư Miên cười hì hì, “Tôi nói mà, phòng làm việc của chú nhỏ sao mà sạch sẽ như vậy được, không khoa học tí nào.”

Tô Hiền Ngôn bật cười, “Chờ chút nữa cậu ta sẽ đến, tôi còn có việc, cô ở đây một mình được không?”

“Được, được, được, anh đi làm việc đi.”

Tô Hiền Ngôn nghe cô đồng ý thì nhanh nhẹn đẩy cửa đi ra ngoài. Chờ Tô Hiền Ngôn đi rồi, Trình Tư Miên liền bắt đầu nhìn ngắm khắp nơi, nhìn giá sách của anh, rồi quay qua nhìn mô hình bên cạnh một chút, cuối cùng đặt mông ngồi lên ghế làm việc của anh, làm ra vẻ nhìn văn kiện trên bàn làm việc.

Ừ, quả nhiên có thể cảm nhận được nguyên khí của người thành công.

Bàn làm việc đặt cạnh cửa sổ sát đất, Trình Tư Miên nhàm chán chờ đợi liền chuyển tầm mắt nhìn ra phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Đúng lúc này cửa phòng làm việc bị mở ra, cô cho là Trình Tần đến, nhưng mới vừa xoay người liền nghe được giọng nói của một người phụ nữ.

“Tô tổng của các anh vẫn còn bận à?”

“Đúng vậy Thái tiểu thư.”

“Ừ, vậy tôi ở đây chờ anh ấy.”

“Vâng.”

“À đúng rồi, gần đây anh ấy cũng bận rộn thế này à? A Viễn, anh ấy bận rộn cậu nhớ phải giục anh ấy ăn cơm đó.”

“Chuyện này dĩ nhiên rồi, Thái tiểu thư, cô quan tâm Tô tổng thật.”

“Không có cách nào, người này thường bận rộn sẽ quên ăn cơm, không để người khác bớt lo được.”

...
Ánh mắt Trình Tư Miên nhìn ra ngoài cửa sổ nhưng lỗ tai lại tập trung lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người đó. Thái tiểu thư? Đây là ai? Trình Tư Miên khó hiểu buồn bực, cô ta quan tâm Tô Hiến Ngôn có ăn cơm hay không làm gì.

Trình Tư Miên xoay ghế qua, tiếng động không lớn nhưng lại làm cho hai người đang ngồi trên sofa giật mình.

“Cô, cô là...” Trơ lý A Viễn kinh ngạc nhìn Trình Tư Miên.

Mà người phụ nữ ngồi trên sofa cũng bất ngờ không kém. Trình Tư Miên lẳng lặng nhìn cô ta, không khỏi không thừa nhận, dáng dấp người phụ nữ này không tệ, da trắng, dung nhan xinh đẹp, tóc ngắn gọn gàng, ăn mặc rất đơn giản phóng khoáng, rất có khí chất.

Người phụ nữ đứng dậy đi đến, có chút hiếu kỳ hỏi: “Thật là một cô bé đáng yêu, em là ai vậy, sao lại ở trong phòng làm việc của Tô Hiến Ngôn?”

Trình Tư Miên mím môi, ánh mắt lạnh lùng: “Cô là ai?”

“Hử? Chị à?” Người phụ nữ cười một tiếng: “Bạn của Hiến Ngôn.”

“Bạn gái?”

“A, không phải đâu.”

Trình Tư Miên vô tình thở phào nhẹ nhõm, mới vừa muốn nói chuyện lại có người đẩy cửa phòng làm việc đi vào.

“Trình Tàn.” Người phụ nữ quay đầu thấy Trình Tàn, nhanh chóng chào hỏi anh ta.

Trình Tàn thấy cô ta cũng bất ngờ, trên mặt cười tươi như hoa, “Tâm Duyên, sao cô ở đây, cũng không nói lời nào với chúng tôi.”

“Xem như tạo bất ngờ cho các cậu.” Thái Tâm Duyên ôm Trình Tàn một cái.

“Cái này đúng là quá bất ngờ đó, thế nào, ra ngoài chơi một vòng có mua quà gì về không?”

“Đương nhiên là có rồi, tối nay cùng nhau ra ngoài ăn một bữa đi, đến lúc đó sẽ đưa cho các cậu.”

“Coi như cô còn chút lương tâm, còn tưởng rằng cô chỉ cho mỗi Tô Hiến Ngôn thôi chứ.”

Thái Tâm Duyên bật cười: “Sao thế được.”

Trình Tàn nhướn mày, lúc này mới nhìn về phía Trình Tư Miên: “Đến đây.”

Trình Tư Miên đứng dậy từ trên ghế.

“Này, cậu biết cô bé này hả?”

“Ừ, cháu gái tôi.”

Thái Tâm Duyên hơi mở to mắt: “Cậu còn có cháu gái lớn như vậy á.”

“Đúng vậy, con bé tên là Trình Tư Miên. Tư Miên, chào hỏi một tiếng, gọi dì Thái đi.”

“Dừng lại, đừng gọi tôi là dì, tôi không già như vậy đâu!” Thái Tâm Duyên vỗ vỗ vai Trình Tư Miên, “Gọi chị là được rồi.”

“Chị? Cô chắc chứ, cô đồng lứa với tôi mà.” Trình Tần cười giỡn nói.

“Đồng lứa thì kệ đồng lứa, dù sao tôi cũng không già như vậy.”

“Chắc chắc, không hiểu nổi phụ nữ các cô.” Trình Tần vỗ gáy Trình Tư Miên một cái, “Sao hả, sao còn chưa chào hỏi.”

Trình Tư Miên nhìn Thái Tâm Duyên không lên tiếng.

Trình Tần: “Này, cháu...”

“Không có gì, không có gì đâu, cậu đừng ép buộc con bé nữa, Tư Miên à, không cần nghe cậu ta đâu.”

Trình Tư Miên nhếch mép coi như mỉm cười chào hỏi, sau đó quay đầu kéo kéo ống tay áo Trình Tần, “Chú, cháu còn phải nhanh chóng về trường nữa, mau cho tiền đi.”

“Biết, biết.” Trình Tần lấy mấy trăm tệ trong ví đưa cho cô, “Có đủ không?”

“Đủ rồi.” Trình Tư Miên đếm xong, quay đầu nhìn Tô Hiền Ngôn từ bên ngoài đi vào phòng làm việc, anh nhìn cô nở một nụ cười thản nhiên.

Tâm tình Trình Tư Miên buồn bực này giờ liền tốt lên, giơ tay cầm tiền lên vẫy vẫy với anh, biểu cảm so với vừa rồi khác nhau một trời một vực, “Tô Hiền Ngôn anh nhìn đi, hôm nay chú tôi rất rộng rãi, cho nhiều ghê.”

Tô Hiền Ngôn xoa đầu cô một cái, giọng mang vẻ cưng chiều: “Ừ, đúng vậy.”

Trình Tần liếc mắt: “Trình Tư Miên, bình thường chú keo kiệt lắm à?”

Trình Tư Miên nhướn mày: “Chú cứ hỏi Tô tổng của chúng ta một chút xem thử chú có keo kiệt hay không.”

“Cháu...”

Thái Tâm Duyên nhìn ba người nói chuyện, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt dịu dàng của Tô Hiền Ngôn, sau đó nhìn về phía khuôn mặt tươi cười của Trình Tư Miên.

Gương mặt cô bé ngây thơ, thuần khiết, hoàn toàn khác với dáng vẻ âm trầm lạnh lùng lúc nãy. Thái Tâm Duyên không khỏi cảm thấy hơi quái dị, nhưng cẩn thận suy nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy không có gì có thể trách.

“Hiền Ngôn, anh bận bịu lắm sao?” Thái Tâm Duyên đi tới, tỏ ra quen thuộc vỗ tay anh một cái.

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn gật đầu với cô ta, “Về rồi à.”

“Cũng không có gì, chuyến này đi hết mấy nước, mệt kinh khủng.”
Thái Tâm Duyên bắt đầu nói.

Tô Hiến Ngôn cười cười, “Về nhà chưa?”

“Chưa, mới vừa về liền qua công ty các anh ngay đó.”

“Ừ.”

Đang lúc hai người nói chuyện, Trình Tàn nghi hoặc nhìn Trình Tư Miên: “Sao cháu còn chưa đi, không phải nói sắp trễ rồi à.”

Trình Tư Miên sững sốt một chút, lúc này mới dời đi ánh mắt trên người Tô Hiến Ngôn và Thái Tâm Duyên, “Ồi, cháu, cháu phải đi rồi.”

“Mấy giờ học?” Tô Hiến Ngôn đột nhiên hỏi.

Trình Tư Miên: “Một giờ rưỡi.”

Tô Hiến Ngôn nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Một giờ rưỡi...Đã một giờ mười phút rồi, tôi đưa cô đi.”

Trình Tư Miên vui thắm trong lòng: “Được.”

“Khoan khoan khoan, muốn đưa cũng là tôi đưa, Tâm Duyên phải về nhà hay là anh đưa cô ấy về đi.” Trình Tàn nói tiếp.

Nói xong, Trình Tàn chú ý đến ánh mắt như giết người của người nào đó, nhìn kỹ một chút thì phát hiện đó là ánh mắt của cháu gái mình, “Nhìn cái gì hả, nhanh lên, sắp trễ giờ rồi.”

Trình Tư Miên: Ông chú đáng ghét!

Trình Tư Miên bị Trình Tàn mang đi, Thái Tâm Duyên nhìn bóng lưng hai người biến mất, rồi mới lên tiếng hỏi: “Quan hệ giữa anh và cô bé đó rất tốt nha.”

Tô Hiến Ngôn hơi cong môi: “Ừ, là một cô bé rất thú vị.”

Thái Tâm Duyên nhếch mép: “Dàng dấp ngược lại rất dễ thương.”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn vừa nói vừa để văn kiện trong tay xuống bàn, quay đầu nhìn cô ta: “Tôi đưa cô về.”

Thái Tâm Duyên lười biếng ngồi trên sofa: “Tôi vừa mới tới đã đuổi tôi đi rồi.”

Tô Hiến Ngôn: “Bây giờ không đi chút nữa tôi bận sẽ không thể đưa cô về được.”

“Thôi đi, tôi biết anh không thích đến nhà tôi, đợi chút tôi tự về là được.”

Tô Hiến Ngôn cười nhạt, nhưng cũng không phản bác.

Trình Tàn lái xe đưa Trình Tư Miên về trường học, dọc theo đường đi, Trình Tư Miên vô cùng yên tĩnh.

Trình Tàn kinh ngạc nhìn cô mấy lần: “Cháu sao vậy, buồn buồn không vui.”

Trình Tư Miên chống cằm, trong đầu đều là giọng nói và cử chỉ của Tô Hiền Ngôn cùng với người phụ nữ kia.

“Chú, người vừa rồi tên là Thái Tâm Duyên à?”

“Ừ, hỏi làm gì?”

“Không có gì, nhìn chú và cô ta rất thân quen, cô ta là ai hả?”

“À, vị hôn thê của Hiền Ngôn.”

“Cái gì?” Trình Tư Miên thiếu chút nữa đã bật dậy khỏi ghế, cô tròn to mắt: “Vị, vị hôn thê?”

“Cháu ngồi yên.” Trình Tàn ghét bỏ nhìn cô một cái, sau đó giải thích: “Trên danh nghĩa là như vậy.”

“Có ý gì.” Trình Tư Miên sững sờ hỏi, trong đầu cô đột nhiên có chút trống rỗng, ngực mơ hồ đau. Chẳng qua chỉ xuất hiện trong nháy mắt, cô không biết sao mình lại khó chịu thế này.

“Thật ra chú cũng không hiểu Tô Hiền Ngôn lắm, từ đại học anh ấy đã tự lo cho bản thân mình, không nói chuyện nhiều với người trong nhà, nhưng chú chắc chắn một điều, sau lưng anh ấy che giấu một gia thế bối cảnh rất lớn.”

“Cho nên, việc này và vị hôn thê liên quan gì...”

“Hôn ước từ bé có hiểu không.” Trình Tàn liếc cô một cái, “Bây giờ giữa hai người họ không có quan hệ gì, nói là vị hôn thê, nhưng cho tới giờ Tô Hiền Ngôn chưa từng nói đến, Tâm Duyên cũng không đề cập tới, đây là do Tra Dịch Quang trong một lần nghe lén được. Nhưng hôn sự của hai người họ được người lớn hai nhà ngầm thừa nhận, tồn tại vẫn là tồn tại thôi.”

“Thời đại nào rồi chứ.” Trình Tư Miên chột vồ ghế một cái, “Còn hôn ước từ bé.”

“Cháu là con nít thì biết cái gì, trên danh nghĩa là người lớn hai nhà ngầm lập ra hôn ước nhưng thực tế chính là liên hôn thương mại, có xem phim trên tivi không, đám cưới giữa hai gia tộc đó.”

Trình Tư Miên rũ mắt, biểu cảm u tối, “Có lẽ bây giờ bọn họ cũng không có quan hệ gì, nếu ngay cả bạn bè trai gái cũng không làm được chứng tỏ Tô Hiền Ngôn đối với cô ta không có tình cảm gì.”

“Chú cũng không biết rõ, dù sao từ năm thứ hai đại học chú đã quen biết Hiền Ngôn và Tâm Duyên rồi, quan hệ giữa hai người họ giống như bạn bè ấy.”

“Ồ.” Ánh mắt Trình Tư Miên nhìn về phía trước, “Khá tốt...”

“Cái gì?” Trình Tàn không nghe rõ, “Này, cháu hỏi nhiều vậy làm gì?”

Trình Tư Miên nghiêng đầu qua, vốn hai tay đang siết chặt từ từ thả lỏng: “Chỉ tò mò nên tùy tiện hỏi chút thôi.”

“Con nít đừng hỏi nhiều như vậy.” Trình Tàn dừng xe, “Đến rồi, xuống đi.”

“Ồ.”

Hôn ước từ bé? Trình Tư Miên không thể nào gán mấy cái chữ này lên người Tô Hiền Ngôn được, anh là người như vậy, không nên bị trói buộc.

Nhưng mà, nghe được anh có thể có hôn ước, hay là cha mẹ nhận định chuyện này, sau này có lẽ vẫn cũng Thái Tâm Duyên kết hôn!

Trong lòng cô hoảng loạn!

Không không không, sẽ không, anh không thích cô ta sao có thể kết hôn được.

“Tư Miên? Tư Miên!”

“A?”

Phó Tử Văn kỳ quái nhìn cô, “Cậu ngẩn ra đó làm gì.”

“...Không có gì.” Trình Tư Miên uể oải gục xuống bàn.

Phó Tử Văn hoài nghi nhìn cô mấy lần, gần đây người này không phải rất nghiêm túc học tập sao, sao mà hôm nay không nghe giảng nữa, “Có phải thân thể cậu không thoải mái không?”

“Không có.”

“Tốt.” Phó Tử Văn vỗ vai cô, “Nhìn dáng vẻ như không thể yêu được giống Du Du vậy.”

“Du Du là ai?”

Phó Tử Văn không nói, cũng đã chuyển trường đến đây bao lâu rồi mà ngay cả tên bạn học cũng không nhớ! : “Bạn học ngồi bàn sau của chúng ta...”

“Ồ, tớ giống cậu ấy cái gì hả?”

Phó Tử Văn nhìn quanh lớp một vòng, sau đó cúi đến bên tai cô thầm thì: “Nói cho cậu biết, Du Du bị thất tình, nam sinh cậu ấy thích đã thích người khác.”

Thất tình?

Cho nên....

Tại sao lại nói cô giống cậu ấy chứ!

Chương 11

Chương 11: Quà tặng

Edit: Mộc Tử Đằng

“Về rồi.” Trình Tư Miên vừa vào cửa liền thấy Trình Tần đang ngồi trên sofa, cô ừm một tiếng, đeo cặp đi lên lầu.

“Đi đâu đó, ăn cơm trước đi.”

“Hôm nay cháu không đói.” Trình Tư Miên tùy ý trả lời, bước chân không ngừng lại, nhưng lúc lên tới lầu chợt đâm sầm vào một người, cô cúi đầu, đụng thế này xem tí nữa đã ngã lăn ra, may mà có bàn tay khác nắm cánh tay cô lại nên mới không bị té.

Trình Tư Miên ngược mắt, chạm phải đôi con người màu đen, dịu dàng, trong trẻo lạnh lùng. Tim cô không có tiền đồ đập nhanh mấy cái, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm cánh tay mình vô cùng nóng bỏng.

“Đi cũng không chịu nhìn đường.” Tô Hiến Ngôn lạnh nhạt nói.

Trình Tư Miên mím môi, vội vàng dời ánh mắt khỏi người anh.

Tô Hiến Ngôn buông tay ra hỏi: “Sao không ăn cơm?”

“Tôi không đói.” Nói xong, Trình Tư Miên vội vòng qua người anh chạy vào phòng.

“Rầm” một tiếng thật lớn đóng cửa lại, làm Trình Tần dưới lầu giật mình: “Trình Tư Miên, đóng cửa có thể nhẹ một chút được không hả!”

Trình Tư Miên vào phòng đóng chặt cửa, tất nhiên không trả lời anh ta, Tô Hiến Ngôn đứng trên cầu thang có chút nghi hoặc nhìn cửa phòng cô mấy lần rồi mới đi xuống lầu.

Trình Tư Miên khóa cửa, khuôn mặt dựa lên cánh cửa ửng hồng, cô cố gắng hít thở sâu nhiều lần nhưng không cách nào hồi phục lại được, trong đầu đều là bóng dáng Tô Hiến Ngôn còn có cả câu nói mà Phó Tử Văn đã nói ở trường.

Nhìn dáng vẻ của cậu như không thể yêu được giống Du Du vậy.

Thất tình...

Có yêu mới có thất tình, cô, yêu sao?

Mà người cô yêu là Tô Hiến Ngôn à?

Đêm đã khuya, Trình Tư Miên vẫn không ngủ được, trần trọc trở mình vô số lần, đột nhiên cô bật dậy từ trên giường, “Không phải chỉ

là thích một người thôi sao! Có cần phải đến mức này không!”

Đây là lần đầu tiên trong mười năm qua cô thông suốt, chẳng phải là mỗi tình đầu sao, có gì mà phải trần trọc trở mình không ngủ được, có cái gì mà Trình Tư Miên cô không có được chứ.

Vị hôn thê, vị hôn thê thì làm sao, chẳng qua chỉ là quyết định của người lớn, Tô Hiền Ngôn cũng chưa chắc đồng ý đâu!

Trình Tư Miên giận dữ đi ra khỏi phòng, muốn uống một ly sữa bò để bình tĩnh lại, Tô Hiền Ngôn, anh ấy chính là người cô muốn đánh ưóc trong tương lai!

Khi từ trên lầu đi xuống thì thấy phòng bếp có ánh đèn, Trình Tư Miên đến gần liền thấy được một bóng người cao ngất, người mới vừa rời loanh quanh luẩn quẩn trong đầu cô giờ đây đang trong phòng bếp rót nước uống.

Cô nhìn thấy bỗng hơi dừng chân lại.

Tô Hiền Ngôn nghe được âm thanh nên quay đầu lại, thấy Trình Tư Miên đứng ở cửa, hơi kinh ngạc hỏi: “Còn chưa ngủ?”

“Tôi, tôi mất ngủ.” Nói chuyện cũng không nhanh nhẹn, vừa rồi còn ở trong phòng hôn hào quyết tâm, bây giờ đứng trước mặt Tô Hiền Ngôn mọi thứ đã biến thành mây khói, trong lòng Trình Tư Miên âm thầm phỉ nhổ chính mình, không có tiền đồ gì cả.

Mất ngủ? Tô Hiền Ngôn nhẹ cau mày: “Gần đây việc học áp lực rất lớn sao?”

“Khá tốt, có lẽ do hôm nay có chút mệt mỏi.”

“Ừ.” Tô Hiền Ngôn mở tủ lạnh ra, “Uống sữa rồi đi ngủ.”

“Được.”

Vừa nói Tô Hiền Ngôn đổ sữa ra ly chuẩn bị hâm nóng, Trình Tư Miên từ từ đi đến cạnh anh, giống như vô tình nhìn anh.

Đêm rất yên tĩnh, trong phòng bếp chỉ có tiếng hít thở của hai người họ, Trình Tư Miên nghiêng đầu quan sát anh, anh rất cao, cao hơn một mét tám ấy chứ, mà cô có dáng người nhỏ nhắn, đứng cạnh anh càng lộ ra vẻ “nhỏ bé” vô cùng, nhưng mà bây giờ không phải rất thịnh hành cặp đôi dưa lệch đó sao.

Đình một tiếng, sữa đã được hâm nóng, Tô Hiền Ngôn cầm ly ra đưa cho cô: “Uống đi.”

Trình Tư Miên vội vã dời tầm mắt đi: “Uhm.”

Cô nhận lấy, từng ngậm từng ngậm uống hết ly sữa.

“Uống chậm chút thôi.” Tô Hiền Ngôn có hơi bất đắc dĩ nhìn sữa chảy xuống cằm cô, theo bản năng lập tức đưa tay ra lau đi.

Xúc cảm âm áp từ cằm truyền đến, Trình Tư Miên không phản ứng kịp, nghiêng đầu né đi, do góc độ này nên môi của cô chạm vào mu bàn tay anh.

Chỉ trong một cái chớp mắt, thời gian như ngừng lại, Trình Tư Miên như bị điện giật, ly thủy tinh không giữ chặt, rơi xuống đất xoảng một tiếng tan nát hết, sữa bò vầy đầy đất.

Tô Hiền Ngôn nhanh tay lẹ mắt kéo cô qua, cũng may hai người đều mặc quần dài nên không bị thương gì, chẳng qua trên dép lê đã bị dính sữa.

“Ôi, thật xin lỗi.” Trình Tư Miên ngây người, ngược đầu nói xin lỗi Tô Hiền Ngôn.

Tô Hiền Ngôn kéo cô qua cạnh mình, “Coi chừng đập phải mảnh thủy tinh.”

“Tôi không cố ý...”

Tô Hiền Ngôn nhìn cô: “Lần sau cẩn thận hơn, đừng có liều lĩnh thô lỗ như vậy.”

“Ồ...” Trình Tư Miên hừ hừ, không phải tại anh đó sao.

“Bối bối cái gì.” Trong con người Tô Hiền Ngôn thoáng qua ý cười vui vẻ. Hỏi xong, cô gái nhỏ trước mặt nhìn anh, con người đen bóng long lanh giống như một ngôi sao sáng trong đêm tối, cô cong môi nhìn anh chăm chăm, ánh sáng trong mắt khiến người khác không thể rời khỏi.

Tô Hiền Ngôn hí mắt: “Sao vậy?”

“Tô Hiền Ngôn, tại sao anh lại đối xử với tôi tốt như vậy?”

“...”

“Anh đối với ai cũng tốt như vậy sao?” Bản thân Trình Tư Miên cũng không biết đáp án là gì, lúc cô hỏi vấn đề này có hơi dè dặt, khuôn mặt trắng nõn dưới ánh đèn nhiều thêm phần dịu dàng đáng yêu.

Tô Hiền Ngôn ngẩn người, cong tay lại gõ trán cô một cái: “Từ đâu mà nhìn ra tôi đối với ai cũng tốt hả?”

Trình Tư Miên nhìn anh không rời mắt, lắc đầu rồi lại gật đầu, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Tô Hiền Ngôn nhàn nhạt cười một tiếng: “Về phòng ngủ đi.”

“Anh trả lời tôi trước đi.” Trình Tư Miên quật cường nói.

Tô Hiền Ngôn nhướng nhướng mày, giống như đang cẩn thận suy nghĩ một chút: “Ừ...Cô là người thân của nguyên lão công ty nên đương nhiên sẽ có đãi ngộ tốt nhất.”

Trình Tư Miên từ từ nhíu mày, nguyên nhân cuối cùng là bởi vì ông chú nhỏ?

Vậy nếu như không có ông chú nhỏ, cô cơ bản cũng không biết đến anh và anh cũng sẽ không nói với cô một câu.

Trình Tư Miên lui về sau một bước, hơi chán nản nói: “Tôi hơi buồn ngủ rồi, đi về ngủ trước đây, những mảnh vỡ này cứ để đó mai tôi dọn cho.”

“Không cần đâu, cô về ngủ đi, tôi làm cho.”

Trình Tư Miên không lên tiếng, chỉ nhìn anh một cái rồi rời khỏi phòng bếp.

Tô Hiền Ngôn nhìn bóng dáng cô biến mất ở khúc ngoặt cầu thang, sau đó từ từ nhìn mu bàn tay phải của mình, nơi đó dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm mềm mại.

Tại sao lại tốt với cô?

Tô Hiền Ngôn nghiêm túc suy nghĩ một chút, chắc có lẽ thấy được bóng dáng mình trước kia trên người cô.

Sáng thứ năm, trước khi đi làm, Trình Tần vừa ăn điểm tâm vừa nói: “Buổi tối nhớ ăn bên ngoài rồi hẵng về, tối nay bọn chú không ở nhà.”

Trong miệng Trình Tư Miên đang nhai bánh mì: “Bọn chú tăng ca hả?”

“Không phải, là sinh nhật Tô Hiền Ngôn nên buổi tối bọn chú muốn tổ chức cho anh ấy.”

Trình Tư Miên ngắt ra: “Sinh nhật anh ấy.”

“Ừ, cho nên cháu nhớ ăn bên....” Lời còn chưa nói xong đã thấy Trình Tư Miên vội vàng đi ra cửa, “Này, cháu đi nhanh như vậy làm gì hả?”

Sinh nhật, là sinh nhật anh, cô hoàn toàn không biết gì. Nguy rồi, ngay cả quà sinh nhật cô cũng chưa chuẩn bị.

“Tư Miên, cậu sao vậy, sách bị cậu vò nát cả rồi.” Phó Tử Văn im lặng hỏi.

“Văn Tử, có tiền không?”

“Hả?”

“Cho tớ mượn.”

“Cậu định làm gì?”

“Tất nhiên là có việc dùng, nhanh lên, nhanh lên nào.”

“Trên người tớ không còn nhiều tiền mặt, nhưng mà trong thẻ có...”

“Được, mau đi rút tiền với tớ đi.”

“Này này này!” Phó Tử Văn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị Trình Tư Miên kéo đến trước trụ ATM.

Sau khi rút tiền, Phó Tử Văn đặt một cọc tiền vào tay Trình Tư Miên,

“Cậu cần nhiều tiền như vậy làm gì hả?”

“Văn Tử, một lát nữa cậu giúp tớ xin nghỉ nhé, tớ có việc quan trọng phải làm, cậu cứ nói tớ bị đau bụng đang ở phòng y tế là được.”

“Không được...”

“Không sao đâu, cậu nói đại đi, có chuyện gì tớ chịu trách nhiệm là được.” Vừa nói, Trình Tư Miên đã nhét tiền vào cặp, sau đó chạy vào phía rừng cây nhỏ.

“Tư Miên! Cổng trường không phải ở hướng đó.”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn cô ấy một cái, đưa trẻ ngoan mà, cống trường vào lúc này làm sao có thể đi được, đương nhiên phải trèo tường rồi! Haiz, thật ra đã lâu rồi cô chưa làm như vậy, nhưng nếu không rời trường sớm sẽ không kịp mua quà cho Tô Hiến Ngôn.

“Hãy.” Từ trên cây cao nhảy xuống, Trình Tư Miên thiếu chút nữa đã ngã sấp mặt, quả nhiên lâu rồi không làm chuyện xấu nên không quen tay nữa.

Đứng dậy vỗ vỗ tay, xoay người đi tìm cặp sách mới vừa ném xuống, “Cặp mình ở đâu nhỉ?”

Rõ ràng vừa rồi mới ném xuống đây mà, tại sao giờ không thấy đâu hết.

“Ở chỗ này này.” Ngay lúc Trình Tư Miên tìm kiếm, một giọng nói thiếu niên vang lên, Trình Tư Miên ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Loan đang cầm cặp của cô, vô cùng vô lại dựa vào tường.

“Sao cậu ở đây?”

Lâm Loan nhắc chân đi qua phía cô, “Trình Tư Miên, xem ra cậu vẫn không thay đổi gì, trèo tường vẫn rất lưu loát.”

Trình Tư Miên cho cậu ta một ánh mắt xem thường, “Đưa cặp lại cho tôi.”

“Này, cậu đi đâu vậy, tôi đi với cậu.” Lâm Loan mặt đầu hứng thú nói: “Thật ra vừa rồi tôi định trèo tường vào tìm cậu, không ngờ chúng ta có duyên như vậy, cậu còn trực tiếp leo ra ngoài.”

“Cậu tìm tôi làm gì?” Trình Tư Miên lấy cặp của mình lại, “Tôi nói rồi, bây giờ tôi không còn lòng dạ nào muốn đi chơi với các cậu nữa, chỉ đây bây giờ chính là học sinh ngoan ngoãn.”

“Ồi, học sinh ngoan ngoãn mà trèo tường trốn học thế này à?”

“Cút đi cút đi.” Trình Tư Miên không có tâm tư nào lý sự với cậu ta, vội chạy ra đầu đường đón xe.

“Cậu đi đâu, tôi đưa cậu đi.” Lâm Loan hô với theo.

Trình Tư Miên không để ý đến cậu ta, nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy chiếc xe nào, điện thoại của cô cũng không thể gọi xe được.

Thời gian eo hẹp, cô nhìn Lâm Loan một cái, đem cặp ném vào ngực cậu ta, “Đi quảng trường XX.”

Lâm Loan sợ hết hồn, sau khi phản ứng lại mới vội vàng vui mừng hớn hờ gọi tài xế lái xe đến đây.

Quảng trường XX.

“Này, cậu đến đây ăn cơm hay mua đồ?”

“Mua đồ.” Trình Tư Miên nhận lấy cái cặp, “Cảm ơn xe của cậu, tiếp theo tự tôi đi, cậu đi trước đi.”

Nhưng mà Lâm đại thiếu gia của chúng ta căn bản không nghe, “Mua đồ à, cậu trốn học đi mua là chuyện mới đó, mua gì vậy, tôi tư vấn cho.”

“Không...” Trình Tư Miên ngừng một lát, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Loan. Lâm Loan đang học lớp 12, người cao hơn một mét tám, dáng người có chút tương tự Tô Hiến Ngôn.

“Được rồi, cậu đi với tôi.”

Lâm Loan ngẩng người, không ngờ Trình Tư Miên thật sự đồng ý, “Thật tốt, cậu mua đồ tớ trả tiền, hôm nay ông đây mời cậu.”

“Biết Lâm thiếu gia cậu có tiền rồi.” Trình Tư Miên liếc xéo cậu ta một cái, đột nhiên nhàn nhạt nói, “Nhưng đồ này tôi muốn tự mua.”

Chương 12

Chương 12: Sinh nhật

Edit: Mộc Tử Đằng

Đi dạo trong cửa hàng hơn nửa vòng, cũng đã để cho Lâm Loan giúp thử quần áo nhưng hoặc là đắt quá cô không mua nổi hoặc là chính cô nhìn không vừa mắt, cảm thấy nó sẽ không hợp với Tô Hiến Ngôn, đi vòng tới vòng lui, cuối cùng không mua được cái nào.

“Trình Tư Miên, cậu cho tôi thử áo sơ mi rồi cả áo khoác nữa, cậu đang mua đồ cho đàn ông hả?” Lâm Loan hừ hừ nói: “Là ai hả?”

“Cậu chỉ giúp tôi thử là được, đừng nói nhiều.”

“Năm sinh trong trường hay người trường khác? Rốt cuộc là trường nào?” Lâm Loan lải nhải không ngừng bên tai cô, Trình Tư Miên toàn tâm toàn ý muốn mua quà nhưng không có cái nào vừa ý cô.

Đột nhiên cô dừng lại trước một cửa hàng nhỏ, ánh mắt lấp lánh nhìn bộ quần áo được người mẫu mặc.

“Sao vậy?”

Trình Tư Miên sờ môi: “Tôi biết mình muốn mua cái gì rồi.”

Màn đêm buông xuống, “dỗ” xong Lâm Loan đi, cô điện thoại cho Tra Dịch Quang.

“Nghe nói các anh tối nay không về nhà.”

“Đúng vậy, hôm nay sinh nhật Hiến Ngôn.” Ở đầu dây bên kia rất ồn ào, Tra Dịch Quang dường như phải hét lên để nói chuyện: “Tiểu Miên Miên, cô ăn chưa?”

“Tôi chưa ăn.” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút nói: “Các anh ở đâu?”

“Câu lạc bộ Galle, nếu cô chưa ăn thì đến đây đi.” Tra Dịch Quang nói xong chợt nhớ đến một chuyện, vội nói tiếp: “Này này, Trình Tần nói cô chưa đủ tuổi nên không thể tới, Tiểu Miên Miên, hay là cô cứ ở nhà đi chờ tôi mang đồ ăn...”

“Tút TUT TUT...”

“Tiểu Miên Miên?” Tra Dịch Quang lấy điện thoại xuống nhìn thì đối phương đã cúp máy.

Trình Tư Miên biết Trình Tần sẽ không cho cô đi, cho nên thừa dịp Tra Dịch Quang đang lải nhải cô đã tắt máy trước, cô bắt một chiếc xe taxi rồi đi thẳng đến mục tiêu.

Quả nhiên Trình Tư Miên đi đến cửa thì bị chặn lại.

“Người bạn nhỏ, vị thành niên không thể vào được.” Người phục vụ nói lời nhỏ nhẹ với cô.

“Con mắt nhìn ra tôi là trẻ vị thành niên hả?” Trình Tư Miên nhướn mày, lấy tay kéo váy đồng phục lên cao, lộ ra bắp đùi trắng nõn: “Thấy không, cố ý cải trang thôi, cái này gọi là đồng phục tình thú đó.”

Người phục vụ bị làm khó, khí thế của cô bé trước mắt vô cùng lớn nhưng nhìn vào gương mặt đó, rõ ràng chính là một học sinh cấp ba mà.

“Đừng nói nhảm, mấy người Trình Tàn ở phòng bao nào?”

Người phục vụ đang suy nghĩ làm sao để đuổi người này đi nhưng vừa mới nghe đến cái tên Trình Tàn thì lập tức ân cần hỏi: “Cô nói người của Tô tổng sao?”

Trình Tư Miên nhìn anh ta một cái, sao mà phản ứng lớn như vậy?

“Ừ, Tô Hiến Ngôn, tôi đến tìm anh ấy.”

Người phục vụ quan sát cô mấy lần, sau đó dạn dò gì đó với người bên cạnh, rồi cười nói: “Cô chờ một chút.”

Trình Tư Miên đợi mấy phút, rốt cuộc thấy được một bóng người quen thuộc đi ra.

Tra Dịch Quang thấy cô ở đó thì chạy như bay đến: “Tiểu Miên Miên, cô tới thật.”

“Không phải anh bảo tôi đến đây ăn à?”

“Này, tôi còn chưa nói xong cô đã cúp máy rồi.”

“Tôi mặc kệ.” Trình Tư Miên nhét áo khoác vào tay anh ta, “Tôi đói rồi, muốn ăn.”

“Được được được, lát nữa đừng nói với chú cô là tôi cho địa chỉ đó.”

Trình Tư Miên bật cười thành tiếng: “Không phải anh thì còn ai.”

Tra Dịch Quang: “...”

Tra Dịch Quang dẫn Trình Tư Miên đi qua một hành lang dài đến trước cửa một phòng bao. Vừa đẩy cửa ra, Trình Tư Miên thấy được Tô Hiến Ngôn đang ngồi trên sofa. Ở đây có rất nhiều người nhưng cô liếc mắt một cái đã thấy anh.

Phòng bao rất lớn, bên trong không quá sáng chói, ánh đèn màu vàng nhạt chiếu lên người anh, tay phải anh đang cầm một ly rượu vang, tay trái tùy ý gác lên ghế sofa, ngón tay nhẹ gõ gõ.

Anh ời híp mắt, cả người trông rất lười biếng...tà mị. Người này so với người bình thường hoàn toàn không giống nhau, Trình Tư Miên đứng gần người quên cả bước đi, từ trước đến giờ anh luôn tạo cho cô cảm giác dịu dàng, thành thực chừng chạc...Còn giờ phút

này, khi Trình Tư Miên thấy được mặt cậu hồn này của anh, trái tim không khống chế được đập nhanh liên hồi.

“Này? Tra Dịch Quang, cậu đây là sao hả, mang em gái nhỏ đến.” Không biết người đàn ông này từ đâu đi đến, quan sát Trình Tư Miên từ trên xuống dưới một lượt, “Trời ơi, rõ ràng là vị thành niên, Tra Dịch Quang, cậu là cầm thú mà.”

Tra Dịch Quang liếc mắt một cái, đấm người nọ một quyền: “Cậu đừng có khẩu nghiệp.”

Người đàn ông kia rõ ràng có ý đồ không tốt, sau đó khom người nhìn kỹ cô, cười nói: “Em gái nhỏ, em và Tra Dịch Quang có quan hệ thế nào?”

Mùi rượu nồng nặc xông tới, Trình Tư Miên ghét bỏ lui về sau một bước: “Không quan hệ.”

“A? Không quan hệ...ây yo” Người đàn ông này lại bị người đằng sau kéo một cái, trong nháy mắt kéo ra khoảng cách với Trình Tư Miên, anh ta quay đầu nhìn, vừa định mở miệng mắng ai mà không có mắt, nhưng khi thấy đó là đại thọ tinh Tô Hiến Ngôn thì yên lặng nuốt lời đó xuống bụng.

Điều càng làm cho anh ta kinh ngạc hơn chính là Tô Hiến Ngôn đi về phía cô bé kia, hơn nữa hình như hai người đó quen biết nhau.

“Tại sao cũng tới rồi?” Trong mắt Tô Hiến Ngôn không còn vẻ trấn định như ngày thường mà có chút u ám bất định.

Trình Tư Miên nhoẻn miệng cười: “Không phải là sinh nhật anh sao, tôi sao không tới được chứ.”

Tô Hiến Ngôn cong môi: “Vốn định mang bánh ngọt về cho cô, xem ra bây giờ có thể trực tiếp ăn luôn được rồi.”

Đôi mắt Trình Tư Miên sáng lên: “Hay thật, vừa vặn tôi đang đói.”

Tô Hiến Ngôn vỗ vỗ gáy cô: “Đến đây đi.”

“Ừ.”

“Này, Hiến Ngôn, anh cũng biết cô bé này hả?” Người đàn ông vừa rồi lại tò mò hỏi.

“Ừ, cháu gái của Trình Tàn.”

“Trời, cô bé chính là cháu gái của Trình Tàn á.” Người đàn ông đó gật đầu một cái, “Tôi nói mà, làm sao mà cậu lại quen một cô bé thế này được.”

Tô Hiến Ngôn dẫn Trình Tư Miên ngồi cạnh mình, “Ăn đồ nóng trước đi rồi hả ăn bánh sau.”

“Được.” Ánh mắt Trình Tư Miên nhìn xung quanh một vòng, phòng bao rất lớn, nam nữ đều có, nhưng phần lớn là người cô không quen biết.

“Cần gọi chú cô tới không?”

“A? Cái gì?” Gần đó có người hát rống lên, high không ngừng được, Trình Tư Miên hoàn toàn không nghe được Tô Hiền Ngôn nói gì, không thể làm gì khác hơn là đưa đầu đến gần anh: “Tôi không nghe rõ.”

Cô dựa vào rất gần, Tô Hiền Ngôn cơ hồ có thể ngửi được mùi sữa tắm nhàn nhạt trên người cô, anh hơi dừng một chút, lui về sau một khoảng mà người khác không nhìn ra được, sau đó cao giọng hơn: “Không có gì, chú cô uống nhiều rồi, đoán chừng không thể quản cô được.”

Lần này Trình Tư Miên nghe rõ, liếc nhìn Trình Tần hát rất khó nghe nhưng vẫn kiên trì

cầm micro rống bên kia, “Đúng là uống nhiều rồi, vậy anh có uống nhiều không?”

Tô Hiền Ngôn nhìn cô nói: “Cô cảm thấy thế nào?”

Trình Tư Miên chăm chú nhìn anh, trên người anh cũng có mùi rượu, nhưng so với cái người đầy mùi rượu kia thì anh để lại cho cô cảm giác đó là mùi vị thuần khiết của rượu vang, nhàn nhạt, khiến người ta có chút men say.

Đôi đôi khác biệt, đây đại khái chính là người tình trong mắt hóa Tây Thi.

“Cô cười cái gì.” Tô Hiền Ngôn buông ly rượu xuống, có chút lười biếng dựa vào sofa.

Trình Tư Miên lúc này mới phát giác được vừa rồi mình đã nghĩ đến hai chữ “người tình” kia nên không nhịn được cười...

“À, tôi không cười, chỉ cảm thấy anh say nhưng nhìn như không say tí nào, đều đẹp trai chết người như thường.”

Tô Hiền Ngôn ngốc ra, ngay sau đó nhát nhéo cười một tiếng: “Miệng tiểu nha đầu cô ngọt thật.”

“Ai là tiểu nha đầu hả, tôi nhỏ chỗ nào!” Trình Tư Miên không phục ưỡng ngực.

Khóe miệng Tô Hiền Ngôn giật giật một cái, bị dáng vẻ tức giận của cô chọc cười. Nhưng nụ cười này trong mắt Trình Tư Miên chính là cười nhạo trần trụi! Có ý gì? Nhỏ thật sao? Cô còn có thể lớn nữa đó!

“Không cho cười! Bộ buồn cười lắm sao? Có gì mà cười.”

Tô Hiền Ngôn cười càng sâu hơn, không biết là do tác dụng của rượu hay là do hôm nay là sinh nhật anh, tóm lại anh thấy dáng vẻ tức giận thờ phì phò của Trình Tư Miên rất vui, đặc biệt vui.

Vì vậy anh đưa tay ra bóp má cô: “Miệng chu ra cao như vậy, cái mũi như con heo con.”

Trình Tư Miên trợn mắt, anh đang mắng người đó sao? Tô Hiền Ngôn tao nhã lịch sự lại nói cô là heo!

“Buông tay, anh mới là heo đó.” Trình Tư Miên kéo tay anh ra, tức giận quay ra ăn bánh ngọt, “Nể tình hôm nay là sinh nhật anh, tôi không trách anh mắng người.”

Tô Hiền Ngôn vỗ vỗ đầu cô: “Oh, vậy tôi cảm ơn cô.”

Trình Tư Miên liếc anh một cái: “Không cần khách sáo đại thọ tinh.”

Trong phòng bao ồn ào náo nhiệt, mọi người muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, muốn chơi thì tụ lại thành một nhóm. Thái Tâm Duyên vốn cùng bọn Trình Tần bên kia vừa hát vừa nhảy, lại phát hiện không thấy Tô Hiền Ngôn đâu, quay đầu tìm anh.

Sau đó cô ta thấy được một hình ảnh, bên góc bên đó, một nam một nữ đang ngồi chung một chỗ, cô gái khí thế bưng bưng ăn bánh ngọt, thỉnh thoảng quay đầu qua cười đùa với người đàn ông đôi câu, mà người đàn ông tựa trên sofa, ánh mắt nhìn cô gái đó vô cùng dịu dàng và cưng chiều.

Thái Tâm Duyên sững sờ một chút, có một loại cảm giác khác thường dâng lên từ đáy lòng, nhưng chuyện này quá hoang đường, cô ta lắc đầu, cười cười đi về phía họ.

“Hiền Ngôn.” Thái Tâm Duyên ngồi xuống cạnh anh, “Hôm nay anh là nhân vật chính, không thể rút trong góc được.”

Tô Hiền Ngôn cười yếu ớt: “Các người uống rượu quá lợi hại, tôi phải tránh một lúc.”

“Đại thọ tinh không thể không uống được.” Thái Tâm Duyên nhìn về phía Trình Tư Miên: “Cậu không thể dùng Trình Tư Miên làm bia đỡ đạn được, cậu phải uống đúng không Tư Miên?”

Trình Tư Miên đang ăn bánh ngọt, không yên lòng gật đầu một cái.

“Được rồi, anh không ra lát nữa bọn họ sẽ giết đến tận nơi.”

Tô Hiền Ngôn có chút bất đắc dĩ: “Được, đi thì đi.” Nói xong Tô Hiền Ngôn hướng về phía Trình Tư Miên nói: “Đừng ăn quá nhiều bánh ngọt.”

Trình Tư Miên gật đầu một cái.

Thái Tâm Duyên như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, sau đó cùng đi với Tô Hiền Ngôn về phía đám người bên kia.

Ăn no, Trình Tư Miên suy nghĩ nên đưa quà cho Tô Hiền Ngôn lúc nào. Lúc đến đã muốn đưa ngay cho anh nhưng đến nơi này quá nhiều người, cô không muốn đưa nữa.

“Em gái nhỏ, tới nào, có muốn uống một ly không.” Đang suy nghĩ, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người, nhìn dáng vẻ bọn họ vừa rồi, người này chắc cũng là bạn bè quen thuộc với Tô Hiền Ngôn.

Trình Tư Miên nhìn ly rượu không lên tiếng.

“Chắc, tôi nói cháu gái Trình Tần lớn lên rất xinh đẹp.” Người đàn ông đưa ly rượu cho cô, “Không sao đâu, cô bé cứ uống đi, tôi không nói với chú cô đâu.”

Trình Tư Miên không phải không biết uống rượu, trước kia đã từng uống nhưng cô không thích mùi vị này, cho nên sau đó không uống nữa, bây giờ nhìn mọi người uống say như vậy, hơn nữa đây còn là sinh nhật Tô Hiến Ngôn nên cô nhận lấy ly rượu.

Chương 13

Chương 13: Hôn trộm

Edit: Mộc Tử Đằng

“Đây, ném thử đi, vị trái cây, nồng độ rượu rất thấp, đừng sợ.” Người đó cười nói.

Trình Tư Miên ngửi thử: “Quả mâm xôi?”

“Ừ, đây là đồ uống đặc biệt ở đây đó.”

Trình Tư Miên nhướn mày, có chút hứng thú, từ trước tới giờ cô chưa từng uống rượu có vị mâm xôi.

Cô cầm ly rượu đưa lên môi định uống chợt cổ tay bị kéo ra, Trình Tư Miên giật mình nhìn theo hướng cái tay đang kéo mình.

Đứng ngược với ánh đèn, trong con người Tô Hiến Ngôn có chút khác thường, anh nhìn cô chăm chăm, trầm giọng nói: “Ai cho phép cô uống rượu?”

Trình Tư Miên cười gượng, có cảm giác bị bắt tại trận, “Tôi, tôi chỉ ném chút thôi.”

“Để xuống.”

Trình Tư Miên chẹp miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đặt ly rượu xuống. Người đàn ông mới vừa đưa rượu cho cô cười nói: “Hiến Ngôn, rượu này có độ cồn thấp lắm, không có chuyện gì đâu.”

Vừa dứt lời, ngay lập tức bị Tô Hiến Ngôn, người luôn ôn hòa, liếc mắt một cái, không một tiếng động trách móc, người đó ngăn người, vội chạy khỏi hiện trường lạnh gió này, đây là cháu gái của Trình Tàn hay là của cậu ta chứ?

Trình Tư Miên nhìn người đó nhanh chân chạy trốn, nhất thời có loại cảm giác mình bị hố, sớm biết đã không tò mò!

Cô liếc Tô Hiến Ngôn một cái, chân mày anh đang nhíu lại, tay phải đưa lên khẽ xoa huyệt thái dương, hiển nhiên là do uống nhiều rồi.

“Anh không sao chứ?”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn trả lời, ánh mắt rơi vào trên mặt cô, “Vị thành niên không thể uống rượu, thầy cô không dạy cô điều này hả?”

Trình Tư Miên: “Thầy dạy cái này lúc nào chứ.”

Tô Hiến Ngôn dừng một chút: “Con cãi lại.”

“Không phải...” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút rồi nói: “Dù sao đây cũng là sinh nhật anh, mọi người đều uống nên tôi cũng muốn uống

một ly.”

Tô Hiền Ngôn gõ đầu cô: “Ăn bánh ngọt của cô là được rồi.”

Trình Tư Miên che đầu, giận mà không dám nói gì.

“Mau tới đây, tôi không hạ gục được cậu tôi không phải họ Trình!”

“Được được được, uống nào uống nào!”

“Đỡ một chút đỡ một chút!”

“Thêm ly nữa.”

Mọi người uống cũng khá nhiều rồi, nhưng mỗi người có tửu lượng khác nhau, khoa trương nhất chính là Trình Tần và Tra Dịch Quang.

Trình Tư Miên ngồi trên sofa nhìn Trình Tần say rượu, còn có Tra Dịch Quang nữa, hai người đó mượn rượu làm càn, xoay mấy người ngồi bên cạnh mết muốn chết. Trình Tư Miên lắc đầu một cái, mắt liếc Tô Hiền Ngôn ngồi cạnh cô, ừ...May mà anh không có tật xấu khi say.

“Hiền Ngôn, anh còn đi được chứ?” Thái Tâm Duyên đi tới nói.

Tô Hiền Ngôn gạt đầu một cái rồi đứng lên từ trên sofa, nhìn qua vô cùng bình thường, nhưng Trình Tư Miên lại thấy anh lung lay một cái, trong lòng cô căng thẳng vội đứng lên đỡ anh.

Tô Hiền Ngôn nhất định là uống nhiều rồi, nếu không bình thường anh sẽ không đặt toàn bộ sức nặng của mình lên người Trình Tư Miên như vậy, cô gái nhỏ đứng bên cạnh trực tiếp bị giữ lấy làm gây chống đỡ.

“Tư Miên để chị đỡ cho.” Thái Tâm Duyên hỏi.

Trình Tư Miên nhìn cô ta một cái, không chút do dự đặt tay lên eo Tô Hiền Ngôn, “Tôi không sao đâu, cứ để tôi đỡ anh ấy về nhà là được rồi.”

Thái Tâm Duyên sững lại, ánh mắt xẹt qua tay cô, cô ta mới vừa muốn nói gì đột nhiên bị người bạn phía sau gọi: “Tâm Duyên, cậu qua giúp tôi một tay đi, một mình tôi không xử lý được Trình Tần.”

“Được rồi.” Thái Tâm Duyên trả lời, sau đó nói với Trình Tư Miên:

“Đi ra cửa gọi xe đi.”

Trình Tư Miên gạt đầu một cái.

Thái Tâm Duyên cong khóe môi, đáy mắt có tia do dự.

Trình Tần được Thái Tâm Duyên và một người khác đỡ ra ngoài, trong phòng bao nhất thời yên tĩnh lại.

“Anh có thể tự đứng được không?” Trình Tư Miên ngửa đầu hỏi.

Con người Tô Hiền Ngôn rất sáng, nhưng Trình Tư Miên lại cảm thấy có chút...ừ, chính là trống rỗng.

“Có thể.”

“Có thể?” Trình Tư Miên buồn cười nói: “Nhưng tôi có dự cảm khi mình buông tay anh sẽ ngã ngay lập tức.”

Tô Hiền Ngôn hơi híp mắt, khom người tiến sát lại gần cô: “Cô nói gì?”

Trình Tư Miên sửng sốt một chút, bởi vì tư thế này là anh đang khoác lên vai cô, cô ôm eo anh, vốn đã hơi thân mật rồi, bây giờ anh khom người xuống cả người cô liền nằm gọn trong ngực anh.

Trình Tư Miên siết chặt áo anh, ánh đèn hơi tối, mùi rượu dày đặc, người đẹp trong ngực...

Cô hít thở sâu mấy hơi, nhỏ giọng hỏi: “Tô Hiền Ngôn, sau khi anh tỉnh dậy có nhớ chuyện lúc say không?”

“Hử?”

“Tôi...”

Trình Tư Miên không biết tại sao mình lại nói như vậy, dường như cô cảm thấy mình nên làm chút gì đó, mọi người đều đỡ mấy tên ma men đi ra ngoài cả rồi, trong phòng chỉ còn lại mình cô đỡ Tô Hiền Ngôn mà thôi.

Cô ngược đầu nhìn anh, ánh mắt anh mê mang. Cô đã gặp rất nhiều người, nhưng ánh mắt chưa từng rời khỏi người anh.

Ngay lúc hai người đang giằng co, cửa phòng bao đột nhiên bị đẩy ra.

“Em gái! Đừng đó làm gì vậy! Mau ra ngoài nào!” Người bạn đỡ Trình Tần ra ngoài xong quay lại, “Để tôi để tôi, nhìn em tay chân nhỏ nhắn không hợp làm việc này đâu.”

Vừa nói, anh ta trực tiếp đỡ Tô Hiền Ngôn ra ngoài cửa.

Trình Tư Miên đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của anh, trong lòng vừa có hơi mất mát vừa thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng ba người cũng an toàn về đến nhà. Đỡ người uống say vào trên giường hết rồi, mấy người bạn không uống nhiều mới rời đi.

“Em gái nhỏ, cũng không còn sớm nữa mau về phòng ngủ đi, chú của em và Tra Dịch Quang ngủ như chết rồi, sẽ không âm ỉ gì đâu, đừng lo lắng.”

“Ừ.”

Mấy người đó đi ra, Thái Tâm Duyên đi tới cửa chợt quay đầu lại nói: “Tư Miên, Hiền Ngôn có vấn đề gì hãy gọi điện cho chị.”

Trình Tư Miên cong môi, trên mặt lộ ra một nụ cười ngây thơ: “Hôm nay chị uống cũng không ít đâu, về nhà ngủ đi, làm sao có thể làm phiền đến chị được chứ.”

Thái Tâm Duyên nhú mi, gật đầu một cái rồi đi theo mấy người khác ra ngoài. Trong lòng cô ta có một loại phiền muộn kỳ lạ, cô ta luôn cảm thấy Trình Tư Miên có địch ý với mình, loại địch ý đó không phải là trẻ con muốn phản nghịch...

Người đã đi hết rồi, ma mên cũng nằm trên giường trong phòng mình cả rồi. Trình Tư Miên đi lên lầu, đứng trước cửa phòng Tô Hiền Ngôn.

Cửa không khóa, cô trực tiếp đẩy vào.

“Tô Hiền Ngôn?” Không có người trả lời cô, cô đi tới bên giường, rón rén ngồi xổm xuống.

Anh dường như đã ngủ say rồi, lông mi thật dày, môi cong thành một đường cong mê người. Trình Tư Miên ngồi bên cạnh, một tay chống cằm, tự nhủ: “Sao mà đáng người đẹp mắt vậy chứ.”

Ngồi xổm hơi lâu nên chân Trình Tư Miên đã tê rần, do đó cô dứt khoát kéo cái ghế lại ngồi bên mép giường, sau đó nhẹ giọng nói: “Không biết vì sao lần đầu tiên thấy anh tôi đã cảm thấy rất vừa mắt.”

Nói xong, cô còn nói một câu như chặc đinh chém sắt: “Tôi thì không phải vì anh đẹp trai đâu, chỉ là cảm thấy...Nhìn rất thân thiết. Lần đầu gặp tôi anh đã nấu đồ ăn cho tôi, nhất định là một người tốt.”

Trong phòng chỉ mở một ngọn đèn đầu giường, ánh đèn mờ mờ có chút ôn hòa. Trình Tư Miên nắm lấy tay anh ở ngoài chăn, nhẹ nhàng tựa đầu lên chăn bông, giống như một động vật nhỏ dựa sát vào nơi ấm áp.

Trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng làm bầm nhỏ của cô, cô nói: “Chưa ai đối xử tốt với tôi như vậy, không ai quan tâm tôi đã ăn chưa, không ai quan tâm tôi có bị thương không, càng không có ai quan tâm tôi học thế nào...Tô Hiền Ngôn, anh là người tốt nhất tôi từng thấy.”

“Cha mẹ tôi cũng không cần tôi, trước kia tôi toàn kết giao với bạn bè không đáng tin cậy, nhà tôi phá sản, bọn họ liền không muốn có bất cứ dính dáng gì với tôi. Không đúng...Vẫn có một người ngoại lệ, chính là cái tên Lâm Loan lần trước đã gặp ở bệnh viện đó. Haiz, không nói tới cậu ta, anh đã nói không muốn tôi quá thân cận với cậu ta.”

Anh ngủ an tĩnh như vậy, phẳng phất như đang nghiêm túc nghe cô nói chuyện, Trình Tư Miên vừa nói, vừa cảm thấy mình có chút đáng thương, cô rõ ràng đã quen rồi vậy mà bây giờ lại thấy tủi thân.

“Thật khó quá, làm sao đây.” Trình Tư Miên đưa ngón tay ra chạm vào gò má anh một cái, da trắng như ngọc, bóng loáng, so với da của cô còn tốt hơn rất nhiều, cô có chút ử rử xoa xoa mặt anh, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên môi của anh.

Môi nhạt màu, độ cong hoàn mỹ...Ý nghĩ của Trình Tư Miên trong phòng bao bây giờ lại xuất hiện, trong phòng này đã không còn ai

quấy rầy, loại cảm giác này dường như được phóng đại lên gấp mấy lần.

Cô vội vàng buông tay anh ra, đứng dậy từ trên ghế, xoay người đi muốn chạy ra cửa. Nhưng bước được một bước lại nghĩ, Trình Tư Miên cô bây giờ đang làm gì hả, xấu hổ ư? Không có gan làm sao? Làm sao không có can đảm được.

Trong lòng Trình Tư Miên tự khinh bỉ mình, sau đó quay người lại nhìn anh, sớm muộn gì anh cũng là của cô, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian thôi, cho nên, hôn một cái cũng không sao đâu.

Từ từ đi đến gần, trong lòng không tự chủ được khẩn trương, cô mơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của mình.

Nhẹ nhàng chạm vào, cô không dám dừng lại quá lâu nên chỉ hôn thoáng qua một cái.

Nhưng xúc cảm ấm áp, mềm mại bỗng chốc xông vào đầu cô, đây là nụ hôn đầu của cô, còn hôn trong hoàn cảnh người ta ngủ say bất tỉnh thế này.

Trình Tư Miên đỏ mặt: “Tôi xấu hổ cái gì chứ, dù sao anh cũng không biết gì!”

Trình Tư Miên bình tĩnh trong phút chốc rồi lấy quà tặng mà tối nay luôn muốn tặng cho anh từ trong túi giấy ra. Cô kéo tay anh qua, đeo vòng tay trong hộp vào cho anh, vòng tay này là một đôi, cái còn lại nằm ở chỗ cô..

“Sinh nhật vui vẻ, Tô Hiền Ngôn.”

Nói xong Trình Tư Miên liền đi ra khỏi phòng.

Và cô không biết là lúc cô vừa đi ra, giây kế tiếp, người đang nhắm mắt trên giường đột nhiên mở mắt ra.

Ánh mắt có men say giờ phút này đã có chút thanh tỉnh, anh liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, sau đó giơ tay lên nhìn cái vòng màu đen trên cổ tay, ở giữa sợi dây có một hạt châu bằng bạc, phía trên có khắc một chữ S.

Tô Hiền Ngôn thả tay xuống, con người trầm xuống, từ lúc cô tựa đầu vào ngực anh thì anh đã tỉnh, chẳng qua đầu rất choáng nên không nói gì thôi.

Ngày hôm sau, Trình Tần từ trên giường ngồi dậy mà đầu đau muốn nổ tung ra.

Anh ta vệ sinh cá nhân xong thì đi xuống phòng khách, chợt thấy Trình Tư Miên bưng một cái nồi đi ra từ phòng bếp, anh ta nhìn một cái: “Đây là gì vậy?”

“Canh giải rượu.” Trình Tư Miên đặt nồi canh lên bàn.

Trình Tần không thể tin nổi nhướn mày: “Cháu làm?”

“Đúng vậy, cháu nhìn công thức trên mạng, rất đơn giản.”

Trình Tần hoài nghi nhìn cô, trong lòng thầm nghĩ, tiểu nha đầu này không tệ, còn biết nấu canh giải rượu cho anh ta uống.

“Cháu chắc chắn có thể uống được không?” Trong lòng rất vui mừng nhưng ngoài miệng không nói ra được lời nào tốt đẹp, Trình Tần tùy ý ngồi xuống, “Được rồi, vất vả cho cháu phải lên mạng nghiên cứu, chú đành uống một chén vậy.”

Động tác Trình Tư Miên hơi ngừng một lát, ghét bỏ nhìn anh ta một cái, chắc chắn có thể uống được không? Ai nấu cho chú chứ? Ông chú đáng ghét, đây là cháu nấy cho Tiểu Tô Tô nhà cháu có được hay không.

Trình Tần dĩ nhiên không thấy được ánh mắt của cô, giống như ông lớn ngồi chờ hầu hạ. Trình Tư Miên hừ hừ, múc một chén vừa phải rồi bố thí cho chú một chén.

Múc một chén cho Trình Tần, Trình Tần uống một hớp bất ngờ phát hiện mùi vị không kinh khủng như tưởng tượng, tạm chấp nhận, vì vậy anh ta yên tâm uống hết chén.

Tra Dịch Quang mơ mơ màng màng đi tới cạnh bàn ăn, nhìn thấy Trình Tần đang uống gì đó, ánh mắt liền nhìn sang cái nồi.

“Tôi đói, tôi cũng muốn một chén.”

Trình Tư Miên vội vàng nói: “Đây không phải là bữa sáng, đây là canh giải rượu.”

“Canh giải rượu? Hay quá hay quá, tôi cũng cần được tỉnh rượu.”

“Không được!” Tra Dịch Quang uống nữa sẽ không đủ.

“Tại sao không được?” Tra Dịch Quang tủi thân, “Trình Tần có, vì sao tôi không có.”

Trình Tần hài lòng cười một tiếng, ừ, là đặc biệt nấu cho anh ta, cháu gái của anh ta rất biết đạo lý, quả nhiên là máu mủ tình thân rất đáng tin.

Anh ta mới vừa nghĩ như vậy, bỗng nghe cháu gái hiểu chuyện của mình nghiêm túc nói: “Các người uống hết thì lát nữa Tô Hiến Ngôn uống cái gì.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tô bảo bối đã phát hiện được bạn học Trình Tư Miên có ý đồ với mình rồi!!!!

Chương 14

Chương 14: Tin tưởng

Edit: Mộc Tử Đằng

Tô Hiền Ngôn đi ra từ trong phòng vừa vặn nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô nhóc ở dưới lầu. Chân anh hơi dừng lại một chút, nhìn về phía ba người ngồi trên bàn ăn.

Tra Dịch Quang trừng mắt, la hét nói: “Là ai hằng ngày mang bánh ngọt về cho cô ăn! Tiểu Miên Miên cô thật sự làm tôi rất đau lòng.”

Cô cong môi, cười giảo hoạt một tiếng: “Gì mà hằng ngày, nói sai rồi.”

“Cô! Cô còn tính toán tỉ mỉ với tôi như vậy nữa.”

“Tôi chỉ nói sự thật...”

“Đi.”

“Được rồi, cho anh một chén được chưa.” Cô nhóc quệt miệng, dường như đã hạ quyết tâm lắm mới chia ra. Tra Dịch Quang bị biểu cảm của cô kích thích, nói cô không có lương tâm một cách khoa trương hơn, “Cũng biết chừa lại cho Hiền Ngôn, vậy thì tôi sao lại ít hơn cậu ta được, Tiểu Miên Miên cô quá thiên vị rồi!”

“Đừng khoa trương như vậy chứ, nói cứ như cái này là mỹ vị nhân gian vậy.” Trình Tư Miên vừa nói vừa múc cho anh ta một chén, “Chặn lại miệng anh được chưa?”

Tra Dịch Quang liếc cô một cái, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân thì quay đầu lại, thấy Tô Hiền Ngôn đến thì vội nói: “Dậy rồi à, mau đến đây nhìn cô nhóc không có lương tâm này thiên vị thế này này.”

Trên mặt Tô Hiền Ngôn là nụ cười thản nhiên, “Đang nói gì vậy?”

Trình Tần chặc chặc lắc đầu, “Đang nói canh giải rượu, cháu gái tôi sáng sớm đã nấu, kết quả chia không đều nên có người không vui.”

“Cái gì mà chia không đều.” Tra Dịch Quang uống xong một ngụm, “Là người nào đó cơ bản không nằm trong danh sách phân chia, Hiền Ngôn, những thứ này vốn đều cho cậu hết đó.”

Trình Tư Miên ho khan một cái, ngụy biện: “Tôi cũng làm cho chú tôi mà.”

“Được rồi, không cần chừa tôi.”

“...”

Tô Hiền Ngôn sửa lại cà vạt, vỗ vai Tra Dịch Quang một cái: “Còn lại cho cậu hết đó, tôi đi trước.”

Trình Tư Miên sững sốt một chút, “Anh không uống sao, không đau đầu hả?”

Tô Hiền Ngôn gật đầu: “Công ty có việc gấp cần phải xử lý, tôi đi đây.”

“Ừ.” Mặt Trình Tư Miên như đưa đám.

Tô Hiền Ngôn nhìn dáng vẻ cúi đầu nhìn sàn nhà của cô, trong lòng có chút không đành lòng nhưng anh vẫn không dừng lại, cầm lấy chìa khóa xe rồi đi ra cửa.

Tra Dịch Quang nhìn bóng lưng của anh, làm bầm nói: “Có chuyện gì mà gấp như vậy?”

Trình Tàn nhún nhún vai: “Đây là nỗi khổ của lãnh đạo.”

Trình Tư Miên không nói lời nào, đem canh giải rượu đẩy đến trước mặt Tra Dịch Quang rồi vội vàng chạy về phía cửa nhà.

“Này, Tiểu Miên Miên, cái này...”

Trình Tư Miên không thèm quay đầu lại chỉ bỏ lại một câu: “Cho anh hết đó.”

Tô Hiền Ngôn đang chuẩn bị lái xe đi thì Trình Tư Miên chạy nhanh đến trước cửa xe của anh.

Cô vẫn chưa nói lời nào nhưng ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào cổ tay của anh, Tô Hiền Ngôn theo tầm mắt của cô nhìn cái vòng tay trên cổ tay mình.

“Cái này...”

“Tôi tặng cho anh đó.” Trình Tư Miên ngược mắt nhìn anh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói: “Mặc dù không quý giá nhưng tôi đã chọn rất lâu đó, nên anh nhất định phải đeo nó.”

Tô Hiền Ngôn trầm mặc, dường như có chút do dự gọi tên cô: “Trình Tư Miên.”

“Anh đồng ý với tôi đi, đây là lần đầu tôi tặng quà cho người khác một cách nghiêm túc như vậy, nếu anh không xem trọng nó, tôi chắc chắn sẽ rất buồn!”

Tối qua cô đã nói, anh là người tốt nhất cô từng gặp... Trong lòng Tô Hiền Ngôn khẽ thở dài một hơi, anh không phải là người tốt nhất, chỉ là những chuyện cô từng trải qua quá tàn nhẫn, cho nên khi có người quan tâm đến cô dù chỉ một chút sẽ khiến cô dễ tâm. Tính tình của trẻ con, bởi vì quá ỷ lại nên mới có ảo giác khác.

“Anh không thích sao.” Trình Tư Miên thấy đã một lúc lâu rồi mà anh không nói gì, hơi thấp thỏm nhìn anh.

Tô Hiền Ngôn cười nhạt một tiếng: “Cảm ơn quà của cô, tôi sẽ giữ lại.”

“Không phải giữ mà là đeo.”

Tô Hiền Ngôn đưa tay ra vỗ đầu cô một cái: “Biết rồi.”

Kỳ thi cuối kỳ sắp đến.

Trình Tư Miên càng cố gắng đọc sách học bài, cô muốn anh thấy mình thật sự tiến bộ.

Ở trường học, cô rất nghiêm túc nghe giảng, gặp phải công thức không hiểu sẽ quay sang hỏi Phó Tử Văn. Phó Tử Văn thường sẽ kinh ngạc với sự thông minh của cô, có vài đề chỉ cần nói sơ qua là cô đã hiểu. Có một lần gặp phải một đề vô cùng khó, Phó Tử Văn không làm được nhưng cô lại làm được.

Ở nhà, lúc Trình Tư Miên gặp phải vấn đề khó sẽ đi hỏi Tô Hiền Ngôn, anh vẫn sẽ kiên nhẫn giảng cho cô nghe, nhưng cô phát hiện, thời gian Tô Hiền Ngôn ở nhà càng ngày càng ít đi, tối muộn cô chuẩn bị đi ngủ nhưng nhiều khi anh vẫn chưa về.

Công ty của anh, có lẽ bề bộn nhiều việc.

Ba ngày này là thời gian thi cuối kỳ, môn địa lý thi cuối cùng cũng đã xong, Trình Tư Miên thở phào nhẹ nhõm một hơi, bước chân ra khỏi cổng trường cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Trình Tư Miên!”

Trình Tư Miên nhìn theo hướng giọng nói phát ra: “Sao cậu lại tới đây?”

Lâm Loan ra về anh em tốt bá vai cô, “Gì mà lại chứ, lần trước cậu nói muốn tập trung thi cuối kỳ, bảo tôi không được quấy rầy cậu, tôi thật sự không tới tìm, bây giờ biết cậu thi xong rồi nên đặc biệt đến đây mời cậu ăn cơm.”

Trình Tư Miên lấy cánh tay cậu ta ra khỏi vai mình, “Tôi còn phải về nhà.”

“Mới bốn giờ thôi mà về cái gì, cậu không thấy chán ư.”

Trình Tư Miên hơi khựng lại, cuộc sống hiện tại của cô so với trước kia thật sự yên bình như một hồ nước đọng, nhưng cô rất hưởng thụ điều này.

“Cũng không phải không có người để trò chuyện.”

“Trong nhà cậu không có ai chơi cùng cậu. Đi đi đi, đừng nói nhảm nữa, tôi dẫn cậu đi ăn một bữa ngon lành.”

“Này này!” Lâm Loan nắm tay cô kéo lên xe, “Ăn xong tôi sẽ đưa cậu về liền được chưa.”

Trình Tư Miên không làm lại cậu ta đành bị Lâm Loan dụ dỗ kéo đi ăn.

Ăn sushi Nhật Bản, cô rất thích ăn ở cửa hàng này, lúc trước không cảm thấy gì, bây giờ nhìn thực đơn cảm thấy đất muốn chết.

Ăn xong, Lâm Loan liền đưa cô về nhà.

Lái xe đến cửa tiểu khu thì dừng lại.

“Được rồi, cậu về đi.”

“Như vậy sao được, trời đã hơi tối rồi, tôi phải đưa cậu về đến nhà mới đúng.” Lâm Loan xuống xe theo Trình Tư Miên.

“Chỉ có mấy bước thôi.”

“Vậy thì tốt, tôi đưa cậu đến cửa nhà sẽ đi ngay.” Lâm Loan nói xong trong lòng còn rất vui vẻ, lần này có thể biết Trình Tư Miên ở đâu rồi. Trình Tư Miên không biết phải làm sao, “Tôi nói này Lâm Loan, sao cậu lại dính người như vậy hả?”

“Mặc dù tôi xem cậu như anh em nhưng dù sao cậu cũng là con gái, đáng vẻ còn rất đẹp cho nên tôi phải bảo đảm cậu tuyệt đối an toàn mới được.”

“...Tôi cảm ơn cậu.”

Hai người đi về phía biệt thự.

“Đây là nơi cậu đang ở đó à.” Lâm Loan đánh giá ngôi nhà trước mắt, “Ừ, vậy tôi yên tâm rồi.” Còn lo lắng cô hiện tại rất thảm, nhưng nhìn thấy nhà này rồi cũng cảm thấy không tệ.

Trình Tư Miên: “Vậy tôi về đến nhà rồi, cậu đi nhanh đi.”

“Được rồi, cậu còn sợ tôi ở cửa nhà cậu không đi à?”

Trình Tư Miên cười khẽ một tiếng: “Còn không phải vậy sao?”

“Xì...” Lâm Loan trợn mắt, “Lần sau tôi đến trường tìm cậu sau.”

Mới vừa xoay người thì Lâm Loan liền ngẩng người, chờ đến khi thấy rõ người trước mặt thì mặt cậu ta nhanh chóng lộ ra vẻ vui vẻ:

“Chú, đã lâu không gặp.”

Trình Tư Miên nghe vậy cũng nhìn sang, ngực không hiểu sao lại siết chặt lại.

Áo sơ mi trắng và quần âu màu đen, thân hình cao ngất, cả người toát lên vẻ dịu dàng, Tô Hiến Ngôn đứng dưới đèn đường như được phủ một lớp ánh sáng mờ ảo, nhìn vào vừa nhu hòa vừa tươi đẹp.

Mấy ngày rồi cô đã không thấy anh về nhà sớm như vậy.

Tô Hiến Ngôn gật đầu với Lâm Loan một cái xem như chào hỏi. Lúc đi ngang qua người Lâm Loan, anh không nói gì nhiều cả.

Lâm Loan gãi đầu một cái, bất giác ý thức được dường như chú của Trình Tư Miên không thích cậu ta lắm, cái này không tốt tí nào, sau này cậu ta còn muốn tìm Trình Tư Miên đi chơi nữa mà.

Vì vậy Lâm Loan rất nhiệt tình chào hỏi: “Chú tan làm đã ăn chưa?”

Tô Hiến Ngôn hơi ngừng lại, cũng không giải thích mình không phải chú của Trình Tư Miên, “Ăn rồi.”

Lâm Loan chớp chớp mắt, “Ồ, hôm nay cháu và Trình Tư Miên đi ăn sushi rất ngon, nếu chú muốn ăn để cháu bảo tài xế mua mang đến cho ạ.”

Tô Hiền Ngôn nhìn cậu ta một cái: “Cảm ơn, không cần.”

“Ồ...vâng ạ.”

Trình Tư Miên ho khan một cái, nháy nháy mắt với Lâm Loan, ý muốn bảo cậu ra đi nhanh lên. Lâm Loan hiểu ý: “Vây, vây tôi về trước nhé?”

Trình Tư Miên dùng sức gật đầu một cái.

Rốt cuộc Lâm Loan cũng rời đi, Trình Tư Miên thở phào nhẹ nhõm một hơi rồi nhìn về phía Tô Hiền Ngôn.

Anh đi ngang qua người cô, lấy chìa khóa mở cửa, bỗng Trình Tư Miên kéo lấy vạt áo anh, “Hôm nay tôi vừa mới thi xong.”

“Ừ, cảm giác thế nào?” Tô Hiền Ngôn mở cửa, trên mặt cũng không có dáng vẻ không vui, nhưng Trình Tư Miên nhạy cảm phát hiện anh dường như không vui mấy, lần trước anh đã nói không nên thân thiết với Lâm Loan nhiều, hôm nay xui xẻo bị anh bắt gặp, anh chắc không cảm thấy cô học cái xấu chứ.

“Dường như cũng không tệ.”

“Vây thì tốt.”

“Ừ...” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút cuối cùng cũng nói ra: “Tôi chỉ vô tình gặp được Lâm Loan ở cửa trường học, sau đó bị cậu ta kiên quyết kéo đi ăn.”

“Ừ.” Tô Hiền Ngôn cười một tiếng, nói: “Đã thi xong có thể thả lỏng một chút, muốn lên mạng thì cứ lấy laptop của Trình Tần mà dùng.” Không phải đang nói về Lâm Loan à, đề tài này chuyển có hơi nhanh đó...

Nhìn Tô Hiền Ngôn sắp đi lên lầu, Trình Tư Miên chặn lại nói: “Tôi sẽ không học cái xấu.”

Tô Hiền Ngôn dừng bước lại, nhìn vào khuôn mặt cô.

Trình Tư Miên giải thích: “Tôi nói Lâm Loan ý, trước kia anh đã bảo tôi không nên thân thiết với cậu ta nhiều, tôi rất nghe lời. Cậu ta có chút ồn ào, tôi...”

“Tư Miên.” Tô Hiền Ngôn đột nhiên cắt ngang lời cô đang nói, giọng nói dịu dàng nhẹ nhàng, anh chậm rãi nói: “Tôi tin tưởng cô bây giờ rất hiểu chuyện, cũng biết phân biệt bạn tốt xấu rồi đúng không?”

Trình Tư Miên gật đầu một cái.

Tô Hiền Ngôn nhẹ nhàng vỗ đầu cô: “Chỉ cần cô cảm thấy người bạn đó thật lòng với mình là được, không cần phải thông qua ý kiến của tôi.”

“Không được.” Thanh âm của Trình Tư Miên phát ra rất kiên quyết làm Tô Hiền Ngôn ngẩn người.

“Là anh nói tôi phải nghe lời, bây giờ anh muốn nuốt lời sao?”

Tô Hiền Ngôn hơi sững sốt, khuôn mặt thiếu nữ trước mắt trắng

nỗn, vô cùng sạch sẽ và rất quật cường, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt hiện ra vẻ cô đơn, cô nói: “Tô Hiền Ngôn, không lẽ anh không muốn quan tâm đến tôi nữa ư?”

Chỉ trong nháy mắt, Tô Hiền Ngôn đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút chua xót xa lạ. Dáng vẻ đáng thương mờ mịt và luống cuống đó của cô như một con mèo con, dường như chỉ cần anh gật đầu cô liền có thể rơi nước mắt, anh do dự, lưỡng lự không đành lòng nói ra lời nói lạnh lùng.

Nhiều ngày qua anh chỉ nghĩ làm sao để lạnh nhạt với cô một chút, không muốn để cô nảy sinh những tình cảm khác không nên có.

Nhưng anh lại quên rằng cô tuyệt đối tin tưởng anh.

Anh làm sao có thể nuốt lời được.

“Tôi không bỏ mặc cô.”

Hả? Trình Tư Miên chớp chớp mắt, thật sự không phản ứng kịp.

Nhưng Tô Hiền Ngôn không nói đến đề tài này nữa, mà hỏi: “Chứng nào có kết quả kỳ thi?”

“Chắc khoảng hai ba ngày...”

“Ừ, đến lúc đó nói cho tôi biết.”

“Tất nhiên!” Trình Tư Miên vui mừng, vội hỏi: “Vậy anh vẫn còn quan tâm đến việc học tập của tôi đúng không?”

Trên mặt tràn đầy vui sướng, đến cả khóe miệng cũng không nhịn được cong lên, Tô Hiền Ngôn gật đầu một cái, “Ừ, thi không tốt sẽ bị phạt.”

“Nhất định thi tốt!”

Tô Hiền Ngôn cười một tiếng rồi xoay người lên lầu.

Trình Tư Miên vui mừng trong lòng nhìn anh đi vào phòng, sau đó mới quay lại ngồi xuống sofa, “Xem tivi thôi!”

Tô Hiền Ngôn về phòng, theo thói quen mở máy tính ra, nhớ đến khuôn mặt đầy vui sướng vừa rồi của Trình Tư Miên, đáy mắt anh trong vô thức cũng hiện lên ý cười.

Ngay lúc này điện thoại di động reo lên.

Anh nhìn một cái, là điện thoại của nhà.

“Alo.”

“Anh, là em.”

Tô Hiền Ngôn hơi bất ngờ: “Em về rồi à?”

“Vâng, hôm nay vừa mới về tới nhà. Anh, anh có về không?”

Tô Hiền Ngôn: “Không về.”

“Vậy, vậy ngày mai có về không?”

“Có thời gian sẽ về.”

“Ồ...” Đầu dây bên kia có chút thất vọng, sau đó có một âm thanh nói chen vào: “Gia Nam, đưa cho ông.”

“Anh, ông nội muốn nói chuyện với anh.”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn chuyển điện thoại sang tai bên kia, ông cụ cũng đưa điện thoại lên tai.

“Đã bao lâu rồi con không về hả, một nhà chú ba con đều về cả rồi, quay về một chút đi.” Mặc dù người đã già nhưng giọng nói vô cùng nghiêm túc và to rõ, một tay Tô Hiến Ngôn để trên bàn phím, “Vâng.”

“Đừng có nói cho có lệ, trưa mai về ăn cơm.”

Tô Hiến Ngôn nhắm hai mắt lại, lúc mở ra đã hoàn toàn khác với lúc đối mặt với Trình Tư Miên, đã không còn chút ánh sáng nào, sâu thẳm, lộ ra vẻ vô cùng sắc bén, anh cong môi, ý cười cũng không tới đáy mắt: “Đã biết.”

Chương 15

Chương 15: Thành tích

Edit: Mộc Tử Đằng

Tra Dịch Quang nói mấy ngày nay Tô Hiền Ngôn đi về nhà, nhà đó chính là nhà bên kia của anh.

“Vậy khi nào anh ấy về?”

Buổi chiều hôm nay sẽ có bảng điểm, mặc kệ điểm có tốt hay không Trình Tư Miên đều muốn nói trước mặt anh.

Tra Dịch Quang vừa thu dọn bản vẽ trên bàn vừa nói: “Tôi làm sao biết được.”

“Ngu ngốc.” Trình Tư Miên hừ hừ, mặt mày ửng đỏ ngồi xuống chỗ bên cạnh anh ta.

Tra Dịch Quang đáng thương nhìn cô: “Cái này cũng trách tôi nữa...”

Trình Tư Miên không thèm để ý tới anh ra, lấy bản vẽ lên tùy ý lật xem, “Cái này nhìn rất giống bức tranh lần trước trong phòng Tô Hiền Ngôn, ai vẽ vậy?”

Tra Dịch Quang rút lại tờ giấy, “Tôi.”

Trình Tư Miên nhìn anh ta đầy ghét bỏ: “Đừng đùa, anh mà biết vẽ á?”

“Nói nhảm, bằng không thì cô vẽ à.”

Trình Tư Miên kinh ngạc.

Tra Dịch Quang khinh bỉ nói: “Cô làm như chú Dịch Quan chỉ biết ngồi không vậy. Tôi không những đảm nhiệm chức vụ ngoài giao của công ty EV, mà còn là trưởng bộ phận thiết kế nhân vật game, người như tôi gọi là thâm tàng bất lộ có hiểu chưa?”

Lần này Trình Tư Miên không phản bác lại, nhìn những nhân vật xinh đẹp và sống động trong bản vẽ trên bàn, cô thật sự rất bất ngờ. Từ trước tới giờ Tra Dịch Quang chưa từng mang công việc về nhà làm, cho nên Trình Tư Miên luôn cho rằng Tra Dịch Quang chính là “Bình hoa” của công ty, trừ cái khái niệm này ra thì không thể nghĩ đến điều khác, nhưng không ngờ...Anh ta chính là cao thủ của thiết kế nhân vật.

“Sao hả, có phải rất sùng bái tôi không? Có cảm thấy tôi còn lợi hại hơn cả Tô Hiền Ngôn không?”

Trình Tư Miên nhìn anh ta một cái: “Được rồi, tôi thừa nhận anh có chút lợi hại.”

“Vậy cũng tạm được.” Tra Dịch Quang đắc ý, rốt cuộc anh ta cũng lần ất được Tô Hiền Ngôn ở điểm nào đó.

Trình Tư Miên càng nhìn bản vẽ càng có hứng thú: “Này, trước đây anh học vẽ à?”

“Tôi đã lên chuyên nghiệp.”

“Hả?”

“Không tin à? Tôi có thể tùy tiện vẽ cho cô vài nét.” Tra Dịch Quang không ngờ có một ngày nhờ vào bản vẽ có thể khiến anh ta lấy lại chút tôn nghiêm trong lòng Trình Tư Miên, nếu sớm biết như vậy chắc chắn ngày nào anh ta cũng lấy ra khoe, để nâng cao địa vị trong cái nhà này.

Tra Dịch Quang nhanh chóng mô tả lại bản vẽ, thời gian khá ngắn nên không vẽ tỉ mỉ được, nhưng đã vô cùng giống rồi.

Từ tận đáy lòng, Trình Tư Miên cảm thấy Tra Dịch Quang có chút tài năng, từ một tờ giấy trắng dần dần hình thành nên một bức tranh thật sự quá thần kỳ.

“Lợi hại nha.”

Tra Dịch Quang hừ hừ.

“Dạy tôi đi.” Ánh mắt Trình Tư Miên sáng lên, giống như đã phát hiện ra một việc rất ghê gớm.

Tra Dịch Quang: “Cái này có thể lập tức học được à, cô nhóc ngu ngốc.”

“Tôi học từ từ được chưa.”

...

Trình Tư Miên hoàn toàn không nghĩ tới, trong phút nhất thời nổi hứng sẽ bồi dưỡng ra hứng thú cả đời mình. Mà ngay cả bản thân Tra Dịch Quang cũng không ngờ, trong tương lai vị họa sĩ nổi tiếng giới truyện tranh nói trước ông kính: Người thầy đầu tiên của tôi à? Ừ...tên là Tra Dịch Quang.

Nhưng mà đó là chuyện của nhiều năm sau này.

Buổi chiều Trình Tư Miên đến trường.

Tất cả bạn học đều đã đến lớp, chủ nhiệm lớp ôm một chồng bài thi vào, trên mặt cô ấy mang theo nụ cười hiền hòa, mọi người đều biết về mặt này của chủ nhiệm lớp nói lên rằng bọn họ thi không tệ...

Bài thi không được phát ngay, chủ nhiệm lớp lấy danh sách ra đọc tên ba bạn học đứng đầu lớp.

Ba cái tên đầu này không có gì hồi hộp, luôn là mấy người đó đổi đi đổi lại. Nhưng Trình Tư Miên lại như đưa đám, cô không có tên trong đó, có khi nào điểm thi vẫn rất kém không?

“Thầy Kim Thiên muốn đặc biệt khen ngợi một bạn.” Chủ nhiệm lớp đột nhiên nói: “Bạn học này có điểm thi môn toán là 145 điểm, cao nhất trường.”

145 điểm? Phó Tử Văn kinh hãi, ngồi lại gần Trình Tư Miên nói: “Người hạng nhất, môn toán cũng chỉ có 143 điểm, người này là ai vậy, còn cao hơn 2 điểm.”

Trình Tư Miên không nói gì, chăm chú nhìn vào chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp nhìn một vòng rồi nở nụ cười nói: “Bạn này chính là Trình Tư Miên!”

Lớp học yên tĩnh vô cùng, sau đó ồa một tiếng ồn ào lên, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Trình Tư Miên. Đầu óc Trình Tư Miên lúc này cũng hoàn toàn trống rỗng, người đó..là cô? Cô đứng đầu môn toán?!

“Không chỉ có thành tích môn toán, những môn khác cũng thi rất tốt, bạn học Trình của lớp chúng ta lần này đứng hạng 6. Có tiến bộ vô cùng lớn, cô rất vui.” Chủ nhiệm lớp ngoắc ngoắc tay về phía Trình Tư Miên còn đang sững sờ: “Trình Tư Miên, lên đây lấy bảng điểm.”

Mặt Phó Tử Văn đầy hoảng sợ đẩy Trình Tư Miên một cái: “Này, cô gọi cậu kia.”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn cô ấy một cái, chậm rãi đứng dậy, dưới ánh mắt của cả lớp, cô từ từ bước về phía bục giảng.

“Trình Tư Miên, khoảng thời gian này giáo viên các bộ môn cũng khen em chăm chỉ, rất tốt.” Chủ nhiệm lớp tươi cười nói.

Trình Tư Miên nhận lấy bảng điểm, “Cảm ơn cô ạ.”

“Nên cảm ơn chính em, được rồi, về chỗ đi.” Tâm tình chủ nhiệm lớp cũng tốt lên rất nhiều, không gì vui vẻ hơn khi chứng kiến một học sinh có học lực kém đột nhiên trở nên tiến bộ, hướng hồ, học sinh kém này còn là “Tiểu thái muội*” từ trường khác chuyển qua, chủ nhiệm lớp trước kia cũng có nói qua.

(Tiểu thái muội: ý chỉ người yếu kém).

Trình Tư Miên vừa tan học đã chạy nhanh ra khỏi trường, cô bắt một chiếc taxi, muốn nhanh chóng về nhà, nhưng vừa muốn nói địa chỉ thì đột nhiên nhớ ra Tô Hiến Ngôn đã không về nhà hai ngày rồi, cô căn bản không thể gặp được anh.

“Cô nhóc, rốt cuộc muốn đi đâu hả?”

Trình Tư Miên nắm chặt bảng điểm trong tay, thấp giọng nói: “Tôi cũng không biết..”

“Cái gì?” Có lẽ vị tài xế không nghe rõ, lại hỏi một lần nữa: “Đi đâu?”

Trình Tư Miên suy nghĩ một hồi, “Chú chạy đến công ty EV đi.”

Lần này Trình Tư Miên thuận lợi đi vào công ty, cô gái lễ tân thấy cô vào còn vô cùng thân thiện chào hỏi cô.

“Trình tiểu thư, tìm Trình tổng sao?”

Trình Tư Miên lắc đầu, “Tôi tìm Tô Hiền Ngôn.”

“Tô tổng vừa mới lên lầu.” Cô gái lễ tân vừa nói xong liền thấy Trình Tư Miên chạy vào thang máy như một làn khói, “Này, này, đợi một chút... Tô tổng đang tiếp khách..”

Nhưng Trình Tư Miên không nghe thấy.

Trình Tư Miên nhớ phòng làm việc của Tô Hiền Ngôn ở tầng nào, cô đi ra khỏi thang máy, đi thẳng đến phòng của anh.

Trình Tư Miên giơ tay lên gõ cửa, không ai trả lời, cô lặng lẽ mở ra một khe hở, thò đầu vào trong. Phòng làm việc có mở máy điều hòa nhưng không ai trong này cả.

Ngay tại lúc Trình Tư Miên đang ngó dáo dác bên trong, Tô Hiền Ngôn cùng một đám người đi về phía phòng làm việc. Từ xa Tô Hiền Ngôn đã thấy một bóng người quen thuộc đang đứng trước cửa nhìn vào phòng làm việc của mình, trong mắt anh lóe lên ý cười, ừ.. Hôm nay là ngày cô biết được thành tích cuối kỳ của mình.

Trợ lý của Tô Hiền Ngôn cũng thấy được “Người không phận sự” trước cửa phòng làm việc, anh ta nhìn Tô Hiền Ngôn một cái, lập tức muốn tiến lên kéo người đi.

Tô Hiền Ngôn đưa tay ra cản lại, nhìn trợ lý tỏ ý bảo anh ra lui ra. Sau đó anh quay đầu nói với người bên cạnh: “Chờ một chút.”

Người đó gật đầu một cái, nhìn theo ánh mắt của Tô Hiền Ngôn, thấy một cô nhóc đang thò đầu nhìn vào phòng, ánh mắt người đó mang theo một tia hứng thú.

Những nhân viên bên cạnh cũng thỉnh thoảng quan sát vị khách quý này, trong lòng bọn họ không khỏi kích động nhưng phải nhịn, hiếm thấy quá! Kích động quá! Khó khăn lắm mới thấy được đại minh tinh trong TV nhưng lại không thể xin chữ ký, chụp ảnh chung, thật sự ghen chết bọn họ mà!

Trình Tư Miên không thấy ai liền lui ra ngoài, cô nhẹ nhàng thở dài, không phải nói mới vừa lên lầu sao, sao không thấy người đâu cả.

“Thở dài cái gì? Thi không tốt hả?” Âm thanh dịu dàng trên đỉnh đầu truyền tới, Trình Tư Miên đầy vui mừng quay đầu lại: “Tô Hiền Ngôn!”

Tô Hiền Ngôn hơi khom người, quan sát cô, buồn cười nói: “Về mặt này rất cuộc là thi tốt hay thi không tốt?”

Trình Tư Miên thấy anh, trong lòng tràn đầy vui mừng, tự nhiên cũng không chú ý tới phía sau lưng của anh có mấy người đứng cách đó không xa. Cô đưa bảng điểm trong tay cho anh, phấn khởi bưng bưng nói: “Tôi được hạng 6, hơn nữa còn đứng đầu môn toán.”

Tô Hiền Ngôn có hơi bất ngờ, biết cô thông minh nhưng không ngờ cô tiến bộ nhanh vậy, lần trước hạng chót mà lần này lên đến hạng 6. Dù sao thì anh rất vui mừng, đây là đứa trẻ anh tự mình dạy dỗ.

Nhìn bảng điểm, đột nhiên liếc thấy một bàn tay trắng nõn chìa ra trước mặt anh, anh ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy Trình Tư Miên giảo hoạt nhìn anh: “Anh nên thực hiện lời hứa của mình đi, anh sẽ thưởng cho tôi gì nào?”

Tô Hiền Ngôn nhú mày: “Bây giờ phải thưởng liền à?”

Trình Tư Miên thu tay về, “Bây giờ không có ngay cũng không sao, nhưng anh không được quên.”

Tô Hiền Ngôn cong ngón tay lại búng trán cô một cái: “Đã biết.”

“Tôi cũng không biết cậu còn có em gái đó.” Một giọng nói đột nhiên chen vào, Trình Tư Miên theo bản năng nhìn về phía người mới đến, vừa liếc mắt nhìn ra sau liền ngẩn ngẩn.

Tuy cô không phải là một người mê muội cũng không thường chú ý đến giới giải trí, nhưng mà người này cô chắc chắn biết, một diễn viên nổi tiếng trong nước, Du Hoán. Mấy năm nay anh ta cũng diễn rất nhiều phim ở nước ngoài, là miếng bánh ngon chạm tay có thể bỏng.

Cô rất thích anh ta, lần trước có xem một bộ phim mà anh ta đóng, cô vô cùng thích nhân vật đó, cô nhớ khi đó mấy bạn nữ trong lớp cũng rất hâm mộ anh ta.

“Là em gái sao? Du Hoán hỏi Tô Hiền Ngôn.

Tô Hiền Ngôn: “Không phải, là cháu gái của Trình Tàn.”

Du Hoán khá bất ngờ.

Tô Hiền Ngôn mở cửa phòng làm việc ra: “Vào trong rồi nói.”

Du Hoán gật đầu đồng ý.

Tô Hiền Ngôn nhìn về phía Trình Tư Miên nói: “Ăn tối chưa?”

Trình Tư Miên lắc đầu.

Tô Hiền Ngôn nhanh chóng dặn dò trợ lý đi mua bữa tối, sau đó mang Trình Tư Miên vào phòng làm việc, để cô ngồi xuống sofa: “ngồi đây đọc sách đi, đợi lát nữa ăn tối.”

“Còn anh?” Trình Tư Miên ngẩn đầu lên nói.

Tô Hiền Ngôn vẫn chưa trả lời thì Du Hoán bên cạnh đã cười nói: “Em gái nhỏ, anh có thể mượn cậu ta một lát được không?”

Trình Tư Miên sững sốt vài giây: “... Dĩ nhiên anh có thể mượn.”

Du Hoán cười càng sâu hơn: “Vậy anh sẽ cố gắng nhanh chút.”

“...”

Phòng làm việc của Tô Hiền Ngôn rất lớn, ghế sofa và phòng tiếp khách cách nhau khá xa, hơn nữa ở giữa còn có kệ sách ngăn cách.

Trình Tư Miên nhìn hai người đàn ông đi qua bên kia thì yên lặng ngồi xuống sofa, xem ra Tô Hiền Ngôn và Du Hoán thật sự cần bàn công việc, cho nên cô vẫn nên ngoan ngoãn không quấy rầy anh làm việc.

Một lát sau, trợ lý mang bữa tối đến, Trình Tư Miên dứt khoát ăn đồ ăn. Cô ăn chậm thật chậm, lúc cô ăn xong dường như bên kia cũng đã bàn xong chuyện, cô thấy hai người đó đứng lên, Trình Tư Miên vội dọn dẹp đồ ăn trên bàn đi.

“Vậy quyết định vậy đi, tôi đi trước.” Du Hoán nói xong thì đeo kính vào, “Không cần đưa, tự tôi đi xuống là được rồi.”

Tô Hiền Ngôn: “Được, ngày mai tôi sẽ gửi hợp đồng đến phòng làm việc của cậu.”

“Ừ.” Du Hoán xoay người đi ra cửa, liếc nhìn cô gái nhỏ xinh đẹp ngồi bên kệ sách, giờ phút này cô đang nhìn Tô Hiền Ngôn, chân anh ta mới vừa bước chột dừng lại, dường như nhớ ra gì đó.

Oh, ánh mắt kia có điểm giống như dáng vẻ em gái ngốc nghếch của mình nhìn Thẩm Thanh Châu.

Du Hoán đột nhiên quay đầu nhìn Tô Hiền Ngôn một cái, anh ta đang đeo kính nên Tô Hiền Ngôn không thấy được ý cười trong mắt anh ta.

“Sao vậy?” Tô Hiền Ngôn nghi hoặc.

Du Hoán cong môi, “Không có gì, đi trước đây.”

Tác giả có lời muốn nói:

Hoán bé nhỏ nhà tôi đi xem kịch vui, đã lâu không gặp, thật là nhớ mà~~~

Lời của editor:

Du Hoán là nhân vật anh trai của nữ chính Du Văn trong truyện Manh Sủng Ký. Còn Thẩm Thanh Châu là nam chính trong truyện đó.

Chương 16

Chương 16: Quán bar

Edit: Mộc Tử Đằng

Sau khi Du Hoán rời đi, Tô Hiền Ngôn đi về phía Trình Tư Miên. Anh đứng trước mặt cô, trong đôi con ngươi an tĩnh hiện lên chút ý cười nhân nhật: “Lấy bài thi ra cho tôi xem.”

Trình Tư Miên xoay người lại tìm bài thi và bảng điểm trong cặp, rồi đưa cho anh với vẻ mặt sáng lạn như mùa xuân, lần này cô khẳng định mình không hề phụ lại sự kỳ vọng của Tô Hiền Ngôn với mình.

Tô Hiền Ngôn cầm bài thi và bảng điểm của cô đến ngồi xuống bàn làm việc, anh đặt bài thi lên bàn rồi nhìn cẩn thận.

Anh đang nhìn bài thi, còn Trình Tư Miên ở bên cạnh thì nhìn anh. So với công việc của công ty, bài thi của cô chắc không đáng kể, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của anh khiến cho Trình Tư Miên cảm thấy mình được coi trọng...

Cô lẳng lặng nhìn gò má của anh, khi tầm mắt rơi vào đôi môi khẽ cong của anh làm tim cô đập nhanh như trống, cô không quên việc mình thừa dịp anh say rượu vào đêm đó mà lén hôn anh, cảm giác đó vừa ấm áp vừa mềm mại.

“Môn toán quả thật thi không tệ.” Anh đột nhiên quay đầu nhìn lại, Trình Tư Miên không kịp đề phòng vội vàng dời ánh mắt đi nhìn nơi khác.

“À? Ừ, khá, khá tốt.”

“Nhưng tiếng anh thì cần ôn luyện thêm.”

Trình Tư Miên điều chỉnh lại hô hấp, ngoan ngoãn gật đầu: “Tôi sẽ cố gắng môn tiếng anh.” Trong tất cả các môn thì cô kém nhất môn tiếng anh, có thể thi được điểm như vậy đúng là không dễ dàng gì.

Tô Hiền Ngôn cười nhật: “Vào ngày nghỉ có lẽ nên bảo chú cô tìm cho cô một giáo viên dạy kèm học tiếng anh.”

Trình Tư Miên trừng mắt: “Tôi không muốn!”

Tô Hiền Ngôn híp mắt.

Trình Tư Miên sợ hãi: “Tôi nói là, tôi có thể tự học...”

“Cô chắc chắn?”

“Chắc chắn.” Trình Tư Miên trầm mặt một hồi rồi nói tiếp: “Hơn nữa, không phải còn có anh sao, anh có thể dạy tôi.”

Tô Hiền Ngôn nhìn cô một lúc, thu hồi ánh mắt lại: “Khoảng thời gian cô nghỉ tôi lại không có ở nhà.”

Trình Tư Miên căng thẳng: “Anh đi đâu?”

“Ở nhà có chuyện nên tạm thời tôi về đó ở.”

Sau khi Trình Tư Miên nghe xong lời này của anh, tâm tình vốn tốt đẹp của cô ngay lập tức tuột xuống, niềm vui vì thành tích tốt cũng bởi vì trong khoảng thời gian này anh không có ở đây hầu như biến mất không còn chút gì.

“Vậy có phải là khoảng thời gian này tôi cũng không thể gặp anh đúng chứ?”

Giọng nói của cô đầy đáng thương, cô cúi đầu bĩu môi giống như đang bị ai bắt nạt vậy.

Tô Hiền Ngôn bật cười, nhẹ vỗ đầu cô: “Thỉnh thoảng tôi có tới công ty, cô có chuyện gì có thể gọi điện cho tôi.

Trình Tư Miên nghĩ thầm trong lòng, cô có thể có chuyện gì quan trọng làm lý do cho anh nhanh chóng trở về được, dù sao chính cô cũng biết mình không thể ỷ vào anh mãi được.

“Tôi...” Trình Tư Miên mới vừa muốn nói thì cửa phòng làm việc đột nhiên bị người khác mở ra, Tra Dịch Quang cầm một ly cà phê, vô cùng nhàn nhã: “Hiền Ngôn, Du Hoán đi rồi à?”

Vừa dứt lời, anh ta chợt chú ý đến cô nhóc bên cạnh Tô Hiền Ngôn, anh ta hơi sửng sốt: “Tiểu Miên Miên, hôm nay sao cô lại đến đây?”

Trình Tư Miên nhìn anh ta một cái, không vui nói: “Tôi làm sao không thể ở đây.”

Vừa dứt lời, liền đi vòng qua kệ sách cầm cặp lên: “Tôi về nhà trước.”

Tra Dịch Quang: “Này này, tôi mới tới cô đã đi rồi.” Trình Tư Miên không lên tiếng, không muốn để ý đến anh ta.

“Tư Miên.”

Âm thanh của Tô Hiền Ngôn làm cô dừng bước lại. Cô quay đầu lại nhìn anh, chỉ nghe anh nói: “Lấy bài thi và bảng điểm này.”

Trình Tư Miên không thể làm gì khác hơn là quay lại bàn làm việc, buồn bực nhét bài thi vào trong cặp, “Tôi về đây.”

Tô Hiền Ngôn gật đầu: “Trên đường đi cẩn thận một chút.”

“Ừ.”

Lúc Trình Tư Miên đi ngang qua Tra Dịch Quang, anh ta đuổi tay kéo cô lại, đáng tiếc vào lúc này tâm tình của Trình Tư Miên vô cùng không tốt, cô hung dữ trừng anh ta một cái: “Làm gì.”

Tra Dịch Quang giật mình, vẻ mặt mông lung không hiểu chuyện gì.

Sau khi cô đi, Tra Dịch Quang mới lắc đầu ngồi xuống sofa, “Chắc chắc, cậu nói xem vì sao tính khí cô nhóc này lại lớn đến vậy.”

Tô Hiền Ngôn nhớ tới biểu cảm không vui kia của cô, ánh mắt thoáng hiện lên chút dịu dàng: “Khá tốt.”

“Khá tốt? Vậy cũng chỉ tốt với cậu thôi.” Tra Dịch Quang uống một ngụm cà phê: “Bình thường đối xử với tôi rất hung dữ, cậu nhìn đáng vẻ vừa rồi của cô nhóc đó đi.”

Tô Hiền Ngôn cười nhạt, không nói gì.

Tra Dịch Quang nói tiếp: “Hiền Ngôn, cậu cũng đừng quá cứng chiều cô nhóc, Trình Tàn nói, cô nhóc kia mà cứng đầu lên là không ai kéo nổi đâu.”

Tay cầm bút của Tô Hiền Ngôn ngừng lại một chút: “Tôi cứng chiều cô ấy?”

Tra Dịch Quang không thấy được tia khác thường trên mặt Tô Hiền Ngôn, một mạch nói: “Tôi nhìn thấy cậu thương cô nhóc này nhiều hơn Trình Tàn, nhưng mà nói tới thì Tiểu Miên Miên ấy, khi ngoan ngoãn sẽ làm người khác yêu thương.”

Tô Hiền Ngôn yên lặng một lúc lâu, cuối cùng ừ một tiếng xem như đồng ý với lời anh ta nói.

Có lẽ bất tri bất giác anh rất quan tâm tới cô, muốn cô học giỏi, muốn cô có thể trưởng thành thật tốt trong hoàn cảnh bị người thân bỏ rơi... Có lúc thấy đáng vẻ tủi thân và chật vật của cô khiến anh muốn bảo vệ.

Tô Hiền Ngôn khẽ thở dài một hơi, đây là do anh mềm lòng, chắc là từ khi cô nói câu “Tôi nghe lời của anh” thì anh đã ôm luôn trọng trách này rồi.

Nhưng...

Anh không phải không biết tâm tư của Trình Tư Miên, ở tuổi này là tuổi biết yêu, dễ dàng sinh ra cảm giác lệ thuộc vào người đối xử tốt với cô, cô sẽ tự cho đó là tình yêu. Cho dù anh không để ý thì đêm đó sau khi say rượu, hành động của cô đã nói lên tất cả.

Thật ra thì từ sau đêm đó anh luôn cố ý tránh mặt cô, ngoại trừ những lúc chỉ cô làm bài ra thì không nói chuyện gì nữa, cũng ít khi về nhà sớm, nhưng mọi sự hời hợt sau khi nhìn thấy biểu cảm mất mát của cô liền tan rã.

Cô nói: “Tô Hiền Ngôn, anh không muốn quan tâm tới tôi nữa à?”

Một giây đó anh đau lòng.

“À đúng rồi, chuyện cậu nói với Du Hoán thế nào rồi, cậu ta đồng ý làm đại diện phát ngôn chứ?” Tra Dịch Quang hỏi.

Tô Hiền Ngôn thu lại suy nghĩ của mình: “Ừ, xong rồi.”

“Vậy thì tốt quá.” Tra Dịch Quang hưng phấn nói, “Có Du Hoán làm đại diện phát ngôn, nhất định game của chúng ta sẽ nổi tiếng, dĩ

nhiên nếu không có người nổi tiếng hỗ trợ thì trò chơi của chúng ta cũng sẽ nổi.”

Tô Hiền Ngôn nhìn anh ta một cái, đột nhiên hỏi: “Trình Tần đâu?”

“Đang bận bên kia.”

“Ồ, vậy cậu đang làm gì vậy?”

“Tôi, tôi uống cà phê nghỉ ngơi một lúc.” Tra Dịch Quang ho khan một cái, dưới ánh mắt lạnh lùng của Tô Hiền Ngôn, yên lặng đứng dậy, “...Tôi đi làm việc trước.”

Kỳ nghỉ bắt đầu, trước kia Trình Tư Miên thích nhất là kỳ nghỉ vì không cần đi học, mỗi ngoài đều chơi ở bên ngoài, nhưng bây giờ không có Tô Hiền Ngôn, cảm xúc của cô cả ngày cũng không tốt nổi.

“Trình Tư Miên.” Trình Tần vừa sửa lại cà vạt vừa đi về phía cửa:

“Chú đi trước đây, cháu ở nhà chú ý an toàn.”

Trình Tư Miên uể oải nhìn anh ta: “Chú, về sớm nha.”

“Không được, năm sáu

ngày này không thể về được, cháu ngoan ngoãn ở nhà đi.”

“Ồ.”

Cửa đóng lại, trong căn phòng rộng lớn này chỉ còn lại mình cô, Tô Hiền Ngôn nói không về đây, Trình Tần lại đi công tác, Tra Dịch Quang mỗi ngày đều ra ngoài lêu lổng, haiz, nhàm chán quá..

Trình Tư Miên xem tivi một lúc lâu, đến mức đói bụng không chịu được nữa cô mới bò dậy khỏi sofa. Cô lấy một gói mì ra, chống cằm chờ mì nở.

Sắc trời bên ngoài đã tối, Trình Tư Miên nhìn đồng hồ trên tay một cái, đã tám giờ tối rồi.

Năm phút sau, Trình Tư Miên mở tô mì ra, khói bốc lên nghi ngút, mùi mì thịt bò bay ra. Vừa lúc chuẩn bị ăn, điện thoại đột nhiên vang lên, Trình Tư Miên nhìn một cái, là Tra Dịch Quang gọi tới.

“Alo, có gì không?”

“Alo, xin hỏi cô là bạn của chủ nhân số điện thoại này phải không?”

Trình Tư Miên sửng sốt một chút: “Anh là?”

“À, tôi là người phục vụ ở quán bar Hoàng Hậu, vị này say rượu ở đây, tôi nhìn vào thì thấy cô là người gần đây anh ta liên lạc nên mới gọi cho cô, xin hỏi cô có thể đến đây mang người về không?”

Trình Tư Miên xoa xoa huyệt thái dương: “Say rượu?”

“À..Đúng vậy, uống quá nhiều.”

Trình Tư Miên trừng mắt, không lời nào để nói: “Quán bar Hoàng Hậu đúng không, anh giúp tôi trông anh ta một chút, tôi lập tức đến ngay.”

“Được.”

Trình Tư Miên cũng không kịp ăn mì gói, vội vàng thay quần áo rồi nhanh chóng ra cửa, nhưng ngồi lên taxi cô mới nghĩ tới một mình mình không thể đỡ Tra Dịch Quang nổi, vì vậy cô liền gọi điện cho Tô Hiến Ngôn.

Đã rất nhiều ngày cô không gọi điện cho anh, dĩ nhiên, thời gian không gặp anh còn lâu hơn nữa.

Sau khi nói xong mọi chuyện, Trình Tư Miên đột nhiên có hơi cảm ơn Tra Dịch Quang, nếu không nhờ anh ta dường như cô không tìm được chuyện gì để gọi cho Tô Hiến Ngôn.

Vào quán bar, cô bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Tra Dịch Quang.

Trong quán bar toàn là âm thanh tranh cãi ồn ào, không giống như bình thường, mọi người khiêu vũ đầy kích thích. Rất nhiều người vây quanh lại, Trình Tư Miên có chút kỳ quái liền chen vào nhìn.

Nhìn một cái cô liền ngây ngẩn. Đứng ở trung tâm đang ôm đại mỹ nữ kiều diễm không phải là Tra Dịch Quang hoa hoa công tử thì còn ai vào nữa, nhưng mà cảnh tượng này có chỗ là lạ..

Mỹ nữ kia vùng vẫy mấy cái, rõ ràng vẻ mặt đầy khó xử, mà Tra Dịch Quang lại cười nghiêng người ôm lấy con gái người ta, da mặt thật dày.

Một giây kế tiếp, đại mỹ nữ bị một người đàn ông kéo qua.

Trình Tư Miên đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên Tra Dịch Quang vung một quyền vào người đàn ông kia, “Đệt, đàn bà của ông đây mày cũng dám cướp.”

Mọi người đều kinh hô một tiếng, Trình Tư Miên cũng hoảng sợ, Tra Dịch Quang vào lúc nào lại ngang ngược như vậy.

Người đàn ông kia sau khi phản ứng được liền bắt lấy cổ tay Tra Dịch Quang: “Đàn bà của mày? Con mẹ nó, mày là ai hả, muốn tự tìm cái chết đúng không?”

Nhìn dáng vẻ say khướt đó của Tra Dịch Quang, anh ta lại muốn kéo người phụ nữ đó qua: “Cái gì mà đàn bà của mày, em gái này xinh đẹp như vậy tất nhiên là đàn bà của tao rồi.”

Trình Tư Miên “...” Hóa ra say không nhẹ, còn dám trêu chọc bạn gái người khác.

Để tránh tình huống phát triển quá lớn, Trình Tư Miên nhắm mắt xông vào, kéo Tra Dịch Quang ra sau người mình: “Ôi ôi ôi, đại ca xin lỗi, anh tôi uống say rồi.”

Người đàn ông kia hơi khựng lại, nhìn Trình Tư Miên từ trên xuống dưới, môi cong lên một nụ cười đầy u ám: “Anh cô? Em gái nhỏ à, em có biết anh là ai không, anh của em dám động vào bạn gái của anh.”

Trình Tư Miên ngẩn người, nhìn về phía sau hần một cái, lúc này mới phát hiện ở sau lưng người này có rất nhiều đàn em...Cô nói mà, chút chuyện nhỏ này sao lại hấp dẫn sự chú ý của nhiều người như vậy, thì ra Tra Dịch Quang chọc tới ông lớn rồi.

Trình Tư Miên nhất thời oán trách Tra Dịch Quang quá xúc động.

“Đây là Phạm đại thiếu của chúng tôi – Phạm Thế Tông, em gái nhỏ à, đại ca chúng tôi cũng không phải người dễ trêu đùa.” Những tên bên cạnh cười hề hề nói.

Ánh mắt Trình Tư Miên tối lại, “Xin lỗi, anh ấy uống say, không phải cố ý.”

“Chỉ một câu không phải cố ý là được à?” Phạm Thế Tông đi lên trước, đưa tay nâng cằm Trình Tư Miên lên.

Dưới ánh đèn mờ mờ của quán bar, gương mặt Trình Tư Miên trắng nõn như ngọc, rõ ràng là tướng mạo thanh thuần động lòng người, nhưng ánh sáng trong mắt vừa hồn nhiên vừa mỉa mai.

Phạm Thế Tông nhướng mày, anh ta còn chưa thử qua loại hình này.

Chương 17

Chương 17: Đắc tội

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên híp mắt ngược lên nhìn anh ta một cái.

Trong mắt Phạm Thế Tông sáng lên như thấy được con mồi ngon, “Như vậy đi, tối nay em bồi anh chơi cả đêm, anh sẽ không nhắc đến chuyện cũ nữa, để cho anh của em đi.”

Lời nói vừa dứt, những tên phía sau liền cười lên đầy thô bỉ. Người xem bên cạnh nhìn Trình Tư Miên có chút đồng cảm, dáng dấp của cô gái nhỏ này không tệ, nhưng nhìn vẫn còn là trẻ vị thành niên mà nhỉ? Nếu rơi vào tay tên Phạm đại thiếu thì không biết sẽ ra sao, chậc, đáng thương...

Phạm Thế Tông nhướn mày: “Sao nào em gái nhỏ, anh sẽ chăm sóc em thật tốt, hửm?”

Cô gái trước mặt không nói gì, chỉ nhìn thẳng vào anh ta chăm chăm, Phạm Thế Tông đang đắc ý nghĩ cô sẽ gật đầu thì đột nhiên cô mím môi cười một tiếng, vốn là ánh mắt ngây thơ chợt lóe lên tia sáng lạnh băng, trông vô cùng quỷ dị.

Anh ta sửng sờ đôi chút, còn chưa kịp phản ứng, ngón tay đang nắm cầm Trình Tư Miên bị vặn ngược lại một cách hung hãn.

“A a a!!” Tiếng kêu tê tâm liệt phế lẫn át cả tiếng nhạc trong quán bar, mọi người tro mắt nhìn người đàn ông cao một mét tám bị cô làm ngã xuống đất, Phạm Thế Tông nằm trên mặt đất nắm chặt ngón tay mình, lăn qua lộn lại.

Bọn đàn em: “...”

Người xem: “??”

Trình Tư Miên bật cười, “Cho tôi tiền tôi cũng lười bồi anh, còn một đêm à? Xem trọng mình như vậy sao?”

Phạm Thế Tông đau toát cả mồ hôi lạnh: “Cô cô cô! Cô muốn chết phải không!”

Trình Tư Miên từ trên cao nhìn xuống anh ta, vô cùng vô tội nói: “Phạm đại thiếu gia à, trời đất chứng giám, mọi người đều nhìn thấy, anh uy hiếp bức ép một cô gái vị thành niên qua đêm với anh, rốt cuộc là ai muốn chết đây?”

“A! Cô biết tôi là ai không!” Phạm Thế Tông hung hãn trừng mắt với cô: “Đắc tội tôi, cô chết chắc!”

Trình Tư Miên thường cho anh ta một cái liếc mắt, Trình Tư Miên cô từ nhỏ đã bị dọa sợ mà lớn lên, đã từng sợ ai rồi à?!

Cô ngay cả để ý cũng không muốn nhìn thấy anh ta, xoay người nắm lấy cà vạt của Tra Dịch Quang: “Đi theo tôi.”

Tra Dịch Quang đang say khướt căn bản không hề tỉnh táo, “Này này này, mỹ nhân của tôi...”

“Còn mỹ nhân, mỹ nhân cái đầu anh!”

Phạm Thế Tông ngẩn ra mấy giây, nhất thời giận dữ rống lên:

“Chúng mày còn đứng đó làm gì! Mau bắt cô ta lại cho tao!”

Mấy tên đàn em sau lưng đều bị một cô gái nhỏ hù dọa, sau khi lấy lại tinh thần liền vội vàng đi ngăn cản Trình Tư Miên. Một tên đàn ông bắt lấy vai Trình Tư Miên, hung ác nói: “Cô nhóc đừng có mà không thức thời!”

“Dám động tới một đầu ngón tay của tôi thử xem, tôi nói cho các anh biết, tôi đã báo cảnh sát rồi.” Trình Tư Miên cứng đối cứng nhìn người nọ: “Chú à, chú làm như vậy là phạm pháp đó.”

Người nọ bị nhìn đến hoảng hốt.

Phạm Thế Tông kéo một tên đàn em ra, hét lên: “Cảnh sát? Phạm pháp? Nực cười, Phạm Thế Tông tôi mà biết sợ sao.”

Ánh mắt Trình Tư Miên đầy thâm trầm, sao lại gặp một tên nhị thế tổ khó chơi như vậy chứ.

Haiz, nhân tiện cô còn chưa báo cảnh sát, chỉ muốn hù dọa bọn chúng một chút thôi. Tô Hiến Ngôn làm gì mà giờ còn chưa tới nữa...

“Lại muốn uy hiếp cái gì!” Trình Tư Miên còn đang suy nghĩ làm sao kéo dài được thời gian, thì Tra tiên sinh ở phía sau lưng không nói một lời cho tên Phạm Thế Tông một quyền, “Cút, cút hết cho tao.”

Trình Tư Miên: “...”

Anh có thể đừng quấy rối nữa được không!

“Chiến trường” bị một quyền này của Tra Dịch Quang làm rối loạn, nhóm đàn em của Phạm Thế Tông tiến lên bắt đầu đánh nhau, Tra Dịch Quang dường như đang say rượu cũng không sợ đau nữa, một người còn có thể địch lại bốn tên!

“Tra Dịch Quang!” Trình Tư Miên dõi theo chỉ biết lo lắng suông, “Các anh đừng đánh! Con bà nó, còn đánh tiếp! Tra Dịch Quang!”

Những người vây xem cũng tản ra xa, không ai dám bước lên ngăn cản, ngay cả người ở quán bar cũng không đi lên kéo người ra, Phạm Thế Tông này thật đúng có chút bản lĩnh.

Nhưng Trình Tư Miên biết, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ xảy ra án mạng, trước kia cô không ít lần động tay động chân với người khác, cô rất hiểu điều này.

Đột nhiên Trình Tư Miên nhìn thấy bên cạnh có người cầm cái ghế lên muốn đập vào người Tra Dịch Quang! Trong lòng cô nghĩ thầm, Tô Hiến Ngôn! Không phải tôi không nghe lời anh không đánh nhau với người khác, mà là tình thế bắt buộc thôi!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Trình Tư Miên nhanh tay cầm lấy cái ly thủy tinh đập vào đầu người đó, cái ly rất cứng, đập vào trán liền khiến nó u lên một cục lớn, người đó bị đau phải lui về sau mấy bước.

Trình Tư Miên xông lên đập một cước vào bộ vị quan trọng của tên đó, sau đó cô kéo Tra Dịch Quang đi muốn rút lui, “Còn không đi! Anh say đến ngu người rồi à!”

“Dám đánh ông đây, nhìn ông đây đánh chết chúng mày!” Tra Dịch Quang ngốc này lại xông lên phía trước.

Ngay tại lúc này, có một tên đàn ông cầm gậy trong tay muốn đập lên người Tra Dịch Quang, trong lòng Trình Tư Miên hoảng sợ, cô theo bản năng đẩy Tra Dịch Quang ra.

“Bốp!” Trình Tư Miên bị đánh ngã bên cạnh bàn, cơn đau đớn kịch liệt từ cánh tay truyền đến, cô há miệng nhất thời không phát ra âm thanh gì được.

“Trình Tư Miên!”

Có tiếng kêu bên tai, tất cả âm thanh dường như đều biến mất, nhưng cô mơ hồ nghe được có người gọi mình, có chút quen thuộc, có chút an tâm.

Tô Hiến Ngôn vừa vào quán bar liền phát hiện không thích hợp, chờ anh thấy rõ tình hình thì đã không còn kịp. Anh trở mắt nhìn Trình Tư Miên đẩy ngã Tra Dịch Quang ra rồi bị người ta dùng gậy đánh vào người ngã xuống đất.

Trong nháy mắt đó, trong lòng anh tức giận chưa từng có.

Hốt hoảng, đau lòng...Anh nhìn về phía Phạm Thế Tông và đàn em của anh ta, lúc đó anh thật sự kích động muốn xé xác bọn chúng.

Tô Hiến Ngôn xông lên ôm Trình Tư Miên vào lòng, cánh tay cô không chảy máu nhưng rõ ràng đã sưng lên, bên ngoài không biết thế nào nhưng bên trong chắc chắn rất nghiêm trọng.

“Dừng tay!” Một âm thanh trầm thấp và tràn đầy lực uy hiếp vang lên, mọi người thấy có một người đàn ông xông vào, động tác trên tay đều dừng lại.

“Mày là cộng lõng gì!” Phạm Thế Tông nổi giận dùng dùng đi tới: “Không muốn chết thì đừng có xen vào chuyện của người khác!”

Tô Hiến Ngôn ngược mắt lên, trong đôi mắt luôn dịu dàng nhu hòa giờ đây mang theo lạnh lùng và nguy hiểm: “Phạm Thế Tông.”

Phạm Thế Tông ngẩng ngẩn một chút: “Mày...”

“Đã lâu không gặp.” Về mặt Tô Hiến Ngôn không có cảm xúc gì nhìn vào anh ta.

Phạm Thế Tông thấy rõ người đến, mắt từ từ mở to ra, anh ta không tự chủ được lui về sau một bước: “Ô, Tô Hiến Ngôn.”

Tô Hiến Ngôn cười lạnh một tiếng, âm trầm nói: “Động đến người của tôi, lá gan của cậu cũng lớn lắm.”

Sau lưng Phạm Thế Tông đã ướm mồ hôi: “Anh, người của anh? Tôi không biết, tôi không biết bọn họ...”

Đám đàn em của Phạm Thế Tông không hiểu sao lão đại của bọn họ

lại trở nên kỳ quái như vậy, một người trong số đó nói: “Đại thiếu, anh đừng nghe hắn nói nhảm, chỉ cần anh nói một câu, bọn em sẽ đánh nó đến cha mẹ nhìn không ra.”

“Mẹ nó! Cầm miệng cho ông!” Phạm Thế Tông xoay người lại cho tên đó một cái tát, cắn răng nghiến lợi nói: “Mày biết anh ta là ai không!”

Mấy tên đàn em không dám hé miệng nữa lời, chẳng lẽ Phạm đại thiếu cũng biết sợ người khác nữa sao? Bọn họ cũng len lén quan sát người đàn ông trước mắt này, tướng mạo thanh tú, khí thế bức người lúc này lại khiến cho người ta nhìn thôi đã thấy sợ.

“Đau...” Trình Tư Miên yếu ớt rên lên một tiếng, mở mắt ra nhìn về phía người đang ôm mình: “Tô Hiến Ngôn?”

Trong lòng Tô Hiến Ngôn căng thẳng, vội vàng cúi đầu nhìn cô: “Cô thấy thế nào?”

Trình Tư Miên chỉ cảm thấy cả cánh tay đã không còn là của mình nữa: “Còn, khá tốt.”

Tô Hiến Ngôn nướng mày một cái: “Đừng mạnh miệng.”

Trán Trình Tư Miên toát ra mồ hôi, rứt vào ngực anh: “Ừ...Tôi đau.”

Tô Hiến Ngôn là người bao che khuyết điểm, căn bản không nhìn nổi cô nhóc một mình chịu tội, anh nhìn về phía Phạm Thế Tông, ánh mắt càng lạnh thấu xương hơn, “Phạm thiếu tự thu xếp ổn thỏa.”

Phạm thế Tông cúi đầu: “Không, không phải, tôi xin lỗi, tôi thật sự không biết...”

Tô Hiến Ngôn đã không còn tâm tư nghe anh ta nói, anh ôm Trình Tư Miên lên đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua Tra Dịch Quang không biết là do bị đánh ngất xỉu hay say quá mà ngất đi, anh liếc mắt một cái, sau đó nói với người

phục vụ bên cạnh bị dọa sợ ngu người: “Phiền cậu đỡ cậu ta ra ngoài.”

“...Vâng, vâng.”

Mọi người đưa mắt nhìn theo hướng Tô Hiến Ngôn rời đi, sau đó nhìn về phía Phạm Thế Tông đột nhiên không còn phát câu nữa. Ở buổi biểu diễn buổi tối trong quán bar, danh tiếng của Phạm Thế Tông rất lớn, mọi người đều biết bối cảnh gia đình anh ta rất lớn mạnh, nhà không chỉ có tiền còn có quyền, tuyệt đối là con nhà giàu không sợ trời không sợ đất, sao lại đột nhiên sợ một người đàn ông mới xuất hiện thế này.

Chỉ có một giải thích duy nhất cho chuyện này, chính là người đàn ông kia còn có bối cảnh cao hơn cả Phạm Thế Tông.

Thấy Tô Hiến Ngôn đi rồi, Phạm Thế Tông giống như mất lực ngồi bệt trên mặt đất. Đàn em liền vội vàng tiến lên đỡ người: “Phạm thiếu, tên đó rốt cuộc là ai, anh, anh sao lại sợ anh ta như vậy?”

“Mày thì biết cái gì!” Phạm thế Tông hí mắt, “Tô Hiến Ngôn, Tô Hiến Ngôn.. có bệnh thần kinh mới đi chọc anh ta.”

Tô Hiến Ngôn là người khiêm tốn, người khác không biết Tô Hiến Ngôn nhưng anh ta rất rõ. Ông nội anh ta chính là cấp dưới của Tô đại lão gia, từ khi anh ta còn bé người nhà đã cảnh cáo không được càn quấy trước mặt người Tô gia, ban đầu anh ta không hề để tâm, vốn bị cưng chiều thành hư, anh ta sợ ai chứ.

Nhưng vào năm 16 tuổi ấy, anh ta đã tạt rượu vang đổ vào người cháu nội đích tôn của Tô gia-Tô Hiến Ngôn...Sau đó anh ta đã bị ông nội đánh một trận, cái đó không nói gì, mà còn bị bắt đi ra nước ngoài, ở nước ngoài người nhà cũng không cho tiền anh ta sống, đoạn thời gian đó chính là ác mộng trong đời của anh ta!

Ban đầu chẳng qua là nhìn Tô Hiến Ngôn không vừa mắt nên đùa dai chút thôi! Anh ta tuyệt nhiên không ngờ lãnh hậu quả như vậy, nghe nói, những điều này đều do Tô Hiến Ngôn ở trong tối yêu cầu.

Vì vậy, sau khi về nước lúc thấy Tô Hiến Ngôn anh ta đều đi đường vòng! Nhưng sau đó anh ta nghe được Tô đại lão gia để mặc cho Tô Hiến Ngôn ở bên ngoài xông pha, về sau nữa, anh cũng không để ý đến người này, không ngờ hôm nay sẽ gặp lại ở chỗ này!

Càng không ngờ anh ta lại chọc vào người của Tô Hiến Ngôn, anh ta còn động thủ đánh người...

Phạm Thế Tông mơ hồ cảm thấy cuộc sống của mình trở nên tăm tối từ nay về sau rồi.

Tô Hiến Ngôn đặt Trình Tư Miên vào trong xe, nhanh chóng đi đến bệnh viện.

Đến cửa bệnh viện, anh lần nữa ôm cô đi vào trong, Trình Tư Miên tựa vào trong ngực anh, cảm nhận được bước chân vội vàng của anh, cô không biết tại sao lúc này mình có thể cười thành tiếng, khóe miệng cong lên, thấp giọng nói: “Tô Hiền Ngôn, tôi không sợ đau...”

Bước chân Tô Hiền Ngôn hơi chậm lại, đôi mắt nhìn thẳng vào cô. Dưới ánh đèn ở bệnh viện, sắc mặt Trình Tư Miên nhợt nhạt đến đáng sợ, nhưng mà một cô gái nhỏ bé yếu đuối thế này, có đau thế nào cũng không khóc không quấy.

Trong lòng Tô Hiền Ngôn ngũ vị tạp trần, trầm giọng nói: “Đừng nói chuyện.”

“Ồ...Nhưng mà Tra Dịch Quang đâu?”

“Đừng để ý tới cậu ta.”

Nói xong, bác sĩ tới, Tô Hiền Ngôn giao Trình Tư Miên cho bọn họ, cau mày nói: “Cẩn thận một chút.”

Chương 18

Chương 18: Phần thưởng

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên cũng không biết mình ngủ từ lúc nào, nói tóm lại lúc tỉnh dậy thì ngoài trời đã sáng choang, mà tay cô cũng đã được xử lý tốt, bó thạch cao, không thể động đậy.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Trình Tư Miên thấy Tô Hiền Ngôn xách một túi đồ đi vào.

“Tỉnh?” Anh đặt đồ xuống rồi ngồi xuống ghế.

Trình Tư Miên vâng một tiếng, ngo ngoáy muốn ngồi dậy. Tô Hiền Ngôn đề bả vai cô lại tỏ ý bảo cô không nên lộn xộn, sau đó nâng giường bệnh lên, “Đói bụng không, ăn cơm trước đi.”

Trình Tư Miên nhìn quần áo của anh đang mặc, trong ấn tượng của cô, ngày hôm qua anh cũng mặc đồ này, chẳng lẽ cả đêm anh luôn ở bệnh viện à?

“Có phải cả đêm anh không ngủ không?”

Tô Hiền Ngôn mở nắp hộp đựng đồ ăn ra: “Có ngủ một chút trên sofa.”

“Sofa?” Trình Tư Miên nhìn sang bên cạnh, ghế sofa trong phòng bệnh chỉ có thể ngồi không thể nằm, “Ở đây?”

“Ừ.” Tô Hiền Ngôn đặt cái muống vào tay cô, “Cô và Tra Dịch Quang đều nằm viện, dù sao cũng phải có người trông nom.”

Trình Tư Miên từ từ nắm chặt cái muống, trong lòng vô cùng cảm động và vui sướng: “Ngủ như vậy nhất định rất khó chịu, đợi lát nữa anh nhớ phải đi về nghỉ ngơi.”

Tô Hiền Ngôn ngược mặt nhìn cô, gõ nhẹ vào trán cô: “Đừng có nghĩ cho người khác, tự lo cho mình trước đi. Trình Tư Miên, tại sao một mình cô có thể đi đến nơi như vậy.”

Trình Tư Miên: “Không phải tôi có gọi cho anh à...” Hơn nữa, từ xưa nay cô cảm thấy đi đến quán bar hay câu lạc bộ không hề có vấn đề gì, mặc dù cô là trẻ vị thành niên nhưng ngày trước cũng đi không ít lần.

“Gọi cho tôi rồi nên chờ tôi chứ không phải một mình xông vào.” Tô Hiền Ngôn không đồng ý nói: “Loại tình huống đó cô còn dám giúp

Tra Dịch Quang đánh nhau, cái thân nhỏ bé của cô có thể động thủ với mấy người đó hả?”

“Vậy nếu không thì phải làm sao bây giờ.” Trình Tư Miên làm bầm: “Cũng không thể nhìn Tra Dịch Quang bị đánh chết được.”

Tô Hiền Ngôn nhìn cô chăm chú, hiển nhiên là không vừa lòng.

Trình Tư Miên ho khan vài cái, rất thức thời đổi đề tài: “Này đúng rồi, Tra Dịch Quang nằm ở đâu?”

“Sát bên.”

“Vết thương có nặng không?”

“Da thô thịt dày, không có chuyện gì.” Tô Hiền Ngôn: “Ngược lại là cô, gãy xương.”

“..Ồ.”

Tô Hiền Ngôn: “Đã nói chuyện này với chú cô.”

“A?” Trình Tư Miên trợn mắt, “Sao lại nói với chú! Chú ấy nhất định sẽ mắng chết tôi mới thôi!”

“Còn sợ bị mắng?” Tô Hiền Ngôn không biết làm sao nói: “Nhìn bộ dạng này của cô, tôi cũng không thực hiện được lời nhờ vả của chú cô.”

Trình Tư Miên bĩu môi, làm bầm: “Cũng không cần thiết nói với chú ấy...”

“Được rồi, ăn cơm trước đi.”

“Uhm...”

Trình Tư Miên bị thương ở tay phải, bây giờ chỉ có thể dùng tay trái, cho nên lúc múc thức ăn có chút run run. Khi ba lần không múc được miếng thịt, Trình Tư Miên tức giận bỏ cái muỗng xuống, “Chậc, đáng ghét.”

Tô Hiền Ngôn đang nhìn điện thoại, không chú ý tới sự chật vật của cô, anh nghi ngờ nhìn sang: “Sao vậy, không hợp khẩu vị?”

“Sao ăn bằng tay trái được.” Trình Tư Miên vốn đang tức giận, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Tô Hiền Ngôn thì đột nhiên sáng lên, một ý nghĩ xoẹt qua đầu cô.

Trong mắt cô lóe lên một tia giao hoạt, nhất thời lộ ra biểu cảm đáng thương: “Tô Hiền Ngôn, tôi đói lắm, thật sự rất muốn ăn cơm..”

“Sau đó?”

“Nhưng tôi không thuận tay trái.” Trình Tư Miên chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn anh: “Cho nên anh giúp tôi một tay đi.”

Ánh mắt trong trẻo đáng thương, mang theo sự tươi mát đặc biệt của thiếu nữ. Tô Hiền Ngôn hơi dừng lại, tỉnh rụi dời mắt sang chỗ khác, “Ăn không được?”

“Đúng vậy đúng vậy, anh nhìn tay phải của tôi không nhúc nhích được..Hay là anh dứt tôi ăn đi có được không?”

Tô Hiền Ngôn nhìn về phía cô, trong mắt cô tràn đầy sự chờ mong, Tô Hiền Ngôn thấy vậy thì bật cười lắc đầu, “Cô nhóc này...”

Tuy là nói như vậy nhưng anh lại cầm đôi đũa lên, “Tự múc cơm ăn, tôi gấp thức ăn cho cô.”

Trình Tư Miên gật đầu như giã tỏi, vội vàng cầm muống lên múc cơm.

Có lẽ do Tô Hiền Ngôn gấp thức ăn cho cô, nên Trình Tư Miên cảm thấy bữa ăn hôm nay vô cùng ngon miệng.

“Muốn ăn thêm cái này.”

“Thịt, không muốn ăn thịt mỡ.”

Tô Hiền Ngôn: “Cái này?”

“Vâng, vâng”

...

“Gấp thêm miếng thịt nữa đi.”

Tô Hiền Ngôn nhìn hơn phân nửa phần thịt kho được tiêu diệt, không nghe cô nói mà gấp một món khác: “Ăn cái này.”

Trình Tư Miên nhìn rau cải xanh biếc liền không có khẩu vị: “Tôi muốn ăn thịt.”

“Ăn chút rau xanh.” Tô Hiền Ngôn cưỡng chế đưa rau đến bên miệng cô, “Nghe lời.”

Trình Tư Miên muốn chừa lại mặt mũi cho Tô Hiền Ngôn nên bắt đắc dĩ há miệng ăn.

Tô Hiền Ngôn nhíu mày: “Khó ăn vậy à.”

“Tôi không thích món này...”

Tô Hiền Ngôn cười nói: “Ăn nhiều thịt cũng không thấy cô mập ra chút nào, vẫn còn gầy như vậy.”

Trình Tư Miên bị ghen một hơi, yên lặng nhai đồ ăn, ai nói tôi không mập, thịt ở chỗ kia luôn phát triển rất tốt đó!

Về sau, Tô Hiền Ngôn cũng không nghe theo lời của Trình Tư Miên nữa, một đĩa rau một đĩa thịt cứ thay phiên nhau như vậy. Tra Dịch Quang khắp khiêng từ phòng bên cạnh đi vào, vừa vào trong liền thấy khung cảnh hài hòa này.

Tô lão đại của chúng ta giống như bảo mẫu chăm sóc người khác!!

Ôi...Sao đột nhiên anh ta còn cảm thấy hình ảnh này rất đáng yêu?

“Này? Tra Dịch Quang?” Trình Tư Miên phát hiện ra anh ta trước.

Tra Dịch Quang nhích từng bước đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, “Ôi, đau quá...”

“Anh không sao chứ?” Trình Tư Miên hỏi.

“Còn, còn tạm được.” Tra Dịch Quang có chút lúng túng gãi gãi đầu,

“Tiểu Miên Miên, cô không sao chứ?”

Chuyện xảy ra tối ngày hôm qua anh ta đã nghe Tô Hiến Ngôn nói, biết bản thân say rượu làm chuyện đần độn còn liên lụy đến cô nhóc, anh ta hận không thể trực tiếp chôn sống mình.

Trình Tư Miên nhìn sơ qua tay mình, “Nhìn giống như không có chuyện gì à.”

Tra Dịch Quang vô cùng xấu hổ: “Nữ hiệp là ân nhân cứu mạng, tại hạ vô cùng cảm kích, nữ hiệp, sau này cái mạng nhỏ của tôi cũng là của cô.!”

Trình Tư Miên cười giễu với anh ta: “Tôi mới không thèm.”

Tô Hiến Ngôn cũng nhìn anh ta một cái: “Không có gì thì về nằm đi, đi tới đi lui làm gì.”

Tra Dịch Quang thở dài, “Đầu tiên là muốn nhìn xem Tiểu Miên Miên có sao không, quan trọng hơn là tôi sắp chết đói rồi. Hiến Ngôn, bữa trưa của tôi đâu?”

Tô Hiến Ngôn gấp một miếng trứng cho Trình Tư Miên: “Không có.”

“Không có?!” Tra Dịch Quang tủi thân: “Cậu đừng quá thiên vị...”

Một người thì không những có cơm ăn mà còn được đút ăn! Còn anh ta ngay cả một hột cơm cũng không thấy!

Trình Tư Miên dương dương tự đắc tựa vào gối: “Bạn gái anh nhiều như vậy, nằm viện thì gọi họ đến chăm sóc.”

“Cảm ơn cô đã nhắc nhở!” Tra Dịch Quang trừng mắt với Tô Hiến Ngôn một cái: “Tôi còn không sợ không tìm được người chăm sóc đâu!”

Nói xong anh ta lại khập khiễng đi ra ngoài.

Trình Tư Miên chờ người đi khỏi mới nói: “Thật sự không mua cơm cho anh ta à?”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn mặt không đổi sắc gật đầu một cái, không có chút áy náy nào. Thường ngày Tra Dịch Quang muốn làm gì thì làm anh đều sẽ nhắm một mắt mở một mắt cho qua, nhưng lần này....

Anh liếc nhìn Trình Tư Miên đang ăn vui vẻ, thật sự là liên lụy đến người không nên liên lụy.

Trình Tư Miên không hề biết Tô Hiến Ngôn đang nghĩ gì, chẳng qua là cô rất “đồng tình” với Tra Dịch Quang: “Haiz, anh ta thật là thảm.”

Tô Hiến Ngôn cười nhạt, dặn dò: “Uống canh đi.”

“Được.”

Tra Dịch Quang phần nhiều là bị thương ngoài da, còn Trình Tư Miên thì bó thạch cao cánh tay, hai người cũng không cần nằm viện, vì vậy ngày hôm sau liền lên xe về nhà.

Đêm đó về đến nhà, Trình Tàn từ nơi khác chạy về.

Trình Tần vừa vào cửa liền đánh Tra Dịch Quang vài cái: “Tên nhóc nhà cậu! Muốn tự tìm cái chết phải không, còn dám làm bậy! Nhìn tôi đánh chết cậu này!”

“Ôi! Đau! Tôi cũng là người bị thương đó!”

“Ai quan tâm cậu bị thương cái gì!”

“Ai da mẹ ời! Hiễn Ngôn, nhìn cậu ta bị điên rồi kìa! A!” Tra Dịch Quang lão đảo chạy đến cạnh Tô Hiễn Ngôn, Tô Hiễn Ngôn nhướng mày nhìn anh ta một cái, cười thâm trầm nói: “Bị điên? Cậu ta?”

Tra Dịch Quang trừng mắt: “Các cậu, các cậu dám bắt nạt tôi!”

Trình Tần kéo anh ta về: “Bắt nạt cậu đó thì sao!”

“A! Ôi ôi!”

Trình Tư Miên đang nghỉ ngơi trong phòng, nghe phía bên ngoài ồn ào một trận liền mở cửa đi ra. Cô đứng trên cầu thang nhìn hai người đàn ông đang đánh nhau trong phòng khách, còn có một người bình tĩnh ngồi uống trà bên cạnh, dường như Tô Hiễn Ngôn không hề nhìn thấy hình ảnh ầm ĩ đó.

Mặt Trình Tư Miên đầy dấu chấm hỏi: “Chú?”

Dưới lầu nhất thời yên tĩnh lại.

Trình Tần buông Tra Dịch Quang ra, nghiêng đầu nhìn lên cầu thang.

Thật sự là Trình Tần, Trình Tư Miên bất ngờ: “Chú, chú sao lại về sớm thế này?”

Trình Tần bước ba bước lên cầu thang, anh ta nhìn chăm chăm cánh tay của cô: “Cái này, không sao chứ?”

“Không sao ạ, qua một thời gian ngắn đi cắt thạch cao là được.”

Trình Tần ồ một tiếng, rõ ràng đang thở phào nhẹ nhõm.

Trình Tư Miên híp mắt nhìn, cong môi cười vui vẻ: “Chú, có phải chú lo lắng cho cháu nên mới đặc biệt chạy về không?”

Trình Tần khựng lại, trừng mắt với cô: “Cháu nói bậy gì đó, chú hoàn thành sớm công việc mới về, cháu chỉ là một con nhóc, chú lo lắng gì chứ...”

Trình Tần lảm nhảm vài câu rồi đi xuống lầu, Tra Dịch Quang bị đánh một trận đang tức giận nhưng không dám nói gì, còn không lo lắng, không lo lắng mà về nhà liền đánh tôi ngay!

Trình Tư Miên nhướng nhướng mày, hừ, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Buổi tối.

Trình Tư Miên do dự mãi mới gõ cửa phòng Tô Hiễn Ngôn .

“Vào đi.”

Cô xoay nắm cửa, mở ra một khe hở. Tô Hiễn Ngôn đang ngồi trước máy vi tính, thấy Trình Tư Miên ló đầu vào nhìn dáo dác thì

nói: “Đến đây.”

Trình Tư Miên gạt đầu một cái, đóng chặt cửa lại, sau đó đi tới cạnh anh.

Ba máy vi tính đều mở, trên màn hình chẳng chịt những con số, giống như đang làm đặc công vậy.

“Anh đang làm việc sao?”

“Không, có chuyện gì, cô nói đi.”

Trình Tư Miên mấp máy môi: “Tôi muốn hỏi anh một chút, ngày mai anh còn đi không, ý tôi là, anh còn đi về nhà bên kia không?”

Tô Hiền Ngôn: “Chắc có.”

“Có thể đừng đi được không.” Trình Tư Miên vội nói.

Tô Hiền Ngôn sững sốt một chút, ánh mắt thâm thúy: “Sao vậy?”

“Thì, thì tôi ở nhà một mình rất chán.” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút lại cảm thấy lý do này rất sâu xa, vì vậy lại nói thêm: “Hơn nữa, tôi bị thương, chú tôi và Tra Dịch Quang không đáng tin cậy!”

Tô Hiền Ngôn lặng lẽ nhìn cô, ánh sáng từ màn hình hắt lên khiến khuôn mặt tinh xảo của anh càng trở nên lấp lánh rực rỡ: “Trình Tư Miên, tôi sẽ dặn dò bọn họ...”

“Cho nên nhất định phải đi? Vậy, vậy tôi dùng phần thưởng đổi lấy mấy ngày của anh được không?”

Tô Hiền Ngôn khựng người một chút.

Đôi mắt Trình Tư Miên rất sáng: “Không phải anh nói tôi thi tốt sẽ có thưởng sao, anh đã nói rồi, không được phép đổi ý, bây giờ tôi muốn phần thưởng, tôi muốn anh ở lại đây, một tháng, à...mười ngày, mười ngày thôi!”

Chương 19

Chương 19: Tắm rửa Edit: Mộc Tử Đằng

Có lẽ không nên dung túng cô nữa.

Nhưng lại luôn mềm lòng.

Đây cũng không phải là trạng thái bình thường của Tô Hiến Ngôn.

Bề ngoài của anh nhìn có vẻ khiêm tốn, dịu dàng nhưng sâu trong nội tâm hoàn toàn trái ngược lại. Giống như lời Tra Dịch Quang thường treo ở cửa miệng, đừng bị vẻ bề ngoài của Tô Hiến Ngôn lừa, anh chỉ giỏi ngụy trang mà thôi, bản thân thật sự không phải là một người tốt.

Trình Tư Miên nghe điều này cũng luôn gật đầu đồng ý, cô cũng nhạy cảm cho rằng Tô Hiến Ngôn không phải loại người hiền lành, có lẽ cô cũng không phải như vậy, cho nên hà tất gì phải sợ anh. Hơn nữa, cô thật lòng thật dạ muốn y lại vào anh, tin tưởng anh. Chỉ cần cô biết, anh không ngụy trang đối với cô là được.

“Mười ngày, có được không?”

Một lúc lâu sau Tô Hiến Ngôn vẫn không trả lời, Trình Tư Miên bắt đầu cảm thấy không có hy vọng, cô như vậy quá tùy hứng rồi.

Trình Tư Miên mím môi, thấp giọng nói: “Được rồi, thật ra thì, thật ra thì tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

Nói xong, cô xui lơ mang dép lê hình tai thỏ đi ra phía cửa.

“Buổi tối sẽ về.” Ngay lúc cô muốn mở cửa, sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm trong trẻo như tiếng suối của anh, “Bán ngày có thể sẽ không ở nhà.”

“Thật?” Trình Tư Miên kinh ngạc xen lẫn vui mừng quay đầu lại, kéo dép lê chạy về phía anh.

Ánh mắt Tô Hiến Ngôn rơi vào đôi dép lê hình con thỏ của cô, trong con ngươi thoáng hiện lên ý cười: “Thật.”

“Vậy sau này chúng ta có thể cùng ăn tối.” Trình Tư Miên kéo cái ghế xoay qua, đặt mông ngồi xuống, “Anh không ở nhà, chú và Tra Dịch Quang cũng không ăn cơm thường xuyên, có lúc chú xuống bếp nấu, khó ăn chết đi được.”

Trình Tư Miên liên tục oán giận nói, nhưng trong mắt cô là tia sáng vui vẻ.

Cô vui vẻ có thể lây lang sang người khác.

Tô Hiền Ngôn có chút thất thần, có khi anh cảm khái, cô không có gia đình bên cạnh thỉnh thoảng sẽ mất tinh thần, khổ sở; nhưng trên mặt cô luôn tồn tại một nụ cười ngây thơ vô cùng thuần túy. Anh cũng từng giống như cô nhưng cho tới bây giờ chưa từng có một nụ cười chân thành nào như cô vậy.

Giây phút thấy nụ cười của Trình Tư Miên, anh luôn cảm thấy vui vẻ, nhưng anh biết đó là thứ anh đã tự đánh mất đi.

“Tô Hiền Ngôn, Tra Dịch Quang nói nhà anh có rất nhiều tiền.” Trình Tư Miên nghiêng đầu hỏi: “Vậy, thiếu gia nhà giàu tự mình gây dựng sự nghiệp, anh thật sự rất đáng khen.”

“Tra Dịch Quang chỉ nói đùa với cô thôi.” Tô Hiền Ngôn nhìn màn hình máy tính, tùy ý nói.

“Cũng không tính là nói đùa.” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút lại nói: “Khoảng thời gian này anh về nhà có phải ở nhà có chuyện không, nếu như thật sự có chuyện thì anh quên phần thưởng tôi muốn đi, đợi khi khác cũng được...”

“Hiểu chuyện vậy à?” Tô Hiền Ngôn nhướn mày nhìn cô, cười nhạt nói.

Trình Tư Miên ho khan một tiếng: “Tôi, tôi dĩ nhiên là người hiểu chuyện rồi, hơn nữa còn rất tốt bụng.”

“À?” Tô Hiền Ngôn cười càng sâu hơn.

Trình Tư Miên quay đầu đi không nhìn anh nữa, “À cái gì mà à, tôi nói thật.”

“Được rồi, không có chuyện gì đâu.” Tô Hiền Ngôn: “Chỉ là gia đình em trai tôi quay về, cho nên khoảng thời gian này mới về đó.”

“Em trai anh? Anh còn có em trai à? Hay họ hàng?”

“Em họ.”

“Oa, thật là tốt, có anh chị em chắc rất vui vẻ.” Trình Tư Miên thở dài nói: “Ít nhất lúc gặp khó khăn cũng có người giúp đỡ.”

“Không nhất thiết.”

Trình Tư Miên nhìn về phía Tô Hiền Ngôn đầy bất ngờ, không biết có phải là ảo giác của cô hay không, vẻ mặt Tô Hiền Ngôn dường như lạnh đi mấy phần, cô nghe được lời nói lạnh lùng của anh: “Nhiều khi có quan hệ máu mủ cũng không có ý nghĩa gì.”

Bó thạch cao đến ngày thứ năm, Trình Tư Miên thật sự muốn tan vỡ.

Bởi vì không thuận tiện nên vài ngày cô mới lau sơ người một lần, hơn nữa cũng không được tắm thoải mái, điều này đối với một người mỗi ngày đều phải tắm như Trình Tư Miên thật sự là một sự đau khổ tột cùng.

Nghĩ thế nào cũng không chịu nổi!

Trình Tư Miên tìm một cái túi nylon trong nhà, sau đó bao bọc cái tay đang bó thạch cao lại, cuối cùng làm xong mọi thứ thì cô lấy quần áo vọt vào phòng tắm.

Chật vật cởi đồ ra, Trình Tư Miên đứng dưới vòi hoa sen ngược mặt lên. Mặc dù đã dùng túi nylon che lại nhưng vẫn bị thấm ướt. Vì vậy Trình Tư Miên nhích nửa người ra ngoài, dùng một tay kỳ cọ thân thể.

Thoải mái! Quá thoải mái! Được tắm thật thoải mái!

Tắm đến quên mình, tóc cũng bị ướt hơn phân nửa, vì vậy Trình Tư Miên dứt khoát hơi xoay người, nghiêng đầu đến dưới vòi sen gội đầu luôn.

Sau khi tắm xong, cô chậm rãi mặc quần áo vào. Giăng co cả buổi trời rồi cuộc cả người thoải mái hẳn lên. Nhưng đến khi đi đến bồn rửa tay tìm máy sấy tóc thì...A? Máy sấy tóc đâu?

Trình Tư Miên suy tư trong chốc lát, là Tra Dịch Quang chết tiệt kia, chắc chắn anh ta lại lấy máy sấy tóc trong này, mỗi ngày cầm đi về phong sấy cũng không biết trả về chỗ cũ!

Mở cửa phòng tắm ra, Trình Tư Miên cúi đầu để cho tóc ướt xỏa trước trán, sau đó hét lên về phía phòng khách: “Tra Dịch Quang! Tra Dịch Quang? Anh đâu rồi.”

Tô Hiền Ngôn đang cầm ly nước đi ra khỏi phòng bếp, lúc đi tới khúc quanh thì thấy một người tóc tai bù xù làm anh giật cả mình: “Trình Tư Miên?”

Trình Tư Miên hơi vén tóc lên, “Tra Dịch Quang đâu rồi, tôi tìm máy sấy tóc.”

“Cậu ta và chú cô đi ra ngoài ăn rồi.”

“Gi? Vậy, vậy anh lấy máy sấy tóc cho tôi mượn đi.”

Tô Hiền Ngôn thấy cánh tay bọc trong túi nylon của cô thì trong lòng giật nảy lên, đặt cái ly xuống rồi đi nhanh tới: “Cô làm sao có thể tắm được, cánh tay bị ướt thì sao?”

“Không có không có, anh nhìn đi, có túi nylon bao lại rồi.”

Tô Hiền Ngôn cau mày, đi vào phòng tắm lấy khăn tắm sạch sẽ khoác lên lưng Trình Tư Miên, anh nhìn dáng vẻ ướt chèm nhẹp của cô, trách cứ: “Cô quá ẩu tả.”

Trình Tư Miên bĩu bĩu môi: “Không phải...Nhiều ngày không được tắm tôi khó chịu muốn chết.”

Tô Hiền Ngôn trầm mặt, kéo một góc khăn tắm lên lau tóc cho cô.

Trình Tư Miên nhìn sắc mặt không tốt của anh, thận trọng nói: “Thật sự không bị ướt, anh nhìn xem.”

Cô mở túi nylon ra.

Tô Hiền Ngôn liếc cô một cái: “Đứng yên, đừng nhúc nhích.”

“Uhm...”

Tô Hiền Ngôn đi lấy máy sấy tóc ra, Trình Tư Miên theo anh vào phòng tắm, ngoan ngoãn đứng trước mặt anh.

Mở máy sấy tóc lên, anh giúp cô sấy.

Có lẽ chưa từng giúp người khác sấy tóc, hơn nữa tóc còn dài, Trình Tư Miên cảm thấy động tác của Tô Hiền Ngôn có hơi vụng về, không thể giải thích được, lại có thêm chút dễ thương.

“A...” Đột nhiên Trình Tư Miên sợ hãi kêu lên một tiếng.

Tô Hiền Ngôn hơi dừng động tác: “Sao vậy?”

“Đừng sấy một chỗ mãi, nóng lắm.”

Tô Hiền Ngôn ngập ngừng, rõ ràng có chút lúng túng: “Xin lỗi, không chú ý.”

Trình Tư Miên nhìn dáng vẻ cẩn thận sấy tóc của anh, không nhịn được bật cười.

Tô Hiền Ngôn: “...Cười cái gì.”

“Không có gì, tôi chỉ muốn cảm ơn anh thôi.” Nụ cười trên môi Trình Tư Miên càng ngày càng lớn.

Tô Hiền Ngôn bắt đầu nhìn cô. Ánh đèn trong phòng tắm ấm áp, hơi nước sau khi cô tắm xong vẫn chưa tản đi hết. Da cô gái trắng như tuyết, ánh mắt mang ý cười sáng chói như những vì tinh tú, rõ ràng vẻ mặt vẫn còn trông rất ngây thơ tươi đẹp của lứa tuổi này nhưng không hiểu vì sao còn có chút mị hoặc ở trong đó.

Lúc này nhiệt độ trong phòng tắm khá cao, trên mặt cô hồng hồng phúng phính khiến người ta khó nhịn xuống xúc động muốn bóp một cái. Ánh mắt Tô Hiền Ngôn chăm chú, nhìn thấy nụ cười của cô thì chậm rãi dời mắt đi.

Cũng vì dời mắt đi anh mới phát hiện trước ngực Trình Tư Miên ướm một mảnh lớn, đoán chừng do cái tay của cô bất tiện, chỉ có thể lau sơ qua một chút rồi mặc quần áo vào ngay, vì vậy nước còn đọng lại mới thấm qua vải áo thun, khiến cho nó trở nên trong suốt.

Anh ngẩn ra, nhanh chóng kéo khăn tắm ở sau lưng Trình Tư Miên ra phía trước, vô cùng dứt khoát che lại vị trí bị ướm kia.

Trình Tư Miên ngẩn người: “Sao vậy?”

“Xoay qua chỗ khác, không sấy tới phía sau.” Tô Hiền Ngôn nhàn nhạt nói.

“Ồ.”

Trình Tư Miên nghe lời xoay người, cúi đầu liếc nhìn khăn tắm trước ngực, buồn bực nói thầm, không phải tóc ở phía sau à, làm vậy nước sẽ chảy xuống ướt hết lưng cho mà xem.

Sấy khô tóc xong, Tô Hiến Ngôn đặt máy sấy xuống, thuận miệng nói: “Mau thay quần áo ướt ra đi, cẩn thận không lại bị cảm.”

“Đã biết.”

Chờ Tô Hiến Ngôn rời đi, Trình Tư Miên mới bắt giác nhận ra, quần áo mình vừa mới thay, cái gì mà quần áo ướt đâu đây?

Cô không suy nghĩ nhiều, lấy khăn tắm ra đặt lên bồn

rửa tay. Sửa sang lại mái tóc của mình, nhìn về phía gương, Trình Tư Miên đột nhiên ngỡ ngác. Áo của cô ướt từ khi nào vậy, chỗ ướt đó lộ da không nói, đồ lót cũng hiện ra rõ ràng luôn...

Cô chợt nhớ tới lời nói khi nãy của Tô Hiến Ngôn, mau thay quần áo ướt ra đi.

Mặt Trình Tư Miên đỏ lên, nói như vậy, anh đã thấy được rồi, anh đã thấy! Khó trách sao tự dưng lại kéo khăn tắm che phía trước!

Đỏ mặt một lúc, Trình Tư Miên đột nhiên đứng thẳng người dậy nhìn bản thân mình trong gương. Dáng dấp cũng tạm được, vóc người...

Cũng tạm được luôn! Tô Hiến Ngôn sẽ không cảm thấy cô không đầy đặn chứ!

Trình Tư Miên theo bản năng nhớ đến Thái Tâm Duyên, so với Thái Tâm Duyên ý vị mười phần kia, dáng người của cô hình như bại trận rồi!! Không đúng...Cô còn trẻ! Cô còn có thể phát triển lớn hơn! Cô phải cố gắng, sau này nhất định sẽ vượt trội hơn cô ta!

Trình Tư Miên nhìn chằm chằm cơ thể mình trong gương, tự khích lệ bản thân.

Tô Hiến Ngôn, anh chờ đó!

Ngày hôm sau.

Tra Dịch Quang mang một cô gái từ bên ngoài về, cả người cao khoảng 1m60, tóc mái ngang, nhìn rất thanh thuần, khiến người ta hài lòng.

Trình Tần ghét bỏ nhìn anh ta, chắc, lại là cô gái tai họa.

Trình Tư Miên quan sát cô gái đó từ trên xuống dưới một lần, sau đó dựa người vào sofa cười vô cùng vô lại: “Này, Tra tiên sinh à, bạn gái rất đẹp nha.”

“Tên cô ấy là Diệp Hiểu Hiểu.” Tra Dịch Quang nói xong thì dịu dàng dẫn cô ấy vào phòng khách ngồi xuống, sau đó giới thiệu: “Hiểu Hiểu, đây là Trình Tần bạn cùng nhà với anh, đây là Trình Tư Miên cháu gái cậu ta, còn có một người chưa về nhà tên là Tô Hiến Ngôn.”

“Xin chào mọi người.” Diệp Hiểu Hiểu có chút xấu hổ chào hỏi.

Trình Tần nhếch méo xem như cười đáp lại lời chào.

Trình Tư Miên giơ cái tay không bị thương của mình lên: “Xin chào.”

“A...Em chính là người bị thương đúng không?” Diệp Hiểu Hiểu đột nhiên nói.

Trình Tư Miên bất ngờ một chút: “A?”

“Dịch Quang đã nói với chị.” Diệp Hiểu Hiểu có chút ngượng ngùng nói: “Một cô gái như em bị thương tất nhiên sẽ có vài việc không thuận tiện, khoảng thời gian này chị tới chăm sóc cho em.”

“Hả?”

“Hả?”

Trình Tư Miên và Trình Tần trở mắt nhìn nhau, sau đó cùng quay qua nhìn Tra Dịch Quang.

Mà người ngồi đó cũng không bị ánh nhìn của hai người làm ảnh hưởng, nhẹ giọng nói thầm bên tai Diệp Hiểu Hiểu, cũng không biết nói gì mà khiến cô ấy mặt đỏ tới tận mang tai.

Chạng vạng tối, Trình Tư Miên kéo Tra Dịch Quang đến một góc nhỏ: “Này, cô gái kia là tình huống gì hả?”

“Cái gì mà cô gái cô gái, người ta lớn hơn cô năm sáu tuổi đó, gọi chị.”

“Đây là trọng tâm sao!” Trình Tư Miên liếc mắt: “Tôi nói này, anh thật sự để cô ấy đến chăm sóc tôi à.”

“Đúng vậy, ngày hôm qua Hiển Ngôn có nói với tôi, cô sinh hoạt có chút bất tiện, bảo tôi tìm một cô gái đến giúp đỡ.”

Tra Dịch Quang nhún vai: “Cho nên tôi mang cô ấy đến.”

“Ô Hiển Ngôn nói?” Trình Tư Miên bất ngờ.

“Tôi nói gì?” Sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng đàn ông quen thuộc. Trình Tư Miên quay đầu lại, quả nhiên anh đã về.

Tra Dịch Quang bước lên trước khoác vai anh: “Hôm qua không phải cậu bảo tôi tìm một cô gái đến chăm sóc Tiểu Miên Miên à, sau đó tôi đã đem bạn gái thân thiết gần đây của tôi tới, cậu yên tâm, rất đáng yêu, hơn nữa còn là một cô gái đang hoàng, trên người không có nồng nặc mùi nước hoa đâu.”

Tô Hiển Ngôn kinh ngạc nhìn anh ta: “Tôi bảo là cậu tìm một bảo mẫu.”

Tra Dịch Quang: “...”

Chương 20: Tiếng mèo kêu*

Chương 20: Tiếng mèo kêu*

Edit: Mộc Tử Đăng

“Bảo mẫu?” Tra Dịch Quang nghe xong một lúc lâu cũng không phản ứng lại.

Trình Tư Miên cười đùa: “Tra Dịch Quang, đừng giả bộ, anh cố ý đúng không, dụ dỗ con gái người ta về nhà.”

“Ai nói tôi cố ý! Tiểu Miên Miên tôi cũng vì muốn chăm sóc cô nên mới nuốt ngàn cay đắng mang Hiểu Hiểu về.” Tra Dịch Quang nhìn sang Tô Hiến Ngôn rồi nói tiếp: “Hơn nữa, Hiến Ngôn nói thuê một người phụ nữ, tôi nào biết nói đến bảo mẫu!”

Trong con người Tô Hiến Ngôn là vẻ bất đắc dĩ, nhìn về phía Trình Tư Miên nói: “Cô cảm thấy thế nào?”

Trình Tư Miên nhún nhún vai: “Ngược lại tôi không có vấn đề gì, dù sao nhân tình này Tra Dịch Quang sẽ thay tôi thanh toán.”

“Vậy là được.” Tô Hiến Ngôn nói xong thì đi lên lầu.

“Hiến Ngôn, khoảng thời gian này Hiểu Hiểu ở đây nha.”

Tô Hiến Ngôn hơi dừng bước chân: “...Tùy.”

Diệp Hiểu Hiểu không chỉ thanh thuần khiến người ta hài lòng, mà còn đặc biệt hiền lành, cô ấy và Tra Dịch Quang có tính tình khác biệt nhau rất lớn. Vì vậy Trình Tư Miên càng nhìn cô ấy càng thuận mắt, cô gái này so với mấy người phụ nữ trang điểm đậm luôn nhìn chăm chăm vào Tô Hiến Ngôn như yêu nữ thì tốt hơn rất nhiều!

“Ăn cơm.” Diệp Hiểu Hiểu bưng món cuối cùng ra.

Trình Tư Miên nhìn một bàn đầy thức ăn thì trợn mắt há hốc mồm: “Chị Diệp, những món này đều là chị làm à?”

“Ừ, mọi người ăn thử xem có ngon không.” Diệp Hiểu Hiểu cời tạp dề ra, cười nói: “Tôi xới cơm cho mọi người.”

“Bảo bối, anh giúp em.” Tra Dịch Quang lắc mông đi vào phòng bếp.

Trình Tần cũng rất kinh ngạc, đồng thời cũng thương tiếc cho Diệp Hiểu Hiểu, “Cô gái này sao lại gặp phải kẻ lẩn lộn thủ đoạn đầy mình như Tra Dịch Quang chứ.”

Trình Tư Miên mặc kệ ai thủ đoạn với ai, vội vàng ghim một miếng thịt kho. Sau khi cắn một cái, ánh mắt cô phát sáng lên: “Ngon quá!”

Tô Hiến Ngôn cười nhàn nhạt trước biểu cảm khoa trương của cô.

Trình Tư Miên nói: “Tô Hiến Ngôn anh mau ném thử đi, cái này còn ngon hơn gấp trăm ngàn lần mấy món chú tôi nấu nữa.”

Khóe miệng Trình Tần giật giật, duỗi tay ra đập cô một phát: “Cháu dám chê chú.”

Trình Tư Miên che đầu, bực bội nói: “Cháu nói thật mà, nếu không chính chú ăn thử đi.”

“Cháu!”

Trình Tần cũng ném thử, sau đó anh ta không nói gì nữa, so với anh ta...tốt hơn một chút, ừ, một chút.

Sau khi bữa ăn bắt đầu, Trình Tần nhìn Trình Tư Miên ăn hết miếng thịt này đến miếng thịt kia, ăn không ngừng nghỉ, anh ta đùa giỡn: “Cả nồi thịt đều bị cháu ăn hết rồi! Tay đang bị thương còn gấp nhanh như vậy!”

Trình Tư Miên liếc anh ta một cái: “Tay trái cháu dùng nữa, nữa có thể cầm thịt.”

“Chỉ giỏi kiếm cớ, sao không ăn rau xanh vào?” Trình Tàn ghét bỏ nói, “Ăn cơm!”

Trình Tư Miên không để ý tới anh ta.

“Trình Tư Miên, nghe lời chú cô đi, ăn rau vào.” Tô Hiền Ngôn gấp một đĩa rau bỏ vào chén cô, “Ăn nhiều thịt không tốt cho cơ thể.”

Trình Tư Miên giả bộ đáng thương nhìn về phía Tô Hiền Ngôn. Còn anh không dao động chút nào, chỉ vào chén cô, lạnh nhạt nói: “Ăn hết.”

Trình Tư Miên giật giật khóe miệng, đấu tranh một lúc, “Ồ..”

Tra Dịch Quang vừa gấp thức ăn cho Diệp Hiểu Hiểu vừa cười nhạo Trình Tàn, “Nhìn người ta chút đi, có nhiều sức uy hiếp hơn, cậu làm chú còn không bằng Tô Hiền Ngôn đâu.”

Trình Tàn ăn một miếng: “Vậy tôi để cho Hiền Ngôn làm chú con bé đi.”

“Cháu mới không cần!” Trình Tư Miên đột nhiên lớn tiếng nói.

Những người ngồi trên bàn đều đồng loạt dừng lại động tác trên tay, Tra Dịch Quang nghi hoặc nhìn cô: “Cô kích động như vậy làm gì.”

Trình Tư Miên nghẹn lời: “Tôi, tôi, tôi yêu thích chú! Chú tốt như vậy không ai có thể thay thế được!”

Lần này đổi lại là Trình Tàn kinh ngạc: “...Cháu lên cơn gì vậy.”

Trình Tư Miên nhìn anh ta cười hì hì, duỗi tay ra nắm lấy cánh tay anh ta: “Chú chính là chú mà, máu mủ tình thâm sâu đậm, làm sao có thể nói đổi liền đổi được.”

Trình Tàn ho khan một cái: “Cháu thôi đi.” Tuy là nói như vậy nhưng miệng không khỏi cong lên một nụ cười.

Trình Tư Miên cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trộm liếc mắt nhìn Tô Hiền Ngôn, trong con người anh vẫn là vẻ bình tĩnh thường ngày,

không hề bị ảnh hưởng. Ừ, đây chính là một nửa kia tương lai của cô, làm sao có thể thành chú được.

Có Diệp Hiểu Hiểu ở nhà, mấy ngày nay sinh hoạt của Trình Tư Miên rất tốt.

Ăn ngon ngủ ngon, còn có người giúp cô tắm.

Một buổi tối ngày nào đó.

Trình Tư Miên đọc sách mỹ thuật ở trong phòng, quyển sách này là Tra Dịch Quang cho cô, bên trong quyển sách là hình nhân vật truyện tranh, hoạt hình hoặc nhân vật trò chơi, từ lần trước cô xem Tra Dịch Quang vẽ liền nổi lên sự say mê, bây giờ cũng không có việc gì nên nghiên cứu một chút.

“Hử..Cái này tên gì nhỉ?” Trình Tư Miên nhìn vào một bức vẽ, suy nghĩ hồi lâu: “Là trò chơi NPC?” Hình như không phải...” Trình Tư Miên cầm sách lên, định đến phòng Tra Dịch Quang hỏi thử, bởi vì với tính tình của cô, một vài thứ trong lúc ngẫu nhiên cô không nhớ tên sẽ rất muốn biết. Vì vậy cô gõ cửa phòng Tra Dịch Quang. Mà cửa cũng bởi vì cô gõ nhẹ một cái liền bị đẩy vào trong một chút, Trình Tư Miên ngẩn người, không khóa cửa?

Cửa mở ra một khe hở, Trình Tư Miên đang muốn mở miệng gọi tên anh ta, đột nhiên cô nghe được âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng mèo kêu, a a*, làm cho lòng người ngửa ngáy.

(*a a: Tớ không biết dùng từ nào để hình dung đúng nửa TT^TT)

Cô theo bản năng nhìn vào trong khe cửa, vì nhìn thấy hình ảnh bên trong nên cô nhất thời sững lại tại chỗ.

Da thịt trắng nõn kề cận nhau, ửng hồng kiều diễm. Người phụ nữ bị người đàn ông ôm vào trong ngực, thân thể cong thành một độ cong đẹp mắt. Cô ấy hơi ngửa đầu, biểu cảm vừa thống khổ vừa vui thích....

Trình Tư Miên ý thức được âm thanh như tiếng mèo kêu vừa rồi chính là phát ra từ trong miệng Diệp Hiểu Hiểu.

Cô nhất thời không tiêu hóa được, vào lúc này, sau lưng đột nhiên có một cái bóng bao phủ lên người cô, sau đó mắt cô bị một đôi tay che lại.

Sự ám áp bủa vây, lòng bàn tay mịn màng dán sát vào mắt cô.

Âm thanh rên rỉ yếu ớt dường như vẫn còn quanh quẩn, mà Trình Tư Miên cũng biết được người phía sau là ai...

Anh rất nhanh kéo cô đi, Trình Tư Miên vội vàng cúi đầu, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn anh.

Tô Hiến Ngôn duỗi tay ra qua vai cô, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, sau đó anh khom người để tầm mắt của mình ngang bằng với cô: “Trình Tư Miên.”

Trình Tư Miên chạm vào ánh mắt anh, cô nhanh chóng lắc mạnh đầu: “Tôi không thấy gì cả.!”

Tô Hiến Ngôn khẽ cau mày, nắm lấy cổ tay cô kéo cô đi qua hành lang dài, rời khỏi chỗ không thích hợp này.

“Khụ, thật sự tôi không thấy gì.” Trình Tư Miên tựa vào bên tường, vẻ mặt chột dạ cố trấn định lại. Hơn nữa, hình ảnh mà cô thấy chỉ nhỏ bằng lỗ kim, vả lại cô cũng không phải chưa từng xem qua...

Nhưng vấn đề ở đây là, hình ảnh xấu hổ đó cũng bị Tô Hiến Ngôn nhìn thấy! Anh nhìn thấy cô đang nhìn cảnh xuân! Thật xấu hổ vô cùng...

Mà một bên khác, Tô Hiến Ngôn nhíu mày, đột nhiên có chút hối hận khi cho phép Tra Dịch Quang để cô gái đó ở lại.

“Tô Hiến Ngôn, mới vừa rồi anh giúp bọn họ đóng kín cửa sao?” Trình Tư Miên nói xong mới phát hiện ánh mắt Tô Hiến Ngôn nhìn mình có hơi quái dị, vì vậy vội nói thêm: “Tôi sợ lát nữa chú sẽ đẩy cửa vào, chú vào phòng anh ta toàn không gõ cửa! Nếu nhìn thấy thì xấu hổ lắm.”

“Trình Tàn có thể giác ngộ điều này.”

“À...” Đúng là vậy, biết trong phòng còn có người phụ nữ khác sao lại tùy tiện xông vào.

“Cô đến phòng cậu ta làm gì?” Tô Hiền Ngôn hỏi.

“Tôi, tôi đi hỏi một vấn đề.” Trình Tư Miên bất đắc dĩ nói: “Ai mà biết lại thấy cái không nên thấy, tôi thấy Tra Dịch Quang cũng quá...cũng không đóng cửa.”

Tô Hiền Ngôn gõ đầu cô một cái: “Con nít không được nhìn lung tung.”

“Ai là con nít.” Trình Tư Miên ưỡn ngực ngẩng cao đầu: “Tôi đã sớm trưởng thành rồi.”

“Trưởng thành? Còn hai năm nữa mới đúng, còn nói không phải con nít.” Tô Hiền Ngôn buồn cười nhìn gò má mუმ mồm của cô, rất tự nhiên duỗi tay ra nhéo một cái.

Anh nhướng mày, cảm giác tốt đến không tưởng tượng nổi.

Trình Tư Miên tức giận một trận, cô không thích anh nói cô là con nít! Không biết có phải do bị chọc giận hay không, cô mang lửa giận quay đầu cắn mạnh vào tay anh.

Trình Tư Miên chỉ nhất thời kích động, Tô Hiền Ngôn cũng không phản ứng kịp. Anh vẫn còn đang duy trì tư thế véo mặt cô, mà cô há miệng thuận thể cắn lấy ngón tay anh...

Rằng không dùng bao nhiêu lực, nhưng lại cắn chặt ngón tay của anh, Tô Hiền Ngôn hơi ngẩn ra một lúc, theo bản năng cử động ngón tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đầu lưỡi mềm mại của cô, ấm áp, ẩm ướt.

Trình Tư Miên mơ màng trường mắt nhìn, sau khi phản ứng lại thì lui về sau một bước.

Ngón tay của anh trượt ra khỏi miệng cô, đầu ngón tay ươn ướt, dính đầy nước bọt của cô.

Trình Tư Miên vừa rồi nhìn Tra Dịch Quang và Diệp Hiểu Hiểu cũng không đỏ mặt, nhưng mà lúc này mặt cô ửng hồng lên, cô cảm giác một màn vừa rồi rất...gợi tình.

Trình Tư Miên không dám nhìn sắc mặt của Tô Hiến Ngôn, ngán người mấy giây rồi hỏa tốc chạy về phòng mình!

Tô Hiến Ngôn nhìn người nào đó bỏ chạy khỏi hiện trường, chậm rãi dờn ánh mắt về phía ngón tay bị cắn, con người trở nên sâu thẳm, không rõ đang nghĩ gì.

Đêm qua Trình Tư Miên không ngủ ngon, lúc tỉnh dậy trong nhà chỉ còn một mình Diệp Hiểu Hiểu.

“Tư Miên, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Trình Tư Miên nhìn cô ấy một cái, vô tình nhớ đến hình ảnh không hợp với thiếu nhi ngày hôm qua, rồi lại nhớ đến cô cắn ngón tay Tô Hiến Ngôn..

Cô ho khan vài cái thanh thanh giọng: “Bọn họ, đi làm hết rồi à?”

“Đúng vậy.” Diệp Hiểu Hiểu nói: “Trên bàn có bữa sáng, em ăn đi.”

“Cảm ơn.”

Trình Tư Miên ăn sáng, nghĩ đến mấy chuyện hỗn loạn trước kia của Tra Dịch Quang. Thật ra thì trải qua khoảng thời gian sống chung này, cô cảm thấy Diệp Hiểu Hiểu là người rất tốt, nhìn thái độ Diệp Hiểu Hiểu đối với Tra Dịch Quang, chắc chắn là thích thật lòng.

“Chị Diệp, chị yêu nhau với Tra Dịch Quang khi nào vậy?” Trình Tư Miên vừa cắn bánh mì vừa hỏi.

“À? Cái này à..” Diệp Hiểu Hiểu ngượng ngùng cười một cái: “Đại khái là hai tuần trước.”

“Hai tuần?” Trong lòng Trình Tư Miên xúc động, Tra Dịch Quang đúng là quá thủ đoạn, “Vậy ,vậy chị đồng ý đến đây, không chê phiền phức sao?”

“Không chê, mọi người đều là bạn của anh ấy thì cũng là bạn của chị thôi.” Diệp Hiểu Hiểu nói: “Hơn nữa, chị là giáo viên, chị cũng giống em, đang có kỳ nghỉ không làm gì.”

“Chị à giáo viên?”

“Ừ, chị dạy ở trường tiểu học.”

Trình Tư Miên uống một ngụm sữa bò, cẩn thận suy nghĩ rồi hỏi: “Chị Diệp, Tra Dịch Quang có đối xử tốt với chị không?”

“Anh ấy à, rất tốt.” Mặt Diệp Hiểu Hiểu đầy hạnh phúc, “Rất tốt bụng, rất dịu dàng, hơn nữa mọi chuyện đều rất chu đáo, anh ấy còn luôn làm nhiều việc khiến chị ngạc nhiên vui mừng.”

“Ồ, vậy, hai người mới quen nhau chưa lâu, mà...hiểu nhau sao?”

Diệp Hiểu Hiểu ngần ngừ: “Hử?”

“Không có gì...” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút quyết định không cần phải quan tâm đến mấy chuyện hỗn loạn này của Tra Dịch Quang, cô cười một cái: “Chị Diệp, bánh mỳ này ăn ngon quá.”

Diệp Hiểu Hiểu mơ màng: “À? Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

*Tiếng mèo kêu: Thật ra tên truyện là “Ứng hồng” nhưng tác giả tưởng tượng với hình dung tiếng mèo kêu của Miên Miên quá nên đổi tên chương luôn.

Sau này nếu các cậu nhìn thấy phía sau tên chương có dấu “*” nghĩa là tên chương đó tác giả tự đặt.

Chương 21: Học sinh mới

Chương 21: Học sinh mới

Edit: Mộc Tử Đằng

Tô Hiến Ngôn là người rất giữ lời, cô nói muốn phần thưởng là anh có thể mỗi ngày đều về nhà, quả thật anh đã giữ lời, mỗi tối đều quay về.

Mà chuyện đêm đó liên quan đến Tra Dịch Quang và Diệp Hiểu Hiểu, còn cả việc cô cắn ngón tay anh khiến nó dính nước bọt, hai người ngàm hiểu nhau không nhắc lại nữa.

Hơn một tháng sau, vết thương trên tay Trình Tư Miên cũng đã lành lặn, song trường học cũng bắt đầu khai giảng, khoảng thời gian này giờ giấc của Tô Hiến Ngôn cũng không cố định, có khi cả một tuần lễ cô cũng không gặp anh được một lần.

Sáng ngày hôm sau.

Trong lớp bắt đầu giờ tự đọc buổi sáng như thường lệ, Trình Tư Miên ghét nhất giờ tự đọc này, tâm tư không cách nào tập trung được, cái này không cần nói đến, việc quan trọng là vô cùng lãng phí thời gian. Giờ tự đọc đến gần cuối, chủ nhiệm lớp đột nhiên đi vào, sau lưng còn có một học sinh nam mặc đồng phục của trường bước vào theo.

Cậu học sinh nam vừa vào, trong lớp chợt yên tĩnh vô cùng.

Trình Tư Miên nhìn theo tầm mắt của mọi người, con người nhất thời sáng lên, ôi, là trai đẹp.

Một chàng trai nhìn rất sạch sẽ và an tĩnh, da thịt trắng nõn, ngũ quan tuần tú, lông mi vừa dài vừa dày, cậu ấy vâng lời chủ nhiệm

lớp, nhìn xuống bên dưới rồi cất tiếng chào hỏi với bọn họ. Giọng nói rất êm tai, nữ sinh trong lớp bắt đầu không nhin được kêu lên.

Trình Tư Miên cười một tiếng, con trai trong lớp thật sự là..ừ, không quá đẹp, hôm nay từ trên trời rơi xuống một chàng trai khôi ngô tuấn tú như vậy, tất nhiên trong lòng các bạn gái sẽ bắn loạn lên rồi.

“Chờ một chút, cậu ta nói cậu ta tên gì ý nhỉ?” Trình Tư Miên quay đầu hỏi Phó Tử Văn.

Phó Tử Văn hỏi đồ mặt: “Tên là Tô Gia Nam.”

“Họ Tô?” Trình Tư Miên bất ngờ nhú mi, từ khi quen biết Tô Hiền Ngôn, cô đặc biệt rất có cảm tình với những người họ Tô.

“Tư Miên, Tư Miên...Cậu ấy đang đi về phía chúng ta kìa.” Bàn tay Phó Tử Văn nắm chặt cánh tay Trình Tư Miên, giọng nói phát ra còn mang theo sự vui mừng, “Cô chủ nhiệm để cậu ấy ngồi phía trước chúng ta này!”

“Xin chào các cậu.” Nam sinh đó không lập tức ngồi xuống, đầu tiên là chào hỏi với bạn cùng bàn của cậu ấy, sau đó quay xuống chào hỏi bạn học ngồi phía sau, dè dặt lễ phép, nhìn vào liền nhận ra con người này được nuôi dưỡng trong một gia đình có tố chất cực kỳ cao.

Phó Tử Văn vội vàng cất tiếng chào, Trình Tư Miên chống cằm, cũng đáp lại: “Ừ, xin chào.”

Cậu ấy gạt đầu một cái rồi ngồi xuống chỗ của mình.

Giờ học bắt đầu, toàn bộ lớp học đều tràn ngập hơi thở màu hồng phấn, các bạn nữ không nhin được lén lút quan sát bạn học nam có làn da trắng như sứ này, các bạn nam lại cảm giác tự nhiên lãnh địa bị người khác xâm chiếm, vô cùng khó chịu, không phải chỉ có dáng dấp đẹp trai thôi sao! Có gì hay chứ!

Buổi sáng hôm nay có tiết thể dục.

Cả lớp chia nhau ra, hai người bắt cặp với nhau luyện tập đánh cầu lông, lớp học lúc trước vốn số chẵn, mọi cặp đều có thành viên cố

định, nhưng bây giờ có thêm học sinh mới, nên tất nhiên bị dư ra một chỗ.

“Mấy bạn nam bên kia có chỗ trống nào cho bạn học Tô gia nhập không?” Thầy thể dục hỏi.

Các bạn nam hoàn toàn yên tĩnh, có mấy người còn lộ ra vẻ mặt vô cùng không muốn, “Thầy, cầu lông là môn dành cho hai người đánh, ba người thì đánh thế nào ạ.”

“Vậy thì thay phiên nhau đánh.” Thầy thể dục nhìn Tô Gia Nam, “Bạn học Tô, em tự chọn một nhóm rồi gia nhập đi.”

Tô Gia Nam nhìn về phía mấy người kia một lượt, cậu nhìn ra được mọi người không hoan nghênh mình lắm, “Thầy ơi không cần đâu ạ.”

“Như vậy sao được, môn thể dục không nên khó khăn.” Thầy thể dục vừa dứt lời đột nhiên có một người giơ tay thật cao, “Thầy, có thể để bạn ấy gia nhập vào nhóm của em!”

Trình Tư Miên ngẩn người, kinh ngạc nhìn Phó Tử Văn phía đối diện, tham gia nhóm của cô? Tại sao không cùng nhau thương lượng hả

Thầy thể dục đang suy tư chợt có người xung phong nhận việc này nên dĩ nhiên sẽ vui vẻ đồng ý, “Tốt lắm, bạn học Tô, em tham gia nhóm của Phó Tử Văn và Trình Tư Miên đi.”

Trình Tư Miên: “...”

Các bạn học nữ trong lớp: Còn có thể như vậy! Sớm biết đã giơ tay!

“Này, Văn Tử, sao tớ lại không phát hiện ra cậu mê trai như vậy hả.” Trình Tư Miên đầy vẻ khó tin nói.

“Hừ.” Phó Tử Văn cười đùa nói: “Chúng ta đang giúp đỡ bạn học mới đến mà.”

“Thôi đi, còn không phải nhìn trúng dáng vẻ đẹp trai của người ta à.”

Phó Tử Văn vội khẩn trương làm động tác nói khẽ: “Cậu ấy tới rồi!”

Tô Gia Nam cầm vợt cầu lông đi tới trước mặt các cô, khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ hiện lên nụ cười xấu hổ: “Cảm ơn các cậu.”

“Không có gì không có gì, cậu là bạn học mới, nên mà.” Phó Tử Văn nhanh chóng trả lời.

Trình Tư Miên liếc mắt: “Được rồi, mau bắt đầu đánh thôi, ai đánh trước?”

“Các cậu đánh đi, tớ đứng xem trước.” Tô Gia Nam nói.

Phó Tử Văn đẩy Trình Tư Miên một cái: “Sao có thể không biết xấu hổ như vậy được.”

“Xấu hổ cái gì.” Trình Tư Miên liếc xéo cô ấy, “VẬY cậu mau qua kia đứng đi, đánh cầu thôi mà còn Khổng Dung nhường lê* nữa.”

(Khổng Dung nhường lê là một điển tích của Trung Quốc, ý bạn Miên ở đây nói bạn Văn có mỗi chuyện đánh cầu lông thôi mà cũng nhường qua nhường lại.)

Phó Tử Văn: “...”

Tô Gia Nam chợt bật cười, gương mặt trắng nõn có chút nhợt nhạt của người vừa khỏi bệnh vô cùng hấp dẫn ánh mắt của người nhìn. Trình Tư Miên nhìn qua, trong lòng thấy hơi kỳ lạ, dường như có cảm giác rất quen thuộc.

Trình Tư Miên đánh cầu với Phó Tử Văn vài lượt, kết quả là do cô ấy cứ đặt tâm tư lên người cậu bạn ở phía đối diện nên cứ làm rơi cầu!

Đến lượt Tô Gia Nam ra sân, Trình Tư Miên ngồi trên ghế đá nhìn. Kỹ thuật của Tô Gia Nam đúng là để cô được mở rộng tầm mắt, không hề chạm đến được quả cầu, người này chưa từng chơi cầu lông ư???

Sau vài lần không đánh được cầu, Tô Gia Nam có chút ngượng ngùng nói với Phó Tử Văn: “Xin lỗi...”

Phó Tử Văn khua khua vọt cầu lông: “Không, không sao đâu.”

Mọi người trong lớp đều len lén quan sát Tô Gia Nam ở bên này, các bạn học nữ nhìn đương nhiên là vì giá trị nhan sắc, còn các bạn nam, đơn thuần là tìm được chuyện vui rồi.

“Trời ạ, học sinh mới có kỹ thuật đánh cầu lông quá cảm động lòng người, ngay cả đánh với bạn học nữ cũng không đánh lại.” Nam sinh nào đó không nhịn được cười nhạo.

“Ày, sở trường chính là một tên tiểu bạch kiểm.”

“Ha ha ha, tôi cảm thấy tôi mà đánh với cậu ra chắc đi nhật cầu tới chết mới thôi.”

...

Mấy nam sinh trong lớp không chút kiêng kỵ cười nhạo, các nữ sinh tức giận trừng mắt nhìn đám người này, nhưng không ai dám nói gì, dù sao bọn họ cũng nói sự thật.

“Các cậu đừng nói nữa.” Phó Tử Văn nhỏ giọng lầm bầm.

“Tử Văn, cậu dứt khoát qua đây đánh với tớ đi, đánh với cậu ta mệt lắm.”

Phó Tử Văn nhìn Tô Gia Nam đầy lúng túng.

Tô Gia Nam nhìn quả cầu, môi nở một nụ cười miễn cưỡng: “Bạn học Tử Văn, tớ thật sự không biết đánh, hay là cậu đi đánh với bạn khác đi...”

“Cậu nhìn đi, cậu ta cũng nói rồi còn gì.” Nam sinh đó cười càng lớn hơn, đột nhiên nam sinh cười như tắm gió xuân kia kêu lên một tiếng, nhanh chóng ngồi xổm xuống che mắt cá chân lại.

Mọi người đều không hiểu vì sao, nhìn về phía cậu ta.

Lúc đó vừa vặn Tô Gia Nam đang cúi đầu nên cậu nhìn thấy có một quả cầu lông bay tới đập vào mắt cá chân của nam sinh đó, cậu kinh

ngạc quay đầu nhìn về phía người ném quả cầu đó.

Trình Tư Miên ngồi trên ghế đá, uể oải ngáp một cái, sau đó nhíu mày nhìn về phía nam sinh kia: “Các cậu rất rảnh rồi sao, hửm?”

Mấy nam sinh khác đều ngẩn người, liếc nhìn nhau, không dám lên tiếng.

“Mẹ nó, Trình Tư Miên, cậu làm gì vậy hả!” Nam sinh bị đau che mắt cá chân, nhất thời không đứng dậy nổi, người bị đập là cậu ta, vậy mà một câu để phản bác lại cũng không nói được, quá mất mặt.

Trình Tư Miên cong môi, từ từ đi tới gần cậu ta, “Cậu nói tôi làm gì à, bạn học này, cậu đang quấy rầy thành viên của nhóm tôi tập luyện đó, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu chút thôi.”

“Sao cậu dám đánh người lung tung hả!” Nam sinh đó ngồi xổm dưới đất, ngước đầu lên nhìn cô.

Trình Tư Miên từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt lạnh lùng: “Cậu có thể cười nhạo người khác, sao tôi lại không thể đánh cậu?”

Nam sinh đó nghẹn lời: “Tôi, liên quan gì đến cậu.”

“Vậy cậu ấy đánh cầu lông không tốt thì liên quan gì tới cậu.” Trình Tư Miên nói xong liền quét mắt nhìn đám nam sinh một vòng, giọng vô cùng lạnh lẽo: “Cút về luyện cầu đi, đừng có đứng đây xem náo nhiệt.”

Nam sinh bị đánh đứng lên còn muốn nói gì nữa nhưng có người sau lưng kéo cậu ta lại, thì thầm bên tai: “Đừng nói nữa, cậu ấy không phải người dễ chọc vào đâu.”

Nam sinh đó ngẩn người.

Biểu hiện khoảng thời gian này của Trình Tư Miên quá xuất sắc, khiến bọn họ thiếu chút nữa đã quên nữ sinh nhìn vào trông thanh thuần đáng yêu này trước đây là một học sinh cá biệt.

Nam sinh kia nhìn cô một cái, tức giận nhưng không dám nói gì, đành khập khiễng rời đi.

Sau khi đám người đó rời khỏi, Trình Tư Miên mới nhìn Tô Gia Nam nói: “Này, cậu đánh cầu lông đỡ như vậy, lần đầu tiên đúng không?”

Ánh mắt Tô Gia Nam nhìn Trình Tư Miên có chút kinh ngạc lại có chút sùng bái.

Cậu ấy sống trong thế giới yên tĩnh, bình yên của mình quá lâu, chưa từng thấy qua một cô gái nào ngang ngược như vậy, “Tôi, tôi là lần đầu.”

Trình Tư Miên không biết nói gì: “Vậy sao cậu không nói sớm?” “Tôi sợ nói rồi các cậu sẽ không cho tôi tham gia.” Tô Gia Nam cười cười nhưng không để nhìn lắm, “Bạn học Trình, vừa rồi cảm ơn cậu.”

“Không cần.” Trình Tư Miên khoát khoát tay, “Như vậy đi, cậu để cho Văn Tử dạy cậu các bước đánh cầu cơ bản.”

Phó Tử Văn nhanh chóng gật đầu: “Được, không thành vấn đề.”

Ngay lúc này, thầy thể dục chạy nhanh tới: “Bạn học Tô, bạn học Tô Gia Nam.”

“Vâng thưa thầy.”

Thầy thể dục thở hắt hắt: “Em, em có ổn không?”

Tô Gia Nam gật đầu một cái: “Em rất tốt.”

“Vậy thì tốt vậy thì tốt.” Dường như trong lòng thầy vẫn còn sợ hãi, vượt vượt ngực: “Bạn học Tô, sau này tiết thể dục em không cần lên lớp, tuyệt đối không được vận động mạnh.”

Tô Gia Nam khẽ cau mày: “Thầy, em không có chuyện gì.”

“Không được, người nhà em đã nói, không thể để em vận động mạnh được.” Thầy thể dục nói rồi nhìn Trình Tư Miên và Phó Tử Văn nói tiếp: “Các em nghe chưa, đừng để em ấy vận động.”

Nói xong, thầy ấy thở phào nhẹ nhõm rời đi.

Trình Tư Miên nhìn Tô Gia Nam: “Cậu sao vậy?”

Nét mặt Phó Tử Văn đầy khấn trương: “Thân thể cậu có vấn đề gì sao bạn học Tô?”

Tô Gia Nam hơi ngập ngừng, nhàn nhạt nói: “Tôi không sao, chỉ mắc một căn bệnh, bác sĩ nói tôi không thể vận động mạnh.”

“Vậy mà vừa rồi cậu còn đánh cầu lông.” Trình Tư Miên đoạt lấy cây vợt trong tay cậu: “Cậu qua bên kia ngồi đi. Văn Tử, chúng ta cùng nhau đánh.”

“Bạn học Trình!” Tô Gia Nam đột nhiên kéo cánh tay của Trình Tư Miên, Trình Tư Miên nghi hoặc nhìn cậu ấy: “Sao vậy?”

Tô Gia Nam xấu hổ cười một tiếng, khuôn mặt thiếu niên dưới ánh nắng mặt trời tựa như trong suốt, Trình Tư Miên nghe cậu ấy hỏi nhỏ: “Chúng ta là bạn bè sao?”

Trình Tư Miên nhìn Phó Tử Văn mặt đầy dấu chấm hỏi.

Phó Tử Văn bật cười: “Tất nhiên là bạn bè rồi, sau này còn học chung với nhau dài dài mà.”

Sau khi nghe xong đôi mắt Tô Gia Nam cũng sáng lên: “Có thật không, tớ có rất ít bạn, các cậu đồng ý làm bạn với tớ thì tốt quá.”

Phó Tử Văn mở to mắt nhìn, người đẹp trai tìm bạn không phải rất dễ dàng sao, trong lớp có cả một đồng nữ sinh ấy...

Còn Trình Tư Miên thì có hơi không giải thích được, cậu bạn này, sao lại có chút ngốc ngốc thế này.

Chương 22: Dạ tiệc

Chương 22: Dạ tiệc

Edit: Mộc Tử Đằng

Thứ sáu sau khi tan học về nhà, Trình Tư Miên nhìn thấy một chiếc xe hơi quen thuộc mà cô muốn thấy nhất đang đậu trước cửa.

Tô Hiền Ngôn đã về!

Trong lòng Trình Tư Miên vui mừng, nhanh chân chạy vào nhà, lúc cởi giày ở chỗ huyền quang cô thấy có một đôi giày cao gót của nữ. Chắc là của Diệp Hiểu Hiểu, từ khi khai giảng cô ấy đã dọn đi, Trình Tư Miên thật sự nhớ đồ ăn do cô ấy làm.

“Chị Diệp.” Trình Tư Miên thấy phía sofa có bóng lưng của một cô gái nên cô mới gọi một tiếng, nhưng ánh mắt của cô luôn nhìn về phía Tô Hiền Ngôn.

Hôm nay hình như anh không đến công ty, ăn mặt rất thoải mái, nhìn qua giống như phong cách của đàn anh trong trường đại học, tươi đẹp như ánh mặt trời.

“Chị Diệp ở đâu ra.” Tra Dịch Quang cười nói: “Tiểu Miên Miên, có phải cô nhớ Hiểu Hiểu nhà tôi quá rồi không.”

Trình Tư Miên sửng sốt một chút, lúc này mới nhìn kỹ người phụ nữ kia, cô ta đã quay đầu lại, nở một nụ cười yêu kiều nói: “Tư Miên, đã lâu không gặp.”

Thái Tâm Duyên.

Trình Tư Miên: “Xin lỗi, tôi nhận nhầm người.”

Lúc trước tóc của Thái Tâm Duyên khá ngắn, bây giờ đã dài đến vai, nhìn từ phía sau rất giống với kiểu tóc của Diệp Hiểu Hiểu, cô chỉ nhìn sơ qua nên sẽ không phát hiện được điểm khác biệt.

“Không sao đâu. Tư Miên ơi, em về rất đúng lúc, vậy cũng không cần nhờ bọn họ nhắc lại với em. Ngày mai là sinh nhật của chị, nên chị mời em tới chơi.”

Trình Tư Miên hơi khựng lại, kinh ngạc nói: “Mời tôi?”

“Đúng vậy.” Thái Tâm Duyên nói tiếp: “Mấy người chú em đều đi, em dĩ nhiên cũng không thể thiếu được.”

Trình Tư Miên nhìn về phía Tô Hiểu Ngôn, nói như vậy thì anh cũng sẽ đi... Đã rất lâu rồi cô chưa nói chuyện với anh, nếu như ngày mai cùng đi chung, có phải như vậy mới có cơ hội ở chung với anh không.

Trò chuyện trong phòng khách một lúc lâu, Tô Hiểu Ngôn lúc đầu không có ý định tham gia, nhưng đột nhiên lại nhận được điện thoại, đối phương hình như là người nhà của anh.

Thái Tâm Duyên hỏi: “Là ông nội gọi à?”

Tô Hiểu Ngôn gật đầu: “Ừ.”

“Vậy sao rồi?”

“Không sao hết.” Tô Hiểu Ngôn trả lời nhưng không tiếp tục ngồi xuống: “Tôi về đó một chuyến đây.”

“A? Hôm nay cậu cũng không ở lại đây à?” Tra Dịch Quang hỏi.

“Ừ.”

“Hiển Ngôn, vậy tôi đi với anh.” Thái Tâm Duyên cầm túi xách lên, nói với những người còn lại: “Mọi người nhớ ngày mai nhất định phải đến đúng giờ đó.”

“Đã biết Thái đại tiểu thư à.” Tra Dịch Quang khoát khoát tay với cô ta: “Cô chuẩn bị tốt mọi thứ để nghênh đón bọn tôi là được.”

Trình Tư Miên ngồi cạnh Trình Tần, tầm mắt luôn dõi theo Tô Hiền Ngôn không rời. Cuối cùng dường như anh cảm nhận được, đột nhiên quay lại nhìn cô, tầm mắt hai người chạm nhau, Trình Tư Miên vẫn nhìn thẳng vào anh, không hề có ý dời đi.

Tô Hiền Ngôn cười nhạt, đi tới gõ đầu cô: “Gần đây không hỏi thăm, học có tốt không?”

Trình Tư Miên mấp máy môi: “Anh bận rộn như vậy vẫn còn nhớ đến tôi à.”

Tô Hiền Ngôn nhướn mày: “Lời này nghe vào sao như đang trách tôi vậy.”

Trình Tư Miên hừ một tiếng: “Mới không có đâu.”

Đáy mắt Tô Hiền Ngôn thoáng xẹt qua chút bất đắc dĩ: “Thật sự không có?”

Trình Tư Miên cúi đầu nhìn mặt đất, không hiểu sao cảm thấy hơi tủi thân, được rồi, cô có điểm trách anh thật, nhưng không biết phải nói thế nào.

“Chờ qua hết khoảng thời gian bận rộn này, tôi sẽ gọi cho cô chủ nhiệm hỏi thăm tình hình học tập của cô ở trường.” Tô Hiền Ngôn khẽ cười: “Đừng để tôi nghe được chuyện xấu gì ở trường của cô.”

Trình Tư Miên sửng sốt, chọi cầu vào mắt cá chân người khác có tính không... Cũng không tính đâu, cô chỉ lấy việc giúp người làm niềm vui thôi mà, trừ hại cho dân.

“Tôi không làm chuyện gì xấu.”

“Ừ, không có thì tốt.” Tô Hiền Ngôn nói xong thì đến cạnh sofa cầm áo khoác lên, “Vậy tôi đi trước.”

Anh đi ra ngoài cửa, Thái Tâm Duyên nhìn Trình Tư Miên một cái rồi cũng rời đi theo.

Ở gara.

“Cô lái xe tới à?” Tô Hiền Ngôn hỏi Thái Tâm Duyên.

“Ừ.”

Tô Hiền Ngôn gật đầu đã biết: “Lái xe cẩn thận.”

Thái Tâm Duyên cười một cái: “Được.”

Tô Hiền Ngôn lái xe rời đi, nhưng THÁI Tâm Duyên không lập tức rời khỏi đó, cô ta đứng đó một lúc lâu. Cô ta nhớ mình đã quen biết anh nhiều năm, nhưng từ trước tới nay cũng không vượt qua được giới hạn bạn bè.

Mặc dù giữa hai nhà có một ước hẹn vô hình, nhưng cô ta biết, cho tới giờ Tô Hiền Ngôn cũng không quan tâm đến loại hình thức ước hẹn này, chỉ cần anh không thích, không ai có thể ép buộc anh.

Cô ta cũng luôn nghĩ rằng anh đối xử với ai cũng nhàn nhạt như vậy, không có quá nhiều tình cảm cũng không có quá nhiều tâm tư, cho nên cô ta nghĩ thầm, như vậy cũng không tệ, bọn họ vẫn có khả năng ở tương lai.

Nhưng thời gian gần đây cô ta cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì anh không phải không có tâm tình gì, ít nhất đối xử với cô bé kia hoàn toàn khác với cô ta.

Hoàn cảnh khi Tô Hiền Ngôn ở chung với Trình Tư Miên rất thả lỏng, thậm chí nụ cười nhìn vào chân thật hơn rất nhiều, ánh mắt anh nhìn cô bé đó không biết vô tình hay cố ý có sự cưng chiều.

Cô ta thừa nhận mình có hơi hâm mộ Trình Tư Miên, hâm mộ cô bé khiến anh có thể dừng chân nhìn lại.

Nhưng nghĩ lại suy nghĩ này, có thể sao, Tô Hiền Ngôn sẽ có loại tình cảm đó với Trình Tư Miên sao, quá hoang đường, một người lý trí như Tô Hiền Ngôn làm sao lại động tâm với một cô bé chứ.

Thứ bảy, Tra Dịch Quang bị Trình Tư Miên lôi dậy từ trên giường. Mắt anh ta buồn ngủ díp cả lại, buồn bực nói: “Tiểu Miên Miên, cô có để cho người khác ngủ yên không hả.”

“Tra thiếu gia, hơn 11 giờ rồi còn ngủ gì?”

“Tối hôm qua tôi ngủ trể, ngoan nào, đi ra ngoài chơi đi, đừng quấy rầy chú Tra của cô.”

“Chú cái đầu anh! Nhanh thức dậy cho tôi!” Trình Tư Miên kéo chăn của anh ta ra: “Mau dậy dẫn tôi đi mua quần áo, nhanh nhanh nhanh!!!”

Tra Dịch Quang bị cô dây dưa không còn buồn ngủ nữa, không thể làm gì hơn là ngồi dậy: “Mua quần áo gì?”

“Buổi tối phải đi sinh nhật của Thái Tâm Duyên, tôi dĩ nhiên muốn mua lễ phục đẹp rồi!”

“A?”

“Đừng có a nữa.” Trình Tư Miên kéo tay anh ta: “Bây giờ người có thể cứu tôi chỉ có anh!”

...

Sinh nhật Thái Tâm Duyên được tổ chức bên trong một căn biệt thự rộng lớn, lúc Trình Tư Miên tới đã có rất nhiều người bên trong.

Trước kia cô tham gia không ít mấy loại dạ tiệc này, nhưng vẫn không khỏi thừa nhận, nơi này của Thái Tâm Duyên rất sang trọng và tinh xảo. Từ cửa kéo dài vào trong, mỗi một chi tiết đều rất tỉ mỉ.

Mục đích chủ yếu của Trình Tư Miên tối nay là ở cạnh Tô Hiền Ngôn, cho nên khi cô cùng với Tra Dịch Quang và Trình Tàn đi vào, chuyện đầu tiên cô làm là tìm kiếm bóng dáng Tô Hiền Ngôn.

“Chú, Tô Hiền Ngôn sao không đi cùng với chúng ta, anh ấy vẫn chưa đến nữa.”

Trình Tàn: “Yên tâm, cậu ấy hẳn đã đến rồi.”

“Vậy sao cháu không thấy anh ấy đâu....”

Tra Dịch Quang kéo cánh tay cô: “Đừng tìm Hiến Ngôn làm gì, cô thích ăn bánh ngọt nhất mà, mau đi ăn đi. À đúng rồi, mặc trang phục và trang điểm xinh đẹp như vậy nên đừng làm mờ đi, hôm nay đúng là vẻ đẹp hiếm thấy, phải duy trì.”

Trình Tư Miên chìa cùi chỏ vào bụng anh ta: “Bình thường tôi cũng rất xinh đẹp.”

Đầu Tra Dịch Quang đầy hắc tuyến: “Được được được, không lúc nào cô không đẹp cả, mau mau mau, tôi dẫn cô đi ăn bánh ngọt.”

Trình Tư Miên: “...”

Trình Tư Miên bị Tra Dịch Quang kéo đi tìm đồ ăn ngon, còn Trình Tần đi nửa đường thì gặp người quen, vì vậy đành đứng lại đó trò chuyện với người ta.

Trình Tư Miên đang cầm một miếng bánh ngọt, Tra Dịch Quang đứng bên cạnh đột nhiên ôi lên một tiếng, cô liếc mắt nhìn anh ta một cái: “Sao vậy?”

“Người đẹp.”

Trình Tư Miên nhìn theo tầm mắt của anh ta: “Này? Đó lài ai nhở? Minh tình đó tên gì ấy?”

Tra Dịch Quang cười một tiếng: “Lý Manh Manh, tiểu hoa đán đang nổi gần đây.”

Trình Tư Miên ồ một tiếng, Thái Tâm Duyên xã giao thật rộng, tối nay mời tới không ít người nổi tiếng trong giới giải trí.

“Tiểu Miên Miên, cô tự ăn đi, tôi đi một chút sẽ quay lại.” Mặt Tra Dịch Quang lại hiện lên vẻ hoa hoa công tử. Trình Tư Miên liếc mắt: “Tra Dịch Quang, anh đã có chị Diệp rồi!”

“Hừ, đừng nói chuyện này, tôi đi trước đây.”

Trình Tư Miên thưởng cho anh ta một đập, đồ đàn ông cặn bã!

Chỉ còn lại một mình Trình Tư Miên và đám đồ ăn ngon bên cạnh, cô cũng không còn tâm trạng ăn uống nữa, nhìn khắp bốn phía tìm kiếm bóng người Tô Hiền Ngôn.

Ngay lúc này, có một người vỗ vai cô: “Ha, xin chào, nhìn cô có hơi quen, xin hỏi cô là?”

Trình Tư Miên nghi ngờ quay đầu nhìn người mới tới, chờ khi thấy rõ người này, Trình Tư Miên nở một nụ cười đầy ý vị sâu xa.

Phạm Thế Tông cảm thấy cô bé trước mắt này có chút quen mắt, nhưng cụ thể không nhớ nổi là ai. Mới vừa rồi anh ta thấy cô đứng một mình liền có ý nghĩ muốn tiếp cận.

Dáng người cô gái này hết sức xinh đẹp và đáng yêu, đôi mắt to, lông mi vừa dài vừa cong, làn da của cô trắng mịn như đồ sứ, hoàn toàn khác một trời một vực với những người phụ nữ trang điểm tinh xảo kia. Cô có một nét đẹp vô cùng tự nhiên, nhưng vẻ đẹp này càng nhìn càng thấy quyến rũ, không phải cố ý ra vẻ mà là trời sinh đã như vậy.

Gương mặt đáng yêu như vậy, hơn nữa bộ trang phục dài đến gối được mặc trên người cô như được may riêng cho cô vậy.

Nhưng mà sao lại cảm thấy quen thuộc đến thế này, hình như đã gặp ở đâu đó...

Trình Tư Miên thấy dáng vẻ này của anh ta cũng biết là anh ta đã quên mình, đúng là ngày đó ở quán bar cô ăn mặc khá tùy tiện, nhìn qua trông ngây thơ nhiều hơn, hôm nay Tra Dịch Quang lại chọn cho cô một bộ lễ phục trông trưởng thành hơn, lại trang điểm qua còn mang giày cao gót, nhìn vào đúng là một sự thay đổi diện mạo lớn, hơn nữa đã mấy tháng không gặp, Phạm Thế Tông suốt ngày tụ tập với đám phụ nữ làm sao nhớ cô cho được.

“À, xin hỏi anh có chuyện gì không?”

Phạm Thế Tông quen đường dựa vào chỗ cạnh cô: “Tôi không có chuyện gì cả, chẳng qua là...không hiểu sao lại bị em hấp dẫn...Tôi cảm thấy chúng ta rất có duyên.”

Sau khi Trình Tư Miên nghe anh ta nói xong thì nghiêm túc gật đầu một cái: “Có thật không, tôi cũng cảm thấy chúng ta rất có duyên đó.”

“A?” Phạm Thế Tông không ngờ tiểu mỹ nhân có ý với anh ta nhanh như vậy, giữa hai hàng chân mày anh ta cũng toát lên sự vui vẻ: “Cũng không phải à, lần đầu gặp nhau đã cảm giác có duyên rồi.”

Vừa nói, Phạm Thế Tông làm như vô tình khoác tay lên vai cô.

Hôm nay Trình Tư Miên mặc bộ lễ phục để lộ vai, cho nên khi anh ta khoác tay lên liền tiếp xúc ngay với da thịt của cô. Nội tâm Trình Tư Miên buồn nôn một trận, vừa định cho Phạm Thế Tông cảm nhận cảm giác xương ngón tay bị bẻ ngược thì đột nhiên nghe được người nào đó cất giọng đầy độ ấm nhưng lại trầm thấp: “Trình Tư Miên.”

Cô ngây ngẩn cả người, Phạm Thế Tông cũng cứng người tại chỗ.

Hai người bọn họ cùng nhìn về phía người vừa nói.

Anh cứ đứng như vậy ở đó, hình ảnh đó giống như đang chụp ảnh bìa cho tạp chí, tây trang màu đen mặc trên người anh, vừa đẹp trai vừa trầm ổn.

Lúc này anh hơi nhúu mày, sắc mặt có hơi lạnh lẽo.

Chương 23: Hồ bơi

Chương 23: Hồ bơi

Edit: Mộc Tử Đăng

“Tô Hiền Ngôn.” Tâm tình Trình Tư Miên ngay tức khắc tốt lên, cô cũng không còn tâm tư nào để ý đến Phạm Thế Tông bên cạnh, bước trên đôi giày cao gót đi về phía anh.

Trình Tư Miên cũng không quen đi giày cao gót, lúc chạy về phía anh thiếu chút nữa đã trượt chân, may mà Tô Hiền Ngôn nhanh tay đỡ mắt tiến lên đỡ cô: “Đi từ từ thôi.”

Trình Tư Miên lè lưỡi, mặt đầy hưng phấn kéo tay áo anh: “Tôi còn đang nghĩ anh tới đây chưa đấy, cả buổi không thấy anh đâu.”

Tô Hiền Ngôn cười cười, quay đầu nhìn về phía Phạm Thế Tông đang đứng người đứng đằng sau: “Phạm đại thiếu gia.”

Phạm Thế Tông run rẩy cả người, chút nữa đã làm đổ ly nước bên cạnh: “Ô, Tô Hiền Ngôn.”

“Xem ra Phạm thiếu gia tới đây lâu rồi.” Tô Hiền Ngôn rõ đang cười nhưng Phạm Thế Tông lại cảm giác được lúc anh nói những lời này, ánh mắt tràn ngập lạnh lẽo.

Anh ta từ từ nhìn cô gái bên cạnh anh..Rất cuộc anh ta cũng biết cảm giác quen thuộc này từ đâu mà tới! Quán bar! Cô ta chính là cô nhóc suýt nữa đã bẻ gãy nhón tay anh ta!

Phạm Thế Tông lui về sau một bước, cảm giác lạnh lẽo sau lưng dâng lên, lần trước chọc cô gái này, anh ta đã ở cục cảnh sát ngay người một tháng trời! Vốn anh ta gây sự ở quán bar là việc bình thường như cơm bữa, nhưng ai biết được Tô Hiền Ngôn đã động

tay động chân gì ở phía sau, nhốt anh ta vào đó, ngay cả ông nội cũng không dám nhờ người giúp đỡ!

Trình Tư Miên thấy vẻ mặt Phạm Thế Tông như đang gặp quỷ, cô còn ra vẻ ngây thơ vẫy tay với anh ta: “Này, sao anh không nói chuyện, không phải vừa rồi anh nói chúng ta rất có duyên sao.”

Phạm Thế Tông lắc đầu liên tục: “Không, không, vừa rồi tôi chỉ muốn nói xin lỗi với cô thôi! Lần trước, lần trước thật sự xin lỗi.”

Trình Tư Miên nhướn mày, chỉ thấy Phạm Thế Tông nhìn Tô Hiền Ngôn: “Tôi, tôi thật sự chỉ đến nói xin lỗi với cô ấy, Khụ..Xin lỗi cũng nói rồi, vậy tôi đi trước đây, tạm biệt!”

Phạm Thế Tông lão đảo chạy biến mất dạng. Trình Tư Miên ngược mắt nhìn Tô Hiền Ngôn: “Sao tôi cảm thấy anh ta rất sợ anh, lần trước ở quán bar cũng vậy...Anh đã làm gì anh ta vậy?”

“Không quen.” Tô Hiền Ngôn nhàn nhạt nói: “Rất nhiều năm trước chỉ biết mặt thôi.”

“Tôi không tin.” Trình Tư Miên nhìn anh đầy ý vị sâu xa: “Đoán chừng anh đã làm gì đó hù dọa anh ta sợ mất mặt rồi.”

Tô Hiền Ngôn bật cười, không nói thêm gì nữa. Trong lòng thầm nghĩ, Phạm Thế Tông, đúng là dạy mãi không sửa, chắc phải trực tiếp ra tay, xem ra chỉ dạy dỗ như vậy còn chưa đủ...

Hai người đứng đối diện nhau, hôm nay Trình Tư Miên uốn tóc gọn sóng xõa sau lưng hơi phồng lên. Tô Hiền Ngôn đột nhiên đưa tay ra quần lấy một lọn tóc của cô, cảm thấy chơi rất vui, lại quần thêm cái nữa.

Trình Tư Miên lập tức lui ra một bước: “Không được phá hỏng kiểu tóc của tôi!”

Trong con người Tô Hiền Ngôn lóe lên ý cười: “Mặc lễ phục này nhìn ngoan ngoan hơn.”

“Ý anh là tôi thù mị ra đúng chứ.” Trình Tư Miên đắc ý nói: “Đây là tôi bắt Tra Dịch Quang dẫn đi mua đó, còn tàn nhẫn để anh ta chi

một khoản lớn.”

“Ừ, rất đẹp.”

Trình Tư Miên ngắc ngẩn một chút, Tra Dịch Quang nhìn cũng nói đẹp, ngay cả ông chú chưa bao giờ khen cô cũng khen cô mấy câu ở nhà, nhưng mà nhiều người khen ngợi cũng không sánh bằng một câu nói của anh.

Tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu, Thái Tâm Duyên đứng ở trung tâm, thổi tắt nến, cầu nguyện, sau đó mọi người cùng chúc mừng...

Ở đây đều là người trẻ tuổi, sau khi chúc xong liền bắt đầu ăn chơi, trong biệt thự có hồ bơi rất lớn, mọi người đứng bên cạnh vừa uống rượu vừa vui chơi, nhìn qua vô cùng sang chảnh và náo nhiệt.

Tô Hiến Ngôn là người trời sinh đã không phải làm nhân vật phụ, cho dù hôm nay là sinh nhật của Thái Tâm Duyên nhưng bên cạnh anh có không ít người lui tới mời rượu.

Trình Tư Miên yên lặng đứng sang một bên.

Những người này thật đáng ghét, không chừa lại cho cô và anh một chút thời gian nào.

Trình Tư Miên đứng đó buồn bực khó chịu, một bên cầm bánh ngọt ăn, ăn xong lại hơi khát, cô liền cầm ly nước trái cây lên uống.

Nằm kế bên ly nước trái cây là một ly rượu vang, tay cô vốn đã đưa đến gần ly nước trái cây, nhưng trời xui đất khiến thế nào lại đổi hướng, cầm ly rượu lên.

“Nhất túy giải thiên sầu* đúng không.” Trình Tư Miên lầm bầm một câu, nói xong cô lén nhìn Tô Hiến Ngôn một cái: “Bên cạnh anh có nhiều người như vậy, căn bản cũng không cần được tôi.”

(Nhất túy giải thiên sầu: có thể hiểu nôm na là mượn rượu giải sầu).

Nghĩ như vậy, Trình Tư Miên liền uống một ngụm.

Mùi vị này ngon hơn bia, cô tựa vào cạnh bàn, uống từng chút từng chút hết một ly. Uống hết một ly phát hiện không cảm thấy gì, vì vậy cầm một ly khác lên...

Tra Dịch Quang ăn chơi bên cạnh đại minh tinh Lý Mạnh Mạnh đến khi chán chường thì đi đến cạnh Tô Hiền Ngôn.

“Này, Tâm Duyên, cô có quan hệ tốt với Lý Mạnh Mạnh sao?”

Thái Tâm Duyên gật đầu một cái: “Cũng không tệ lắm, sao vậy?”

“Không có gì, cô nhóc này rất khó tiếp cận.”

“Vậy sao.” Thái Tâm Duyên suy nghĩ một chút: “Trong ấn tượng của tôi cô ấy rất dễ nói chuyện, cũng rất đáng yêu.”

Trình Tàn nhìn Tra Dịch Quang một cái: “Tôi nhìn thấy chỉ khó với mình cậu thôi, cậu đã làm gì người ta thế?”

“Tôi có làm gì đâu.” Tra Dịch Quang liếc anh ta một cái, không phải chỉ khen cô ấy có dáng người đẹp thôi sao, rồi lại muốn xin số điện thoại...

Trình Tàn đến gần nói: “Con người cậu khẳng định...”

Lời chưa nói xong, ánh mắt Trình Tàn bỗng dừng lại ở một chỗ nào đó: “Con nhóc này đang làm gì vậy?”

Mọi người nhìn theo ánh mắt của anh ta, chỉ thấy cách đó không xa có một cô gái mặc lễ phục màu trắng đang đi sát mép hồ bơi, thật sự là sát mép, chỉ cần nhích thêm một centimet nữa thôi sẽ rơi xuống hồ ngay lập tức.

Tra Dịch Quang hí mắt lại: “Đang đi thăng bằng trên cây à? Chờ một chút, đang cầm cái gì trên tay vậy, cô nhóc này không biết uống rượu mà.”

“Cầm.” Tô Hiền Ngôn đột nhiên nhét ly rượu vào tay Tra Dịch Quang, nhắc chân bước nhanh qua bên đó.

Thái Tâm Duyên nhìn thấy bộ dạng Tô Hiến Ngôn vội vàng đi qua phía Trình Tư Miên thì nụ cười trên mặt hơi cứng lại.

“Trình Tần, cháu gái cậu lớn gan thật, bây giờ còn dám uống rượu.”
Tra Dịch Quang vỗ vỗ bả vai anh ta, bắt đầu nói.

Trình Tần trợn mắt nhìn Trình Tư Miên ở xa xa: “Nhìn xem về nhà tôi dạy dỗ lại con nhóc này thế nào!”

“Phải dạy dỗ, cô nhóc này quá nghịch ngợm!” Tra Dịch Quang cũng quan sát Trình Tư Miên ở phía xa xa: “Sáng sớm hôm nay đã đánh thức tôi rồi, tức chết tôi mà..Này này này! Cần thận!”

Trình Tần bị giọng hét của Tra Dịch Quang làm giật mình, tiếp đó anh ta nghe được âm thanh như có vật gì rơi xuống nước, ngực anh ta hơi thất lại, quay đầu nhìn về phía hồ nước đã không thấy Trình Tư Miên đâu nữa.

“Trình Tư Miên đâu!”

“Rơi xuống nước rồi!” Tra Dịch Quang vội vàng chạy về phía đó.

“Ầm!!” Lại là âm thanh một người khác nhảy xuống nước.

Thái Tâm Duyên sửng sốt: “Hiển Ngôn!!”

Mắt thấy sắp đến gần cô, lại đột nhiên thấy được ly rượu cô đang cầm trong tay rơi xuống hồ bơi, một giây kế tiếp, cô liền mơ mơ màng màng bước xuống hồ bơi giống như chỉ muốn nhặt cái ly lên.

Tô Hiến Ngôn nhìn thấy cảnh này ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, lập tức nhảy vào trong hồ bơi.

Trình Tư Miên không biết bơi, vùng vẫy mấy cái rồi chìm xuống, Anh dùng tốc độ nhanh nhất bơi đến bên người cô, duỗi tay ra ôm lấy eo cô.

Trình Tư Miên chỉ cảm thấy cực kỳ khó chịu, rất bức bối, không thở được, ngay tại khoảng khắc cô nghĩ mình sắp chết đột nhiên thấy được gương mặt mà cô muốn thấy nhất, người đó dường như vì cô mà đến.

Trình Tư Miên cười một cái, đưa tay ra ôm cổ anh...

Tô Hiền Ngôn, em biết anh sẽ đến.

Tô Hiền Ngôn bị Trình Tư Miên ôm chặt lấy, anh đang muốn kéo hai tay cô ra. Chợt trên môi mềm mại, trước mắt chính là khuôn mặt phóng đại của Trình Tư Miên, nước trong hồ bơi rõ ràng lạnh lẽo nhưng trên môi lại cảm nhận được hơi thở ấm áp.

Tim Tô Hiền Ngôn rung động, giống như không chống đỡ được bị sóng biển ập vào người, một lúc lâu chưa tỉnh táo được. Nhưng Tô Hiền Ngôn cuối cùng vẫn là Tô Hiền Ngôn, trong thời khắc mập mờ vô lý này anh vẫn bình tĩnh, anh kéo tay cô ra, ôm chặt eo cô, kéo cô trôi lên mặt nước.

Lúc lên trên mặt nước, Trình Tư Miên ho sặc sụa.

“Trình Tàn, nắm lấy.” Trình Tàn và Tra Dịch Quang kịp thời chạy đến bên này, bọn họ vệt đám người đang vây lại kia, kéo Trình Tư Miên từ dưới hồ bơi lên.

Trình Tư Miên thoát khỏi hồ bơi liền thở dồn dập.
Tô Hiền Ngôn cởi áo khoác ra bọc cả người ướt sũng của cô lại, rồi ôm cô lên đi vào trong biệt thự.

Mấy người gần đó từ từ tản ra, lúc này mới có người giật mình hoàn hồn lại sau một màn vừa rồi.

“Chuyện gì vậy, cô gái vừa rồi là ai?”

“Không biết, hình như là một cô bé, nhưng mà...có quan hệ thế nào với Tô Hiền Ngôn.”

“Hay là lần đầu nhìn thấy Tô Hiền Ngôn mới khẩn trương thành như vậy. Đây, không biết là...”

“Làm sao có thể, Tâm duyên còn ở đây, cậu nghĩ gì vậy.”

“Làm sao không thể chứ, anh ấy và Thái Tâm Duyên cũng không có quan hệ gì, tôi nhìn rồi, rất có hy vọng.”

...

Trong phòng biệt thự.

“Hiển Ngôn, anh đi ra ngoài trước đi, để tôi được rồi.” Bên trong phòng, Thái Tâm Duyên đứng một bên nhắc nhở

Tô Hiến Ngôn vừa định gật đầu thì người nào đó đang nằm trên giường níu tay anh lại: “Tô Hiến Ngôn! Không cho phép rời đi!”

Rõ ràng đã say, nhưng nhận biết người khác rất chính xác.

Tô Hiến Ngôn không biết làm sao đành bật cười: “Tôi không đi, tôi chỉ đứng ngoài cửa thôi.”

“Ngoài cửa cũng không được!”

“Ngoan, đừng náo loạn.” Tô Hiến Ngôn kéo tay cô ra, quay đầu lại nói với Thái Tâm Duyên và cô gái bên cạnh: “Làm phiền rồi.”

Tô Hiến Ngôn đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại, nhưng vẫn có thể nghe được cô đang náo loạn bên trong. Trình Tần đi tới: “Con bé không sao chứ?”

“Nhìn qua không có sao.”

Con nhóc chết thật, đúng là chuyên gia gây họa.” Trình Tần nói: “Hiển Ngôn, người cậu cũng bị ướt rồi, đi thay quần áo trước đi.”

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng rồi bước vào một căn phòng khác.

Chờ anh thay quần áo ra Trình Tư Miên cũng đã yên tĩnh lại, không còn la hét nữa, nhưng lại không cho ai đến gần.

“Tâm Duyên, tất cả đi ngoài đi, tôi thấy giờ ai đi vào con bé cũng nổi nóng với người đó.” Trình Tần cũng không muốn phá hỏng bữa tiệc sinh nhật của Thái Tâm Duyên, “Để cho nó nghỉ ngơi trong đó một mình đi, không có chuyện gì đâu.”

Thái Tâm Duyên nhìn cửa phòng một cái: “Để một mình cô nhóc ở đây không có chuyện gì thật sao.”

“Cô nhóc này uống say rồi thì vô pháp vô thiên, lúc này cô nhóc không muốn chúng ta đi vào, nếu còn đi vào chắc cũng sẵn sàng đánh một trận với chúng ta luôn đó.” Tra Dịch Quang nói xong thì nhìn Tô Hiền Ngôn: “Này...Hiền Ngôn là ngoại lệ, dù gì cô nhóc đó cũng không dám cưỡi đầu cưỡi cổ cậu ấy.”

“Vậy các cậu đi xuống trước đi, tôi vào xem rồi lát nữa sẽ xuống.” Tô Hiền Ngôn đột nhiên nói: “Tôi cũng uống hơi nhiều rồi, muốn ở đây nghỉ ngơi một lát.”

Thái Tâm Duyên sửng sốt: “Cậu ở lại?”

“Ôi, cái này được đấy.” Tra Dịch Quang bá vai kéo Trình Tàn đi xuống: “Vậy bọn tôi đi trước.”

“Đi đi.” Tô Hiền Ngôn cười nhạt.

Chương 24: Say rượu

Chương 24: Say rượu

Edit: Mộc Tử Đằng

Tô Hiến Ngôn cũng không thích những loại hoạt động thể này, dù quen biết hay không đều tỏ ra như bạn bè đã biết nhiều năm cùng nhau uống rượu trò chuyện. Trên mặt anh tuy treo nụ cười nhưng trong lòng không cảm thấy gì là vui vẻ.

Anh ở trên này không chịu xuống một phần là không yên tâm với Trình Tư Miên, mặt khác, anh không có tâm tư đi tham gia náo nhiệt với đám người đó.

Tô Hiến Ngôn đứng ở hành lang một hồi chợt phát hiện trong phòng vô cùng yên tĩnh giống như không có ai ở trong đó. Anh nghĩ là Trình Tư Miên đang ngủ, nhưng khi mở cửa ra nhìn vào.

Trên giường trống không, không có ai trong phòng.

Tô Hiến Ngôn khẽ cau mày đẩy cửa đi vào trong phòng.

“Trình Tư Miên?”

Không có ai trả lời, tim Tô Hiến Ngôn căng thẳng, vừa định gõ cửa phòng tấm chợt thấy một người đang ngồi dưới đất co người lại.

Trình Tư Miên ngồi sau cánh cửa, trên người mặc một bộ váy ngủ hơi lớn, đang cúi đầu, trong miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Tô Hiến Ngôn ngồi xuống trước mặt cô, hỏi: “Tại sao lại ngồi trên đất.”

Trình Tư Miên từ từ ngẩng đầu lên, vì bị say rượu nên mặt cô trông vừa phúng phính vừa đỏ bừng, cô nghiêng đầu, hơi mơ màng nói:

“Ô Hiên Ngôn? Rốt cuộc bọn họ cũng để anh vào, vừa rồi có mấy cô gái cởi quần áo tôi ra, tôi không thích.”

Sau khi Ô Hiên Ngôn nghe cô nói xong trong lòng mềm nhũn ra, giọng nói phát ra cũng mềm hơn mấy phần: “Ai bảo cô uống rượu, còn ngã xuống nước, dĩ nhiên nhờ người thay quần áo cho cô rồi.”

“Tôi không cố ý mà..” Trình Tư Miên phồng má, “Tôi chỉ muốn uống chút thôi nhưng sau đó tôi nhận ra uống cái này rất ngon.”

“Lần sau không cho phép như vậy.”

“Ừ, tôi sẽ không uống nữa.” Trình Tư Miên thân thiết kéo tay Ô Hiên Ngôn, trên cổ tay phải của anh là chiếc vòng tay cô tặng. Nhìn nhìn đến ngây ngẩn, lẩm bẩm trong miệng: “Thật sự rất đẹp..”

Ô Hiên Ngôn không nghe rõ cô nói gì, duỗi tay ra kéo người cô đứng lên: “Cô uống nhiều rồi, đi lên giường nằm ngủ đi, khi nào tỉnh chúng ta về nhà.”

“Tôi không muốn ngủ.” Trình Tư Miên đứng trước mặt anh, đột nhiên giơ tay ra ôm chầm lấy eo của anh, cô vùi đầu vào ngực anh, nhỏ giọng nói: “Bọn họ nói uống say phải đi ngủ, nhưng tôi không có say.”

Ô Hiên Ngôn cứng đờ người, khoắc tay lên vai cô, do dự một lúc vẫn quyết định đẩy cô ra: “Cô quả thật uống say rồi.”

“Tôi không say!” Trình Tư Miên ngẩng đầu lên, hết sức khó chịu nhìn vào anh: “Tôi rất tỉnh, tôi nhớ sau khi bị ngã xuống nước anh đã nhảy xuống cứu tôi, tôi còn hôn anh nữa! Đúng không!”

“...”

“Tôi không say mà, tôi rõ ràng thấy người đó là anh nên mới hôn.” Trình Tư Miên nở nụ cười tươi, đôi con ngươi như có hàng ngàn vì sao trĩu trĩu trong đó, cô nói: “Ô Hiên Ngôn, anh biết tại sao tôi hôn anh không?”

“Trình Tư Miên..”

“Hừ, anh đừng nói chuyện.” Trình Tư Miên quơ quơ tay, hơi đứng không vững, “Hay để tôi nói đi, tôi đó mà, đặc biệt đặc biệt thích anh, không phải là thích giống như với chú hay Tra Dịch Quang, mà là loại tình cảm giữa nam và nữ.”

Đôi con người Tô Hiến Ngôn hơi trầm xuống, dù anh đã sớm biết chuyện này nhưng vào giây phút nghe được cô chính miệng nói ra vẫn có hơi không tiếp thu nổi. Mà điều càng làm anh không tiếp thu nổi chính là anh chợt giật mình nhận ra chính mình cũng có cảm xúc, vậy mà lại có một vài cảm xúc không nên có xuất hiện.

Có vẻ hoang đường, nhưng Tô Hiến Ngôn biết nó thật sự tồn tại.

Cô thích mình, khiến cho anh vui mừng.

Có lẽ do Tô Hiến Ngôn sớm đã nhìn thấy thói đời ảm lạnh nên anh sẽ không nói thích liền thích như Trình Tư Miên được, giữa hai người họ có một khoảng cách quá xa, có khi so với tưởng tượng của anh còn nhiều hơn. Anh đã sớm trưởng thành còn cô vẫn chỉ là một cô bé chưa đủ 18 tuổi, anh không biết tình cảm của cô trộn lẫn với bao nhiêu non nớt bên trong, chỉ là tính tình trẻ con ỷ lại, như vậy thì kéo dài được bao lâu...

“Trình Tư Miên, cô còn nhỏ.”

“Tôi không nhỏ! Tôi sắp trưởng thành rồi!” Trình Tư Miên bắt mồm cau mày, “Hơn nữa, tôi thích anh cũng không liên quan đến việc tôi có nhỏ hay không.”

Tô Hiến Ngôn khẽ thở dài một hơi: “Cô chỉ mới 16 tuổi.”

“Chỉ nhỏ hơn anh tám tuổi mà thôi.” Trình Tư Miên cười hì hì, “Anh sợ à? Đừng sợ cách nhau tám tuổi thì khác nhau.”

Tô Hiến Ngôn hơi mấp máy môi, vỗ vỗ đầu cô: “Chờ cô lớn lên rồi nói, bây giờ...không được nói thích.”

Nụ cười trên môi Trình Tư Miên từ từ nhạt dần, trong con người cũng vì câu nói của anh mà thoáng hiện lên chút tức giận, “Những chuyện khác đều có thể nghe anh nhưng chuyện tôi thích anh thì không được.”

Mấy người trong biệt thự chơi đến hơn 12 giờ mới dần dần rời đi. Trình Tần thấy Tô Hiền Ngôn liền vội vàng bước lên nói: “Con nhóc kia sao rồi, không quậy cậu chứ?”

Tô Hiền Ngôn nhớ tới lời bài tỏ của cô, rồi lại nhìn bạn tốt Trình Tần một cái, không hiểu sao lại có hơi quái dị: “Không có gì, cô ấy ngủ rồi.”

Sau khi cô nói xong mấy lời đó liền ngủ thiếp đi, gọi thế nào cũng không tỉnh, còn nói không có say, đây chính là say mềm mới đúng.

“Ừ, giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.” Trình Tần vừa gọi điện đặt xe vừa đi lên lầu: “Tôi đỡ con bé xuống.”

“Tôi giúp cậu.” Tra Dịch Quang cũng đi lên lầu theo.

Thái Tâm Duyên tiễn người bạn cuối cùng đi rồi đi tới cạnh Tô Hiền Ngôn: “Anh đối xử với cô bé rất đặc biệt.”

Tô Hiền Ngôn quay đầu nhìn cô ta.

Thái Tâm Duyên cười nhạt, “Không phải sao, ít nhất cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy anh lo lắng cho ai như vậy”

Tô Hiền Ngôn không có phản ứng gì nhiều, chỉ nói: “Cô ấy là cháu gái của Trình Tần.”

“Tầng quan hệ này không đủ để anh đối xử như vậy.” Thái Tâm Duyên thở dài: “Hiền Ngôn, chắc anh biết, cô bé kia thích anh.”

“...”

Thái Tâm Duyên nhìn dáng vẻ hờ hững không nói gì của anh, trong nội tâm cô ta càng khẳng định suy nghĩ của mình, song lòng cô ta cũng chưa xót không kém, “Cô bé thích anh, với tính tình của anh không thích sẽ không quan tâm. Xem như không muốn làm quá nghiêm khắc cũng sẽ hời hợt. Nhưng anh không có, anh thậm chí còn dung túng cho cô bé, Hiền Ngôn, anh cũng...”

“Tâm Duyên.” Tô Hiến Ngôn nhìn cô ta chăm chăm, ngăn lại lời sắp nói của cô ta, anh nhìn cô ta, chậm rãi nói: “Cô ấy còn nhỏ.”

Thái Tâm Duyên âm thầm cười một tiếng: “Đây là điều anh băn khoăn?”

Tô Hiến Ngôn dời tầm mắt đi, lạnh nhạt nói: “Sau này đừng nhắc tới chuyện này.”

“Thật sự hâm mộ cô bé.” Thái Tâm Duyên cố làm ra vẻ thả lỏng, “Anh yên tâm đi, tôi sẽ không nói gì đâu, cũng giống như bắn khoăn trong lòng anh thôi, cô bé dù gì vẫn còn nhỏ, ai biết được tình cảm này sẽ kéo dài bao lâu.”

Tô Hiến Ngôn hơi nhíu mày.

Thái Tâm Duyên nhìn anh: “Vậy tôi đi trước đây.”

Tô Hiến Ngôn thờ ơ gật đầu.

Thái Tâm Duyên lập tức rời đi.

Tô Hiến Ngôn không lên lầu, anh đứng đó nhìn cửa thang lầu, nghe được âm thanh của Trình Tần và Tra Dịch Quang phát ra.

Cứ đứng lẳng lặng như vậy, lời nói thích đầy chân thành của cô dường như còn quanh quẩn bên tai anh.

Không chịu đẩy cô ra xa ngược lại còn càng dung túng hơn, càng cưng chiều hơn. Tô Hiến Ngôn, mày biết mình đang nghĩ cái gì không.

Anh cười khổ.

Nhưng anh không ngờ cô bé đó không một tiếng động, quang minh chính đại xông thẳng vào lòng anh.

Nhưng ít nhất phải chờ cô lớn lên, không phải sao.

Ngày hôm sau, Trình Tư Miên ngồi dậy từ trên giường. Ánh mắt trời chói lọi chiếu xuyên qua cửa sổ vào trong phòng, khiến cô không

mở mắt ra nổi.

“Ui...Đau quá.” Trình Tư Miên đề huyết thái dương của mình lại, nhưng vẫn không đề được cơn đau từ bên trong, “Ngày hôm qua uống say à?”

Trình Tư Miên bước xuống giường, mang dép lê hình con thỏ đi ra ngoài phòng tắm.

“Tiểu Miên Miên tỉnh rồi à?” Tra Dịch Quang hình như mới vừa rửa mặt xong, anh ta vẫn còn mặc quần áo ngủ, lên tiếng chào cô. Nhìn dáng vẻ cau mày của cô, Tra Dịch Quang đuổi ta ra sờ trán cô: “Ngày hôm qua trực tiếp rơi vào trong hồ bơi, có phát sốt không?”

Trình Tư Miên sững sốt một chút, “Trong hồ bơi...”

“Sao vậy, không nhớ hết à?” Tra Dịch Quang lộ ra dáng vẻ xem kịch vui nhìn cô: “Tối hôm qua cô là tiêu điểm của bữa tiệc, uống say không nói còn tự nhảy xuống nước, thật may mà có Tô Hiến Ngôn phản ứng nhanh nhảy xuống kéo cô lên. Này, tôi khuyên cô chuẩn bị tinh thần đi, lời mắng chửi chú cô cũng đã soạn xong cả rồi.”

Nước....

Trong đầu Trình Tư Miên đột nhiên hiện ra một hình ảnh mơ hồ, cô vùng vẫy, không thở được, sau đó cô thấy Tô Hiến Ngôn xuất hiện, rồi sau đó nữa..Không nhớ. Không đúng, cô nhớ mang máng hình như có người cởi quần áo mình, là mấy cô gái, rất phiền phức. Hình như cô còn náo loạn đòi Tô Hiến Ngôn tới, ừ, đúng là như vậy. Nhưng sau đó Tô Hiến Ngôn có tới không?

Trình Tư Miên dùng sức vỗ đầu một cái: “Phiền chết mất! Làm sao không nghĩ ra được!”

“Không sao, không phải là quên thôi à, đợi lát nữa chú cô mắng vài câu là xong.”

Trình Tư Miên không để ý tới anh ta, cúi đầu nhìn quần áo trên người mình: “Quần áo này là..”

“Chắc của Tâm Duyên.” Tra Dịch Quang nói: “Tối hôm qua cô ấy và mấy người nữa thay quần áo cho cô.”

“Ồ.”

“Được rồi, mau đánh răng đi.” Tra Dịch Quang vỗ vỗ bả vai cô: “Hôm nay chú cô làm điểm tâm, mau xuống ăn.”

“Đã biết.” Trình Tư Miên đề huyệt thái dương lại, vừa muốn đi vào phòng tắm chợt nghe được tiếng bước chân ở phía sau, cô quay đầu lại thì thấy Tô Hiến Ngôn đã ăn mặc chỉnh tề bước từ trong phòng ra.

“Chào buổi sáng!” Trình Tư Miên vẫy vẫy tay, “Nghe nói ngày hôm qua anh đã cứu tôi, cảm ơn nha.”

Trình Tư Miên phát hiện biểu cảm của Tô Hiến Ngôn nhìn mình có chút kỳ quái, nhưng mà chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại như ban đầu, anh nói: “Lần sau không được như vậy nữa nghe không.”

“Đã rõ, sau này tôi không lén lút uống rượu nữa đâu.” Trong lòng Trình Tư Miên vẫn còn sợ hãi, “Suýt nữa đã uống đến chết rồi.”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn gật đầu một cái rồi đi xuống lầu.

Trình Tư Miên nhìn bóng lưng của anh, thần bí đi đến bên cạnh Tra Dịch Quang, “Này, anh có cảm thấy kỳ quái ở chỗ nào không?”

“Cái gì?”

“Tô Hiến Ngôn đó, sao anh ấy lại không dạy dỗ tôi, tôi uống rượu này, còn rơi vào trong hồ bơi, anh ấy chỉ nói một câu lần sao không được làm như thế.” Trình Tư Miên làm sao cũng không nghĩ thông suốt được, cuối cùng chỉ có thể hỏi: “Có phải tối hôm qua anh ấy đã mắng tôi một trận rồi không?”

“Làm sao tôi biết được, tối hôm qua một mình cậu ấy chăm sóc cô, tôi và Trình Tần bận đi chơi rồi.” Tra Dịch Quang vỗ đầu cô, “Hơn nữa, cô có phải thích tự ngược không, Trình Tần mắng còn chưa đủ, muốn Tô Hiến Ngôn mắng nữa mới chịu à?”

Trình Tư Miên liếc anh ta một cái: “Được rồi, anh thì biết cái gì.”

Tra Dịch Quang: “Này cô!”

“Rằm.” Trình Tư Miên đóng cửa phòng tắm lại.

Lúc Tra Dịch Quang đi xuống lầu thì Tô Hiến Ngôn đã ngồi vào bàn ăn bữa sáng của anh. Anh ta ngồi xuống cạnh anh, vừa ăn vừa lầm bầm nói: “Con nhóc chết tiệt, tính tình thối.”

Tô Hiến Ngôn nhìn anh ta một cái: “Sao vậy?”

“Không có gì! Trình Tần đâu?”

“Chắc còn trong phòng.”

“Tôi phải nói chuyện với cậu ta một chút, chuyên ngày hôm qua của Tiểu Miên Miên phải nghiêm khắc xử lý, mắng cô nhóc đó đoán chừng cũng không có hiệu quả gì, tôi muốn cắt bớt tiêu tiêu vặt của cô nhóc đó.” Tra Dịch Quang nói lảm nhảm không ngừng.

Tô Hiến Ngôn tùy tiện ừ một tiếng, thực ra cũng không nghe được mấy câu vào tai. Anh đang nghĩ tới dáng vẻ chào buổi sáng của cô..Cô nhóc này, xem ra đã quên sạch sẽ rồi.

Chương 25: Đưa thuốc

Chương 25: Đưa thuốc

Edit: Mộc Tử Đằng

Ngày hôm sau Trình Tư Miên sửa soạn xong thì chuẩn bị rời nhà đi học.

Lúc đi đến chỗ huyền quang cô thấy Tô Hiến Ngôn cũng ở đó, cô thuận miệng hỏi một câu: “Đến công ty à?”

“Ừ.” Tô Hiến Ngôn nhìn cô: “Tiện đường đưa em đi học luôn.”

“Được nha!” Có xe đi nhờ tốt quá còn gì.

Trình Tư Miên mang giày xong đứng đó chờ, Tô Hiến Ngôn mới mở cửa được một nửa đột nhiên quay đầu nhìn cô: “Trình Tư Miên.”

“A?”

“Đồng phục chỉnh trang như vậy là xong rồi à?”

Trình Tư Miên vội vàng quan sát chính mình, nút áo đã cài hết, váy cũng rất chỉnh tề, không có chỗ nào không đúng cả, cô nghi ngờ ngẩng đầu nhìn lại anh.

Tô Hiến Ngôn: “Váy kéo thấp xuống, còn cà vạt nữa, mau sửa lại, không được mang lỏng lẻo như vậy.”

Trình Tư Miên: “A?”

Tô Hiến Ngôn mặt không đổi sắc nói: “Tôi nhớ quy định mặc đồng phục ở trường của em không phải như vậy, hình như váy phải qua gối.”

Trình Tư Miên ho khan một cái, không ngờ Tô Hiến Ngôn lại chú ý nhiều đến như vậy, “Đồng phục ở trường mặc như vậy xấu muốn chết, tôi đã lén mang váy đi sửa, hơn nữa áo sơ mi cũng bó lại cho nhỏ hơn.”

Tô Hiến Ngôn dĩ nhiên biết cô đã sửa đồng phục, từ lần đầu tiên anh đưa cô đi học đã phát hiện ra điều này, chẳng qua là chưa nói mà thôi. Thời tiết hiện tại có hơi lạnh, anh thấy đôi chân cô lộ ra ngoài như vậy nên mới cau mày nhắc nhở một câu.

“Lần sau không cho phép sửa như vậy.”

Trình Tư Miên bĩu môi: “Đẹp mà...”

Nói xong mới phát hiện ánh mắt Tô Hiến Ngôn có hơi lạnh, cô rất thức thời gạt đầu: “Lần sau sẽ không sửa nữa!”

Tô Hiến Ngôn đưa cô đến cổng trường rồi rời đi. Trình Tư Miên vẫn chưa ăn sáng, nên muốn đi đến cửa hàng gần trường mua.

“Trình Tư Miên!”

Trình Tư Miên xoay đầu lại, chỉ thấy Tô Gia Nam bước xuống từ một chiếc xe sang trọng. Trong trường này học sinh con nhà giàu rất nhiều, có xe tốt đưa rước cũng không lạ, nhưng người đẹp trai như Tô Gia Nam còn bước xuống từ xe sang trọng không khỏi tỏa ra ánh hào quang hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Chào buổi sáng.” Trình Tư Miên cất lời chào với Tô Gia Nam, sau đó xoay người đi mua bữa sáng.

“Cậu muốn mua gì vậy?”

“Đồ ăn sáng, tớ còn chưa ăn sáng.”

“Tớ có mang theo đồ ăn sáng này, cho cậu nhé.”

“Không cần đâu, hôm nay tớ muốn ăn bánh bột ngô chiên giòn*.” Về mặt Trình Tư Miên khi nói lời này tràn đầy sự thèm thuồng, “Hơn nữa còn phải là loại siêu cay.”

“A?” Tô Gia Nam nhìn đồ ăn ở quầy hàng, nét mặt đầy nghi ngờ,
“Cái này à?”

“Ừ, cậu chưa từng ăn hả?”

“Chưa...”

Trình Tư Miên nhìn cậu một cái, “Trước kia tớ cũng chưa từng ăn, sau đó ăn thử một lần liền muốn ngừng mà không ngừng được. Sao nào, có muốn thử một chút không?”

Tô Gia Nam do dự một chút, quay đầu nhìn quản gia đang cầm cặp sách cho cậu, lén lút nói: “Tôi phải nếm thử một chút.”

“...Thử một chút thì thử một chút, cậu lén la lén lút làm gì.”

Trên mặt Tô Gia Nam thoáng hiện qua vẻ cô đơn: “Người nhà của tớ không cho tớ ăn đồ ăn bên ngoài.”

Trình Tư Miên âm thầm liếc nhìn người đàn ông trung niên nghiêm túc đứng bên cạnh xe kia, sau đó cô quay đầu lại nói nhỏ với ông chủ: “Lấy hai cái bánh.”

“Được rồi.”

Cô nói với Tô Gia Nam: “Tớ mang vào lớp trước, lát nữa cậu vào lớp sẽ đưa cho cậu sau.”

Tô Gia Nam vui mừng cười: “Cảm ơn cậu.”

Trình Tư Miên liếc nhìn cậu mấy lần: “Này, cậu cười nhỏ một chút thôi.”

“Hả?” Tô Gia Nam không nghe rõ cô nói gì.

“Kìm nén một chút.” Trình Tư Miên trả tiền cho ông chủ. Thật ra cô muốn nói là, cậu cười lên vô cùng sạch sẽ và đẹp trai, mấy bạn nữ đứng bên cạnh vừa rồi nhìn cậu như sói xám nhìn một con cừu nhỏ.

Vào lớp học, bạn học Tô Gia Nam được ăn bánh bột ngô chiên giòn mà mười mấy năm cuộc đời cậu chưa từng được ăn lần nào.

Hai người đứng cuối hành lang vừa ăn vừa hít hà vì quá cay, Trình Tư Miên chỉ thích loại cảm giác siêu cay này, ăn cay đến nỗi chảy cả nước mắt nhưng lại vô cùng sướng khoái.

Lần đầu tiên Tô Gia Nam ăn một món có nhiều hạt tiêu như vậy, bản thân cậu không thích ăn cay, nhưng nhìn thấy dáng vẻ vui sướng của Trình Tư Miên thì cảm thấy ăn cay cũng rất ngon.

“Ăn xong chưa, sắp vào học rồi.” Trình Tư Miên trợn mắt há miệng nói.

Tô Gia Nam vội gặt đầu, vớt phần bánh còn dư lại vào thùng rác.

Trình Tư Miên xoay người đi về phía lớp học.

“Trình Tư Miên.”

“Sao hả?”

“Lau một chút.”

Trình Tư Miên quay đầu, nhìn thấy trên tay Tô Gia Nam đang cầm một cái khăn vuông màu xám.

“...Ra cửa còn mang khăn tay.”

Tô Gia Nam cười cười, “Cậu chảy cả nước mắt kìa, mau lau đi.”

Trình Tư Miên nhận lấy: “Cảm ơn.”

Vào giờ ăn cơm trưa, Phó Tử Văn lấy đồ ăn mà cô ấy mang từ nhà tới.

“Hôm nay cậu mang theo đồ ăn ở nhà à?” Trình Tư Miên chống cằm, “Điều này có nghĩa là không ai đi ăn trưa với tớ ư.”

“Cậu ăn chung với tớ đi.”

“Thôi đi, chỉ có nhiều đồ mà hai người ăn gì, tớ đi ra ngoài ăn đây.” Vừa nói xong cô đang định đứng lên thì Tô Gia Nam ở bàn trên

quay xuống, “Bữa trưa của tớ rất nhiều, có thể ăn chung.”

Hai mắt Phó Tử Văn sáng rực: “Được đó được đó.”

Trình Tư Miên nhìn mặt bàn trống không của cậu: “Cậu mang theo đồ ăn trưa hả? Ở đâu?”

“Đã đến dưới lầu rồi.”

Ba phút sau, Trình Tư Miên thấy một người đàn ông trung niên cầm theo một hộp lớp đi vào.

“Chú Trần, cứ để đó đi.”

Người đàn ông trung niên gật đầu một cái: “Tiểu thiếu gia, bà chủ dặn tôi phải nhìn cậu uống hết thuốc.”

Tô Gia Nam mím môi, nhìn Trình Tư Miên một cái: “Được.”

Người đàn ông trung niên mở hộp ra, lấy một ly nước ấm và túi thuốc nhỏ từ bên trong ra. Tô Gia Nam nhận lấy, dường như đã rất quen thuộc với việc này, cậu từ từ uống hết thuốc.

“Được rồi chú Trần, cháu ăn cơm trước, chú ra ngoài chờ đi ạ.”

“Ừ.”

Người đó đi ra ngoài, những bạn học còn chưa đi ăn đều rít nhìn qua bên này, nhưng Tô Gia Nam làm như không phát hiện ra điều này, chỉ bình thản lấy đồ ăn ra để lên bàn của Trình Tư Miên, cậu dúi ghế gần lại, ” Hai người các cậu cùng ăn với tớ đi.”

Phó Tử Văn nhìn đồ ăn tinh xảo trong hộp, không khách khí gấp một miếng: “Ồi...Ngon quá.”

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Tô Gia Nam cười nói: “Trình Tư Miên, cậu cũng ăn đi.”

Trình Tư Miên liếc cậu một cái: “Đũa đâu.”

“Ồi ôi.” Tô Gia Nam vội đưa đĩa của mình cho cô: “Tớ dùng nữa là được rồi.”

Lúc ăn cơm gần no thì điện thoại của Trình Tư Miên vang lên.

Cô lấy ra khỏi học bàn, thấy cái tên hiển thị trên màn hình liền vui vẻ ra mặt: “Alo.”

“Giờ chắc hết tiết rồi, ăn cơm chưa?” Giọng nói Tô Hiền Ngôn truyền ra từ trong loa.

“Mới vừa ăn xong, sao vậy?”

“Vậy thì em ra ngoài cổng trường một chút, tôi đậu xe gần cái cây bên trái.”

“Ồ, được!” Trình Tư Miên đặt đĩa xuống, nói với hai người còn đang ăn cơm: “Tớ đi ra cổng trường một chút.”

Phó Tử Văn: “Điện thoại của ai mà cậu gấp vậy.”

Trình Tư Miên nhú mày với cô ấy: “Là bạn của chú tớ.”

Phó Tử Văn nhất thời hiểu ra: “Ồ~”

Nhìn thấy Trình Tư Miên vô cùng phấn khởi, Tô Gia Nam nghi hoặc nói: “Tại sao cậu ấy vui vẻ thế?”

Phó Tử Văn cười hì hì: “Bởi vì siêu cấp soái ca đến tìm cậu ấy.”

Tô Gia Nam sửng sốt một chút: “Hả?”

“Không có gì, tớ chỉ đùa thôi, là bạn của chú cậu ấy, chắc là tìm có việc gì đó.”

“Chú?”

“Đúng vậy, Trình Tư Miên có một người chú.”

Tô Gia Nam: “Cha mẹ cậu ấy đâu?”

“Ly hôn, a...” Phó Tử Văn che miệng lại: “Tớ, tớ thật nhiều chuyện, cây không nghe được gì hết nha.”

Tô Gia Nam chậm rãi gật đầu.

Thì ra là cha mẹ cậu ấy ly hôn.

Trình Tư Miên lấy tốc độ nhanh nhất chạy ra cổng trường, thấy xe của Tô Hiền Ngôn cô liền vội chạy về phía đó.

Tô Hiền Ngôn mở cửa kính xe xuống, nhìn dáng vẻ thờ hờ hững của cô, bất đắc dĩ nói: “Tôi cũng không phải không đợi em, không cần vội như vậy.”

Trình Tư Miên tỏ ra vẻ đó là chuyện đương nhiên: “Tôi chỉ muốn thấy anh sớm một chút thôi.”

Tô Hiền Ngôn hơi sững sờ.

Trình Tư Miên không để ý đến, cười hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Cho cô cái này.” Tô Hiền Ngôn dúi ánh mắt khỏi người cô, xoay người lấy một cái túi nhỏ ở ghế phụ đưa cho cô.

Trình Tư Miên mở ra nhìn, nghi hoặc nhìn về phía anh: “Thuốc?”

“Ừ.”

“Anh đưa thuốc cho tôi làm gì?”

“Mấy ngày tới tôi không có ở nhà, nếu cô quá đau bụng thì nhớ uống thuốc.”

Trình Tư Miên lập tức không tiêu hóa nổi câu nói của anh, cô chỉ bắt được trọng tâm là anh không ở nhà: “Vậy khi nào anh về?”

Tô Hiền Ngôn nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, không nhịn được đưa tay ra sờ đầu cô một cái: “Xem tình huống đã.”

“Ồ...” Trình Tư Miên cau mày, “Khoan đã, tại sao tôi phải uống thuốc, đau bụng gì?”

Tô Hiền Ngôn thở dài một hơi, cô nhóc này sao lại không nhớ tình huống của mình thế.

Trình Tư Miên hơi khựng lại, đột nhiên ánh sáng xoẹt qua não cô, đau bụng, uống thuốc...Cô đã hiểu rồi, còn bốn ngày nữa chính là kỳ kinh nguyệt của cô, Tô Hiền Ngôn chắc là không nhìn nổi sắc mặt trắng bệch của cô mỗi khi tới kỳ nên mới chuẩn bị thuốc cho cô.

Anh vậy mà còn nhớ rõ kỳ kinh nguyệt của cô.

“Cái này, là uống cho cái đó à?”

Tô Hiền Ngôn ngậm thừa nhận.

Trình Tư Miên gãi gãi đầu: “Ừ, tôi, tôi biết rồi.”

“Còn nữa, lấy điện thoại di động ra.”

Trình Tư Miên ngoan ngoãn đưa điện thoại cho anh.

Tô Hiền Ngôn lưu một dải số vào đó rồi trả lại cho cô, “Đây là số điện thoại của bác sĩ đông y, sau khi tan học thì tự đi đến đó lấy thuốc, tôi đã nói với người ta trước rồi, cậu ta sẽ biết lấy thuốc gì cho em.”

“Hả? Uống thuốc đông ý á.”

“Nếu không em còn muốn mỗi lần đều đau đến chết đi sống lại à.” Tô Hiền Ngôn không đồng ý nhìn cô: “Tự điều dưỡng tốt, thân thể cũng sẽ tự tốt lên.”

“Vâng..”

“Nhất định phải đi có biết chưa, tôi sẽ gọi điện hỏi bác sĩ.”

Trình Tư Miên ối một tiếng, giống như một quân nhân nhỏ bé, làm động tác chào đúng chuẩn quân đội với anh: “Tuân lệnh, tôi nhất định sẽ đi.”

Sau khi tan học Tô Gia Nam về nhà.

“Tiểu thiếu gia, cậu đã về.” Dì giúp việc nhận lấy cặp sách của cậu, “Đi học có mệt không, nào, tới đây, uống một ly nước trái cây trước đi.”

“Cảm ơn dì.” Tô Gia Nam nhận lấy ly nước, rồi đi tới phòng khách ngồi xuống ghế sofa. Lúc này từ trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân, cậu quay đầu lại nhìn thì thấy Tô Hiền Ngôn đang đi từ trên lầu xuống.

Tô Gia Nam vội vàng đặt ly nước trái cây xuống, đứng lên khỏi sofa: “Anh, anh ở nhà à.”

Tô Hiền Ngôn nhìn cậu một cái ánh mắt thoáng dừng lại trên đồng phục học sinh của cậu, “Em học ở trường học này sao?”

Tô Hiền Ngôn rất ít khi chủ động hỏi cậu, mặt Tô Gia Nam vô cùng mừng rỡ, gật đầu nói: “Mẹ em đã đồng ý cho em đi học cấp ba, bản thân em cũng muốn đi, nên đã vào học cách đây không lâu.”

Tô Hiền Ngôn gật đầu một cái, anh hỏi cái này chẳng qua là bất ngờ khi thấy đồng phục của cậu giống với đồng phục của Trình Tư Miên mà thôi, thì ra cậu đến đó học.

“Anh, uống nước trái cây không?” Tô Gia Nam hỏi.

“Không uống.” Tô Hiền Ngôn ngồi xuống sofa, thuận tay cầm một quyển tạp chí lên lật ra xem.

Tô Gia Nam thấy anh như vậy cũng không dám nói gì nữa.

Lời của editor: Vì anh Tô đã thừa nhận tình cảm của mình ở chương trước rồi nên tớ đổi cách xưng hô từ “tôi-cô” thành “tôi-em” nhé.

Chương 26: Ôn tập

Chương 26: Ôn tập

Edit: Mộc Tử Đăng

Tô đại lão gia có ba người con trai. Tô Gia Nam là con của con trai út, sau khi ông ấy kết hôn thì sinh được Tô Gia Nam, nhưng bất hạnh thay, sau khi Tô Gia Nam được sinh ra liền phát hiện tim của cậu có vấn đề. Mẹ cậu đau lòng, dường như đặt hết mọi tâm tư lên người cậu, còn cha cậu rất nghe lời mẹ cậu, hai người quyết định sau này không sinh thêm con nữa, có thể nói rằng Tô Gia Nam chính là miếng thịt trong lòng hai người.

Con thứ hai của nhà họ Tô có hai người con, con trai tên là Tô Duẩn Đông, con gái là Tô Căng Bắc. Con lớn chỉ có một đứa, theo lý thuyết Đông, Bắc, Nam đều đã có, chỉ thiếu mỗi tên Tây, nhưng người con này lại tên là Tô Hiến Ngôn.

Tô Gia Nam chưa từng thấy bác cả của mình, bởi vì trước khi cậu được sinh ra, bác cả đã qua đời. Cậu nghe mẹ mình kể lại, bác cả từng vì một người phụ nữ mà không muốn quay về nhà họ Tô nữa, ông nội lúc đó rất tức giận, thật sự đã đuổi ông ấy ra khỏi nhà không muốn nhìn mặt ông ấy nữa.

Sau khi bác cả qua đời, Tô Hiến Ngôn chính là cháu trai trưởng nên được đón về.

Tô Gia Nam không biết mẹ của Tô Hiến Ngôn cuối cùng đã đi đâu, cậu cũng không biết khoảng thời gian ở bên ngoài đó của Tô Hiến Ngôn rốt cuộc là thế nào, cậu chỉ biết khi Tô Hiến Ngôn được đón về nhà họ Tô đã được 15 tuổi.

Hàng năm cậu đều ở nước ngoài, nhưng không cảm thấy xa lạ gì với ba người anh chị họ này, tuy không gặp nhau thường xuyên nhưng ngày lễ tết cậu đều có thể cùng bọn họ đoàn viên ở nhà lớn.

Mà trong ba người này, cậu thích nhất là Tô Hiền Ngôn.

Nói là thích nhưng phần nhiều là sùng bái, Tô Hiền Ngôn trong mắt Tô Gia Nam là một nhân vật lợi hại. Không giống như Tô Duẩn Đông suốt ngày ở nhà không làm gì, anh có rất nhiều sở trường, cũng đặc biệt thông minh.

Thậm chí anh còn không nghe theo gia đình mà ra ngoài mở công ty, hơn nữa còn hô mưa gọi gió một khung trời.

Tô Gia Nam thật ra có lén lút chơi trò chơi mà công ty Tô Hiền Ngôn làm ra, mỗi lần chơi đều có một loại cảm giác tự hào khó tả, dù sao đây cũng là do anh họ làm ra.

Nhưng Tô Gia Nam biết Tô Hiền Ngôn không thích mình, không chỉ cậu mà là cả nhà của cậu.

Anh luôn lạnh nhạt, không có nhiều biểu cảm, người ở nhà này cũng cung kính với anh, không dám đùa giỡn trước mặt anh. Trừ khi ông nội gọi anh trở về, nếu không Tô Hiền Ngôn rất ít khi về ngôi nhà này.

“Nhìn gì?” Tô Hiền Ngôn đóng tạp chí lại, đột nhiên quay đầu nhìn cậu.

Tô Gia Nam sợ hết hồn, vốn cậu đang tập trung quan sát anh, “Em, em nhìn cái vòng tay của anh, nó đẹp quá!” Tô Gia Nam không biết tìm lý do gì, bất chợt nhìn thấy cái vòng trên tay Tô Hiền Ngôn, liền tùy ý bịa lời.

Tô Hiền Ngôn hơi khựng lại, hạ mí mắt nhìn cái vòng Trình Tư Miên tặng. Bên khóe môi cong lên một nụ cười rất nhỏ, đúng không, rất đẹp à?

Tô Gia Nam ngồi một bên kinh ngạc, cậu không nhìn lầm chứ. Anh ấy mới vừa rồi đã cười? Là cười đó?

Buổi chiều sau khi tan học, Lâm Ánh Hàm cùng với một đám nữ sinh đi về phía cổng trường. Từ xa xa cô ta thấy có một bóng người quen

thuộc đang đứng dưới bóng cây, “Các cậu đi trước đi, tôi nhìn thấy có người quen của tôi.”

Mấy nữ sinh đó nhìn theo tầm mắt cô ta, mặt mờ nói: “Ánh Hàm, đó không phải là người đẹp trai lần trước à, ôi, có phải đã thành bạn trai cậu rồi không?”

Lâm Ánh Hàm xấu hổ cười một tiếng: “Không có mà.”

Một nữ sinh khác nói: “Tôi nhớ lần trước có thấy cậu ta đi chung với Trình Tư Miên, tôi nghe nói quan hệ của hai người đó khá tốt.”

Nữ sinh đó mới vừa nói xong liền bị mấy người bên cạnh trừng mắt với mình, sau đó bọn họ quay sang Lâm Ánh Hàm, “À, Trình Tư Miên làm sao có thể so sánh với Ánh Hàm của chúng ta được.”

“Nói đúng lắm, hai người họ khẳng định chả có quan hệ gì cả.”

Lâm Ánh Hàm trầm mặt: “Các cậu đi trước đi.”

“...”

Lâm Ánh Hàm đi thẳng về phía Lâm Loan đang đứng dưới bóng cây.

“Lâm đại thiếu gia, hôm nay sao lại rảnh rồi đi tới trường học của chúng tôi vậy?”

Lâm Loan đặt cái mũ bảo hiểm lên xe moto, “Này, cậu có thấy Trình Tư Miên đâu không?”

Lâm Ánh Hàm cắn cắn môi, kiềm chế nói: “Cậu đến tìm cậu ta?”

“Đúng vậy.” Lâm Loan vồ lên chiếc moto bên cạnh, “Mới vừa mua, vô cùng đã, tôi muốn chở cậu ấy đi chơi một chút.”

Trong lòng Lâm Ánh Hàm có cơn giận mà không có chỗ phát tiết, cười nhạt một tiếng rồi nói: “Cậu còn có tâm tư đi chơi với cậu ta à, nhưng cậu ta lại không có tâm tư đi chơi với cậu đâu.”

Lâm Loan liếc cô ta một cái: “Cậu có ý gì?”

“A, cậu không biết rồi, có một nam sinh rất đẹp trai vừa mới chuyển tới lớp của cậu ta, hơn nữa nhà bạn học đó rất có tiền, gần đây Trình Tư Miên có quan hệ rất tốt với người đó, nghe nói Trình Tư Miên rất thích cậu ấy.”

“Cậu nói nhăng nói cuội gì đấy.” Lâm Loan không nhịn được nói.

Mặt Lâm Ánh Hàm đầy vô tội: “Tôi không nói bậy nha, mọi người đều biết. Đây, cậu nhìn đi, hai người đó đó.”

Trình Tư Miên, Phó Tử Văn và Tô Gia Nam vừa vặn đi tới cổng trường.

Lâm Loan không muốn nghe Lâm Ánh Hàm nói bậy, nhưng tầm mắt không ngờ được nhìn thấy nam sinh bên cạnh Trình Tư Miên.

Lúc Trình Tư Miên đi ra cổng trường cũng đã nhìn thấy Lâm Loan, vốn muốn tiến lên chào hỏi nhưng lại thấy Lâm Ánh Hàm đứng bên cạnh nhất thời không có hứng thú nữa, cô nói với Phó Tử Văn bên cạnh: “Chúng ta đi ăn chút gì đi rồi về.”

Tô Gia Nam: “Tớ cũng muốn đi.”

Trình Tư Miên nhìn cậu: “Cậu đi cái gì mà đi, ông chú nhà cậu đang chờ kia, không về nhà ngay cũng được sao?”

Tô Gia Nam có chút khổ não, nhưng vẫn nói: “Không có chuyện gì đâu, tớ nói với ông ấy một tiếng...”

Lâm Loan nhìn thấy Trình Tư Miên không thèm nhìn mình, còn nói chuyện với nam sinh đó, sắc mặt cậu ta nhanh chóng trầm xuống, tiến lên kéo lấy cổ tay của Trình Tư Miên.

“Cậu làm gì hả?” Trình Tư Miên nhìn cậu ta.

Lâm Loan nhìn chằm chằm Tô Gia Nam, nhưng lại nói với Trình Tư Miên: “Tôi mới mua moto mới, chờ cậu đi ăn nhé.”

Trình Tư Miên nhìn sau lưng cậu ta một chút, một chiếc moto vô cùng lóa mắt, nhưng cô càng không có hứng thú với thứ này, hơn

nữa, nếu để Tô Hiến Ngôn biết, cô không bị dạy dỗ mới là lạ.

“Tôi có hẹn với bạn học, không đi đâu.” ‘Bạn học’ này thật ra là đang chỉ Phó Tử Văn, nhưng Lâm Loan lại nghĩ ngay đến Tô Gia Nam.

“Cậu đi cùng với cậu ta mà không chịu đi với tôi.” Lâm Loan mở to mắt trừng Tô Gia Nam một cái, tức giận nói: “Này, mày chính là người mới chuyển tới lớp của bọn họ đúng không?”

Tầm mắt Tô Gia Nam lướt qua bàn tay đang nắm cổ tay của Trình Tư Miên, “Ừ.”

“Tôi dẫn Trình Tư Miên đi trước, hôm nay cậu ấy không đi ăn với cậu được.” Vừa nói xong, Lâm Loan liền kéo Trình Tư Miên đi, Trình Tư Miên ngẩn người, lát sau mới hoàn hồn lại, cô đánh vào gáy Lâm Loan một cái: “Tật xấu gì đây?!”

Lâm Loan bị đau, vẻ mặt lập tức hiện lên vẻ đau khổ: “Đánh nhẹ một chút!”

“Cậu nói dẫn đi là dẫn đi à, tôi có nói qua muốn đi ăn với cậu chưa!”

Lâm Loan trừng mắt nhìn cô.

Tô Gia Nam ở phía sau nhìn hai người khế cau mày: “Tư Miên?”

Trình Tư Miên quay đầu lại nhìn cậu: “Đừng để ông chú đó chờ cậu, cậu về nhà trước đi.”

“Nhưng cậu có sao không?” Tô Gia Nam đề phòng nhìn Lâm Loan, trực giác của cậu nói cho cậu biết người này không phải người tốt lành gì.

Lâm Loan liếc cậu: “Cậu ấy đi với tôi, có thể có chuyện gì! Hả?”

Trình Tư Miên lấy tay ra khỏi đầu Lâm Loan, liếc nhìn cậu ta: “Cậu nói chuyện với bạn của tôi bớt hung hăng lại được không?”

“Tôi...”

“Văn Tử, cậu cũng về nhà đi.”

Phó Tử Văn: “Cậu muốn đi cùng cậu ta hả?”

“Không, tớ về nhà.” Trình Tư Miên quay người đi, lúc đi qua Lâm Ánh Hàm, cũng không để lại cho cô ta một cái liếc mắt.

Lâm Loan vội vàng đuổi theo” Trình Tư Miên, cậu chờ đã, chờ tôi với, tôi đưa cậu về.”

“Không cần, tôi không muốn ngồi xe của cậu.”

“Sao vậy, tôi lái xe rất vững.”

Trình Tư Miên nhìn cậu ta: “Biết, nhưng mà chú tôi không cho phép tôi ngồi loại xe này.”

“Cậu từ lúc nào lại nghe lời như vậy!”

“Gi? Tôi luôn biết nghe lời mà.”

Tô Gia Nam nhìn hai người họ cãi nhau, quay đầu hỏi Phó Tử Văn: “Cậu ta là ai?”

“Chắc là bạn của Trình Tư Miên, học khác trường với chúng ta.” Phó Tử Văn cười nói: “Tư Miên nói cậu ta chính là nhị thế tử ăn không ngồi rồi.”

Tô Gia Nam im lặng một lúc: “Chúng ta không cần đi theo sao, cậu ấy không sao chứ.”

“Không có sao đâu, đừng nhìn thấy người tên Lâm Loan đó xấu tính, ở trước mặt Trình Tư Miên chỉ là một người dễ bị bắt nạt mà thôi.”

“...Ồ.”

Cuối tuần.

Trình Tư Miên nhận được điện thoại của Tô Hiền Ngôn.

“Đi bệnh viện lấy thuốc chưa?”

Trình Tư Miên đang ngồi trên sofa, “Không phải anh nói gọi điện cho bác sĩ hỏi à, sao vậy, không hỏi người ta?”

Giọng nói Tô Hiền Ngôn trầm thấp: “Đoán em cũng không dám không đi lấy.”

Trình Tư Miên ghen lời: “Chắc chắn như vậy..”

“Biết cách sắt thuốc chứ?”

“Biết, bác sĩ có chỉ.”

“Ừ, tốt lắm.” Bên kia hình như Tô Hiền Ngôn đang tham dự một cuộc họp, anh nói: “Tôi có chút việc, tắt máy trước đây, nhớ ăn no mới uống thuốc.”

“Ồ.”

Mới vừa tắt máy, điện thoại lại có người gọi tới. Trình Tư Miên nhìn một cái, là Phó Tử Văn.

“Sao vậy?”

“Tư Miên, ngày mai cậu định làm gì?”

“Ngày mai?” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút, “Sắp tới kỳ thi hàng tháng rồi, chắc tớ ở nhà học bài.”

“Vậy chúng ta cùng nhau học đi.” Phó Tử Văn phấn chấn nói: “Tô Gia Nam nói có thể đến nhà cậu ấy học nhóm.”

“Hả?”

Phó Tử Văn: “Đi đi đi đi, cậu học giỏi toán nhất, vừa vặn có thể kèm cho chúng tớ. Còn nữa, Tô Gia Nam rất giỏi tiếng anh đó, cậu có thể học cậu ấy.”

Trình Tư Miên hơi trầm ngâm, dáng vẻ như đã hiểu gì đó: “Văn Tử, thành thật khai báo, cậu không chỉ đơn thuần là đi học nhóm đâu đúng chứ.”

Phó Tử Văn ho khan hai tiếng: “Nếu không thì...”

Trình Tử Miên nhướn mày: “Hay là cậu tự đi một mình đi, tớ ở nhà tự học là được.”

“Đừng mà, cậu đi cùng đi mà, một mình tớ ngại lắm.” Phó Tử Văn đáp ứng: “Thật, thật ra tớ tò mò nhà của Tô Gia Nam ra sao, hơn nữa cậu ấy đã lên tiếng mời rồi, cũng không thể bỏ qua cơ hội này.”

“Còn gì nữa không?” Trình Tử Miên khá hứng thú nói: “Cũng tò mò về bản thân của Tô Gia Nam nữa.”

“Cậu cậu cậu, cậu nói bậy gì đó.”

“Cậu đoán xem tớ đang nói gì.”

“Không nói đùa với cậu nữa!” Phó Tử Văn lại nói từ bên đầu dây bên kia: “Tớ mặc kệ, ngày mai cậu nhất định phải đến, tớ ở quán cà phê cạnh trường chờ cậu, đến lúc đó chúng ta cùng đi.”

“Này...”

“Tút....”

Trình Tử Miên tắt máy, bật cười thành tiếng, thật mạnh mẽ mà.

Ngày hôm sau, Trình Tử Miên cùng Phó tử Văn bắt xe đến địa chỉ nhà Tô Gia Nam đã cho.

Tô Gia Nam đã sớm chờ bên ngoài khu Bích Cảnh Viên, khi thấy hai cô gái bước xuống khỏi xe, cậu nhanh chóng đi lên nghênh đón: “Tử Miên, Tử Văn, các cậu đã đến.”

Phó Tử Văn nhìn những căn biệt thự sang trọng tào nhả phía sau cậu, “Tô Gia Nam, nhà cậu ở bên trong à..”

“Ừ, đi vào thôi.”

Phó Tử Văn nuốt nước bọt một cái, ôi thần linh, thật sự quá giàu có đó.

Ba người cùng đi trên con đường được hai hàng cây cao bao phủ, đi một lúc thì dừng lại trước cửa một căn biệt thự. Tường màu trắng kết hợp với mái nhà màu đỏ ngói, cửa căn biệt thự vô cùng khí thế, cửa sổ vòng cung... Còn có cả vườn hoa kiểu Anh* rộng lớn với nhiều loài hoa khác nhau.

“Tiểu thiếu gia đã trở lại.” Bên cạnh vườn hoa có một dì đang tưới hoa, chào hỏi: “Đây chính là bạn học của cậu.”

Tô Gia Nam lộ ra tâm tình rất tốt: “Đúng vậy.”

“Mời vào mời vào, tiểu thiếu gia thật hiếm khi mới thấy có bạn đến nhà.”

Phó Tử Văn và Trình Tư Miên cùng nhau chào hỏi dì trung niên đó, sau đó đi vào nhà với Tô Gia Nam.

Chương 27: Là anh

Chương 27: Là anh

Edit: Mộc Tử Đăng

“Gia Nam, bạn học con tới rồi à?” Mẹ của Tô Gia Nam, Dương Á Như, đứng trước cửa phòng khách nghênh đón bọn họ.

Tô Gia Nam gật đầu, giới thiệu hai người với Dương Á Như.

Phó Tử Văn và Trình Tư Miên chào hỏi: “Xin chào dì.”

“Chào các con, tới đây không cần phải khách khí, cứ tự nhiên xem nơi này như nhà mình đi.” Dương Á Như nói với người giúp việc bên cạnh, “Bắt đầu chuẩn bị bữa trưa đi.”

“Vâng, bà chủ.”

Dương Á Như nói với Tô Gia Nam: “Gia Nam, con dẫn bạn học con lên phòng học đi, đợi lát nữa mẹ sẽ lên gọi các con xuống ăn cơm.”

“Vâng.” Tô Gia Nam nhìn về phía hai người: “Đi thôi.”

“Cảm ơn dì ạ.”

Phó Tử Văn và Trình Tư Miên theo chân Tô Gia Nam đi lên lầu. Phó Tử Văn vỗ vai Tô Gia Nam một cái: “Mẹ cậu dịu dàng thật.”

Tô Gia Nam cười một tiếng: “Ừ, tính tình của bà ấy rất tốt, các cậu không cần sợ gì đâu.”

“Tô Gia Nam, nhà cậu thật lớn nha.” Đi trên hành lang dài, Phó Tử Văn đánh giá xung quanh, “Nhà cậu có mấy người?”

“Tớ và cha mẹ tớ vừa mới quay về không lâu, ở đây vốn ban đầu chỉ có ông nội, anh cả, và cả nhà chú hai. Nhưng mà trừ ông nội ra mấy người còn lại cũng không thường xuyên ở lại đây.”

“À...Cũng rất nhiều thành viên đó.” Phó Tử Văn nói.

Trình Tư Miên đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, trước kia nhà cô cũng được xem như có tiền, cô cũng đã đi đến nhà của nhiều người bạn, nhà của họ đều rất lớn và sang trọng. Nhưng mà ngôi nhà này vừa sang trọng lại mang theo một cảm giác trang trọng nghiêm túc, hơn nữa từng vật trang trí đều là những món đồ không phải loại bình thường.

Trình Tư Miên đưa ra một kết luận, nhà Tô Gia Nam không chỉ đơn thuần là giàu có không thôi.

“Đến rồi, ở đây này.” Tô Gia Nam đi đến một căn phòng thì dừng lại.

Phó Tử Văn chỉ tùy ý chỉ căn phòng bên cạnh: “Vậy căn phòng kia là của ai?”

Phó Tử Văn vốn chỉ tùy tiện hỏi một câu, không ngờ vẻ mặt Tô Gia Nam nghiêm túc, nói: “Đây là phòng của anh cả tớ, các cậu tuyệt đối không thể đi nhầm.”

Trình Tư Miên kỳ quái liếc nhìn cậu ta: “Tại sao?”

“Anh tớ không thích bị người khác quấy rầy.”

“Ồ.” Trình Tư Miên nhìn căn phòng kia một cái, không quan tâm, quay đầu lại nói: “Vào đi thôi.”

Trong phòng, ba người vừa cười nói vừa cùng nhau ôn tập, thời gian trôi qua rất nhanh.

“Cốc, cốc, cốc.”

“Mời vào.”

Dương Á Như mở cửa ra, cười hỏi: “Học thế nào rồi?”

“Rất tốt ạ, có chuyện gì không mẹ?”

“Gọi các con xuống ăn cơm, ăn xong rồi học tiếp.” Dương Á Như nói: “Tư Miên, Tử Văn, hôm nay dì đặc biệt làm vài món, không biết các con có thích không, đi xuống ném thử một chút đi.”

Phó Tử Văn có chút ngượng ngùng nói: “Cảm ơn dì.”

Trình Tư Miên có hơi thất thần, Dương Á Như nhìn qua vô cùng tao nhã và tri kỷ, nói chuyện vừa nhẹ nhàng lại dịu dàng, cô nhìn dáng vẻ Tô Gia Nam, giống như nhìn thấy bảo bối được cả thế giới quý trọng. Đây chính là mẹ, luôn một lòng quan tâm và yêu thương con mình.

“Tư Miên, đi thôi.” Tô Gia Nam đi mấy bước lại phát hiện cô không đi theo, nên xoay người lại vẫy tay với cô.

Trình Tư Miên hơi cong môi, thật sự rất hâm mộ.

Đi tới phòng ăn, trên bàn ăn đầy những món ăn hấp dẫn.

“Mẹ, ông nội và những người khác đâu ạ?”

“Ông nội và cha con hôm nay ra ngoài có việc, buổi trưa chỉ có mấy người chúng ta thôi.” Dương Á Như đang nói đột nhiên hơi ngừng lại, “À, mẹ nhớ hình như anh con hôm nay không ra khỏi cửa, chắc là nó ở trong phòng.”

“Bà chủ, để tôi đi gọi đại thiếu gia xuống dùng cơm.”

“Ừ, nhanh gọi nó xuống ăn.”

Trình Tư Miên và Phó Tử Văn cùng nhau ngồi xuống, Dương Á Như múc canh cho bọn cô, “Gia Nam có rất ít bạn, dì nhìn thấy nó có hai người bạn như các con thì trở nên vui vẻ hơn hẳn. Dì cũng rất vui, Tử Văn, Tư Miên, trăm ngàn lần không nên khách khí với dì nha.”

Trình Tư Miên vâng một tiếng, hơi rũ mắt xuống có chút thất thần, “Dì nấu canh uống ngon quá ạ.”

“Thật không?” Dương Á Như vui vẻ nói: “Ngon thì uống thêm nhiều một chút.”

“Vâng ạ.”

Lúc này, phía cầu thang truyền đến tiếng bước chân.

Dương Á Như quay đầu lại nói với người giúp việc, “Đại thiếu gia đến rồi, mau mang chén đĩa bày ra.”

Trình Tư Miên nhìn Dương Á Như một cái, thấy dáng vẻ cẩn thận của bà khiến Trình Tư Miên có chút tò mò với vị đại thiếu gia này, mới vừa rồi khi Tô Gia Nam nhắc đến người này cũng nghiêm túc như vậy, không ngờ đến cả người lớn cũng có dáng vẻ thế này.

Trình Tư Miên theo bản năng dời mắt nhìn về phía cầu thang.

Rốt cuộc là người thế nào.

Cuối cùng có một bóng người xuất hiện, quần màu xám nhạt, áo thun mà trắng bình thường, cách ăn mặc vô cùng đơn giản, nhưng lại không che giấu được dáng người cao ngất của anh, còn có đôi chân dài thẳng tắp.

“Bộp!” Trình Tư Miên làm rớt cái muỗng trong tay xuống, rơi vào trong chén canh.

Tô Gia Nam ngẩng đầu nhìn cô: “Tư Miên?”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn cậu, sau đó lại hoảng hốt nhìn về phía Tô Hiến Ngôn đang chậm rãi đi xuống cầu thang.

Mặt cô bây giờ đầy mơ màng. Sao lại là... Tô Hiến Ngôn!

Cô nhìn anh đi tới.

Anh kéo ghế ra, liếc cô một cái, nhưng chỉ nhìn khoảng 3 giây rồi rời đi. Tô Hiến Ngôn dời tầm mắt, ngồi xuống ghế, cầm đĩa lên ăn cơm.

Đúng vậy, là trực tiếp ăn cơm, không hề có dáng vẻ bất ngờ gì, không một chút dao động, giống như bọn họ không hề quen biết

nhau.

Phía dưới bàn, Phó Tử Văn đưa tay khều Trình Tư Miên một cái.

Trình Tư Miên quay đầu nhìn cô ấy, Phó Tử Văn mở miệng: “Anh...”

“Tử Văn!” Trình Tư Miên kịp thời cắt đứt lời nói của cô ấy, “Đề vừa rồi tớ đã nghĩ ra được cách giải rồi, đợi lát nữa sẽ viết ra cho cậu xem!”

Phó Tử Văn: “Hả?”

Trình Tư Miên trừng mắt với cô ấy, Phó Tử Văn ngậm hiểu, len lén liếc Tô Hiền Ngôn mấy lần, không nói gì nữa.

“Đứa nhỏ này, ăn cơm còn nói đến đề thi, ăn xong rồi nói sau.”
Dương Á Như gấp một món đặt vào chén Trình Tư Miên, không đồng ý với lời nói của cô.

Trình Tư Miên cười cười nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Lúc này Tô Gia Nam đột nhiên nói, “Anh, đây là bạn học của em, hôm nay đến đây để ôn tập.”

Anh, anh...Đều là họ Tô, Tô Hiền Ngôn từng nói anh có một cậu em họ, thì ra bọn họ là người một nhà.

Khó trách, khó trách cô luôn cảm thấy mắt của Tô Gia Nam có chút quen thuộc, thì ra là như vậy.

Tô Hiền Ngôn ừ một tiếng, sau đó Trình Tư Miên nhận ra được tầm mắt của anh dừng lại trên người mình, cô quay qua nhìn lại, trong con ngươi mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu.

Tô Hiền Ngôn hơi nhú mày, nhưng không nói nửa lời, chỉ ăn cơm trong chén mình.

Đây là giả vờ không quen biết cô à? Ánh mắt lạnh lẽo, không cười nói lung tung, hoàn toàn không giống một Tô Hiền Ngôn mà cô quen thuộc. Trong lòng Trình Tư Miên có hơi bức bối, nhưng cô hiểu anh

làm như vậy là có nguyên nhân, nếu đã tỏ ra không quen biết cô, vậy cô cũng sẽ ngoan ngoãn giả vờ như lần đầu biết anh.

Trong bữa cơm, Tô Hiến Ngôn rất an tĩnh, anh ăn rất nhanh, sau đó đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Hiến Ngôn, con ăn xong rồi?” Dương Á Như hỏi.

“Vâng, thím cứ từ từ dùng.” Tô Hiến Ngôn nói xong thì đi lên lầu.

Ba người sau khi ăn cơm xong liền trở lại phòng của Tô Gia Nam.

Thừa dịp Tô Gia Nam không chú ý, Phó Tử Văn nhỏ giọng hỏi: “Tư Miên, người đó không phải là bạn của chú cậu à, sao còn là anh của Tô Gia Nam nữa, cậu sao không nói điều này vậy?”

“Tớ cũng không biết.”

“Gi? Vậy tại sao vừa rồi hai người không nói câu nào với nhau, giả vờ không quen hả?”

Trình Tư Miên hơi trầm mặc, nói: “Văn Tử, tớ cũng không biết nữa, chờ tớ hỏi được sẽ nói với cậu sau.”

“Hử?”

“Tớ đi vệ sinh nhé.”

“Ừ.”

Trình Tư Miên đi ra khỏi phòng, cô nhìn về phía căn phòng mà Tô Gia Nam nói không được vào, liếc nhìn bốn phía xung quanh sau đó lén lén lút lút đẩy cửa vào trong.

“Tới nhanh như vậy sao?” Hai tay Tô Hiến Ngôn tùy ý bỏ vào túi quần, trên môi nở một nụ cười đã hiểu rõ cô, nhàn nhã lười biếng đứng cạnh giá sách.

Trình Tư Miên nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi đi về phía anh.

Cô đứng trước mặt anh, chăm chú quan sát anh một lượt, con người đen nhánh đó giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của anh.

Mắt Tô Hiền Ngôn hơi cong, ngón tay anh cong lại búng trán cô một cái, nói giọng đầy cứng chiều: “Nhìn cái gì?”

Trình Tư Miên duỗi tay ra nắm lấy bàn tay anh lên nhìn một chút, trên cổ tay phải anh đeo một cái vòng ngọc trai đen.

Trình Tư Miên bĩu môi: “Nếu không phải anh đeo cái vòng tôi tặng thì nhất định tôi sẽ cảm thấy anh không phải là người kia tôi biết.

Tay cô nhỏ bé nắm lấy tay anh, còn hơi dùng sức, vì vậy anh có thể cảm nhận rõ lòng bàn tay mềm mại nhẵn nhụi của cô, Tô Hiền Ngôn cười khế: “Không phải là tôi thì còn có thể là ai?”

“Tô Hiền Ngôn cũng sẽ không nhìn thấy tôi mà lại giả vờ như không thấy.” Trình Tư Miên híp mắt nói: “Ý gì đây?”

“Ngốc, nếu để bọn họ biết chúng ta quen biết nhau, dĩ nhiên sẽ muốn biết chúng ta quen biết nhau như thế nào.” Tô Hiền Ngôn cúi người xuống, giọng nói vừa trong trẻo vừa từ tính, “Muốn để bọn họ biết tôi và em ở chung một nhà à?”

Bởi

vì anh cúi người, cho nên Trình Tư Miên không cần tốn quá nhiều sức để ngẩng cao đầu nhìn anh, cũng không biết có phải vì gạt người khác mà phải lén la lén lút thế này hay là do câu hỏi của Tô Hiền Ngôn có ý mập mờ mà cô đột nhiên cảm thấy đứng gần anh có hơi nóng, điều này vô hình khuấy động tình cảm nào đó...

“Không thể cho người khác biết tôi và anh ở cùng sao?”

“Không cần phải nói cái này.” Anh cũng không muốn ông nội và mấy người đó biết cuộc sống hiện tại của mình, nếu bọn họ biết anh ở chung nhà với một cô bé chắc chắn sẽ mang đến phiền toái không cần thiết.

“Vậy tôi cũng không được nói với Tô Gia Nam sao?”

“Em và thằng bé rất thân quen?”

“Không thân lắm, cậu ấy ngồi trước tôi.” Trình Tư Miên nói: “Cậu ấy mời tôi và Văn Tử đến nhà, ồ, cũng là nhà anh, tôi không chống lại được Văn Tử nên mới tới đây, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

“Tôi đáng ra nên nghĩ tới điều này sớm một chút.” Trước đó thấy Tô Gia Nam mặc đồng phục học sinh của trường cô, nhưng anh không ngờ lại trùng hợp như vậy, còn học cùng lớp với Trình Tư Miên nữa.

Trình Tư Miên: “Được rồi, cái này cũng không có gì hay để nói, anh không thích người nhà biết tôi sẽ giả vờ không quen biết anh, nếu biết tôi và anh cùng ăn cùng ở chung một nhà, đúng là có hơi kỳ quái.”

Cùng ăn cùng ở chung một nhà, Tô Hiến Ngôn nhướng mày, anh vậy mà lại nghe câu này vào rất thoải mái.

“Ôi, tôi cần phải quay lại, đi lâu như vậy không về nhất định Tô Gia Nam sẽ đi tìm người.” Trình Tư Miên vội đi tới cửa, nhưng đi được hai bước thì cô dừng lại, quay đầu nhìn anh mấy lần.

Tô Hiến Ngôn dùng ánh mắt hỏi cô sao vậy?
Hai mắt Trình Tư Miên cong cong, không nói gì chỉ mở cửa ra ngoài. Thật ra cô chỉ cảm thấy vui vẻ mà thôi, vốn dĩ là đã mấy ngày không được gặp anh rồi, không ngờ đảo mắt một cái lại gặp được, quả nhiên một ngày không gặp như cách ba thu.

Trình Tư Miên quay về phòng của Tô Gia Nam.

“Cậu mà không về tớ còn nghĩ cậu bị lạc đường đó.” Phó Tử Văn nói.

Trình Tư Miên ho khan một tiếng: “Tớ phải làm việc lớn.”

Phó Tử Văn: “...”

Tô Gia Nam bật cười, “Vậy cậu thấy thế nào?”

Trình Tư Miên liếc cậu ta một cái, “Ồ, cũng không tệ lắm, nhà vệ sinh của nhà cậu lớn thật.”

Phó Tử Văn liếc mắt: “Được rồi, đừng nói những thứ này nữa. Tư Miên, cậu chỉ giúp tớ đề bài này đi.”

Trình Tư Miên lấy lên nhìn, sau đó đột nhiên quay đầu nói với Tô Gia Nam: “Này, hôm nay đề toán rất khó, thật ra thì tớ cũng không hiểu lắm.”

Tô Gia Nam không hiểu cô muốn nói gì, “Cậu cũng không hiểu, vậy thì tớ xác định cũng không biết.”

“Cho nên tớ cảm thấy phải có người dạy chúng ta.” Trong mắt Trình Tư Miên thoáng hiện lên một tia giảo hoạt, “Tô Gia Nam, anh cậu nhìn rất thông minh, có phải anh ấy là một người vô cùng giỏi không? Để anh ấy tới dạy cho chúng ta thì thế nào?”

Chương 28: Dạy kèm

Chương 28: Dạy kèm

Edit: Mộc Tử Đằng

“Cái gì?” Tô Gia Nam dường như lắc đầu ngay lập tức, “Không được không được.”

“Vì sao không được?” Trình Tư Miên chống cằm, giọng nói nói ra mang theo sự dụ dỗ, “Anh ấy là anh cậu mà, để cho anh ấy dạy kèm cậu học thì có sao đâu, đi đi, anh ấy chắc chắn sẽ đồng ý.”

Tô Gia Nam mím môi, cúi đầu, “Tớ cũng muốn được anh ấy dạy kèm, nhưng anh ấy rất bận rộn...Như vậy không tốt đâu.”

“Không có gì đâu.” Trình Tư Miên kéo Tô Gia Nam đứng dậy, đẩy cậu ra khỏi phòng, “Gõ cửa đi, nhanh lên nào.”

“Anh ấy sẽ không đồng ý đâu.” Mặt Tô Gia Nam như đưa đám, “Đừng nhìn thấy anh ấy ôn hòa mà làm, tính cách của anh ấy thật sự khá...lạnh lùng, chúng ta không nên quấy rầy anh ấy.”

“Cốc cốc cốc.”

“Trình Tư Miên!” Tô Gia Nam mở to hai mắt, thấp giọng cả kinh nói. Nhưng mọi chuyện đã muộn, Trình Tư Miên gõ cửa một cách đầy dứt khoát, Tô Gia Nam thở dài một hơi, có chút không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, cửa phòng được mở ra.

Tô Hiến Ngôn mở cửa ra sau đó đứng phía sau cánh cửa, ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn ba người trước cửa.

Tô Gia Nam khẩn trương, mở miệng nhưng không biết phải nói gì. Trình Tư Miên nhìn cậu ta chỉ biết lắc đầu, tự mình lên tiếng, “Anh của Tô Gia Nam à, có thể nhờ anh một việc được không?”

Tô Hiền Ngôn nhướn mày, con người thoáng hiện qua một tia buồn cười, cô nhóc này ở đây cũng không thể ngừng nghịch ngợm, “Chuyện gì?”

Trình Tư Miên cười hì hì, “Bọn em có một đề không biết phải làm sao, muốn nhờ anh dạy kèm cho bọn em.”

Tô Hiền Ngôn im lặng không nói gì chỉ nhìn cô.

Tô Gia Nam thấy Tô Hiền Ngôn đang trầm mặc, trực giác trong lòng cậu cho hay anh nhất định không muốn, vì vậy cậu kéo Trình Tư Miên ra sau người mình, “Anh, bạn học của em chỉ đùa một chút thôi, anh cứ làm việc của anh đi.”

“Tớ không nói đùa.” Trình Tư Miên đi lên phía trước, dựa vào cạnh cửa, cười vô cùng vô lại, “Em thật sự muốn làm phiền anh dạy cho chúng em học.”

Trong lòng Tô Hiền Ngôn đã cười thầm, nếu bây giờ ở đây không có người thì anh sẽ véo má cô một cái rồi tặng cho cô một câu ham chơi. Nhưng thực tế anh là người gặp biến không sợ hãi, nói: “Dạy cái gì?”

Tô Gia Nam ngẩn người, kinh ngạc nhìn về phía anh, “Anh?”

Trình Tư Miên đáp: “Toán, uhm...à có thể dạy kèm thêm tiếng anh nữa.”

Tô Hiền Ngôn: “Về phòng chờ đi.”

“Vâng.” Trình Tư Miên vẫy vẫy tay, “Anh đến nhanh một chút nha.”

Vừa nói xong, cô lập tức kéo Tô Gia Nam với vẻ mặt đờ đẫn và Phó Tử Văn đang mê mang đứng đó về phòng.

Năm phút sau, Tô Hiền Ngôn đi vào phòng Tô Gia Nam.

Anh bình tĩnh ngồi xuống dưới cái nhìn soi mói của ba người họ, chống một tay lên cằm, hơi nghiêng đầu nhìn họ, “Nói đi, đề nào không biết.”

Đây là lần đầu tiên Tô Hiến Ngôn đến phòng Tô Gia Nam, trong lòng cậu vô cùng kích động và vui vẻ, cậu cuống quýt lật sách ra, “À, cái đề này..”

“Lần trước thầy cho bọn em làm một đề thi rất khó, mặt sau có đề anh nhìn thử xem.” Trình Tư Miên tùy ý lấy bài thi mở ra đặt trước mặt anh, “Em cũng làm sai.”

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng, rũ con ngươi xuống nhìn, dường như đang suy nghĩ.

Trình Tư Miên theo bản năng nhích qua ngồi cạnh anh, “Kiểu đề này tới giờ cũng chưa làm qua, thầy cũng chưa từng giảng qua lần nào.”

“Cho nên mới không biết làm?” Tô Hiến Ngôn nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Thật ra cái này không khác mấy đề trong sách tham khảo là bao, chẳng qua chỉ đổi phương thức một chút thôi.”

Tô Gia Nam hơi khựng lại, “Anh...Anh làm sao biết được đề trong sách tham khảo của tụi em?”

Bàn tay nắm bút của Tô Hiến Ngôn hơi siết lại, sau đó anh liếc mắt nhìn sách tham khảo bên cạnh một cái tỏ ý đã xem nó.

Tô Gia Nam hít sâu một hơi, xem lúc nào vậy? Chẳng lẽ chỉ liếc một cái đã nhìn thấu? Anh trai quả nhiên thông minh như vậy.

Trình Tư Miên thấy vẻ mặt Tô Gia Nam như nhìn thấy quỷ thì buồn cười nhưng không dám cười, những loại đề này dĩ nhiên là anh biết rồi, bởi vì từ khi dạy kèm cho cô anh đã nhìn không ít hơn cô đâu, mỗi lần gặp đề khó cô cũng sẽ mang đến phòng anh để hỏi.

“Tập trung nghe.” Tô Hiến Ngôn nói.

Vì vậy ba bạn học học sinh cấp ba cùng nhau chụm lại xem.

Tô Gia Nam không ngờ Tô Hiến Ngôn lại tốt bụng như vậy, còn biết giúp đỡ người khác, vừa cẩn thận vừa thấu đáo, giống như thầy giáo ở trường đang giảng bài.

Nói tóm lại, anh so với thầy dạy toán trong trường giảng còn dễ hiểu hơn một chút.

“Hiểu chưa?” Sau khi giảng xong Tô Hiến Ngôn hỏi.

Ba người cùng gật đầu.

Trình Tư Miên kéo cánh tay anh, “Anh, còn môn tiếng anh nữa.”

Tô Hiến Ngôn nhìn cô một cái, anh anh, cô gọi đến quen miệng luôn à.

Tô Gia Nam sợ hết hồn, “Tiếng anh, để tớ dạy cậu cho...”

Trình Tư Miên làm sao đồng ý, cô cố ý giữ Tô Hiến Ngôn lại, chỉ muốn ở lâu bên anh một chút mà thôi. Tô Hiến Ngôn dĩ nhiên nhìn ra được tâm tư của cô nhóc này, anh liếc nhìn cô, trong mắt không tự chủ được toát lên vẻ cứng chiều, “Mang ra đây.”

“Vâng.” Trình Tư Miên thường xuyên được Tô Hiến Ngôn dạy kèm, cho nên không cảm thấy gì là không đúng, nhưng Tô Gia Nam thì ngược lại, hoàn toàn không phản ứng kịp, hôm nay anh của cậu hình như không giống mọi khi lắm, không đúng, là vô cùng khác lạ.

“Tư Miên, Tử Văn, dì có làm sữa lắc* cho các con, các con uống trước...” Dương Á Như đột nhiên im bật, bà kinh ngạc nhìn Tô Hiến Ngôn, “Hiển Ngôn, con cũng ở đây à.”

Tô Hiến Ngôn quay đầu nhìn bà ta một cái: “Vâng.”

Tô Gia Nam vui vẻ nói: “Anh đến dạy cho tụi con học.”

Dương Á Như ngẩn người: “À, à tốt lắm, vậy dì để ở đây, các con uống xong rồi làm đề tiếp.”

“Cảm ơn dì.”

“Cảm ơn mẹ.”

Dương Á Như không thể tưởng tượng nổi đi ra ngoài.

Phó Tử Văn mừng rỡ bụng sữa lắc lên, “May quá tớ đang khát.”

Tô Gia Nam cũng đưa cho Trình Tư Miên một ly, “Tư Miên, uống đi.”

“Cảm ơn.” Trình Tư Miên nhận lấy, mới vừa định uống thì Tô Hiền Ngôn bên cạnh gọi cô.

“Trình Tư Miên.” Tô Hiền Ngôn nhìn cô chăm chăm.

“A?”

“Xem cái này trước đi rồi tôi giảng cho.” Tô Hiền Ngôn nhìn ly sữa lắc mà cô đang cầm, ánh mắt mang theo ý cảnh cáo.

Trình Tư Miên không hiểu ý anh nói: “Chờ chút, tôi uống một hớp đã.”

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn trầm lại, đột nhiên đưa tay ra đoạt lấy ly sữa lắc trên tay cô, sau đó nhấp một hớp nhanh như chớp, “Mùi vị không tệ.”

Tô Gia Nam: “...”

Phó Tử Văn: “...”

Trình Tư Miên trừng mắt: “...Anh cũng thích uống cái này.”

Tô Gia Nam cảm thấy ngày hôm nay có hơi không thực tế, cậu suy nghĩ rồi đứng lên, “Tớ, tớ lấy một ly khác cho cậu.”

Sau khi Tô Gia Nam rời đi, Tô Hiền Ngôn mới nói: “Không cho phép uống nước đá.”

“Tại sao?”

Tô Hiền Ngôn nhìn cô một cái, đôi con ngươi đen như mực.

Trình Tư Miên hơi khựng lại, nhất thời hiểu ra, mới vừa rồi Dương Á Như bưng sữa lắc có đá vào, mà cô sắp đến cái đó rồi, uống nước đá vào lúc này chỉ khiến đến lúc đó đau hơn mà thôi.

“Trình Tư Miên, nghe chưa?”

Trình Tư Miên chậm rãi gật đầu, sao anh lại tỉ mỉ như vậy chứ, mọi chuyện của cô dường như anh đều hiểu rất rõ ràng...

Thấy Trình Tư Miên gật đầu, Tô Hiền Ngôn hài lòng xoa đầu cô: “Tới đây nghe.”

“Ồ.”

Phó Tử Văn ngồi một bên nghiêng đầu nhìn hai người đó, hình như...giờ phút này mình giống không khí quá!!!

Trình Tư Miên và Phó Tử Văn được tài xế nhà họ Tô đưa về, trên đường đi Phó Tử Văn không nhịn được hỏi Trình Tư Miên vì sao hôm nay lại giả vờ như không biết Tô Hiền Ngôn.

“Tớ ở tại nhà của Tô Hiền Ngôn.” Trình Tư Miên nói với Phó Tử Văn mặt đầy kinh ngạc, “Chú tớ cũng vậy, cho nên chúng tớ ở chung một nhà.”

“Nhưng cậu cũng không được nói chuyện này với Tô Gia Nam.”

“Tại sao?”

“Thì, thì không tại sao cả, Tô Hiền Ngôn không thích nói ra.”

Phó Tử Văn gật đầu một cái, đột nhiên nhìn Trình Tư Miên với vẻ thích thú, “Tớ cảm thấy có chỗ là lạ.”

“Cái gì?”

“Hình như Tô Gia Nam và anh cậu ấy không thân lắm. Tư Miên này, tớ cảm thấy cậu và anh của cậu ấy còn thân hơn nữa đó.” Phó Tử Văn suy nghĩ một chút rồi nói, “Này, Tư Miên, mặc dù có hơi kỳ quái nhưng tớ vẫn muốn hỏi cậu một chút..Có phải cậu thích Tô Hiền Ngôn rồi không?”

Trình Tư Miên nằm trên sofa lại nhớ đến lời nói mấy ngày trước của Phó Tử Văn, cô thích Tô Hiểu Ngôn, thật sự rõ ràng như vậy sao?

Anh

lại không nhận ra, chú và Tra Dịch Quang sớm chiều sống chung cũng không nhìn ra hay sao.

Trình Tư Miên múc một muỗng sữa chua bỏ vào trong miệng, lầm bầm mắng Phó Tử Văn suy đoán chuyện tình yêu khi nào mà linh như vậy.

“Kính Kong.”

Ngay lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên, Trình Tư Miên đặt hũ sữa chua xuống, kéo dép lê hình con thỏ đi đến cửa nhà mở cửa ra.

“Chị Diệp?”

Ngoài cửa chính là Diệp Hiểu Hiểu, Trình Tư Miên đã lâu rồi không gặp cô ấy, lần này vừa gặp lại phát hiện cô ấy tiêu tụy đi rất nhiều.

Trình Tư Miên căng thẳng trong lòng, “Chị, có phải chị bị bệnh rồi không?”

Diệp Hiểu Hiểu lắc đầu, “Tư Miên, Tra Dịch Quang có ở nhà không?”

“Buổi trưa đã ra ngoài rồi, em cũng không biết anh ta đi đâu.”

Diệp Hiểu Hiểu cười giấu một tiếng, nhưng lại vô cùng thê lương, “Anh ấy thật sự tránh mặt chị, ở nhà cũng không có.”

Trình Tư Miên ngẩn người, “Hai người..chia tay?”

Diệp Hiểu Hiểu gật đầu, lại lắc đầu, cô ấy cắn cắn môi, đỏ mắt, “Anh ấy muốn chia tay, nhưng mà...nhưng mà chị không chịu.”

“Chị Diệp..”

“Tư Miên, chị thích anh ấy thật lòng, anh ấy lại không thích chị, tại sao một thời gian ngắn đã chia tay chứ?”

Trình Tư Miên nhìn dáng vẻ của cô ấy, ê ẩm trong lòng một trận, Tra Dịch Quang mang đàn bà về nhà vốn không hề thật lòng với ai, mà những người đàn bà kia thì sao, cũng không yêu anh ta đến chết đi sống lại, chỉ là chơi đùa mà thôi, Nhưng Tra Dịch Quang nhất định không ngờ, cuối cùng lại có một người phụ nữ thật lòng với anh ta, nhưng anh ta chắc sợ sự thật lòng này...

“Chị, chị đừng buồn, không đáng giá, Tra Dịch Quang anh ta, anh ta..” Trình Tư Miên cả buổi cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Chị biết.” Diệp Hiểu Hiểu đột nhiên nói.

Trình Tư Miên kinh ngạc.

Diệp Hiểu Hiểu vừa khóc vừa nói, “Chị biết anh ấy chỉ chơi đùa, trong lòng luôn không an phận, nhưng chị lại cảm thấy mình có thể thay đổi được anh ấy, chị thật lòng với anh ấy, anh ấy chắc chắn biết điều đó.”

Trình Tư Miên mím môi, vô cùng tức giận trong lòng, “Em giúp chị gọi điện cho anh ta.”

Vừa nói xong, cô lập tức lấy điện thoại ra bấm số của Tra Dịch Quang, nhưng đầu dây bên kia lại tắt máy, Trình Tư Miên tức giận suýt nữa đã ném điện thoại đi, “Tra Dịch Quang chết tiệt!”

“Tư Miên, cảm ơn em..” Diệp Hiểu Hiểu xoay người, giọng nói rất nhỏ thiếu chút nữa đã không nghe rõ, “Chị chờ anh ấy, em nhắn lại với anh ấy, chị chờ anh ấy quay về..”

“Chị Diệp!”

Diệp Hiểu Hiểu không quay đầu lại nữa.

Lời của editor: Trong chương này có đoạn Trình Tư Miên xưng “em-anh” với Tô Hiểu Ngôn là do cô ấy học theo cách gọi của Tô Gia Nam.

Chương 29: Phòng tắm

Chương 29: Phòng tắm

Edit: Mộc Tử Đăng

“Em đứng ở cửa làm gì?”

Trình Tư Miên ngược mắt nhìn, là Tô Hiến Ngôn.

“Sao anh lại về?” Cô bất ngờ nói.

“Không có chuyện gì nên về.” Tô Hiến Ngôn hạ mi mắt nhìn cô đang mặc một cái váy dài màu trắng, trời ban đêm đã bắt đầu lạnh lạnh vậy mà quần áo còn vừa đơn giản lại vừa mỏng.

Anh khẽ cau mày, duỗi tay ra cầm tay cô, “Tay lạnh như vậy, còn đứng đây hóng gió nữa à?” Không đợi cô nói gì, Tô Hiến Ngôn lập tức kéo cô vào trong nhà.

Trình Tư Miên trầm mặc, ngẩng đầu nhìn anh, “Tra Dịch Quang ở đâu?”

“Chắc ở công ty, sao vậy?”

“Tôi gọi cho anh ta nhưng anh ta không bắt máy, hôm nay chị Diệp đến tìm anh ta.” Trình Tư Miên cau mày, “Tra Dịch Quang muốn chia tay nhưng trông chị Diệp rất khó chịu.”

“Cô ấy đã nói gì với em?”

“Không có gì, chỉ nói chị ấy chờ anh ta đi tìm chị ấy.” Trình Tư Miên bất mãn nói: “Còn dám ngày nào cũng nói tôi gây họa, còn anh ta thì tự gánh nợ phong lưu.”

Tô Hiền Ngôn khẽ thở dài một hơi, vỗ vỗ đầu cô, “Đừng lo lắng, đợi lát nữa tôi sẽ liên lạc với cậu ta.”

“Ừ, vậy anh nói anh ta mau về nhà.”

“Được.” Tô Hiền Ngôn gật đầu, “Tôi đi lên lầu trước, chuyện của Tra Dịch Quang chờ cậu ta về rồi hẳn nói.”

Tô Hiền Ngôn trở về phòng, còn Trình Tư Miên lại lo lắng cho Diệp Hiểu Hiểu, nên gọi điện lại cho cô ấy, sau khi Diệp Hiểu Hiểu bắt máy chỉ ậm ờ nói mấy câu rồi tắt máy.

Trình Tư Miên đi lên lầu, gõ cửa phòng Tô Hiền Ngôn. Nhưng không có ai đáp lại, cô liền đẩy cửa ra đi vào, “Tô Hiền Ngôn, tôi mới vừa gọi điện cho chị Diệp, giọng chị ấy dường như tốt lên rồi, ôi?”

Trong phòng không có ai, hiển nhiên Tô Hiền Ngôn không có ở đây.

“Tô Hiền Ngôn? Anh ở đâu...”

Ngay lúc này, cửa phòng tắm mở ra.

Theo khe hở của cánh cửa, hơi nước mù mịt cũng bay ra ngoài theo, sau đó Trình Tư Miên thấy Tô Hiền Ngôn đi ra, chỉ có một cái khăn tắm màu trắng vây dưới thân, trên tay còn cầm một cái khăn khác để lau tóc.

Tượng điêu khắc? Người mẫu? Phải nói là càng giống như người mẫu trên tạp chí hơn.

Trắng nõn như ngọc, nửa thân trần lộ ra da thịt săn chắc có hơi ửng hồng. Còn có cơ bụng và đường nhân ngư... Cái khăn tắm dài bao bọc lấy đôi chân, Trình Tư Miên từ từ mở to mắt, nếu như có thể cô rất muốn lưu manh huyết sát một tiếng! Nhưng mà phải nhịn xuống!

Giây phút Tô Hiền Ngôn bước ra ngoài cũng gây ngẩn cả người, anh nhìn người nào đó mở to mắt nhìn chăm chăm vào mình, bây giờ quay lại phòng tắm cũng không được, mà đi tới cũng không xong. Cuối cùng chỉ có thể ho nhẹ một tiếng, “Trình Tư Miên, em đi ra ngoài trước...”

“A?” Trình Tư Miên len lén nuốt nước bọt, “Ồ, ồ, được.”

Cô có hơi cứng ngắc xoay người lại, định đi đến cửa phòng.

Ngay lúc này ngoài cửa vang lên giọng nói của Trình Tần, “Hiển Ngôn, phần văn kiện hôm nay cậu nói có trong máy tính phải không?”

Giọng nói đó từ xa từ từ đến gần, Trình Tư Miên chợt quay đầu nhìn Tô Hiến Ngôn, cái này không đúng lúc nha, nếu để cho chú vào thấy được cảnh tượng này thì cô phải giải thích thế nào đây, chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Đầu óc trống rỗng, nói thì chậm nhưng xảy ra lại nhanh, Trình Tư Miên nhanh chóng xoay người đi về phía Tô Hiến Ngôn, lúc cô vừa kéo Tô Hiến Ngôn vào phòng tắm thì cửa phòng của anh cũng bị Trình Tần mở ra.

“Àm!”

Trong phòng tắm truyền đến một tiếng rên, Trình Tần ngẩng người, nhìn về phía cánh cửa phòng tắm đóng chặt, “Hiển Ngôn?” Bên trong phòng tắm, người luôn trấn định như Tô Hiến Ngôn giờ phút này có hơi hốt hoảng và luống cuống, anh nhìn người nào đó đang cưỡi trên người mình, hoảng sợ quên mất cả phản ứng.

“Hiển Ngôn, cậu không sao chứ?” Tiếng bước chân càng ngày càng gần, dường như một giây nữa thôi Trình Tần sẽ đẩy cửa tiến vào trong, Trình Tư Miên vô cùng khẩn trương, cánh tay đang đè lên ngực Tô Hiến Ngôn càng thêm dùng sức, dùng khẩu hình miệng nói chuyện với anh.

Tô Hiến Ngôn nhắm hai mắt lại, lúc Trình Tần đã cầm tay nắm cửa thì bình tĩnh nói: “Tôi đang tắm.”

“À.” Trình Tần nghe thấy giọng nói của anh không có gì bất thường nên buông tay ra, “Vậy tôi dùng máy tính của cậu một chút nha.”

“Được.”

Tiếng bước chân của Trình Tần dần dần xa hơn.

Trình Tư Miên thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nghiêm túc nhìn Tô Hiến Ngôn.

Mới vừa rồi quá khẩn trương nên cô không phát hiện, nhưng bây giờ sau khi thả lỏng mới ý thức được tình cảnh của hai người có hơi lúng túng lại có hơi mập mờ.

Trình Tư Miên chỉ mặc một cái váy dài đến gối, mà Tô Hiến Ngôn thì trừ khăn tắm ra cũng không có gì nữa. Giờ phút này bởi vì ngồi lên bụng anh nên váy bị kéo lên đến đùi, da thịt tinh tế của bắp đùi trực tiếp chạm vào da thịt săn chắc ở eo anh, mập mờ tỏa ra đầy phòng tắm.

Trình Tư Miên nín thở, cảm thấy chân đã mềm nhũn rồi.

Mới vừa rồi vì sao còn kéo anh vào chứ..Nếu muốn tránh thì tự cô trốn vào phòng tắm là tốt rồi, sao lại kéo theo anh, để rồi phải thấy da thịt Tô Hiến Ngôn thế này, Trình Tư Miên may thật tài giỏi.

“Đứng lên.” Tô Hiến Ngôn híp mắt lại, giọng nói trầm khàn khác thường.

Trình Tư Miên ồ một tiếng, vội vàng muốn đứng dậy. Nhưng trong phòng tắm mới có người tắm xong, trên gạch đầy nước trơn trượt, Trình Tư Miên mang dép, mới vừa đứng lên liền trượt một cái, trực tiếp ngã nhào xuống.

Tô Hiến Ngôn bực bội hừ một tiếng, nhưng vẫn theo bản năng duỗi tay ra đỡ lấy eo cô tránh cho cô ngã. Hơi thở thiếu nữ gấp gáp, vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển dự hoặc người khác, cho dù là cách một lớp quần áo nhưng lòng bàn tay vẫn có thể cảm nhận được da thịt mơn mớn, mềm mại của cô.

Con người Tô Hiến Ngôn hơi trầm xuống, rất nhanh thả lỏng tay.

Bên trong phòng tắm vốn đã có nhiệt độ cao, vì sự va chạm vừa rồi khiến nhiệt độ càng cao hơn. Trình Tư Miên ngẩng đầu lên nhìn anh, mặt đầy áy náy, “Tôi không phải cố ý. Anh không sao chứ?”

Tô Hiến Ngôn không trả lời, hít sâu một hơi, kéo người cô đứng lên.

Trình Tư Miên mắt tự nhiên đứng cạnh bồn rửa tay nhìn anh, vừa rồi trực tiếp ngã lên người anh chắc khiến anh đau rồi. Nhìn đi, anh ngồi dưới đất cũng không đứng dậy nổi nữa...

Trình Tư Miên đưa tay ra, “Tôi đỡ anh lên nhé?”

“Qua bên kia đứng, xoay lưng lại.”

Tô Hiền Ngôn cúi đầu, cô không thấy rõ biểu cảm của anh, chẳng qua là thấy giọng nói của anh..thế nào nhỉ, từ tính vô cùng hấp dẫn người khác.

“Còn không đi?”

“Ồ, ồ.” Trình Tư Miên vội vàng đi qua đứng trong góc nhỏ, đưa lưng về phía anh, ngoan ngoãn không nhìn nữa. Nhưng mới vừa rồi hình như lỗi tại Tô Hiền Ngôn có hơi đỏ. Là xấu hổ sao? Trình Tư Miên muốn len lén quay đầu xác nhận một chút.

“Trình Tư Miên.” Giọng nói của anh vô cùng thấp.

Trình Tư Miên vội vàng đứng thẳng người nhìn vào vách tường, hừ, không cho nhìn thì không nhìn...

Một lát sau, cửa phòng tắm mở ra, Trình Tư Miên ý thức được Tô Hiền Ngôn đã đi ra ngoài.

Trình Tàn đang sao chép văn kiện, thấy Tô Hiền Ngôn đi ra thì nhìn một cái, “Cậu làm gì mà âm ỉ bên trong đó thế?”

Tô Hiền Ngôn hơi khựng lại, đi tới tủ quần áo cầm quần áo ra, “Không có gì, sàn gạch có hơi trơn.”

Trình Tàn cười một tiếng, “Cậu bị ngã à?”

Tô Hiền Ngôn không lên tiếng, đúng là ngã, hơn nữa đều là do cháu gái cậu làm hại.

“Này, không sao chứ, ngã thật à?”

“Không sao.” Tô Hiến Ngôn lấy một cái áo thun trắng mặc vào, “Sao chép văn kiện xong chưa?”

“Ừ, xong rồi.” Trình Tần rút USB ra, đi tới cạnh anh, “Này đúng rồi, cậu có thấy Trình Tư Miên đâu không?”

Tô Hiến Ngôn: “...”

“Tối rồi còn chưa về. Không biết đi chơi ở đâu rồi.”

“...Không biết.”

“Được rồi, tôi sẽ gọi cho nó xem sao.” Trình Tần dứt khoát đi ra khỏi phòng.

Tô Hiến Ngôn thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại cảm thấy có một loại cảm giác hoang đường không biết phải làm sao, nói dối với Trình Tần đúng là rất kỳ lạ.

Anh nhìn về phía cửa phòng tắm đóng chặt, nhớ tới vừa rồi cô ngồi trên người mình. Anh vẫn luôn cho rằng mình thích cô là chuyện rất thầm kín, trước khi cô trưởng thành sẽ không có bất kỳ suy nghĩ nào khác. Nhưng trong nháy mắt vừa rồi, phản ứng của thân thể anh không thể lừa người được...

Tô Hiến Ngôn xoa xoa mi tâm, có hơi phiền não.

Trình Tư Miên đợi trong phòng tắm cả buổi trời cũng không thấy bên ngoài có động tĩnh gì, cô dán sát lỗ tai lên cửa, cẩn thận lắng nghe.

Bên ngoài không có âm thanh gì cả, chắc người đã đi ra ngoài rồi, nhưng mà sao Tô Hiến Ngôn không gọi cô ra.

Không phải tức giận rồi chứ? Hơn nữa, vừa rồi cô chắc xem như là sàm sỡ anh đúng không?

Len lén mở một khe cửa nhỏ ra, Trình Tư Miên hơi thò đầu ra ngoài nhìn một chút. Tô Hiến Ngôn ngồi sau máy vi tính, đã mặc xong quần áo trên người. Còn Trình Tần không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Trình Tư Miên trực tiếp đẩy cửa ra, “Chú tôi đâu rồi?”

Tô Hiến Ngôn ngược mắt nhìn cô một cái, “Đi ra ngoài rồi.”

“Đi lúc nào vậy?”

“Nửa tiếng trước.”

“Nửa, nửa tiếng trước?” Âm lượng Trình Tư Miên cũng tăng cao lên, “Vậy, vậy sao anh không gọi tôi đi ra.”

“Trừng phạt.”

Trình Tư Miên ngẩn người, không thể tin nổi nhìn Tô Hiến Ngôn, “Cái gì?”

Ngón tay đang nhấn bàn phím của Tô Hiến Ngôn dừng lại, “Xem như là trừng phạt em, sau này vào phòng phải gõ cửa.”

“ ... ”

Trình Tư Miên khóc không ra nước mắt, cô có gõ mà, nhưng anh không có nghe! Còn nữa, đây là trừng phạt cái quỷ gì chứ, phạt đứng trong phòng tắm???

“Rừ rừ rừ” Di động trong túi áo ngủ rung lên, Trình Tư Miên cầm lên nhìn, nhất thời trở nên nghiêm túc, “Chú?”

“Trình Tư Miên! Cháu ở đâu?”

“A? Cháu cháu ở đây.”

“Ở cái gì mà ở, cháu đang ở đâu?”

“Trong phòng!”

“Cháu trong phòng sao, vừa rồi sao lại không thấy hả?”

“Cháu vừa mới về phòng.” Trình Tư Miên vừa nói vừa chạy ra khỏi cửa phòng, “Vừa rồi cháu ở bên ngoài.”

...

Tô Hiền Ngôn nhìn Trình Tư Miên chạy nhanh về phòng, trên môi từ từ cong lên một nụ cười, còn phần trứng phạt còn lại, sau này từ từ tính.

Sau khi giờ tự đọc kết thúc, Trình Tư Miên mới thấy Tô Gia Nam chậm chạp đi vào phòng học, người này có một đặc quyền, giờ đọc buổi sáng không đến chủ nhiệm lớp cũng không nói gì.

“Tư Miên, ăn không?” Tô Gia Nam ngồi vào chỗ, rồi đột nhiên quay xuống đưa cho cô một cái bánh ngô chiên giòn.

Trình Tư Miên: “Sao cậu mua cái này?”

Tô Gia Nam xấu hổ cười một tiếng, “Thừa dịp chú tài xế xuống xe mua đồ, tớ đã lén lút đi mua.”

“Những thứ thực phẩm rác rưởi này cậu ít ăn lại đi, trước đó tớ chỉ muốn cậu ném thử cho biết mùi vị thế nào thôi, cậu đừng mua nữa.” Trình Tư Miên cầm hết hai cái bánh trên tay cậu, “Tớ và Văn Tử ăn, không cho phép cậu ăn.”

Tô Gia Nam không lên tiếng, nở một nụ cười dịu dàng với cô.

Trình Tư Miên thấy cậu không phản đối nên hài lòng vỗ vai cậu một cái thật nhẹ. Ủ, đây là em trai Tô Hiền Ngôn, cũng là em trai của cô, nên chăm sóc một chút.

“Tô Gia Nam, có phải khi anh cậu ở nhà luôn có dáng vẻ đó không?” Trình Tư Miên vừa ăn vừa hỏi.

Tô Gia Nam hơi ngập ngừng một chút: “Dáng vẻ nào?”

“Chính là dáng vẻ không gần gũi ấy.”

“Ủ...Anh ấy luôn như vậy mà.” Tô Gia Nam suy nghĩ một chút lại nói, “Nhưng mà tớ cảm thấy lần trước anh ấy có chút không như bình thường, lần dạy kèm cho chúng ta đó, đó là lần đầu tớ nghe anh ấy nói nhiều như vậy.”

Trình Tư Miên: “...Vậy à.”

Tô Gia Nam vui vẻ nói: “Tư Miên, anh tớ rất lợi hại đó, cái gì anh ấy cũng biết. À đúng rồi, tớ phải cảm ơn cậu, nếu không có cậu đề nghị bảo anh tớ dạy kèm, tớ sẽ không thấy được anh ấy như vậy.”

Trình Tư Miên chậm rãi gật đầu, nhìn vị “cuồng anh trai” trước mắt này, trong lòng có chút nghi ngờ.

Tại sao khi Tô Hiến Ngôn ở nhà đó lại có cảm giác lạnh nhạt như thế? Tô Gia Nam là em họ của anh, nhưng dường như lại vô cùng sùng kính anh, thậm chí có thể nói là có chút sợ anh.

Nhưng mà anh rõ ràng còn rất dịu dàng mà.

Chương 30: Trèo tường

Chương 30: Trèo tường

Edit: Mộc Tử Đằng

Lúc tan tiết, Trình Tư Miên nhận được điện thoại của Lâm Loan.

“Alo, có chuyện gì?”

“Trình Tư Miên, đi ra ngoài chơi đi, tôi chán muốn chết rồi.” Giọng nói tùy ý của Lâm Loan vang lên đầu dây bên kia, Trình Tư Miên có thể tưởng tượng được con người này lúc này đang nhàm chán dựa vào chỗ nào đó, hai ngón tay đang kẹp một điếu thuốc.

Sau khi cậu ta tốt nghiệp cấp ba dường như không có chuyện gì làm, cha cậu ta muốn đưa cậu ta ra nước ngoài nhưng người này sống chết không chịu đi, cuối cùng bị ép vào học một trường đại học tư nhân nào đó.

Trình Tư Miên không hề nghĩ ngợi liền nói, “Lâm đại thiếu gia à, tôi đang đi học, cậu nổi điên cái gì hả?”

Tô Gia Nam đang nói chuyện với Phó Tử Văn, khi nghe được câu này chợt ngẩng đầu nhìn cô, Lâm đại thiếu gia... Cậu nhớ ra rồi, là cái người tên Lâm Loan trông đáng vẻ không phải người tốt lành gì đã gặp lần trước.

Trình Tư Miên tiếp tục nói, “Cậu biến đi, tôi không trèo tường đâu. Tôi cúp máy đây, đừng có gọi tới nữa.”

Vừa dứt lời, liền nhanh chóng cúp máy.

Tô Gia Nam: “Lâm Loan gọi điện thoại cho cậu à?”

Trình Tư Miên gật đầu một cái, vừa định nằm xuống ngủ đột nhiên điện thoại vang lên, vốn nghĩ Lâm Loan gọi đến, đang lúc tức giận thì phát hiện là Tra Dịch Quang gọi, từ lần Diệp Hiểu Hiểu đến tìm anh ta, anh ta cũng chưa về nhà lần nào nữa, điện thoại cũng không gọi được, nếu không phải Trình Tàn nói anh ta không sao thì cô cứ nghĩ anh ta đã chết rồi!

“Anh chết ở đâu hả!” Trình Tư Miên mở miệng giận dữ gào lên.

“Tôi tôi, ôi Tiểu Miên Miên, bây giờ tôi có một chuyện quan trọng muốn nhờ cô giúp đỡ!” Thanh âm của Tra Dịch Quang vô cùng gấp gáp.

Trình Tư Miên hừ một tiếng, “Tôi cũng không biết anh vội cái gì.”

“Thật sự rất quan trọng, Trình Tàn ở chỗ khác, Tô Hiểu Ngôn lại không nghe điện thoại, chính tôi cũng không ở đây, Miên Miên, mấy người bạn của tôi quen biết Diệp Hiểu Hiểu chỉ còn lại mình cô thôi, cô phải giúp tôi.”

“Anh không ở đây? Vậy anh ở đâu...” Trình Tư Miên im lặng một lát, đột nhiên kịp phản ứng lại, “Khoan đã, anh nói cái này là có ý gì?”

“Tôi có người bạn nói thấy Diệp Hiểu Hiểu đến bệnh viện.” Giọng nói của Tra Dịch Quang rất luống cuống, “Cậu ta nói Hiểu Hiểu đi đến khoa phụ sản, giống như đang muốn phá thai...”

“Cài gì!”

“Tiểu Miên Miên, không nói nhiều nữa, cô nhanh lên đi, lời người khác nói đoán chừng Diệp Hiểu Hiểu cũng không nghe, cô và cô ấy quen thân, còn có thể níu kéo được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, tôi sẽ nhanh chóng chạy về.”

Trình Tư Miên đứng bật dậy, “Gửi cho tôi địa chỉ, tôi lập tức đến ngay.”

Tiếng chuông vào tiết vang lên, Trình Tư Miên lại chạy nhanh ra khỏi phòng học, Tô Gia Nam nhìn bóng lưng vội vã của cô, nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi của Lâm Loan, vì vậy ngay sau đó cũng đứng lên đi theo. Phó Tử Văn ngăn người: “Này hai người đi đâu vậy?”

Trình Tư Miên chạy đến rừng cây nhỏ trong trường, bức tường này lần trước cô đã trèo một lần, coi như quen thuộc. Nhưng lúc muốn đưa tay lên thì đột nhiên bị người sau lưng vỗ vai một cái, làm cô sợ hết hồn suýt nữa đã kêu lên thành tiếng.

“Ô Gia Nam?! Cậu làm gì vậy!” Trình Tư Miên ngạc nhiên đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, “Cậu bước đi cũng không có âm thanh gì, dọa chết người đó.”

“Cậu muốn làm gì?” Ô Gia Nam nói, “Cậu, cậu phải đi gặp cậu ta à?”

Trong lòng Trình Tư Miên đang nóng giận, cũng không để ý cậu nói gì, “Bây giờ tớ có việc gấp phải đi ra ngoài, vậy đi, cậu nói đi nói với thầy họ tôi, nói lý do gì cũng được.”

Ô Gia Nam mím môi, “Tớ đi với cậu.”

Trình Tư Miên trượt chân một cái, “Cậu trèo tường với tớ á? Đùa gì thế.”

“Tớ không nói đùa.” Ô Gia Nam nghiêm mặt lại, gương mặt tuấn tú mang theo nét nghiêm túc vô cùng.

Trình Tư Miên ghen lời, đây là em trai Ô Hiền Ngôn đó, không lẽ cô phải dẫn người ta theo mình làm chuyện xấu sao, “Không được không được không được, cậu mau về lớp đi.”

“Trình Tư Miên!” Ô Gia Nam cố chấp kéo cô lại, “Nếu cậu không đi tớ đi cùng, tớ sẽ kêu lên đó.”

“...”

Cảm giác này sao giống như cô đang bắt nạt con gái nhà lành thế này?!

Trình Tư Miên không cưỡng lại được cậu, cuối cùng chỉ mãi cảnh cáo cậu, không được nói là đi ra ngoài! Ô Gia Nam thấy cô đồng ý liền vui vẻ vô cùng, vội vàng đuổi theo bước chân cô, bắt đầu lần đầu trèo tường trong đời.

Trình Tư Miên ngựa quen đường cũ trèo lên, cô nhìn chàng trai có chút luống cuống bên dưới, bất đắc dĩ nói, “Cậu leo lên cái cây này trước đi, cẩn thận một chút, tớ kéo cậu qua.”

Tô Gia Nam lần đầu phá lệ làm chuyện phản nghịch, không sai, trèo tường đối với cậu là một chuyện lớn mang tính đột phá. Hơn mười năm qua, cậu chỉ một mực làm người ngoan ngoãn, hôm nay làm chuyện này cậu ngược lại cảm thấy rất kích thích.

Thật vất vả leo lên ngồi trên tường, Tô Gia Nam nhìn cô gái trước mặt, tim nhanh chóng đập nhanh hơn, không biết đây là do khẩn trương trèo tường hay còn bởi vì người trước mặt này.

“Trời ơi, còn nói với tôi là không đi, Trình Tư Miên cậu nhảy xuống đây!” Phía dưới tường bên kia đột nhiên có người nói chuyện, “Cái quỷ gì, cậu mang tên này ra ngoài làm gì.”

Trình Tư Miên nhảy xuống, im lặng nhìn người nào đó, “Vậy cậu còn ở đây làm gì?”

Lâm Loan trợn mắt nhìn người còn ngồi trên tường, giọng nói vô cùng không thân thiện, “Không phải vừa rồi trong điện thoại đã nói cậu trèo từ nơi này ra ngoài sao, tôi ở đây chờ cậu. Tư Miên, có phải cậu ta cũng muốn đi cùng chúng ta ra ngoài không?”

“Cái đó không quan trọng, cậu mau giúp cậu ấy một chút!”

Lâm Loan nhướn mày, “Tôi không thèm!”

Tô Gia Nam từ trên cao nhìn xuống hai người đó, cậu khẽ cau mày, rồi lập tức nhảy xuống từ trên cao, cậu cũng không muốn để Lâm Loan giúp mình.

Nhưng dù sao đây cũng là lần đầu, vì vậy bị hoảng không đứng vững được, trực tiếp ngã nhào xuống đất, trên cái áo sơ mi trắng tinh nhất thời bị dính bùn đất.

“Ha..Không biết trèo tường còn cố, còn té kiểu chó ăn phân, ai da!” Lâm Loan đáng thương nhìn Trình Tư Miên vừa mới đập mình một cái, “Cậu làm gì vậy?!”

Trình Tư Miên trừng mắt với cậu ta, “Nói ai té kiệu chó ăn phân hả!”

Lâm Loan đau khổ, “Cậu vì cậu ta mà đánh tôi..”

Trình Tư Miên không để ý tới cậu ta, đi đến bên cạnh người Tô Gia Nam đỡ cậu đứng dậy, sau đó phủi bụi bẩn trên quần áo của cậu, “Cậu không sao chứ, thân thể có chỗ nào khó chịu không, cậu đừng gắng sức quá.”

Cô cũng không thể làm em trai anh hư hỏng được, hơn nữa nếu để cậu bị thương thì hậu quả không lường được trước được.

Trên môi Tô Gia Nam nở một nụ cười yếu ớt, đôi mắt sáng long lanh nhìn Trình Tư Miên, “Đừng lo lắng, tớ không có vấn đề gì.”

Trình Tư Miên nhìn cậu một lượt từ trên xuống dưới, đột nhiên Tô Gia Nam duỗi tay ra sờ đầu cô, giọng dịu dàng: “Tớ thật sự không sao.”

Trình Tư Miên hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn cậu, “...Vậy thì tốt.”

Trong nháy mắt vừa rồi, cậu khiến cô cảm thấy giống như Tô Hiền Ngôn, quả nhiên là anh em mà.

Lâm Loan bên cạnh: Ai cho phép cậu sờ đầu!

Ba người đi ra khỏi đó, Trình Tư Miên nói, “Bắt xe, ngay lập tức tới bệnh viện.”

“Gì?” Lâm Loan và Tô Gia Nam đều kinh ngạc.

Trình Tư Miên không kịp giải thích nhiều, “Tôi có việc gấp, mau bắt xe giúp tôi.”

Lâm Loan vội nói: “Tôi có xe, tôi có xe, tôi đưa cậu đi.”

Cuối cùng Trình Tư Miên và Tô Gia Nam cùng đi xe của Lâm Loan đến bệnh viện.

Tra Dịch Quang nói Diệp Hiểu Hiểu vẫn còn xếp hàng chờ đến lượt, vì vậy Trình Tư Miên chạy như điên về phía khoa phụ sản.

“Xin chào, xin hỏi phá thai nằm ở đâu?”

Y tá ngược mắt lên nhìn cô, rồi lại nhìn hai chàng trai sau lưng, ý vị sâu xa nói: “Đi thẳng quẹo trái.”

“Cám ơn.”

Lâm Loan bị nhìn nhưng hoàn toàn không có gì ngại ngùng, nhưng còn bạn học Tô đơn thuần của chúng ta lại đỏ mặt...Chuyện đó, không phải như chị nghĩ đâu.

Trình Tư Miên đi một đường đến nơi, tìm một buổi rớt cuộc cũng thấy được thân ảnh quen thuộc, “Chị Diệp!”

Diệp Hiểu Hiểu tay cầm đơn xét nghiệm, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn người đang đến gần, “Tư Miên, sao em lại ở đây?”

“Chị Diệp, chị đi theo em.” Vừa nói, Trình Tư Miên vừa kéo cô ấy, “Chị, có chuyện gì chúng ta thương lượng trước được không?”

“Này này?” Đầu óc Diệp Hiểu Hiểu mơ màng, “Em nói gì?”

“Tra Dịch Quang nghe nói chị muốn phá thai nên rất gấp gáp, anh ta vô cùng lo lắng cho chị!”

Diệp Hiểu Hiểu ngây người, “Em nói, chị muốn phá thai?”

“Đúng vậy.”

Diệp Hiểu Hiểu nhìn tờ đơn xét nghiệm trong tay, lại nhìn Trình Tư Miên một cái, trong mắt chợt hiểu ra, “Anh ấy rất lo lắng sao, anh ấy lo lắng cho chị hay chỉ đơn giản là cảm thấy áy náy.”

“Đương nhiên là lo cho chị!” Trình Tư Miên nói, “Anh ấy đang chạy đến, chị không phải muốn gặp anh ấy sao, đợi lát nữa có thể lập tức gặp được anh ấy.”

“Tư Miên...” Diệp Hiểu Hiểu nhìn cô đầy phức tạp, “Người đi phá thai không phải chị, mà là bạn của chị, chị chỉ đi theo chăm sóc cô ấy thôi.”

“A?”

“Cho nên em nói lại với anh ấy đi, không có gì phải sốt ruột cả.”

Trình Tư Miên ngây ngẩn cả người, Diệp Hiểu Hiểu nhẹ giọng nói: “Chị hiểu anh ấy mà, chờ tâm ý nguội lạnh... Tư Miên, trước kia là do chị quá cố chấp, mấy ngày nay chị đã suy nghĩ kỹ rồi, muốn nắm được trái tim của một người phong lưu thật sự quá khó khăn.”

“Không phải, Tra Dịch Quang thật ra...”

“Đừng nói gì nữa, chị biết con người của anh ấy, Tư Miên, em giúp chị nhắc lại với anh ấy, chị không tìm anh ấy nữa, anh ấy không cần phải tốn sức tránh mặt chị đâu.”

Rời khỏi khoa phụ sản, Trình Tư Miên có chút ảo não ngồi trên ghế dài ở bệnh viện.

Lâm Loan thấy bầu không khí quá ngột ngạt nên cười trêu nói, “Đừng nặng nề thế này nữa, anh đây mang em đi chơi?”

Trình Tư Miên ngẩng đầu trừng cậu ta một cái, Lâm Loan vội vàng làm động tác im miệng. Trình Tư Miên lại nhìn sang Tô Gia Nam bên cạnh, “Cậu về trường trước đi, tớ còn phải chờ người.”

Lâm Loan: “Để tôi ở đây với cậu ấy là được, cậu là một học sinh giỏi nên ngoan ngoãn trở về đi học đi.”

Tô Gia Nam liếc cậu ta một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh Trình Tư Miên, “Có đi thì cậu đi đi, tôi không đi.”

Lâm Loan bực bội ngồi xuống chỗ ngồi bên kia của Trình Tư Miên, “Tôi cũng không đi!”

“Đinh~” Điện thoại vang lên, Trình Tư Miên cũng lười quan tâm hai người bên cạnh, vội vàng bắt máy, “Này, Tra Dịch Quang anh đã tới

chưa?”

“Khoảng nửa tiếng nữa tôi mới tới nơi! Tiểu Miên Miên, tôi mới vừa gọi cho Hiền Ngôn, cậu ấy nói cậu ấy đã đến nơi.” Tra Dịch Quang lại nói, “Bên đó sao rồi, cô ngăn được chưa?”

“Cái này...”

Trình Tư Miên định giải thích một chút về sự hiểu lầm đen đỏi này, nhưng đột nhiên có một âm thanh quen thuộc vang lên từ phía trước, “Trình Tư Miên.”

Cô ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy Tô Hiền Ngôn đang đi về phía cô, hơn nữa khi thấy hai người ngồi bên cạnh cô là ai, con người thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Chào chú!”

“Anh?”

Hai chàng trai một trái một phải cùng lên tiếng một lượt.

Tô Gia Nam và Lâm Loan nói xong thì liếc nhìn nhau.

“Chú?”

“Anh?”

Huyệt thái dương Trình Tư Miên giật giật, nói một câu với người ở đầu dây bên kia, “Anh tới rồi hẳn nói.”

Tô Hiền Ngôn đi tới, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Tô Gia Nam một cái, “Sao em lại ở đây?”

“Em, em đi cùng Trình Tư Miên tới...”

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn dừng lại trên người cậu, “Sao lại thành như vậy?” Áo sơ mi bị dính bẩn, trên mặt cũng dính chút bụi bẩn.

Trình Tư Miên vội vàng đứng lên, “Đây là do...”

“Trèo tường ngã.” Tô Gia Nam ngoan ngoãn trả lời.

Trình Tư Miên: “...”

Xong rồi.

Tô Hiền Ngôn híp mắt lại, nhìn về phía Trình Tư Miên, “Trèo tường, em trèo tường ra ngoài?”

Trình Tư Miên cười khan hai tiếng, “Chuyện cấp bách, tôi cũng chỉ bắt đắc dĩ mới làm vậy. Tôi thề, tôi tuyệt đối không phải cố ý dẫn cậu ấy trèo tường đâu.”

Tô Gia Nam lắc đầu, “Anh, do em nhất quyết muốn đi theo, không liên quan đến cậu ấy.”

Tô Hiền Ngôn hơi khựng lại, ánh mắt nhìn Tô Hiền Ngôn hơi trầm xuống, đưa em này của anh dường như có quan hệ không bình thường với cô.

“Này, khoan đã.” Lâm Loan ở bên cạnh bị bơ đẹp không chịu nổi, “Anh cũng nên giải thích với tôi một chút, rốt cuộc chuyện này là thế nào hả, anh không phải chú của Trình Tư Miên sao, sao giờ lại thành anh của cậu ta rồi.”

Tô Gia Nam cũng nhận ra, sao Tô Hiền Ngôn lại xuất hiện ở đây vào lúc này, còn nữa, cái gì mà gọi là chú của Trình Tư Miên?

Chương 31: Thư Tình

Chương 31: Thư Tình

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên nhìn Lâm Loan một cái, “Này, cho tới bây giờ tôi chưa từng nói anh ấy là chú của tôi.”

“Cái gì? Anh ta không phải chú của cậu sao lại sống chung với cậu?” Giọng nói của Lâm Loan cũng cao hơn.

Lời này vừa dứt, người mờ mịt nhất là Tô Gia Nam, cậu nhìn Trình Tư Miên lại quay sang nhìn anh họ nhà mình, sống chung? Bọn họ rõ ràng chỉ mới gặp nhau một lần thôi mà.

Thấy Trình Tư Miên không trả lời, Lâm Loan nhìn Tô Hiền Ngôn chăm chú, “Anh nói đi, rốt cuộc anh là ai, tại sao anh lại ở chung với cô ấy?”

Con người Tô Hiền Ngôn tối lại, cũng không muốn trả lời câu hỏi của cậu ta.

“Anh nói đi!”

“Bốp.” Trình Tư Miên đánh gáy Lâm Loan một cái, “Sao cậu lại nói nhiều như vậy chứ! Chủ nhà, chủ nhà đó cậu hiểu không! Tôi và chú đều ở nhà của anh ấy!”

“A?”

“Trình Tư Miên, xử lý chuyện quan trọng trước.” Tô Hiền Ngôn hời hợt bỏ Lâm Loan qua một bên, đối với loại người này, anh không thèm quan tâm, “Diệp Hiểu Hiểu đâu?”

“Đây chỉ là hiểu lầm thôi.” Trình Tư Miên cũng không để ý đến Lâm Loan nữa, nói: “Chị Diệp không có đi phá thai, mà là bạn của chị ấy, nhưng tôi thấy thái độ gấp gáp của Tra Dịch Quang bây giờ đoán là rất có hy vọng nối lại.”

Tô Hiền Ngôn cong môi, “Cậu ta cũng sắp đến rồi, nếu không có chuyện gì tôi đưa mấy người về trường học.”

“Không về trường đâu.” Trình Tư Miên hơi lúng túng, “Bây giờ cũng sắp tan học rồi, quay về chẳng khác nào để bị bắt gặp.”

Tô Hiền Ngôn rất tự nhiên gỡ trán cô, cảnh cáo nói: “Lần sau nếu trốn học mà bị tôi phát hiện...”

“Không có lần sau! Tuyệt đối không có lần sau!” Trình Tư Miên rất tự giác nói, “Nếu có lần sau tôi thề tôi sẽ tự trừ 100 tệ tiền tiêu vặt!”

Tô Hiền Ngôn nhướn mày, “Đi thôi.”

“Ồ!”

Trình Tư Miên đi theo Tô Hiền Ngôn tới cửa, đi được mấy bước thì quay đầu nhìn Tô Gia Nam chờ mặt ngơ ngác ngồi đó, “Này, mau đi thôi.”

Tô Gia Nam mím môi, trong lòng ngũ vị tạp trần, nhưng mà cuối cùng cậu chỉ gạt đầu rồi đi theo hai người.

Cuối cùng còn lại một mình Lâm Loan mặt đầy nghi vấn, cậu ta vẫn còn chưa tiêu hóa hết lời nói vừa rồi của Trình Tư Miên, chủ nhà? Có chủ nhà như thế này sao? Chủ nhà và người thuê có quan hệ tốt như vậy à.

Mặc dù Trình Tư Miên không về trường nhưng vẫn đưa Tô Gia Nam về đó, bởi vì vị tài xế kia đều đúng giờ đứng trước cửa trường học chờ đón cậu về nhà.

Dọc đường đi, Tô Gia Nam chỉ trầm mặc không nói gì. Trình Tư Miên nghĩ là cô lừa chàng trai ngây thơ này trước, vì vậy có hơi lúng túng, “Anh, hai người đã sớm biết nhau?” Một lúc lâu sau Tô Gia Nam rốt cuộc cũng mở miệng hỏi.

Tô Hiền Ngôn nhìn cậu qua kính chiếu hậu một cái, “Ừ.”

“Nhưng hôm đó lúc ở nhà...” Lúc đó còn tỏ vẻ chưa từng biết nhau.

“Mọi chuyện thật ra là như vậy.” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút rồi giải thích, “Chú của tớ là bạn tốt của anh ấy, tớ đi theo chú cho nên mới ở lại trong nhà Tô Hiền Ngôn, lúc trước không nói cho người nhà cậu biết là vì tớ không biết phải nói thế nào cho phải, dù gì tớ cũng là một hoàng hoa đại khuê nữ (Gái chưa chồng).”

Tô Hiền Ngôn: “...”

Tô Gia Nam nhe nhai, “Người nhà tớ sẽ không nghĩ khác đâu.”

“Ai biết được.” Trình Tư Miên lén lút nói, “Để đề phòng, cậu cũng giữ bí mật nha.”

“Thì ra là như vậy.” Tô Gia Nam thật thà đồng ý, người khác nói thế nào đương nhiên cậu sẽ tin như thế ấy, nhưng trong lòng cậu cũng ngạc nhiên là Tô Hiền Ngôn đối xử với Trình Tư Miên rất đặc biệt.

Trình Tư Miên trong mắt Tô Gia Nam là một người luôn khiến người khác thấy vui vẻ, cậu rất thích cô, cậu cảm thấy ở chung với cô rất thoải mái. Nhưng cậu không ngờ, Trình Tư Miên khiến người khác vui vẻ đến ngay cả anh cả cũng có vẻ ôn hòa với cô.

Là bởi vì Trình Tư Miên là cháu gái của bạn tốt, lại sớm chiều sống chung, cho nên anh mới có thái độ như vậy sao?

Tô Gia Nam buồn thiu, anh dường như đối xử rất tốt với người khác, hôm nay cậu cảm giác được anh lúc ở ngoài và ở nhà không giống nhau...

Đưa Tô Gia Nam về trường, Trình Tư Miên ngồi phía sau liền chuyển lên ghế phụ lái.

“Tôi muốn hỏi anh một chuyện.” Trình Tư Miên nghiêng đầu qua, vừa ngắm nhan sắc của người nào đó vừa nói.

Tô Hiền Ngôn liếc cô, “Muốn hỏi gì?”

“Tôi muốn hỏi tại sao anh và người nhà anh lại có quan hệ không tốt?” Trình Tư Miên ho nhẹ một tiếng rồi nói tiếp, “Thật ra thì tôi cảm thấy anh rất lạnh nhạt với Tô Gia Nam, cậu ấy không phải là em trai anh sao.”

“Chỉ tại vì ít gặp thôi.” Tô Hiến Ngôn hơi dừng lại, nói: “Nó nói tôi rất lạnh nhạt sao?”

“Chắc là có nói qua, nhưng mà đúng là vậy thật.” Trình Tư Miên không thể tin được, “Tôi cứ cho là anh em sống với nhau từ nhỏ tới lớn hẳn rất hòa hợp mới đúng.”

Tô Hiến Ngôn trầm mặc mấy giây, “Lúc tôi đến nhà họ Tô chắc nó cũng được 7 tuổi rồi, hầu như cả năm nó đều ở nước ngoài, không có gặp mặt nhiều.”

Trình Tư Miên nghe vào mà ngây ngẩn cả người, cái gì gọi là đến nhà họ Tô, không phải anh luôn sống ở đó à.

Tô Hiến Ngôn nhìn vẻ mặt đầy nghi vấn của Trình Tư Miên, chỉ cười nhạt nói, “Cha tôi cũng xem như là bỏ trốn với mẹ, nên từ khi còn bé tôi không lớn lên ở nhà họ Tô, sau khi bọn họ ly hôn, cha qua đời, tôi mới được ông nội đón về.”

Trình Tư Miên khiếp sợ, từ trước tới giờ cô luôn nhìn thấy một Tô Hiến Ngôn hoàn mỹ không có một tí vết nào không ngờ anh còn đó đoạn lịch sử như vậy, hơn nữa, anh lại giống cô, lớn lên trong hoàn cảnh không có cha mẹ...

“Tôi cũng không ghét nó.” Tô Hiến Ngôn đột nhiên nói, “Đứa trẻ đó, rất ngoan.”

So với ông nội làm cuộc hôn nhân của cha mẹ anh tan vỡ, so với người chú từng muốn đuổi anh ra khỏi cửa, so với những người khác xem anh như kẻ địch mà luôn phòng bị, Tô Gia Nam quả thật chỉ là một người em trai đơn thuần. Có lúc thấy dáng vẻ Tô Gia Nam muốn gần gũi anh, anh thậm chí còn có thể cảm nhận được mình có chút quan hệ máu mủ với cậu.

Nhưng mà, thói quen từ nhỏ đã khiến anh không thể nào có một trạng thái bình thường khi ở trong căn nhà đó được, anh cũng không phải là người dễ dàng thân cận với người khác.

“Anh không ghét cậu ấy thì tốt rồi, lần sau tôi sẽ nói với cậu ấy, cậu ấy nhất định rất vui vẻ.”

Con người Tô Hiền Ngôn chợt lóe lên, “Hình như em và nó có quan hệ rất tốt.”

“Cũng phải thôi, bây giờ ở trường tôi rất quan tâm đến cậu ấy.” Trình Tư Miên đắc ý nhướng mày, hừ, còn không phải là do thân phận em trai của anh à.

Tô Hiền Ngôn sau khi nghe xong thì nhíu mày nhìn cô, không rõ ý nói: “À?”

Trình Tư Miên không chú ý đến vẻ mặt của anh, tự kể “sự tích anh dũng” lần cô giúp Tô Gia Nam cho Tô Hiền Ngôn nghe. Xe đã đậu trong gara ở nhà, cô mới tổng kết lại nói, “Dù gì sao này tôi sẽ còn quan tâm đến cậu ấy nữa.”

Tô Hiền Ngôn đậu xe xong, đột nhiên quay đầu nhìn cô, Trình Tư Miên chớp chớp đôi mắt to tròn nói, “Sao vậy, sao không xuống xe?”

“Trình Tư Miên.” Thanh âm từ tính của anh vang lên trong xe nghe vào rất nhẹ nhàng, “Không cần quan tâm nhiều đến người khác, biết chưa.”

“Hả?”

Trình Tư Miên cũng không để ý đến câu không cần quan tâm nhiều đến người khác là có ý gì, ở trường học cô vẫn che chở cho Tô Gia Nam như thường giống như một người chị cả.

Vào buổi xế chiều tan học nào đó, Phó Tử Văn kéo cô đến một góc nhỏ, kín đáo đưa cho cô một phong thư dày cộm.

“Cái gì vậy?” Trình Tư Miên thô bạo mở ra.

“Đừng đọc!” Phó Tử Văn căn cứ mỗi, “Tư Miên, tớ muốn nhờ cậu giúp tớ đưa nó cho Tô Gia Nam.”

“Không phải cậu ấy ở trong lớp sao, tự cậu đưa không được hả?”

“Tớ ngại mà!” Phó Tử Văn kéo kéo cặp sách, “Bây giờ tớ phải về nhà, cậu giúp tớ đưa cho cậu ấy đi.”

“Này, sao lại không chờ tớ về cùng.” Trình Tư Miên nói xong đột nhiên ngây ngốc, “Khoan đã, cái này..”

Trình Tư Miên cẩn thận cầm lên nhìn, đột nhiên nâng cao âm lượng, “Văn Tử! Cậu định tỏ tình thế này à, đây là thư tình đúng không?”

Mặt Phó Tử Văn đỏ như máu, “Hử!! Cậu nhỏ giọng một chút.”

“Cho nên đây thật sự là thư tình?”

Phó Tử Văn nhẹ gật đầu một cái.

“Đệch..” Hiếm thấy Trình Tư Miên vắng lời thô tục, “Cậu tự đưa..”

“Tư Miên, cậu giúp tớ một lần đi, trực tiếp đưa cho cậu ấy là được rồi.” Phó Tử Văn nói xong thì đỏ mặt chạy nhanh xuống lầu, bỏ lại một mình Trình Tư Miên đứng trong góc, thời này còn có người viết thư tình à.

Mặc dù nói với Phó Tử Văn như vậy nhưng Trình Tư Miên vẫn cầm phong thư dày cộm quay lại lớp học, nhưng mà khi cô đến đã không thấy bóng dáng Tô Gia Nam đâu nữa, nhìn trên bàn học của cậu sạch sẽ, chắc hẳn đã về rồi.

“Được rồi, chỉ đành để mai đưa vậy.” Trình Tư Miên cất phong thư vào trong cặp rồi đi về nhà.

Sau khi về nhà, Trình Tư Miên bỏ cặp lên sofa, rồi quay về phòng lấy quần áo đi tắm.

Lúc đó Trình Tàn và Tra Dịch Quang vừa xem tivi vừa ăn dưa hấu. Tra Dịch Quang bị cặp của Trình Tư Miên rơi trúng vào tay là rớt

miếng dưa xuống quần, anh ta hít sâu một hơi, tức giận mắng to, “Con nhóc chết tiệt! Mất để đi đâu! Còn làm bẩn quần tôi đây này!”

Trong phòng tắm, Trình Tư Miên ngâm nga lời bài hát muốn lần át âm thanh to tiếng ngoài kia.

Tra Dịch Quang nhìn xuống, trừng mắt với Trình Tần, “Cậu nhìn cháu gái quý hóa của cậu đi.”

Trình Tần đang xem tivi say mê, “Không phải chỉ là một miếng dưa thôi sao.”

Tra Dịch Quang lườm anh ta, anh ta có nói đến dưa hấu sao! Anh ta cầm cặp của Trình Tư Miên lên, sau đó dùng nó lau qua lau lại quần mình, nhưng như vậy cũng chưa hả giận, liền mở cặp cô ra nhét toàn bộ khăn giấy bẩn vào.

Trình Tần im lặng nhìn anh ta một cái, “...Cậu quá ấu trĩ.”

Tra Dịch Quang không để ý tới anh ta, đang làm chuyện xấu rất vui vẻ đột nhiên anh ta thấy một phong thư màu hồng, nhất thời trong lòng tò mò duỗi tay vào lấy ra nhìn một chút.

Tra Dịch Quang là ai chứ, từ nhỏ đến lớn đã tán gái nhiều vô số kể, loại thư tình nào anh ta cũng đã từng viết qua, nhìn một phong thư dày cộm thế này không cần nghĩ cũng biết là thư tình.

“Ôi thần linh, không được rồi.” Tra Dịch Quang không nói hai lời mở phong thư ra, nhất định phải đọc xong trước khi Trình Tư Miên ra tới.

Trình Tần nhìn nét mặt đầy gian trá của anh ta, nhú mày một cái, “Này, cậu đang cầm cái gì của con bé?”

Tra Dịch Quang nhướng mi với anh ta, “Trình Tần à, cậu cũng phải xem một chút, xem cháu gái quý hóa của mình làm chuyện tốt gì này, còn viết thư tình cho con trai đó!”

Trình Tần từ từ mở to mắt, “Cậu nói gì.”

Tra Dịch Quang chìa lá thư ra, “Tôi đọc mà cũng muốn khóc luôn rồi, tâm tình hồng phấn của thiếu nữ.”

Trình Tần không muốn để ý tới mấy lời lảm nhảm của anh ta, trực tiếp lấy lá thư qua nhìn. Chữ viết đầy một trang giấy, tất cả đều là lời bày tỏ tâm ý của con gái.

“Ô Gia Nam?” Trình Tần bùng nổ, “Thằng nhóc này tên là Ô Gia Nam?”

“Ồ, đúng vậy.” Tra Dịch Quang chờ xem kịch vui.

“Trình Tư Miên, cháu mau ra đây cho chú!” Trình Tần mặc kệ là Ô Gia Nam hay Ô Gia Bắc, trong lòng chỉ nghĩ người nào đó dám viết thư tình!

Chương 32: Hiểu rõ

Chương 32: Hiểu rõ

Edit: Mộc Tử Đằng

Lúc Trình Tư Miên đi ra liền thấy bộ dạng chống nạnh đầy hung dữ của Trình Tần, mặt cô hiện lên vẻ mê mang, cô đã làm gì sai? Tiếp đến cô nhìn thấy bức thư tình trên tay Tra Dịch Quang, trong lòng cô lộp bộp một cái, xông lên cướp lại.

“Ai bảo anh xem đồ của tôi, mau trả lại đây!” Trình Tư Miên chạy lên giật lại, “Có biết cái gì là riêng tư không hả!”

Mặt Tra Dịch Quang vẫn không hề hấn gì, chỉ chỉ Trình Tần nói, “Tiểu Miên Miên, cô nhìn đi cô đã chọc giận chú cô rồi kìa, cô đang trong thời khắc quan trọng của cấp ba sao lại nói chuyện yêu đương thế này.”

Trình Tư Miên trừng mắt với anh ta một cái, “Ai nói tôi yêu đương, nói nhảm.”

Trình Tần, “Vậy thì cái thư này là thế nào, cháu viết cho ai hả?”

Trình Tư Miên tức giận với hai người dám lục lung tung đồ của cô, giọng nói không hề tốt lành, “Không phải cháu, là của người khác.”

Văn Tử thiết là, viết thư tình cũng không ký tên của mình!

“Người khác viết thư tình cho con trai sao lại có trong cặp của cô hả.” Tra Dịch Quang chắc chắc hai tiếng, “Lời này nói thế nào cũng không tin nổi.”

“Tra Dịch Quang có phải anh lục lọi không!” Trình Tư Miên giận dữ, “Chuyện lần trước của chị Diệp tôi còn chưa tính toán với anh đâu, anh đúng là một tên đàn ông siêu cấp cặn bã!”

Nhắc đến Diệp Hiểu Hiểu, Tra Dịch Quang nhất thời héo úa, mấy ngày nay vì lấy lòng Diệp Hiểu Hiểu mà anh ta đã cố gắng hết sức, nhưng mà không có hiệu quả gì, chuyện này làm Tra Dịch Quang cảm thấy mình thật thất bại, bảo bối dễ bị bắt nạt đã biến đâu mất rồi...

Trình Tư Miên nhìn thấy anh ta đổi sắc mặt liền đắc ý nói, “Lần sau nếu để tôi phát hiện anh lục tung cặp sách của tôi, tôi sẽ chặt anh ra từng khúc.”

Nói xong cô cầm cặp sách muốn đi lên lầu.

Trình Tần kéo cô lại, “Chờ chút, cháu nói rõ ràng cho chú.”

“Chú, thư tình này không liên quan đến cháu.” Trình Tư Miên làm bầm, “Cháu giống người không theo kịp thời đại vậy à, còn viết thư tình...”

Trình Tư Miên mặc kệ hai người đàn ông trong phòng khách, cô bỏ đi về phòng. Đúng lúc này Tô Hiền Ngôn vừa vặn về nhà.

“Các cậu đang làm gì vậy?” Tô Hiền Ngôn thấy biểu cảm của hai người trong phòng khách rất kỳ quái nên dò hỏi.

Tra Dịch Quang: “Chúng tôi mới vừa dạy dỗ Tiểu Miên Miên.”

“Dạy dỗ?” Tô Hiền Ngôn cười cười, anh cũng không biết hai người bọn họ dạy dỗ chuyện gì.

“Con nít không lo học hành, còn học người ta đòi yêu đương, viết cả thư tình nữa chứ, cậu nói xem có nên dạy dỗ lại không?”

Nụ cười Tô Hiền Ngôn cứng lại, con người anh khẽ trầm xuống, “Cậu nói gì?”

Tra Dịch Quang nhún nhún vai, “Vừa rồi tôi mới thấy thư tình trong cặp Tiểu Miên Miên, chận chận, viết rất cảm động nha, mặc dù chúng ta đều là người lớn, rất hiểu cái thời kỳ trưởng thành bắt đầu yêu đương cuồng nhiệt, nhưng Tiểu Miên Miên của chúng ta vẫn nên chăm chỉ đọc sách. Trình Tần, cậu nói có đúng không...”

Trình Tần lườm anh ta một cái, “Con nhóc này dám nổi loạn thử xem.”

“Ôi, có người chú như cậu, cô nhóc chắc chắn không dám làm bậy đâu.”

“Hừ, Tô Gia Nam đúng không, là gì chứ!”

“Đúng vậy, là gì chứ!” Tra Dịch Quang cười hì hì nói theo.

Trình Tần và Tra Dịch Quang vừa nói chuyện, không ai chú ý đến sắc mặt thay đổi của Tô Hiền Ngôn.

Tô Gia Nam...

Tô Hiền Ngôn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng đóng chặt của Trình Tư Miên.

Thư tình, yêu? À, Trình Tư Miên, em thật có tiền đồ.

Ngày hôm sau.

Trình Tư Miên vẫn đi học như bình thường, Phó Tử Văn biết hôm qua cô không đưa thư giúp mình được, nên quán lấy cô bảo buổi chiều tan học cô đưa giúp mình lần nữa, Trình Tư Miên không cưỡng lại được cô ấy, không thể làm gì khác hơn là gọi Tô Gia Nam ở lại sau khi tan lớp.

Tô Gia Nam vừa mới bước lên xe liền nghe được Trình Tư Miên gọi mình lại, nên cậu xuống xe đi về phía cô, “Tư Miên, có chuyện gì sao?”

Trình Tư Miên ho khan một tiếng, “Cái này, có..”

“Hả?”

Trình Tư Miên vô cùng bất đắc dĩ nhét thư tình vào tay cậu, “Cầm.”

Tô Gia Nam nghi ngờ, “Đây là cái gì?”

Trình Tư Miên, “Văn Tử đưa cho cậu.”

A?”

“Cậu về nhà nhất định phải đọc, biết chưa.”

Tô Gia Nam ngẩn người, vừa định nói cái gì đột nhiên thấy con người Trình Tư Miên như phát sáng lên, cô nhìn ra phía sau cậu, nụ cười vui vẻ trên mặt không giấu được ai.

“Ô Hiền Ngôn!” Trình Tư Miên hưng phấn vẫy vẫy tay về phía anh.

Tô Gia Nam hơi khựng lại, quay đầu nhìn về phía sau. Cậu nhìn thấy Tô Hiền Ngôn đang đi về phía họ, nhưng mà sắc mặt đỏ, dường như còn thắm trầm hơn so với bình thường.

“Anh, anh cũng ở đây ạ.” Tô Gia Nam mím môi, lên tiếng chào.

Tô Hiền Ngôn đi đến bên cạnh họ thì ngừng lại, gật nhẹ đầu.

Trình Tư Miên ngẩng đầu, “Anh tới đón tôi hả?”

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn lạnh đến dọa người, Trình Tư Miên chớp chớp mắt nhìn, “À? Không phải tới đón tôi à.”

Tô Hiền Ngôn vẫn không trả lời cô, anh nhìn hai người một lượt, ánh mắt đột nhiên chạm đến phong thư màu hồng trong tay Tô Gia Nam.

Tôi nhìn thấy thư tình trong cặp của Tiểu Miên Miên, chắc chắn, viết thư rất cảm động nha. Lời nói của Tra Dịch Quang lại xuất hiện bên tai, bởi vì một câu nói này mà tối hôm qua anh không hề ngủ ngon.

“Đi với tôi.”

Tô Hiền Ngôn đột nhiên kéo lấy cổ tay Trình Tư Miên, xoay người đi thẳng về phía trước. Trình Tư Miên bất ngờ không kịp đề phòng, “Này này, sao vậy?”

Tô Gia Nam cũng kinh ngạc, “Anh, Tư Miên?”

Trình Tư Miên bước nhanh theo Tô Hiến Ngôn nhưng vẫn không quên quay đầu nhắc, “Tô Gia Nam, nhớ đọc thật kỹ đó.”

Cổ tay bị anh nắm chặt, Trình Tư Miên bị đau, “Đau.”

Tô Hiến Ngôn vẫn không buông tay, mặt anh thâm trầm mở cửa xe ra, “Ngồi vào.”

Trình Tư Miên cắn cắn môi, hôm nay sao anh lại hung dữ như vậy!

Tô Hiến Ngôn lái xe đi một đường không nói gì.

Trong lòng Trình Tư Miên bắt đầu hoang mang, bởi vì Tô Hiến Ngôn chưa từng có sắc mặt này với cô, cô không biết mình đã làm sai chuyện gì.

“Tô, Tô Hiến Ngôn?” Cô duỗi tay ra thận trọng giật giật tay áo anh, “Anh đang tức giận sao?”

Không ai trả lời.

“Cô chủ nhiệm đã nói gì với anh? Cô ấy nói tôi đi học mắng người khác à? Hay là chuyện tôi cãi lại với thầy dạy hóa? À...Hay không phải mấy cái đó? Không lẽ bài nghe viết môn tiếng Anh sai một nửa sao?”

Tô Hiến Ngôn: “...”

Trình Tư Miên bĩu môi, “Gần đây tôi chỉ có mấy chuyện đó coi như không tốt lắm thôi, ngoại trừ cái đó, còn lại tôi rất ngoan ngoãn, thật đó.”

Tô Hiến Ngôn nhéo mi tâm một cái, trong lòng vô cùng phiền não.

Trình Tư Miên thấy anh không trả lời, liền thức thời không nói nữa, cô yên lặng quay đầu nhìn cảnh đường phố vụt qua ngoài cửa sổ, trong lòng thấp thỏm không thôi. Hình như thật sự chọc giận anh rồi.

Về đến nhà, Tô Hiến Ngôn đậu xe lại, đi thẳng một mạch vào biệt thự. Trình Tư Miên bất an trong lòng, yên lặng theo sau anh vào nhà.

Tra Dịch Quang và Trình Tần vẫn chưa về, trong nhà rất yên tĩnh.

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút rồi kéo lấy vạt áo anh, “Anh đừng buồn bực, tôi làm sai chuyện gì tôi nhận sai được chưa...A!”

Người trước mặt đột nhiên xoay lại, cô không đề phòng trực tiếp đụng vào ngực anh.

“Trình Tư Miên, em đã đồng ý với tôi cái gì.” Anh rũ mắt, vẻ mặt chìm trong bóng tối.

Trình Tư Miên vội vàng muốn lui ra một bước nhưng phía sau là cánh cửa, không thể lui được nữa, chỉ có thể bị kẹp giữa anh và cánh cửa, cô xoa trán một cái, nghi hoặc nói: “Cái gì...”

“Em đã đồng ý phải nghe lời tôi.” Tô Hiến Ngôn tiến lên một bước, hai người dường như muốn dán sát vào nhau, anh cúi đầu, giọng nói rất thấp, “Bây giờ bắt đầu không muốn nghe lời nữa, hửm?”

Ánh đèn chỗ huyền quang hắt vào sau lưng anh, khiến Trình Tư Miên đang ngẩng đầu có chút chói mắt, “Anh có ý gì, tôi không hiểu...”

“Mới qua bao lâu.” Giọng nói Tô Hiến Ngôn mang theo sự ảm nẫn, “Em thích người khác.”

Trình Tư Miên ngăn ra, “Tôi thích người khác khi nào?”

Anh híp mắt lại, dường như có rất nhiều lời muốn nói nhưng đến cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Hai người giằng co một lúc lâu, cuối cùng cô nghe thấy anh thở dài một hơi, lạnh nhạt nói, “Được rồi, em về phòng đi.”

Anh xoay người muốn đi lên lầu. Cô kéo mạnh tay anh lại, tim đập nhanh như trống đánh, “Anh nói rõ đi, cái gì mà tôi thích người khác?”

Tô Hiến Ngôn xoay người lại, không biết có phải do ảo giác của mình hay không mà Trình Tư Miên cảm thấy ánh mắt của anh rất

lạnh. Nhưng anh chỉ vỗ đầu cô một cái giống như ngày thường, cười nhạt nói, “Lên đại học trước rồi yêu đương.”

Tô Hiến Ngôn nhìn cô gái trước mắt mình có hơi không biết phải làm sao, nghe được cô thích người khác, trong lòng anh liền như lửa đốt vô cùng khó chịu, thấy lá thư trên tay Tô Gia Nam, anh không khống chế được bản thân mình..Anh quá nóng giận, không nên kiên quyết kéo cô về nhà, cũng không nên chất vấn cô một cách lạ lùng như vậy.

Lo lắng thì được gì, trong lòng cô nhóc này có thể giữ vững được bao lâu, cô nên thích, chính là người cùng lứa tuổi.

“Nếu như hôm nay Gia Nam đã biết tâm ý của em, cũng thích em thì hai đứa không nên tiến đến với nhau. Chờ sau khi học hết cấp ba rồi hãy nói đến chuyện yêu đương, biết chưa.” Nói xong, Tô Hiến Ngôn hơi cau mày, đúng là nói lời này ra trong lòng không dễ chịu chút nào.

Trình Tư Miên ngẩn người, cô nhìn Tô Hiến Ngôn xoay người đi lên phòng, nhìn anh đi lên lầu, nhìn anh vào phòng đóng cửa lại. Một lát sau tim Trình Tư Miên đập liên hồi, nhanh chóng chạy lên lầu.

Cô cũng không thèm gõ cửa mà trực tiếp mở cửa xông vào.

Tô Hiến Ngôn có chút kinh ngạc nhìn cô mở cửa.

Trình Tư Miên vô cùng oan ức, không hề do dự ôm lấy eo anh, “Tôi chỉ thích một người nhưng người đó tuyệt đối không phải là Tô Gia Nam!”

Tô Hiến Ngôn lập tức không phản ứng kịp, cô ôm anh rất chặt, anh theo bản năng muốn đẩy cô ra.

Trình Tư Miên ý thức được tay của anh đã đặt trên vai mình, cô ôm anh chặt hơn nữa, cô cái gì cũng có thể nhìn được nhưng không thể nào nhìn được khi Tô Hiến Ngôn nói cô thích người khác.

Cô thích anh nhiều như vậy, sao có thể thích người khác được.

“Trình Tư Miên..”

“Ô Hiên Ngôn, tại sao anh lại cảm thấy em thích người khác.” Trình Tư Miên ngẩng đầu lên, trên mặt là oan ức và cố chấp, “Từ đầu đến cuối em chỉ thích một người, người đó vẫn luôn là anh.”

Bàn tay Ô Hiên Ngôn đặt trên vai cô cứng lại.

Mặt Trình Tư Miên âm trầm, “Em còn chưa nói sao anh có thể tùy tiện ghép đôi em với người khác? Nghĩ hay lắm. Đã đến lúc này rồi em cũng không lừa anh nữa, em rất thích anh, thích hơn bất cứ ai khác, nếu anh muốn nói với chú em em cũng không sợ, nếu như anh muốn đuổi em ra khỏi nhà..Em nhất quyết sẽ không đi!”

“Em...”

“Sao hả!” Trình Tư Miên kiên cường trừng mắt với anh, chỉ có mình cô biết, sau khi nói hết những lời này, cô thật sự kinh hồn bạt vía.

Mà Ô Hiên Ngôn..Cho tới bây giờ anh chưa từng có loại cảm giác này, mất đi rồi tìm lại được, sự khó chịu trong nháy mắt tan biến đi hết, sau đó sự vui sướng ùn ùn kéo tới.

“Vậy thư tình là sao?” Hồi lâu sau anh hỏi.

“Thư tình?” Trình Tư Miên rớt cuộc biết được ngọn nguồn của tai họa, “Có phải Tra Dịch Quang nói với anh em viết thư tình cho người khác không?”

Ô Hiên Ngôn không phủ nhận.

Trình Tư Miên vội giải thích, “Đó là của Văn Tử, chính là bạn ngồi cùng bàn với em, tên là Phó Tử Văn, cậu ấy thích Tô Gia Nam, nhờ em đưa thư tình hộ.”

Thì ra là như vậy.

Ô Hiên Ngôn chợt cảm thấy vô cùng lúng túng, sao anh lại có thể hoảng hốt đến trình độ này.

Trình Tư Miên nhìn sắc mặt anh mấy lần, cô mím môi, đột nhiên hỏi nhỏ, “Hôm nay anh không vui cũng là vì cái này sao?”

“Tôi...”

“Anh nói cho em biết có phải hay không.” Trình Tư Miên có hơi không xác định, còn có chút mong đợi, “Bởi vì em thích người khác nên anh mới tức giận?”

Yên tĩnh, tất cả chỉ là một sự yên tĩnh.

Trình Tư Miên cảm thấy tim mình muốn rơi ra ngoài, sau khi bình tĩnh lại, Trình Tư Miên mới nhận ra được một loạt hành động của Tô Hiến Ngôn hôm nay rất bất thường, cô đoán đúng chứ?

Tô Hiến Ngôn khẽ đẩy cô ra, có chút lúng túng ho khan một cái, “... Không còn sớm nữa, chú của em cũng sắp về rồi.”

“Tô Hiến Ngôn, anh thích em đúng chứ!” Nụ cười trên môi Trình Tư Miên càng ngày càng lớn. Mà điều làm cho cô muốn cất tiếng cười to chính là khi cô hỏi xong câu này, anh không hề phản bác! Anh, không, hề, phản, bác!

Chương 33: Không nói

Chương 33: Không nói

Edit: Mộc Tử Đằng

Một lần nữa Tô Hiến Ngôn không biết phải nói thành lời thế nào, nhìn về mặt mừng rỡ của cô gái trước mặt, anh có hơi luống cuống.

Dưới lầu dần vang lên tiếng động, Trình Tư Miên và Tô Hiến Ngôn trong phòng đều nghe được tiếng nói của Tra Dịch Quang và Trình Tần, Tô Hiến Ngôn hơi đẩy cô đi, “Ngoan, đừng nháo nữa.”

“Anh xấu hổ.” Trình Tư Miên nhượng nhượng mày, trong đôi con ngươi vô cùng mê hoặc lòng người.

Tô Hiến Ngôn sửng sốt, rồi nhanh chóng dời tầm mắt đi, “Em nhớ kỹ lời tôi là được.”

Trình Tư Miên cười một tiếng, lưu manh ôm eo anh, “Em dĩ nhiên nhớ, trước khi lên đại học không được nói chuyện yêu đương. Nhưng mà nếu đối tượng là anh thì em có nên phá lệ không đây?”

Tô Hiến Ngôn: “Không thể.”

“Ồ, cái đó không liên quan, dù sao em biết anh cũng thích em là được rồi.” Trong mắt Trình Tư Miên đầy sự giảo hoạt, “Cho nên trước khi em trưởng thành em vẫn sẽ như mọi khi, không cần phải lo ngại làm phiền anh.”

...

“Hiến Ngôn, tôi và Tra Dịch Quang có mua cơm tối về, cậu có ăn không?”

Ngoài cửa, âm thanh của Trình Tần phá vỡ sự mập mờ yên tĩnh trong căn phòng này.

Trình Tư Miên buông lỏng cánh tay, xoay người đi mở cửa. Trình Tần đang định gõ cửa thấy thế thì ngăn người, “Sao cháu lại ở đây?”

Mặt Trình Tư Miên như được tắm gió xuân, “Cháu hỏi bài.”

“Ừ, hỏi xong thì mau đi xuống.” Trình Tần không nghi ngờ cô, “Xuống dưới ăn tối, nhanh xuống.”

“Vâng chú.” Trình Tư Miên ngâm nga một bài hát đi xuống lầu.

Trình Tần nghi ngờ nhìn cô một cái, con nhóc này hôm nay sao lại yêu đời như vậy?

“Hiển Ngôn? Đứng đó làm gì? Không ăn cơm sao?” Trình Tần quay đầu lại hỏi.

“Hử?” Tô Hiển Ngôn dường như lúc này mới hoàn hồn lại, anh nhú mày một cái, ho khan thanh giọng, “...Các cậu ăn đi, tôi không đói.”

“Ồ.” Trình Tần hơi dừng lại sau đó xoay người đi xuống lầu.

Bên dưới, ba người ngồi ăn ở bàn cơm.

“Trình Tư Miên, cháu đừng có làm phiền cậu ấy, cậu ấy rất bận rộn.”

Trình Tư Miên cắn đuôi gà, “Không sao, anh ấy không ngại mà.”

Trình Tần cốc đầu cô, “Làm sao cháu biết người ta không ngại?” Trình Tư Miên cong môi, trên mặt là vẻ ‘Mấy người đều là người phạm tặc không biết gì cả’, “Bởi vì cháu biết rất rõ.”

“Chả đâu vào đâu, chỉ biết ỷ lại người thương cô, con nhóc chết tiệt.” Tra Dịch Quang liếc xéo cô, “Cô tự cố gắng mà làm.”

Trình Tư Miên đắc ý nhướng mày. Tra Dịch Quang thôi tha, đến ngày tôi chính thức nắm được Tô Hiển Ngôn trong tay xem đến lúc đó anh còn dám nói tôi là con nhóc chết tiệt nữa hay không!

“Ồ đúng rồi, thư tình kia của cô sao rồi?” Tra Dịch Quang cười híp mắt hỏi, “Có phải đã đưa cho người ta rồi hay không, có bị từ chối không?”

“Thư tình à, đây là chuyện chung thân đại sự của Văn Tử nên tôi không thể lơ là được.”

“Thôi đi, còn muốn đồ thừa cho người khác.”

“Tôi nói thật.” Trình Tư Miên ăn xong thì đứng lên, nghiêm mặt nói, “Tra Dịch Quang, anh cảm thấy tôi giống loại người đi thích một thằng nhóc sao?”

Tra Dịch Quang: “??”

Thứ tư có giờ học thể dục. Trình Tư Miên dọn dẹp bàn học xong thì kéo Phó Tử Văn đi thay đồ thể dục.

“Cậu sao vậy, cứ uể oải.”

Phó Tử Văn nhìn cô, “Tư Miên, hôm nay Tô Gia Nam trả lại thư tình cho tớ.”

Trình Tư Miên kinh ngạc, “Cái gì?”

“Cậu ấy nói cậu ấy chỉ xem tớ là bạn, không có ý gì khác.” Phó Tử Văn hít sâu một hơi, “Cậu ấy không thích tớ.”

Trình Tư Miên nhú mày suy tư, “Mất đề đâu vậy, người đẹp Phó của chúng ta mà còn không thích? Không sao, để tớ tìm cậu ấy đánh cho một trận, đảm bảo sẽ khóc lóc cầu xin cậu thích cậu ấy.”

Phó Tử Văn ngơ ngẩn, rồi phì cười một tiếng, “Cậu đừng nháo, nghiêm túc lại nào.”

Trình Tư Miên khoác vai cô ấy, cười đùa nói, “Tớ nói nghiêm túc mà, đánh hay không đánh chỉ cần một câu nói của cậu thôi.”

Phó Tử Văn lắc đầu, “Được rồi, thực ra tớ chỉ đánh cược một lần thử xem sao thôi, dù sao có biết bao nhiêu nữ sinh thích cậu ấy, tớ

cũng được xem như khá thân cận với cậu ấy...Tớ cũng không chắc lắm, cậu cũng biết đó, bối cảnh gia đình cậu ấy như vậy, không phải ai cũng có thể xứng với cậu ấy.”

“Này này này, tớ không thích nghe lời nói này của cậu chút nào, người này người kia gì, cậu cũng không thua kém.” Trình Tư Miên hừ lạnh một tiếng, “Hơn nữa nếu thích thật lòng thì cần gì quan tâm đến bối cảnh hay con người cậu ấy, cho dù phí hết tâm tư cũng phải lấy được.”

Phó Tử Văn vỗ bả vai Trình Tư Miên, “Nhiều khi tớ rất hâm mộ sự quyết đoán của cậu.”

“Cái gì?”

“Chưa từng thấy cậu sợ hãi điều gì cũng như chưa từng thấy cậu chùn bước.” Phó Tử Văn cười nhạt, “Như vậy thật tốt.”

Trình Tư Miên nhún nhún vai, “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa, vẫn phải tiếp tục việc học, còn phải học chung với nhau dài dài, cậu ấy không thích cậu chính là tổn thất của cậu ấy, sau này đừng có hối hận.”

Phó Tử Văn thở dài một hơi, “Tớ không sao, đi thôi, sắp vào học rồi.”

Sau khi vào tiết thể dục, mọi người cùng chạy 800m, Trình Tư Miên thở hổn hển ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi. Ở phía xa, Tô Gia Nam mặc nguyên bộ quần áo thể thao màu trắng đang đi tới.

Trình Tư Miên nhìn cậu một cái, Tô Gia Nam mặc dù nhìn qua có hơi tái nhợt nhưng dáng người cao ngất, đẹp trai vô cùng, quả nhiên có đủ tư cách để thu phục tâm tư thiếu nữ, haiz, Văn Tử cùng cậu ấy sớm chiều gặp nhau, thất thủ cũng là chuyện bình thường.

“Tư Miên.” Tô Gia Nam đứng trước mặt cô, che lại ánh nắng mặt trời đang chiếu đến, vây cô lại trong cái bóng của mình.

Trình Tư Miên vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Cậu ngồi xuống đi, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Tô Gia Nam muốn nói lại thôi nhưng vẫn ngồi xuống cạnh cô.

Trình Tư Miên cũng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, “Tớ hỏi cậu, có phải cậu từ chối Văn Tử rồi không?”

Tô Gia Nam ngần ngừ, sau đó lại bắt đầu đỏ mặt, “Tớ, tớ...xin lỗi.”

Trình Tư Miên chống cằm, có hơi không kiên nhẫn nói, “Văn Tử có chỗ nào không tốt, hai cậu thường xuyên cùng nhau trao đổi bài, cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau ăn cơm, cậu vẫn không thích cậu ấy?”

Tô Gia Nam mím môi, lông mi dài và cong tạo thành một bóng mờ dưới mi mắt, cậu rũ mắt, nhỏ giọng nói, “Không phải chỉ có hai bọn tớ, còn có cậu nữa mà...”

Trình Tư Miên ghen hờn, “Cái đó không giống nhau.”

“Không giống nhau.” Tô Gia Nam ngược mắt nhìn cô, ánh mắt chưa bao giờ nghiêm túc thế này, “Chúng ta cũng cùng nhau thảo luận bài học, cùng nhau nói chuyện phiếm, cùng nhau ăn cơm. Cũng giống như vậy, cậu nhất định cũng thích tớ sao.”

Trình Tư Miên: “...”

Tô Gia Nam có hơi khó xử, “Tử Văn là người bạn tốt ít ỏi của tớ, nhưng tớ không phải đối với cậu ấy là loại thích kia, tớ, tớ, thật ra thì..”

“Được rồi.” Trình Tư Miên cắt ngang lời nói của Tô Gia Nam, “Nếu không có cảm giác gì tớ cũng không mạnh mẽ yêu cầu cậu thích cậu ấy, nhưng mà cậu cũng không nên vì cái này mà xem thường Văn Tử, cậu dám bắt nạt cậu ấy thì cậu nhất định phải xong đời.”

Tô Gia Nam vội lắc đầu, “Tớ dĩ nhiên sẽ không làm vậy.”

“Cho cậu cũng không dám làm.” Trình Tư Miên đứng lên, phỉu mông một cái, “Vậy sau này chúng ta sẽ không nhắc đến chuyện này nữa, các cậu cũng sẽ giống như ngày thường, đừng làm Văn Tử lúng túng có biết chưa.”

“Biết...”

“Ừ, mau đi tập hợp thôi.” Trình Tư Miên nói xong liền thoải mái đi đến giữa sân tập.

Còn Tô Gia Nam ngồi tại chỗ lại chán nản cúi thấp đầu. Nếu thật sự ở gần nhau mà có thể thích thì tốt quá rồi, như vậy cậu cũng sẽ thích tớ...

Thứ sáu, Trình Tư Miên tan học sớm hơn thường ngày một chút. Cô không về nhà ngay mà bắt xe đi đến công ty EV. Từ lần trước sau khi hiểu rõ tâm tư của Tô Hiến Ngôn, cả ngày cô đều muốn xuất hiện trước mặt anh để nhìn thấu suy nghĩ của anh, nhưng cô biết trong lòng Tô Hiến Ngôn vẫn còn có sự ngăn trở, cô biết anh không chỉ hơn cô mấy tuổi mà ở trong mắt anh, cô còn là một cô gái vị thành niên.

Dù cho Trình Tư Miên không để chuyện này trong lòng nhưng đối với loại đàn ông thành thực như Tô Hiến Ngôn thì xem chuyện này là chuyện lớn. Vì Trình Tư Miên biết chuyện này nên cô cũng không nói thích anh nữa mà chuyển sang ân cần lượn lờ trước mặt anh.

“Trình tiểu thư, cô đến tìm Tô tổng à?” Cô gái lễ tân thân thiện nói.

Trình Tư Miên gật đầu, “Anh ấy có đây không?”

“Đang ở trong phòng họp lớn, nhưng còn nửa tiếng nữa mới đi ra.”

“Được, cảm ơn.” Trình Tư Miên cười cười, mang tâm tình vui vẻ đi vào thang máy.

Cô không biết phòng họp lớn ở đâu, nên cô phải hỏi thăm mới tìm được nó. Sau khi tìm được cô mới phát hiện tường phòng họp toàn bộ được lắp bằng thủy tinh, mặc dù không nghe được âm thanh phát ra từ bên trong nhưng có thể nhìn thấy rõ người bên trong đang làm gì, Trình Tư Miên yên lặng ngồi xuống sofa, chống cằm nhìn.

Vị trí chỗ ngồi của Tô Hiến Ngôn đối diện với Trình Tư Miên, anh nghe cấp dưới báo cáo công việc, con người hơi chuyển hướng liền nhìn chằm chằm người nào đó.

Sau đêm đó, dường như cô không còn kiêng kỵ gì. Tô Hiền Ngôn giơ tay lên xoa mi tâm, muốn để cô bớt bớt lại một chút nhưng rốt cuộc luôn cứng chiều cô vô pháp vô thiên, có nói thế nào cô cũng chỉ cười đùa cợt nhả đáp lại.

Haiz, thôi thì cứ như vậy đi, cũng không phải làm chuyện gì khác người.

“Tô tổng, công việc tiếp theo cần có chữ ký của anh mới được.” Cấp dưới nói xong lại phát hiện sếp của mình không chú ý đến anh ta, “Tô tổng?”

Tô Hiền Ngôn dờn tầm mắt đi, “Chuyện gì?”

Cấp dưới: “...Tôi nói là anh cần phải ký tên.”

“Ừ, tôi biết rồi.” Tô Hiền Ngôn bình tĩnh gật đầu, “Còn gì nữa không?”

“Không có...Bộ phận của tôi đã báo cáo xong.” Cấp dưới ngượng ngập nói.

Tô Hiền Ngôn hơi khựng lại, “Được, người kế tiếp.”

Cấp dưới lờ mờ: Lợi hại, sếp cũng có lúc thất thần.

Trình Tư Miên đợi ở bên ngoài khoảng 40 phút, cuối cùng cũng thấy mấy người trong phòng họp đứng lên. Cô vui mừng vội vàng đi tới cạnh cửa phòng họp.

Tô Hiền Ngôn đi ra đầu tiên, thấy cô đứng đó như một vật nhỏ ngoan ngoãn ngoan đứng chờ anh, anh đưa tay lên xoa đầu cô, “Sao lại đến đây?”

“Bởi vì em chưa ăn cơm, muốn đi ăn cơm chùa.” Trình Tư Miên nói như đúng rồi.

“Con mèo ham ăn.” Trong đôi mắt Tô Hiền Ngôn chỉ toàn là dịu dàng, “Đi đến phong làm việc với tôi.”

“Ăn ở phòng làm việc à? Gọi đồ ăn tới sao? Anh còn chưa tan làm nữa hả?” Trình Tư Miên đi theo bên người anh, nói ríu rít không ngừng, “Tô Hiền Ngôn không phải anh là sếp lớn sao, sao lại bận rộn như vậy? À đúng rồi, có phải gần đây vừa mới tung ra một trò chơi mới không, anh có thể cho em xem qua không?”

Tô Hiền Ngôn bật cười, nhưng vẫn kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của cô. Hai người cứ anh một câu, em một câu dần đi xa.

Một đám nhân viên ở phía sau vừa đi ra ngoài phòng họp đều trở mắt kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của hai người. Trình Tư Miên đã tới đây nhiều lần, nhưng mỗi lần đều trực tiếp đi đến phòng làm việc của sếp, do đó những người ở đâu cũng chưa từng gặp cô, vì vậy mọi người bắt đầu suy đoán cô gái đột nhiên xuất hiện này là ai, vì sao nói chuyện với sếp mà không phân biệt lớn nhỏ thế kia, hơn nữa mặt của sếp cũng đầy cứng chiều?

Tô Hiền Ngôn quả thật còn có việc chưa xử lý xong, nên chỉ có thể để trợ lý mua bữa tối mang đến phòng làm việc.

“Có bạn thế nào cũng phải ăn cơm đi sếp lớn.” Trình Tư Miên tiến lên xoay ghế ngồi của Tô Hiền Ngôn lại, “Đừng xem nữa, ăn cơm.”

Tô Hiền Ngôn để mặc cô kéo ống tay áo của mình đi đến bàn trà ngồi xuống.

“Ôi, hôm nay có sườn xào chua ngọt còn có gà nướng ới.” Hai mắt Trình Tư Miên phát sáng, “Trợ lý của anh rất biết điều, đều mua những món em thích ăn.”

Tô Hiền Ngôn cười nhạt đưa đĩa cho cô, trợ lý là người của anh đơn giản là dựa theo căn dặn của anh mà đi mua rồi.

“Không cho phép chỉ ăn thịt không.” Tô Hiền Ngôn gấp mấy đĩa rau xanh bỏ vào chén cô, “Ăn hết.”

Trình Tư Miên không vui nhìn vào chén mấy lần, động tác trên tay cũng chậm lại.

Tô Hiền Ngôn: “Không ăn hết sẽ không cho ăn thịt.”

“Vậy em ăn hết có thưởng gì không?” Trình Tư Miên nhướn mày.

Tô Hiến Ngôn cười khẽ, “Trình Tư Miên, ăn cơm cũng đòi phần thưởng, em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ừ...” Trình Tư Miên giơ hai ngón tay, “Cách trưởng thành không xa.”

Có ý ám chỉ.

Tô Hiến Ngôn thu mọi động tác của cô vào mắt, bình tĩnh nhìn cô. Trình Tư Miên không được như ý muốn rũ mắt xuống, “Quý hợp hòi, không thưởng thì thôi, dù sao sau này em cũng sẽ đòi lại.”

Chương 34: Đêm khuya

Chương 34: Đêm khuya

Edit: Mộc Tử Đăng

Sau khi ăn xong, Tô Hiến Ngôn lại làm việc một lúc lâu. Chờ khi anh xử lý xong mọi chuyện, con mèo nhỏ tham ăn đã làm ổ trên sofa ngủ ngon lành. Anh bất đắc dĩ cười cười, anh ngồi xuống bên người cô, vốn định đánh thức cô nhưng nhìn thấy cô ngủ ngon liền bỏ đi ý nghĩ này.

Anh dựa vào sofa, lẳng lặng ngắm nhìn cô.

Dáng vẻ cô lúc ngủ bớt đi vẻ giả hoạt thường ngày, nhìn vào rất ngoan, giống như một con mèo nhà sau khi được cho ăn no liền ngủ say. Tô Hiến Ngôn cười một tiếng, vén một lọn tóc trên mặt cô ra sau tai, chắc vì nhột nên cô cau mày lại, nhưng cũng không tỉnh dậy.

Cô nhắm mắt làm lộ ra hai hàng lông mi rất rõ ràng, vừa cong vừa dài. Mặt không có trang điểm, một khuôn mặt mộc mạc, nhỏ nhắn và trắng sáng, giống như một loại bạch ngọc cao cấp, Tô Hiến Ngôn nhìn lại không nhịn được nhéo một cái, cái cảm giác này khiến cho anh lưu luyến không rời.

“Uhm?” Trình Tư Miên mơ mơ màng màng mở mắt, “Anh xong rồi sao?”

Do mới vừa tỉnh ngủ nên giọng nói phát ra vô cùng mềm mại, tựa như móng vuốt mèo cào vào lòng một cái. Tô Hiến Ngôn gật đầu, giọng nói không tự chủ được mềm hơn, “Đã để em đợi lâu rồi.”

Trình Tư Miên ngáp một cái, duỗi tay ra nắm tay anh, cả người tựa vào trong ngực anh, nửa mê nửa tỉnh nói, “Không sao, em ngủ không thấy lâu lắm.”

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, lò sưởi cũng được bật nhiệt độ ấm áp, không khí này rất thích hợp để ngủ, mà bên cạnh giờ còn có một siêu cấp soái ca để ôm, Trình Tư Miên cảm thấy cuộc sống thật mỹ mãn. Cô cọ trong ngực anh một cái, bên môi nở nụ cười như có như không, "...Thật thoải mái."

Tô Hiền Ngôn cúi đầu nhìn cô, lạnh nhạt nói, "Không thể ngủ nữa, nên về nhà thôi."

"Anh để em ôm một lúc thôi, một hồi hẳn về được không?" Trình Tư Miên nhắm mắt ậm ờ nói.

Tô Hiền Ngôn ngây người.

Anh không nói nữa, nhưng hành động để cô tùy ý xem như ngầm đồng ý, Trình Tư Miên len lén cong khoe miệng lên.

Tô Hiền Ngôn gác một tay lên thành ghế sofa, nhìn cô gái trong ngực, anh do dự một chút, cũng suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng vẫn khoác tay lên vai cô, dáng vẻ đó tựa như đang giam cô trước ngực.

Lúc hai người về nhà sắc trời đã tối đen.

Từ gara đi vào nhà mất một đoạn đường ngắn, Trình Tư Miên mặt dày kéo cánh tay của anh, Tô Hiền Ngôn không cưỡng lại cô được, không thể làm gì khác hơn là dung túng cho hành động đó, nhưng khi đến cửa nhà liền nhìn chằm cô đầy cảnh cáo.

Trình Tư Miên dĩ nhiên hiểu nên thả tay ra, sau đó cô ngồi xổm xuống tháo dây giày, "Này? Có ai đến sao?"

Ở cửa đặt một đôi giày cao gót của nữ, Trình Tư Miên ló đầu vào xem liền thấy người ra nghênh đón, "Tư Miên, em về rồi."

Mắt Trình Tư Miên sáng lên, "Chị Diệp, chị tới rồi."

Diệp Hiểu Hiểu mím môi, "Ghé thăm em một chút."

Trình Tư Miên vui vẻ gật đầu, biết rằng chị ấy chịu tới đây là nhờ Tra Dịch Quang dỗ dành tới, không phải là đến thăm cô đâu nha.

“Bảo bối, mau tới ăn táo này.” Tra Dịch Quang ngồi trên sofa, một bộ dạng bạn trai nhị thập tứ hiếu. Diệp Hiểu Hiểu quay đầu trừng mắt với anh ta, “Ai là bảo bối, đừng có gọi loạn.”

“A..Được được được, Diệp tiểu thư, mời em tới ăn trái cây.” Tra Dịch Quang cười đùa.

Diệp Hiểu Hiểu hừ hừ, kéo lấy tay Trình Tư Miên, “Không thèm để ý tới anh. Tư Miên, em ăn chưa, nếu chưa ăn thì chị nấu cho em ăn.”

“Không cần đâu chị, em và Tô Hiến Ngôn đã ăn rồi.” Trình Tư Miên nói, “Hiếm khi mới thấy chị tới, không cần phiền phức.”

“Này, Tiểu Miên Miên nói đúng đó, em đó, chỉ cần lại đây ngồi chơi là được.”

Diệp Hiểu Hiểu không để ý tới anh ta, nói với Trình Tư Miên, “VẬY gặp cũng đã gặp được em rồi, thời gian không còn sớm nữa, chị về trước nhé.”

Trình Tư Miên còn chưa nói gì, Tra Dịch Quang ngồi đó đã nhảy dựng lên, “Trời cũng đã tối rồi em về làm gì, không an toàn đâu.” Nói xong liền dùng sức nháy mắt với Trình Tư Miên.

Trình Tư Miên liếc anh ta, quay qua nói với Diệp Hiểu Hiểu, “Chị, anh ta nói đúng đó, tối nay chị ở lại đây đi.”

Diệp Hiểu Hiểu nhìn Tra Dịch Quang rồi nói, “Không làm phiền mọi người đâu.”

Tra Dịch Quang đau khổ.

“Không sao đâu, chị ngủ với em đi.” Trình Tư Miên dương dương đắc ý nói, “Yên tâm, không ở cùng với người nào đó đâu.”

Diệp Hiểu Hiểu có hơi do dự, Trình Tư Miên liền nhiệt tình kéo cô ấy lên lầu, “Chị ngủ chung với em nha, vừa vặn chúng ta có thể tán gẫu.”

Hai người đi về phòng, bên dưới lầu, một đám đàn ông đưa mắt nhìn nhau.

Tra Dịch Quang rên rỉ than thở ngồi xuống, “Hiểu Hiểu nhà tôi chọn Trình Tư Miên cũng không chọn ở chung phòng với tôi.”

Trình Tần, “Cậu là cảm thú, ai biết được cậu sẽ giở trò gì.”

Tra Dịch Quang trợn mắt với anh ta, “Tôi mới không bắt nạt cô ấy, sau này cũng sẽ không.”

“Ôi, cậu đổi tính tình rồi à?”

Tra Dịch Quang trầm mặc, “Dù sao..Dù sao, biến! Có nói với cậu cậu cũng không hiểu!”

Trình Tần cắn một miếng táo, không quan tâm anh ta nữa. Anh ta nhìn về phía Tô Hiến Ngôn đang muốn đi lên lầu, tùy ý hỏi một câu, “Này, hôm nay cậu đi đón con nhóc đó à? Sao lại về cùng nhau thế?”

Bước chân Tô Hiến Ngôn dừng lại, ánh mắt bình tĩnh quay qua nhìn anh ta, “Cô ấy tới công ty, cho nên nhân tiện ăn chung luôn.”

Trình Tần, “Ồ.”

Tô Hiến Ngôn đi lên lầu, Tra Dịch Quang nói, “Trình Tần, cháu gái cậu dạo gần đây cứ bám dính Tô Hiến Ngôn, có biết không?”

Trình Tần nhìn anh ta, không có gì đáng kể nói, “Không phải vẫn luôn vậy sao?”

Tra Dịch Quang: “...”

Hình như là vậy thật.

Buổi tối, Diệp Hiểu Hiểu và Trình Tư Miên tắm xong liền ngồi trong phòng nói chuyện phiếm.

“Chị Diệp, hôm nay chị đến thăm em thật à.”

Diệp Hiểu Hiểu thở dài, “Cứ xem như vậy đi..”

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Trình Tư Miên, Diệp Hiểu Hiểu ho khan một cái, “Ừ..Thật ra thì Tra Dịch Quang cứ ồn ào bên cạnh chị mãi, chị đi tới đâu anh ấy cũng muốn đi theo, chị không có biện pháp nào đành đồng ý với anh ấy.”

“Chị và anh ấy đã quay lại?”

“Không có!” Diệp Hiểu Hiểu phủ nhận ngay lập tức, “Chị thừa nhận chị còn thích anh ấy nhưng chị sẽ không quay lại với anh ấy nữa.”

Diệp Hiểu Hiểu nhẹ giọng nói, “Tư Miên, như lời chị đã nói trước kia, anh ấy quá phong lưu, chị không giữ được trái tim anh ấy.”

Trình Tư Miên cảm thấy đau lòng cho cô ấy, nhưng chuyện này cô không nói gì được, mấy ngày qua Tra Dịch Quang luôn nhắc tới Diệp Hiểu Hiểu, nhưng cô không biết anh ta là thật lòng hay có ý gì khác, nếu lỡ như không phải thật lòng thích Diệp Hiểu Hiểu, Trình Tư Miên mà giúp anh ta thành ra là hại người khác.

Nhưng tuy ngoài miệng Diệp Hiểu Hiểu nói sẽ không quay lại với anh ta, hôm nay lại đến đây, sợ rằng trong lòng vẫn không bỏ được, cô ấy không chỉ thích anh ta thôi đâu.

Trong lòng Trình Tư Miên khẽ thở dài, hy vọng lần này Tra Dịch Quang nghiêm túc.

Diệp Hiểu Hiểu không muốn tiếp tục đề tài này nữa, nên cô ấy và Trình Tư Miên trò chuyện sang vấn đề khác.

“Ồi?” Diệp Hiểu Hiểu tinh mắt cầm lấy cái vòng tay ở đầu giường lên, “Cái này..”

Trình Tư Miên lập tức lấy lại, “À, cái này, cái này em chỉ tùy tiện mua được thôi.”

“Không đúng.” Diệp Hiểu Hiểu cẩn thận suy nghĩ một chút, “Cái vòng này rất quen, hình như giống với cái trên tay Tô Hiểu Ngôn.”

Diệp Hiểu Hiểu có nhìn thấy nhưng chỉ nhìn sơ qua một cái, cũng không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ khi thấy Trình Tư Miên có một cái giống y như đúc, tự nhiên sẽ bất ngờ.

Còn Trình Tư Miên lại không ngờ bị cô ấy phát hiện, vội nói, “Đó là quà sinh nhật em tặng anh ấy.”

“Em tặng cho anh ấy còn thuận tiện mua cho mình một cái?” Trong mắt Diệp Hiểu Hiểu chứa ý cười trêu chọc.

Trình Tư Miên cố tỏ ra trấn định, “Cái này rất bình thường mà, em thấy nó đẹp nên mua cho mình một cái nữa.”

“Trước kia Tra Dịch Quang có nói qua, trong ba người bọn họ, người em nghe lời nhất là Tô Hiến Ngôn.” Diệp Hiểu Hiểu đột nhiên nói, “Tư Miên, cái vòng tay này không chỉ đơn thuần là nhìn đẹp mắt rồi mua thôi đúng chứ?”

“A?”

Diệp Hiểu Hiểu nhìn cô ý vị sâu xa, “Em, có phải em thích Tô Hiến Ngôn không?”

Trình Tư Miên xấu hổ, “...Không có mà.”

“Em đừng hòng gạt chị, mặc dù chị lớn tuổi hơn em nhiều nhưng chị thật sự xem em như một người bạn.” Diệp Hiểu Hiểu cười nói, “Hơn nữa, con gái ở tuổi em mới biết yêu là bình thường.”

Trình Tư Miên gãi đầu, quả nhiên là phụ nữ, chỉ một cái vòng tay đã có thể nhìn ra??

“Được rồi, vậy em không lừa chị nữa, em thích anh ấy.”

Diệp Hiểu Hiểu nhướng mày.

“Nhưng không cho phép chị nói với Tra Dịch Quang, ai cũng không được nói.”

“Dĩ nhiên chị sẽ không nói với anh ấy, cái này là bí mật giữa hai chúng ta.”

Trình Tư Miên nhiều lần xác nhận Diệp Hiểu Hiểu sẽ không tiết lộ tin tức mới yên tâm đi ngủ. Đêm khuya, cô mắc vệ sinh nên phải bò dậy

đi nhà vệ sinh, lúc đi vệ sinh xong ra ngoài thì phát hiện đèn phòng bếp sáng trưng, cô liền rón rén đi đến.

Thông thường nửa đêm vào nhà bếp chỉ có Tô Hiến Ngôn, có đôi khi sẽ uống sữa, cũng có đôi khi lại uống nước.

“Anh lại không ngủ được nữa à?” Trình Tư Miên đi lên phía trước, vỗ bả vai anh.

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng, nhìn đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm của cô liền nói, “Khuya rồi em tới phòng bếp làm gì?”

“Em đi vệ sinh, nhìn thấy ở đây sáng đèn liền đoán là anh.”

“Ừ, đừng đứng đây nữa, mau về ngủ đi.”

Trình Tư Miên không đi, ngẩng đầu nhìn anh, “Em nói cho anh biết, nếu sau này mất ngủ thì khi làm việc ít uống cà phê lại đi, biết không?”

“Hử?”

“Không được uống cà phê.” Trình Tư Miên nâng cao giọng, “Anh lớn như vậy rồi không lẽ không biết cà phê không tốt cho giấc ngủ sao.”

Tô Hiến Ngôn hơi khựng lại, phát giác ra mình bị một cô bé dạy dỗ...

Nhưng mà cảm giác này không tệ lắm...

Anh bật cười, duỗi tay ra vỗ đầu cô, “Đã biết, sẽ cố gắng.”

Trình Tư Miên gạt đầu một cái, thuận thế nắm tay anh, “Vậy thì tốt, em chỉ lo lắng cho anh thôi.” Vừa dứt lời cô liền ngáp một cái, còn rất tự nhiên tựa vào ngực anh, “Thật mệt mỏi, chỉ muốn dựa vào anh.”

Tô Hiến Ngôn ngẩn người, cô nhóc này càng ngày càng thích tựa vào ngực anh.

“Buồn ngủ thì mau về ngủ đi.”

“Dựa vào ngực anh ngủ ngon hơn.” Có lẽ vào đêm khuya vắng người, cô ở nhà cũng dám lớn mật hơn, cô ngẩng đầu lên, con người mang theo ý cười, vô lại nói, “Tô Hiền Ngôn, chừng nào em mới có thể ôm anh ngủ suốt đêm.”

Ánh đèn hơi tối, không gian yên tĩnh không tiếng động, cô gái to gan nói chuyện như một loại câu dẫn, thấm đậm vào lòng người, dụ dỗ người ta rung động.

Tô Hiền Ngôn tự biết không để mặc cô làm ầu như vậy, nhưng gương mặt gần trong gang tấc này vốn đã có nét mê hoặc giờ phút này càng thêm say mê, anh giống như bị hút hồn, tầm mắt dừng lại trên đôi môi anh đào mềm mại căng mọng kia..

Mập mờ lan tỏa, tuy chỉ một chút thôi nhưng nó thật sự tồn tại, Trình Tư Miên không tự chủ siết chặt áo anh, trong trí nhớ của cô, cô chỉ hôn Tô Hiền Ngôn có một lần, hơn nữa còn là hôn trộm.

Tối nay có phải muốn phát sinh điều gì không, nếu quả thật là như vậy, vậy cô đi vệ sinh buổi tối này quá đáng giá!

“A..” Một tiếng hét nhỏ vang lên phá tan bầu không khí mờ ảo trong phòng bếp.

Trình Tư Miên nhanh chóng lui về sau một bước, cuống cuống nhìn người đột nhiên xông vào kia.

“...Chị chỉ là, chỉ là thấy đèn sáng nên đến, đến tìm em.” Diệp Hiểu Hiểu vô cùng lúng túng nói, cô ấy cũng không biết hơn nữa đêm rồi còn có chuyện thế này. Vốn dĩ nghĩ một mình Trình Tư Miên thăm mền Tô Hiền Ngôn thôi, nhưng tình huống vừa rồi hình như cô quá ngây thơ rồi!

Trình Tư Miên ghen lời, “Em chỉ uống nước thôi, chuyện đó, chị Diệp, chúng ta cùng trở về phòng ngủ đi!”

Diệp Hiểu Hiểu ho khan một tiếng, “À..Không sao, em cứ tiếp tục đi, chị tự về được rồi.”

Trình Tư Miên quay đầu nhìn Tô Hiến Ngôn một cái, người phía sau rất bình tĩnh, nhưng sau tai rõ ràng đã đổ ứng, không gạt được ai!

“Chị Diệp, em không sao, chúng ta cùng về thôi..”

Chương 35: Thứ sáu

Chương 35: Thứ sáu

Edit: Mộc Tử Đăng

Diệp Hiểu Hiểu mang phần áy này này vượt qua nửa đêm còn lại. Ở trong mắt cô ấy, trong ba người đàn ông trong nhà, người khó tới gần nhất chính là Tô Hiến Ngôn, cô ấy còn có thể nói đùa với Trình Tản nhưng lại không dám làm điều đó với Tô Hiến Ngôn, người này nhìn vào rất ôn hòa nhưng không hiểu sao lại có cảm giác lạnh lẽo.

Cho nên khi cô ấy nhìn thấy ánh mắt anh nhìn Trình Tư Miên như vậy, trong lòng bất ngờ vô cùng, quả nhiên ở trước mặt người mình yêu, cho dù là kiểu đàn ông thế nào cũng sẽ bỏ đi phần ngụy trang bên ngoài.

Ngày hôm sau, khi Diệp Hiểu Hiểu gặp lại Tô Hiến Ngôn cô ấy vô cùng lúng túng, biết được bí mật của người khác, nói thế nào cũng có hơi xấu hổ.

“Chị Diệp.” Trình Tư Miên kéo cô ấy đến một góc nhỏ, “Chị có thể... bình thường một chút hay không.”

“Hử? Ý em là sao?”

“Chính là chị biểu hiện tự nhiên một chút. Đừng dùng ánh mắt kỳ lạ đó nhìn em và Tô Hiến Ngôn.”

Diệp Hiểu Hiểu chớp chớp mắt, “Chị có hả.”

Trình Tư Miên nghiêm túc nói, “Có.”

Diệp Hiểu Hiểu cười khan hai tiếng, “Được, chị sẽ cố gắng.”

Trình Tư Miên bất đắc dĩ nói, “Hơn nữa chị mà nhìn Tô Hiến Ngôn nữa, tên Tra Dịch Quang kia sẽ nổi cơn ghen, coi chừng anh ta tưởng rằng chị thích Tô Hiến Ngôn nữa đó.”

“Làm sao có thể.” Diệp Hiểu Hiểu nâng cao âm lượng, “Được rồi, được rồi, chị chỉ tò mò chút thôi, em yên tâm đi, chị phải về rồi.”

“A, chị phải về.”

“Ừ, chị còn phải đi làm nữa.” Diệp Hiểu Hiểu vỗ vỗ vai cô, cười nói, “Tư Miên, tối hôm qua thật sự xin lỗi em.”

Trình Tư Miên chớp mắt, còn nhắc đến tối hôm qua, tối hôm qua suýt nữa đã xảy ra chuyện gì đó rồi! Thật là bỏ lỡ một cơ hội tốt!

“Trình Tư Miên.” Lúc này Tô Hiến Ngôn từ trên lầu đi xuống, anh nhìn cô một cái, nói, “Đi thôi, nếu không sẽ trễ.”

“Chị Diệp, vậy em đi học trước nhé.” Trình Tư Miên vội vàng đeo cặp sách vào, rồi đuổi theo Tô Hiến Ngôn ra cửa.

Diệp Hiểu Hiểu vẫy tay với bóng lưng của cô, nhìn hai người có chút hâm mộ.

Kỳ thực, nhìn hai người rất xứng đôi.

Cuối tuần nhanh chóng đến, mỗi khi đến thứ sáu, trong lớp học luôn có cảm giác vui mừng khôn tả.

Sau khi tan học, các học sinh nam nữ nối thành một hàng đi ra khỏi lớp.

Phó Tử Văn đeo cặp sách lên, “Tư Miên, Gia Nam, lát nữa các cậu về nhà luôn sao?”

“Sao vậy?”

“Không có gì, vất vả lắm mới chịu đựng tới cuối tuần, cùng nhau đi ăn đi.” Phó Tử Văn đề nghị.

Trình Tư Miên gật đầu một cái, “Được đó.”

Tô Gia Nam dĩ nhiên cũng có hứng thú, “Tớ cũng đi, để tớ nói một tiếng với người nhà trước.”

“Vậy thì tốt quá, các cậu mau dọn sách vở đi rồi đi.”

Ba người cùng nhau ra khỏi cổng trường học, nhưng không ngờ còn có một “Trình Giảo Kim” đã sớm chờ ở đó.

Lâm Loan thấy Tô Gia Nam đi cùng với Trình Tư Miên thì liền khó chịu trong người, nhưng không biết làm sao, bạn cùng lớp thì ngày nào chả gặp.

“Tan học rồi.” Lâm Loan đi lên, rất tự nhiên khoác vai Trình Tư Miên, “Các người định đi đâu?”

“Đi ăn thôi Lâm đại thiếu gia.” Trình Tư Miên lấy tay cậu ta ra, “Cậu đừng có đứng ở cổng trường chúng tôi như vậy nữa.”

“Tôi không đứng đó sao gặp được cậu, gọi điện nói không được mấy câu đã tắt.” Lâm Loan bất mãn nói, “Tôi mặc kệ, mấy người đi đâu tôi sẽ theo đó.”

Phó Tử Văn nhỏ giọng nói, “Chúng tôi còn chưa quyết định sẽ đi đâu.”

Lâm Loan đắc ý nhướn mày, “Vậy thì tốt, tôi dẫn các người đi. Đây, Tư Miên, tôi biết một quán bar mới mở, đi chơi chút đi.”

Trình Tư Miên liếc cậu ta một cái, “Không nhìn thấy chúng tôi đang mặc đồng phục học sinh sao, học sinh ngoan đó, cậu không hiểu đâu, không đi.”

“Quá đơn giản, chúng ta đi đến cửa hàng quần áo mua cái mới là được, đi thôi, cùng lắm không nhảy không uống rượu là được.” Lâm Loan nói xong thì nhìn về phía Tô Gia Nam, mặt đầy khinh miệt, “Còn cậu ta à, thôi đi, nhìn mặt vẫn còn búng ra sữa, không đi tới chỗ đó được đâu.”

Trình Tư Miên trừng mắt với cậu ta, “Cậu nói cái gì hả.”

“Tôi chỉ nói sự thật.” Lâm Loan cười hì hì nói, “Cậu ta và chúng ta không hợp nhau đâu, dĩ nhiên.”

“Tôi đi.” Tô Gia Nam luôn an tĩnh đột nhiên trầm giọng nói.

Trình Tư Miên nhìn cậu đầy bất ngờ, “Đừng lộn xộn, sao cậu có thể đi đến nơi đó được.”

“Không phải chỉ là quán bar thôi sao, tớ có thể đi.” Tô Gia Nam nhìn về phía Lâm Loan, trong con người hơi lạnh lẽo, “Ngoài ra, người không hợp với cậu ấy là cậu, không phải tôi.”

Lâm Loan cười nhạo một tiếng, “A, phải không, cậu có được hay không?”

Tô Gia Nam: “Không được cái gì.”

Lâm Loan nghiêm nghị, “Được thôi, vậy thì đi, để tôi nhìn một chút cậu có được không.”

Hai người chạm mặt nhau liền bùng nổ, sau đó xoay người rời đi.

Trình Tư Miên ở sau lưng, “Này? Ôi! Tôi chưa nó tôi muốn đi mà!”

Phó Tử Văn kéo cô lại, “Tư Miên, làm sao đây?”

Trình Tư Miên khế cắn răng, “Còn có thể làm sao được, không thể để Tô Gia Nam đi một mình.”

Tô Gia Nam vẫn luôn là người biết điều, ngoan ngoãn, không biết lần này làm sao lại quyết tâm muốn đi cùng với Lâm Loan tới quán bar. Lâm Loan là tay lão luyện, hằng ngày đều chơi bời trong đó, nhưng Tô Gia Nam thì không giống vậy, nếu để mặc cậu đi một mình, chắc chắn sẽ bị bắt nạt.

Trình Tư Miên làm sao nhìn được cậu bị bắt nạt, vì vậy cô không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi theo, haiz, không bị Hiền Ngôn phát hiện là được.

Thay đồng phục học sinh ra, ba người cùng với Lâm Loan bước vào quán bar.

“Lâm thiếu, sao cậu lại tới.”

“Cậu cũng ở đây à, đã lâu không gặp.” Lâm Loan cười cười, “Tôi dẫn bạn đến vui chơi chút thôi.”

“Ồ, còn có người đẹp nữa này, lát nữa cùng uống một ly nhé.”

“Đi đi đi, đừng có gây họa.” Lâm Loan cười đẩy cậu ta đi, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, “Muốn ăn cái gì thì gọi trước đi.”

Nếu đã tới, Trình Tư Miên cũng không muốn mình bị đói, cô gọi phục vụ tới, gọi một vài món ăn.

“Thêm một chai rượu vang.” Lâm Loan nói.

Trình Tư Miên nhìn cậu ta, “Không phải đã nói không uống rượu à.”

“Không sao, chỉ gọi thôi.” Lâm Loan dựa vào sofa, không che giấu được dáng vẻ hết sức đẹp trai của mình, con người của cậu ta vô cùng hợp với loại dáng vẻ này. Tô Gia Nam liếc nhìn cậu ta một cái, tuy vừa rồi cậu nói cậu và Trình Tư Miên là một dạng người nhưng trong thâm tâm cậu hiểu rõ, Lâm Loan mới hợp đứng cùng một chỗ với Trình Tư Miên hơn.

Sống hơn mười năm, cậu đã bị trói buộc quá nhiều, bởi vì nguyên nhân sức khỏe cũng bởi vì gia đình, cậu luôn bị động lắng nghe nên làm gì và không nên làm gì. Cậu thích Trình Tư Miên, thích cô từ tận đáy lòng, không thể kiềm chế được cảm xúc của mình. Cậu vừa hâm mộ vừa ghét Lâm Loan, rất không phục tại sao khi Trình Tư Miên ở cùng với cậu ta có lúc còn có cảm xúc khác.

Có lẽ Tô Gia Nam sau khi gặp được Trình Tư Miên đã không còn muốn làm bảo bối ngoan ngoãn nghe lời nữa, cũng có lẽ cậu bị Lâm Loan kích thích, cho nên khi Lâm Loan khiêu khích hỏi cậu có muốn uống rượu không, dù cậu có muốn hay không cũng cầm lấy ly rượu uống một ngụm lớn.

Do uống vội vàng nên bị sặc một trận, Trình Tư Miên giật mình, vừa rồi cô không kịp ngăn cậu lại, “Cậu điên rồi! Uống rượu cái gì!”

Cô đoạt lấy ly rượu của cậu.

Tô Gia Nam lại đoạt về, “Tớ có thể uống.”

Lâm Loan kinh ngạc vỗ tay, “Mạnh mẽ như vậy, được đó, tôi bồi cậu uống.” Vừa dứt lời, cậu ta cũng tự rót cho mình một ly.

Tô Gia Nam giống như đang muốn so tài với cậu ta, Lâm Loan uống một ly cậu cũng uống một ly.

Trình Tư Miên bị chọc tức, cứng rắn lấy đi ly rượu của Tô Gia Nam, “Tô Gia Nam, cậu không biết uống rượu còn uống gì nữa.”

“Tớ cũng không phải trẻ con!” Không biết do mem rượu phát tác hay sao, con cừu nhỏ Tô Gia Nam đột nhiên hét lên như vậy, “Tớ không cần người khác bảo vệ! Lúc tớ muốn làm gì tớ có thể tự làm mới đúng!”

Trình Tư Miên ngây ngẩn, “Thân thể cậu...”

“Tớ không sao!” Tô Gia Nam tự rót cho mình một ly rượu khác, “Lâm Loan, uống đi.”

Lâm Loan họ khan một cái, nhìn Trình Tư Miên nói, “Cái đó, là do cậu ta yêu cầu ha ha.”

Trình Tư Miên hít sâu một hơi, quay đầu kéo Phó Tử Văn, nổi giận nói, “Nếu bọn họ muốn uống rượu thì chúng ta đi thôi.”

Kéo người nhưng người không động đây, Trình Tư Miên bất ngờ nhìn về phía Phó Tử Văn, chỉ thấy cô ấy cúi đầu, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Văn Tử?”

Phó Tử Văn nói: “Cho tớ một ly, tớ cũng muốn uống.”

Lâm Loan, “A?”

Trình Tư Miên nhéo mi tâm một cái, cái đám quỷ nhỏ này muốn như thế nào mới chịu đây, tạo phản tập thể sao!

Phó Tử Văn không chờ người khác đưa rượu cho mình, cậu ấy tự cầm lấy một ly, sau đó rót rượu ra uống cùng với hai nam sinh.

Tửu lượng của Phó Tử Văn và Tô Gia Nam căn bản không ra hình dáng gì, chỉ uống ít liền bắt đầu ầm ỉ. Sau đó mấy tên bạn của Lâm Loan đi tới, nam có nữ có, tụ tập lại nguồi uống rượu nói chuyện phiếm với nhau.

Lúc trước Trình Tư Miên thường ăn chơi như vậy, cho nên chuyện này đối với cô không có gì lạ.

Vốn ban đầu cô đã không tham gia, nhưng vì bảo vệ Phó Tử Văn và Tô Gia Nam nên không để cho bọn họ tiếp tục uống, cô không thể làm gì khác hơn là chen vào chơi đùa cùng bọn họ. Cặp sách đều để lên sofa, cái điện thoại đồ cổ kia cũng không biết làm sao lại rớt ra.

Hai cô gái trong nhóm ngồi xuống cạnh cặp sách vừa vặn thấy được màn hình điện thoại sáng lên, một người cầm lên cười nói, “Điện thoại của ai, còn dùng đồ của thế kỷ trước nữa.”

Một cô gái khác cũng nói chen vào, “Này, có điện thoại.”

“Này, điện thoại của ai, có người gọi tới này.”

Bên kia ồn ào ầm ỉ căn bản không nghe được tiếng gọi từ bên đây.

Cho nên cô gái đó nhấn nút trả lời, “Alo, ai đó?”

Cuối cùng Trình Tư Miên cũng thoát ra được, tất nhiên là cô không dám uống nhiều, chỉ uống chút chút có lòng là được. Lâm Loan và Tô Gia Nam uống đến cuối cùng kề vai sát cánh nhảy nhót, cô cũng không biết hai người đó cao hứng cái gì.

“Văn Tử, cậu không sao chứ?”

Phó Tử Văn khoát khoát tay, “Không sao, tớ rất ổn!”

Trình Tư Miên, “Đừng uống nữa, lát nữa mà say không ai khiêng nổi cậu đâu.”

Phó Tử Văn cười một tiếng, đột nhiên tựa lên vai cô, làm bầm nói, “Tư Miên, tớ biết...”

“Cái gì?” Ở đây quá ồn ào, Trình Tư Miên không nghe rõ cô ấy nói gì.

“Tớ biết, tại sao cậu ấy không thích tớ.”

“Hả? Cậu nói lớn lên chút đi.”

Nhưng Phó Tử Văn vẫn tiếp tục làm bầm, “Nhưng mà tớ rất hiểu cậu ấy, cậu đặc biệt như vậy dĩ nhiên cậu ấy sẽ thích cậu, tớ chỉ là một cô gái còn muốn thích cậu, ha ha ha ha..”

Phó Tử Văn nằm trên vai cô nói năng lộn xộn, nhưng Trình Tư Miên không thể cười được nữa, cũng không nghe được âm thanh bên ngoài nào nữa vì cô thấy Tô Hiền Ngôn xuất hiện ở đây.

Là hoa mắt ư? Ừ, nhất định là vậy, làm sao anh có thể đến chỗ này...

Chương 36: Âm dạ

Chương 36: Âm dạ

Edit: Mộc Tử Đăng

Trong quán bar ánh đèn mờ tối, những ngọn đèn đủ màu sắc lấp lóe. Âm nhạc mở lớn vô cùng ồn ào náo nhiệt, anh trầm mặt đi về phía cô.

Dáng người cao ngất sạch sẽ, dung mạo tinh xảo, Trình Tư Miên lúc đầu cảm thấy mình chỉ nhìn nhầm, nhưng đến khi anh đứng trước mặt cô, kéo lấy cánh tay cô trước mặt mọi người, lúc này Trình Tư Miên rút cuộc cũng thừa nhận, xong đời rồi, chuyện lớn tới rồi.

“Ôi, đẹp trai quá nha.” Một cô gái trong nhóm đó kinh ngạc nói, “Lâm thiếu, cũng là bạn của anh à?”

Mọi người ríu rít nhìn Tô Hiến Ngôn, ánh mắt người nào cũng sáng như đèn pha.

Còn Trình Tư Miên thì sợ hãi đến nỗi muốn quỳ rạp xuống đất, “Em, em tới ăn tối thôi, à..em không có uống rượu.”

Cô vừa nói xong liền thấy Tô Hiến Ngôn cúi thấp người xuống, vừa vịn che đi một bên mặt của cô, mấy giây sau, anh thấp giọng nói, “Cả người toàn mùi rượu, còn nói không uống.”

Trình Tư Miên: “Chỉ uống một chút xíu..”

Tô Hiến Ngôn híp mắt nhìn một vòng, đột nhiên Lâm Loan và Tô Gia Nam kẻ vai sát cánh đi tới chỗ này, cậu ôm Trình Tư Miên, líu ríu nói, “Tư Miên, trả lại ly rượu cho tớ.”

Trình Tư Miên không dám nhìn Tô Hiến Ngôn nữa, tự mình tới không nói, còn mang em trai ngoan của anh tới nữa...

“Em thề, là do cậu ấy cứ nhất quyết đòi uống rượu, em có can đảm nào cũng không được.”

“Tôi có thể làm chứng.” Lâm Loan cười hì hì sát tới gần, lộ ra dáng vẻ bảo vệ Trình Tư Miên, “Thật sự em trai anh đòi uống, chuyện này không liên quan đến cậu ấy.”

Trong lòng Tô Hiền Ngôn chùng xuống, dù cho lý trí nói không cần phải ghen với mấy đứa nhóc nhưng nhìn thấy tình cảnh như vậy anh hoàn toàn không thoải mái chút nào.

“Về nhà.” Anh lạnh lùng nói.

Trình Tư Miên vội vàng gật đầu, “Dĩ nhiên phải về nhà! Nhưng còn Tô Gia Nam phải làm sao, cũng không thể đưa về nhà với tình trạng như vậy.”

Tô Hiền Ngôn nhìn cái người đang muốn treo lên người Trình Tư Miên kia, liền kéo cậu qua, “Tôi đỡ nó, đưa về nhà chúng ta luôn.”

“Vâng.”

Lâm Loan vừa nghe thế thì vội nói, “Vậy là đi à, Tư Miên, chúng ta còn chưa chính thức bắt đầu đâu.”

Tô Hiền Ngôn sau khi nghe xong lời nói này của cậu ta thì hơi ngừng lại một lát, giọng nói phát ra lạnh đến thấu xương, “Sau này đừng để tôi thấy cậu dẫn cô ấy đến những chỗ thế này nữa.”

Lâm Loan cứng đờ người, hiếm khi thấy trong mắt cậu ta có tia nghiêm túc, “Chúng tôi là bạn bè.”

Tô Hiền Ngôn dường như cười một tiếng, nhưng nụ cười kia không lan đến đáy mắt, anh lạnh nhạt nói, “Như vậy cũng không được.”

“Anh...” Trong lòng Lâm Loan buồn bực, cậu ta muốn nói anh cũng không phải là gì của cậu ấy, anh có tư cách quyết định cái gì, nhưng không đợi cậu ta nói đã thấy Trình Tư Miên mặt đầy trung thành, giơ ba ngón tay lên, “Em thề sau này sẽ không đến mấy chỗ này nữa, em thề!”

Lâm Loan: “...”

Tựa hồ cho đến lúc này Tô Hiền Ngôn mới hài lòng, anh đỡ Tô Gia Nam ra khỏi quán bar. Trình Tư Miên xoay người lại kéo Phó Tử Văn, nhưng một mình cô không đỡ nổi cô ấy nên đành kêu Lâm Loan đến hỗ trợ.

“Lâm thiếu, anh còn chưa nói đó, người vừa rồi là ai vậy?” Có người bên cạnh hỏi.

“Đúng đó, dáng người thật đẹp, rất hợp khẩu vị của tôi.” Người đó vỗ vỗ bả vai Lâm Loan, “Có số điện thoại không, cho tôi đi.”

Bàn tay đang nắm cánh tay Phó Tử Văn của Trình Tư Miên hơi khựng lại, liếc mắt nhìn người đó một cái, giọng nói vô cùng lạnh lùng, “Mau thu lại ý nghĩ đó của cô lại cho tôi, số điện thoại anh ấy cô muốn có là có à.”

“Ha, cô bé này có ý gì đây, cô nghĩ mình là bạn của Lâm thiếu thì không cần khách khí như vậy sao.”

Trình Tư Miên bật cười, “Tôi chính là người luôn luôn không khách khí như vậy đấy.”

“Cô!”

“Im miệng.” Lâm Loan trừng mắt với người đó, “Cậu ấy nói cái gì chính là cái đó, mấy người các cô đừng có ồn ào vớ vẩn như vậy.”

Vừa nói xong liền giúp Trình Tư Miên đỡ Phó Tử Văn ra ngoài.

Bên trong quán bar.

“Con bà nó, cô nhóc đó là ai mà khiến Lâm thiếu một mực cung kính như vậy.”

“Ôi, cái này mà không nhìn ra được à, Lâm đại thiếu gia thích người ta rồi.”

..

“Lâm Loan, cảm ơn cậu, cậu về trước đi.” Sau khi đỡ Phó Tử Văn vào trong xe, Trình Tư Miên quay đầu nói với Lâm Loan.

Lâm Loan cau mày lại, “Một mình cậu có được không, chở cả hai con ma men này đi à?”

“Không sao, còn có Tô Hiến Ngôn nữa.”

Ánh mắt Lâm Loan lóe lên, cậu ta rất không thích Trình Tư Miên lệ thuộc vào người kia như vậy.

“Trình Tư Miên, ở đây không cho đỗ xe lâu.” Tô Hiến Ngôn đang ngồi ở ghế lái, nghiêng đầu ra nhìn về phía hai người đang đứng, Lâm Loan quay qua nhìn lại, hai tầm mắt chạm nhau, còn có chút địch ý.

“Ồ, tới liền!”

Hai học sinh cấp ba uống say nên không thể chở về nhà được, bằng không cũng không có cách nào giải thích rõ. Trên xe, Trình Tư Miên gọi điện thoại về nhà Phó Tử Văn, nói Phó Tử Văn đi qua nhà cô ở, cha mẹ cô ấy cũng biết cô, nên mượn có nói tối nay cô và Phó Tử Văn ngủ chung. Còn Tô Gia Nam thì chỉ cần Tô Hiến Ngôn gọi một cú điện thoại đã giải quyết được, chẳng qua người ở nhà họ Tô vô cùng kinh ngạc, bọn họ không ngờ tình cảm của hai anh em tốt đến như vậy.

Sau khi về đến nhà, Phó Tử Văn được an bài ngủ trong phòng Trình Tư Miên, còn Tô Gia Nam thì ngủ trên giường Tô Hiến Ngôn.

Giăng co cả buổi trời, rốt cuộc cũng chăm sóc xong hai người đó, nhưng Trình Tư Miên chưa thể thở phào nhẹ nhõm được bởi vì từ sau khi về, Tô Hiến Ngôn toàn im lặng, đây là sự bình yên trước cơn bão sao?!

Trình Tư Miên đắp kín chăn cho Phó Tử Văn, từ trong phòng đi ra cô phát hiện Tô Hiến Ngôn đang đứng ở cuối hành lang, dáng vẻ đó hình như đang chờ cô.

Trình Tư Miên ngoan ngoãn đi đến, giờ phút này nhận sai chính là biện pháp tốt nhất.

“Em biết lỗi rồi, em không nên đến quán bar.” Thái độ Trình Tư Miên muốn tốt bao nhiêu có tốt bấy nhiêu, “Vốn chỉ muốn đi ăn với nhau nhưng Lâm Loan lại đòi đi quán bar, lúc sau không biết Tô Gia Nam nghĩ gì nhất định phải đi theo cậu ta. Anh cũng biết đó, làm sao em dám để Tô Gia Nam đi một mình được, em xác định phải đi theo chăm sóc cậu ấy..”

Vừa nói xong, Trình Tư Miên đột nhiên bị người ta giữ chặt vai, trong nháy mắt anh khom người xuống kéo gần khoảng cách với cô, ép cô dựa sát vào tường. Trình Tư Miên bất ngờ không kịp phòng bị ngẩng đầu kinh ngạc nhìn anh, tầm mắt hai người chạm nhau, cô nhìn thấy được con người đen như mực của anh, anh nhìn cô, ánh nhìn đó làm cô có chút sợ hãi.

“Cái gì gọi là nhất định phải chăm sóc nó.” Tô Hiền Ngôn hơi cúi đầu, giọng nói vừa khàn lại trầm thấp, “Bởi vì phải chăm sóc nó cho nên lời tôi nói cũng không thèm nghe đúng không?”

“Không phải..” Trình Tư Miên lắc đầu, “Bởi vì thân thể cậu ấy không tốt, hơn nữa cậu ấy cũng chưa từng đi mấy nơi đó, em lo lắng cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm, quan trọng hơn chính là...uhm”

Trình Tư Miên chợt mở to hai mắt, cô không thể tin được nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, hàng lông mi dài thẳng của anh dường như sắp chạm vào mặt cô.

Anh đang hôn cô,

Anh, hôn, cô!!!

Môi hơi lạnh, mềm mại dán lên môi cô, làm không khí trong bóng đêm mập mờ vô cùng.

Khi Trình Tư Miên hoàn hồn lại thì anh đã kéo ra khoảng cách với cô, vừa nghiêm túc lại kìm nén nhìn cô, “Anh không thích.”

“Cái gì..” Âm thanh người nào đó đầy hoảng hốt.

Anh mím môi, chậm rãi nói, “Không thích em quan tâm người khác như vậy, Trình Tư Miên, đừng bao giờ nói em muốn chăm sóc người khác, biết chưa.”

Khi cô nói những câu này, trong ngực anh cuộn cuộn sóng trào, vô cùng buồn phiền, cơ hồ muốn xé xác người nào đó ra, loại cảm giác này chỉ khiến anh thêm điên cuồng mà thôi, điên cuồng muốn chiếm cô làm của riêng.

Trình Tư Miên sửng sờ gật đầu, “Em, sau này em không nói nữa, nhưng mà em thật sự sợ cậu ấy xảy ra chuyện không chỉ vì cậu ấy là bạn em, mà còn là người nhà của anh..”

Anh khẽ run.

Trình Tư Miên có chút ngại ngùng nói, “Em sợ anh cảm thấy em làm hư cậu ấy.”

Con người Tô Hiến Ngôn thâm trầm, nhất thời anh có chút buồn cười lại không biết phải làm sao, anh làm sao biết cô lo lắng điều này, cô là dạng người gì anh rất rõ. Anh chỉ sợ cô thích người khác mà thôi, chỉ đơn giản như vậy.

“Tô Hiến Ngôn, có phải anh ghen không?” Giọng nói mềm nhũn của Trình Tư Miên vang lên trong khoảng không yên tĩnh cuối hành lang vô cùng rõ ràng, Tô Hiến Ngôn không đáp lại, nhưng vẻ mặt hình như hơi mất tự nhiên.

Trình Tư Miên thay đổi biểu cảm, đột nhiên cười vô lại, bàn tay ở ngực anh chậm rãi dờ lên nhẹ nhàng kéo cổ áo anh. Cuối cùng lúc cô nhón chân lên đồng thời anh cũng bị kéo khom người xuống, “Mới vừa rồi là anh đánh lén em, bây giờ em muốn bù lại, không thể để mình thua thiệt.”

Nói xong, cô khẽ đưa lưỡi ra dò xét môi anh một chút.

Cả người Tô Hiến Ngôn cứng đờ, anh cố gắng duy trì sự tĩnh táo của mình, để mặc cô to gan lớn mật. Nhưng khi Trình Tư Miên dán môi mình lên môi anh, rồi từ từ nhắm nháp đã phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của anh.

Trong nháy mắt đó mỗi tế bào trong người anh đều kêu gào âm ỉ, nếu đã muốn, vì sao còn kìm nén mình?!

Anh dùng một tay khoác qua eo cô, một tay khác chế trụ gáy cô, dùng sức giam cầm cô trước người mình.

Ở phương diện trai gái này, khi đàn ông bắt đầu đáp lại, phụ nữ thường sẽ rơi vào thế bị động. Tô Hiến Ngôn đã làm thế với Trình Tư Miên, Trình Tư Miên cảm thấy mình đang ăn đậu hủ của anh nhưng khi Tô Hiến Ngôn chân chính hôn đáp lại cô mới phát hiện, dường như là anh ăn đậu hủ mới đúng!

Anh hôn cô sâu đậm, lại vô cùng mãnh liệt, răng môi cắn bó, thanh âm môi lưỡi vang lên trong không gian mờ tối vô cùng rõ ràng. Trình Tư Miên có to gan như thế nào đi nữa cũng chỉ là một cô gái mới biết yêu, cô chỉ mới hôn trộm anh một lần, còn vừa rồi chỉ muốn trêu chọc anh một chút, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới anh sẽ đáp lại như vậy. Cô nắm chặt áo anh, mọi nơi đều là hơi thở của anh, khiến cô có hơi đứng không vững..

“Đủ chưa.” Anh buông cô ra, ánh mắt rực lửa nhìn cô chăm chú.

Trình Tư Miên lắc đầu, rồi lại lập tức gật đầu, giọng nỉ non nói, “Đủ, đủ rồi.”

“Ừ.” Âm thanh của Tô Hiến Ngôn vừa dịu dàng lại nhuộm chút trầm khàn, “Vậy mau về ngủ đi, lần sau nếu không ngoan nữa anh sẽ không bỏ qua cho em dễ dàng như vậy đâu.”

Trình Tư Miên chớp chớp mắt, tai đỏ cả một mảnh, cô muốn hỏi không dễ dàng bỏ qua chuyện gì..Nhưng mà cô không có can đảm hỏi. Cuối cùng vâng lời Tô Hiến Ngôn, Trình Tư Miên bước một bước bằng ba bước đi về phòng. Cánh cửa từ từ khép lại, cô nhìn thẳng vào hành lang tối om, trong đó có một dáng người cao ngất, sạch sẽ, là dáng vẻ mà cô thích nhất, mà trên môi cô bây giờ dường như vẫn còn vương lại hơi thở của anh, cảm xúc đó vừa mạnh mẽ lại ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng tràn qua cửa sổ.

“Bạn học Văn Tử, mau dậy đi.” Trình Tư Miên ngồi một bên lắc lắc cô ấy, mặt đầy tươi cười nhìn Phó Tử Văn.

Phó Tử Văn xoay người lại ngồi dậy từ trên giường, “Đây là đâu?”

“Nhà tớ.” Trình Tư Miên giải thích, “Ngày hôm qua cậu uống say nên tớ mang cậu về đây, cậu yên tâm đi, tớ đã thông báo cho cha mẹ cậu rồi.”

“Tớ, tớ uống say?” Phó Tử Văn không tin vào tai mình.

“Đúng vậy, chắc chắn, không nhờ bảo bối Phó Tử Văn ngoan ngoãn của chúng ta động tới rượu lại thành một con ma men, tớ có kéo thế nào cũng không kéo được.”

Phó Tử Văn đê huyết thái dương lại, từ từ nhớ lại tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Cô ngẩng đầu nhìn Trình Tư Miên nói, “Vậy, Tô Gia Nam đâu?”

“Ngủ trong phòng anh của cậu ấy, trữ lượng của hai người đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.”

Phó Tử Văn ồ một tiếng, nhớ lại lý do mình uống rượu.

Ban đầu cô ấy cảm thấy Tô Gia Nam là mù quáng sùng bái Trình Tư Miên, nhưng đến tối hôm qua...Nếu cô ấy không phát hiện được thì cô ấy chính là kẻ ngốc, Tô Gia Nam thích Trình Tư Miên, rất thích.

“Tư Miên..”

“Hử?”

Phó Tử Văn nhìn cô, suy nghĩ một chút vẫn là không nên nói, cô ấy biết người bạn tốt nhất này của mình chỉ một lòng với người nào đó, “Không có gì, tớ hơi đói.”

Trình Tư Miên sờ đầu cô ấy một cái, “Tớ cũng biết cậu đói. Mau rời giường đi, bữa sáng đã được mua rồi, xuống ăn thôi.”

Phó Tử Văn nhẹ giọng cười một tiếng, “Được.”

Chương 38: Thể chất

Chương 38: Thể chất

Edit: Mộc Tử Đằng

Sau năm mới mười mấy ngày liền bắt đầu học kỳ mới, lớp 11 được coi như là ở thế lơ lửng, không thể buông lỏng cũng có một chút cảm giác gấp gáp khi lớp 12 đến gần, nhưng đối với Trình Tư Miên thì lại khác, cô không cảm thấy như thế.

Hôm nay Tô Hiến Ngôn đưa cô đến trường.

“Cùng nhau đi mua bữa sáng nha.” Trình Tư Miên chống cằm, “Anh nhớ không, lần đầu em mua bữa sáng cho anh là ở cửa tiệm kia.”

Tô Hiến Ngôn cười một tiếng, tháo dây an toàn ra, “Ừ, ăn rất ngon, đi thôi.”

Trình Tư Miên cũng mở cửa bước xuống xe, rồi chạy đến bên người anh, “Em muốn ăn hai cái.”

“Ăn nổi không?”

“Dĩ nhiên, thân thể em cao khỏe mà,” Trình Tư Miên ngấm ngía cơ thể cao lớn của anh, “Em cần phải cao lên!”

Tô Hiến Ngôn rũ mi mắt xuống nhìn cô, lúc đầu cô chỉ cao đến ngực anh, bây giờ đã lên tới vai rồi, “Không chênh lệch mấy.”

“Không chênh lệch sao?” Trình Tư Miên không hài lòng nhìn bản thân mình, so với bạn học ở lớp thì cô không có khác gì mấy nhưng anh cao như vậy, cô muốn cao hơn chút nữa mới được, tốt nhất là cao đến mức chỉ cần ngẩng đầu là có thể hôn đến môi anh.

Trước kia Phó Tử Văn từng nói, nữ sinh cấp ba cũng không cao lên được bao nhiêu nữa, nhưng cô khẳng khái không tin điều này, vì vậy quyết định ăn nhiều để cho mình cao lên. Đúng là một năm qua có chuyển biến rất tốt, cô đã cao lên không ít. Ừ, tiếp tục cố gắng, còn có thể cao nữa!

Tô Hiền Ngôn xoa đầu cô, trong lòng đúng là đang nghĩ cô cao như vậy được rồi, bởi vì ở độ cao này rất thuận tiện.

“Anh, Tư Miên.” Đột nhiên ở gần đó có người gọi hai người.

Nhìn theo giọng nói đó, thì thấy Tô Gia Nam bước từ trên một chiếc xe thể thao màu đỏ chói xuống, vẫy vẫy tay chào hỏi bọn họ. Tầm mắt Trình Tư Miên nhìn vào chiếc xe sau lưng cậu, từ trước tới giờ cậu đều đi xe màu đen đến, sao hôm nay lại đi một chiếc xe rực rỡ như vậy.

Tô Gia Nam đi tới, “Tư Miên, hôm nay cậu đi học sớm lắm nha.”

Trình Tư Miên chỉ chỉ sau lưng cậu. “Hôm nay cũng là ông chú kia đưa cậu đi học à?”

Tô Gia Nam lắc đầu, “Không phải không phải, hôm nay chị tớ đưa đi.”

“Chị?”

Lúc hai người đang nói chuyện thì cửa bị mở ra, một đôi giày cao gót xuất hiện. Tiếp đó Trình Tư Miên thấy một người phụ nữ mặc áo choàng dài màu trắng bước từ trên xe xuống. Dáng người vô cùng xinh đẹp, đôi chân dài thẳng tắp rất thu hút ánh mắt người khác.

Cô ấy đeo một cái kính, che hơn hai phần ba khuôn mặt, nhưng cái cằm tinh xảo và đôi môi đỏ mọng cũng đã đủ để khiến tim người ta đập nhanh. Cô ấy đứng cạnh xe, chẳng qua chỉ tùy ý tựa vào đó cũng tạo ra một cảm giác phong tình vạn chủng*.

(Phong tình vạn chủng: Không cần tỏ ra quyến rũ nhưng chỉ một động tác nhỏ cũng có thể hấp dẫn người khác.)

Trong lòng Trình Tư Miên chỉ có một suy nghĩ, quyến rũ từ sâu trong xương cốt...

“Ôi, ở đây cũng có thể gặp được anh.” Người phụ nữ đó cời kính xuống, đôi mắt hoa đào chuyển động như có một cơn sóng cuộn trào trong đó, “Anh cả, đã lâu không gặp.”

Tô Hiền Ngôn nghe thế cũng không có biểu hiện gì nhiều, chỉ khẽ gật đầu.

Người phụ nữ đó đã sớm quen, cô ấy đứng bên người Tô Gia Nam, xoa đầu cậu, “Chị em hôm nay rất rảnh rỗi, sau khi tan học thì gọi cho chị, chị tới đón em.”

“Vâng ạ.”

“Được, vậy chị đi trước.” Người phụ nữ nói xong thì liếc mắt nhìn Trình Tư Miên một chút, sau đó đeo kính vào rồi xoay người lên xe, chiếc xe thể thao rục rờ hiên ngang rời đi.

Sau khi chiếc xe đó rời đi, Trình Tư Miên nhìn Tô Hiền Ngôn nói, “Anh cả?”

Tô Hiền Ngôn gật đầu, “Là con gái của chú hai.”

“Không phải..” Trình Tư Miên kinh ngạc nói, “Em muốn hỏi là...chị ấy, chị ấy có phải là người dẫn chương trình không?”

Tô Gia Nam gật đầu, cười nói, “Đúng vậy, chị ấy là người nổi tiếng.”

Trình Tư Miên ngây ngẩn, “Chị ấy thực sự là Tô Căng Bắc?”

“Ừ.”

Trình Tư Miên nhìn Tô Hiền Ngôn, “Trước kia em rất thích xem Talk show Món ngon chủ nhật do chị ấy dẫn chương trình, lúc đó sao anh không nói?”

Tô Hiền Ngôn hơi nhú mày, “Là em muốn xem, còn anh không muốn nhìn.”

“...Đây không phải là trọng tâm.” Trình Tư Miên ho khan vài cái, “Chị ấy rất nổi tiếng, trước kia thấy có rất nhiều người suy đoán bối cảnh sau lưng chị ấy, đáng tiếc không có ai moi ra được, thì ra là người nhà của anh.”

Tô Gia Nam nói, “Chú hai và ông nội đều không đồng ý cho chị ấy bước vào giới giải trí, mặc dù là tham gia vào giới giải trí rồi nhưng chị ấy vẫn luôn chịu áp lực từ phía gia đình, chị ấy nói..” Tô Gia Nam gãi đầu, bộ dạng xấu hổ.

Trình Tư Miên nhìn chằm chằm cậu, hiếu kỳ hỏi: “Nói gì?”

“Cũng không có gì...”

Tô Hiền Ngôn nhìn cậu một cái, nhàn nhạt tiếp lời, “Em ấy nói khuôn mặt dễ nhìn như vậy giấu ở nhà rất lãng phí.”

Trình Tư Miên: “Phì...”

Sau khi gặp nhau lần đó, một khoảng thời gian rất dài Trình Tư Miên cũng không gặp lại người phụ nữ xinh đẹp đó nữa. Trình Tư Miên vẫn còn có chút tiếc nuối, cô rất thích chương trình talk show đó nên muốn xin cô ấy ký tên cho mình. Nhưng không ngờ về sau lại xảy ra một chuyện không tưởng, cô không chỉ gặp lại cô ấy mà còn gặp luôn cả nhà họ Tô.

Nguyên nhân của chuyện này là khi học thể dục lớp 11.

Nam sinh chạy 1000m, nữ sinh chạy 800m. Theo như bình thường chạy 800m đối với Trình Tư Miên là không thành vấn đề, nhưng sáng hôm nay cô chưa ăn gì, lúc Trình Tư Miên chạy được phân nửa liền toát mồ hôi lạnh, trước mắt đã có chút mờ hồ.

Trực giác nói cho cô biết không ổn, muốn dừng lại gọi người nhưng ngay lúc đó trước mắt tối sầm lại, bất tỉnh nhân sự.

Trong bóng tối, cô nghe được rất nhiều giọng nói hỗn loạn, có tiếng còi chói tai của thầy thể dục, cuối cùng, bên tai cô được yên tĩnh lại, có một giọng nói nam sinh sạch sẽ vang lên nhưng mang nét lo lắng, chắc là Tô Gia Nam...Lải nhải không ngừng gọi cô tỉnh dậy.

Trình Tư Miên vùng vẫy muốn mở mắt ra, muốn nói với cậu một câu đừng ồn ào nữa nhưng mí mắt nặng tựa ngàn cân, làm thế nào cũng không mở ra nổi. Cuối cùng cô mơ mơ màng màng hoàn toàn mất đi ý thức.

“Bác sĩ, cậu ấy sao rồi?” Tô Gia Nam vội vàng kéo bác sĩ vừa đi ra khỏi phòng cấp cứu hỏi.

“Không có gì, chỉ bị tuột đường huyết, tôi đã truyền nước cho cô nhóc đó rồi.” Bác sĩ lắc đầu nói, “Cô nhóc này xảy ra chuyện là do không ăn sáng đúng không?”

Tô Gia Nam nhìn khuôn mặt tái nhợt của Trình Tư Miên đang nằm trên giường bệnh, có chút đau lòng nói, “Hôm nay cậu ấy không ăn sáng, nói là không đói...”

“Haiz, mấy đứa nhóc này thật là, không biết thương tiếc thân thể chút nào.” Bác sĩ dặn dò, “Lần sau trước khi vận động nhất định phải bổ sung dinh dưỡng, biết chưa.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ ạ.”

Tô Gia Nam ngồi cạnh giường bệnh, Phó Tử Văn vẫn còn phải kiểm tra nên đã được câu khuyên quay về trường. Bây giờ chỉ còn mình cậu ở lại chăm sóc Trình Tư Miên.

Sau buổi trưa phòng cấp cứu rất yên tĩnh, Tô Gia Nam nắm lấy tay cô đang để bên ngoài đặt vào trong chăn, có chút ảo não nói, “Nếu sớm biết tớ đã ép cậu ăn chút gì rồi...”

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cậu chỉ chống cằm ngắm nhìn cô.

Trình Tư Miên ngủ thật biết điều, không có dáng vẻ giương nanh múa vuốt như lúc tỉnh, cậu rất thích nhìn ngắm hai tính tình này của cô. Tô Gia Nam cười nhạt một tiếng, duỗi tay ra vuốt ve khuôn mặt cô, đột nhiên nhẹ giọng hỏi, “Trình Tư Miên, cậu có thích tớ hay không..”

Dĩ nhiên không có ai đáp lời cậu, nhưng cậu rất muốn nghe cô nói tớ thích cậu, vô cùng thích cậu, nhưng cậu biết cô sẽ không nói, cô

luôn đối xử với cậu như chị gái, cho tới bây giờ cũng không hề có ý nghĩ đó.

Tô Gia Nam mím môi, không biết bị ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn tới gần cô. Gần đến đôi môi màu hồng nhạt căng mọng kia, nhìn vào vô cùng mềm mại, giống như một viên kẹo đường vậy.

Trong nháy mắt này, môi của cô có một sức dụ dỗ vô cùng lớn. Cậu từ từ đến gần, nhưng lại không dám làm bước kế tiếp.

Bởi vì biết cô không thích cậu cho nên giây phút này sự đau khổ ẩn giấu như muốn bộc phát ra tất cả. Ánh mặt trời chiếu từ bên ngoài vào phòng bệnh, rõ là rất ấm áp nhưng sau lưng Tô Gia Nam lại đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Do dự mãi cuối cùng cậu hơi tiến lên...

Chỉ một cái chạm nhẹ dường như kéo dài cả thế kỷ, môi của cô rất giống kẹo đường, rất mềm, rất ngọt.

Tô Gia Nam ngồi thẳng người lên, mím môi, cảm thấy đắng chát vô cùng, cậu cười nhạt một tiếng. Cũng chỉ có lúc này cậu mới cảm thấy mình cách cô rất gần.

Lâm Ánh Hàm sau khi ra khỏi phòng cấp cứu liền gặp phải một bạn học đến tìm cô ta.

“Ánh Hàm, cậu sao vậy, vội vội vàng vàng.”

Lâm Ánh Hàm thấy rõ người tới liền cong môi cười một tiếng, “Không có gì, chỉ là thấy được một màn kịch hay.”

“Kịch hay? Là chuyện gì?”

Trong mắt Lâm Ánh Hàm đầy u ám, không trả lời lại câu hỏi của người bạn học đó. Cô ta nhìn đi động của mình, không chỉ thấy được kịch hay mà còn chụp được nữa. Trình Tư Miên, ngược lại tôi muốn xem khi Lâm Loan biết cô và Tô Gia Nam đã đi đến bước này thì cậu ta còn có thể giữ được ý nghĩ muốn ở chung một chỗ với cô nữa không.

Buổi chiều sau khi tan học, Tô Hiến Ngôn đến trước cổng trường đón cô.

“Vừa rồi cô giáo chủ nhiệm gọi điện tới nói em bị hạ đường huyết ngất đi, chuyện gì đã xảy ra?” Tô Hiến Ngôn vừa thấy cô liền hỏi.

Trình Tư Miên giật giật khóe miệng, “Không có gì, đã truyền nước và khỏe lên rồi.”

“Cái gì gọi là không có gì, tại sao không ăn sáng, anh nhớ hôm qua em cũng không ăn.”

Trình Tư Miên trừng mắt với anh, “Đúng vậy, em không muốn ăn.”

Vừa dứt lời, ánh mắt Tô Hiến Ngôn nhìn cô càng thêm thâm trầm, cô vội nói, “Được rồi, được rồi, sau này em nhất định sẽ luôn ăn sáng, nhất định không để mình bị tuột đường huyết nữa.”

Haiz, trước kia cũng không có ăn, lại không cảm thấy choáng váng gì... Chẳng lẽ do chạy quá nhanh.

“Trình Tư Miên.” Vừa mới chuẩn bị lên xe liền thấy một người cô không thích xuất hiện bên cạnh.

“Có chuyện gì không?”

“Không có gì.” Lâm Ánh Hàm nhìn Tô Hiến Ngôn trong xe mấy lần, sau đó tươi cười nói, “Chỉ muốn hỏi cậu một chút gần đây Lâm Loan có đến tìm cậu không?”

“Ngày hôm qua có tìm, sao hả?”

Lâm Ánh Hàm bật cười một tiếng, “Ồ, cậu ta đúng là thích cậu.”

Trình Tư Miên không muốn nói tiếp nữa, “Cậu nói cái này à? Nói xong rồi đừng chứ? Nói xong thì tôi đi.”

“Trình Tư Miên!” Mặt Lâm Ánh Hàm âm hiểm, “Rốt cuộc cậu thích cậu ta hay thích Tô Gia Nam!”

“Tôi?” Trình Tư Miên nhướn mày, xấu xa vô lại nói, “Tôi đều thích hết.”

“Cậu!”

Trình Tư Miên cười châm biếm, “Dù sao thì họ cũng không thích cậu, tôi có thích hay không cũng không liên quan đến cậu, cậu nói đúng chứ?”

Nói xong, cô không để ý đến khuôn mặt đầy tức giận của Lâm Ánh Hàm, lên xe nghênh ngang rời đi.

Trên đường đi, vị tài xế bên cạnh không lạnh không nhạt hỏi: “Nghe nói em thích rất nhiều người.”

Trình Tư Miên đang ăn chocolate trên xe của anh, sau khi nghe anh hỏi xong suýt nữa đã bị nghẹn, “A? Ai nói, ai nhảm chán như vậy?”

Còn tưởng anh không nghe thấy, chỉ muốn chọc giận Lâm Ánh Hàm chút thôi...

“À, chẳng lẽ anh nghe lầm à?”

“Nhất định anh đã nghe lầm.” Trình Tư Miên đặt sô cô la xuống, rất thức thời hôn lên mặt người nào đó một cái, “Trong lòng em chỉ có anh.”

Trong con người Tô Hiến Ngôn thoáng hiện lên ý cười, “Phải không đó, người đó thật may mắn.”

Trình Tư Miên tán thành gật đầu một cái, “Đúng vậy, kiếp này của anh ấy, còn cả kiếp sau kiếp sau nữa, tất cả đã bị em nhận thầu hết, thật là vô cùng may mắn.”

Chương 39: Phụ huynh

Chương 39: Phụ huynh.

Edit: Mộc Tử Đăng

Ngày kế tiếp, Trình Tư Miên và Phó Tử Văn hẹn gặp nhau ở cổng trường, hai người cùng mua bữa sáng rồi vào lớp.

“Đình” Điện thoại Phó Tử Văn vang lên, cô ấy lấy ra nhìn rồi đột nhiên khựng lại bước chân.

Trình Tư Miên đi được hai bước liền phát hiện cô ấy không đi theo nên quay đầu nhìn lại, “Nhìn cái gì vậy, đi nhanh thôi.”

Phó Tử Văn chậm rãi ngẩng đầu, “À...ừ.”

Trình Tư Miên hơi nhú mày, đi về phía cô ấy muốn lấy điện thoại xem, “Cậu nhìn gì vậy, cho tớ nhìn với.”

“Không có gì!” Phó Tử Văn thả di động vào trong túi, “Chỉ là tin nhắn của mẹ tớ mà thôi.”

“Ồ...” Trình Tư Miên nhìn cô ấy có hơi là lạ, “Vậy cậu ngẩn ra đó làm gì, nếu chậm nữa sẽ trễ đó.”

Về mặt Phó Tử Văn vô cùng phức tạp, chỉ ừ một tiếng rồi đuổi theo Trình Tư Miên.

Trình Tư Miên nhận ra hôm nay cả trường có gì đó kỳ quái, chỉ cần cô đi tới đâu cũng có rất nhiều người nhìn mình, đến khi cô vào lớp, lớp học vốn luôn huyền não đột nhiên yên tĩnh lại.

Về mặt mọi người đa phần là xem kịch vui còn lại là oán hận.

Trình Tư Miên mím môi, ngồi xuống chỗ của mình, “Văn Tử.”

“Hử?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Phó Tử Văn cắn cắn môi, vốn tưởng chỉ có một mình mình nhận được tin này, nhưng nhìn tình huống hiện tại, dường như mọi người đều nhận được.

“Tư Miên, tại sao cậu không nói với tớ.”

“Nói gì?”

“Chuyện của cậu và Tô Gia Nam, tại sao không nói với tớ?” Phó Tử Văn rũ mắt, hốc mắt có hơi đỏ, “Là bởi vì tớ thích cậu ấy sao, không, không sao đâu mà, tớ đã sớm biết cậu ấy thích cậu..”

“Cậu đang nói gì vậy!” Trình Tư Miên khiếp sợ cắt đứt lời nói của cô ấy, “Văn Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Phó Tử Văn hơi dọ dự, mở tin tức trên điện thoại ra, đưa cho cô nhìn.

Tám hình vô cùng bắt mắt, còn rất rõ nét.

Trong hình là cô đang nằm nhắm mắt trên giường, còn Tô Gia Nam thì hôn môi cô, nam sinh đẹp trai nổi tiếng khắp trường tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Nữ sinh thích cậu nhiều như vậy, thấy cậu ‘hoa đã có chủ’ dĩ nhiên sẽ nổi cơn tức giận, điên cuồng chia sẻ, vì vậy tin tức này càng lan rộng hơn.

Trình Tư Miên đọc mà tức run lên.

“Ai chụp?” Trình Tư Miên mặt không cảm xúc đứng lên, đè nén một bụng lửa giận. Lớp học vô cùng yên tĩnh, đột nhiên có một giọng nói nhỏ nhẹ phát ra, “Cả trường đều nhận được tin này, không ai biết là ai đã chụp.”

“Trình Tư Miên, ai chụp cũng không quan trọng.” Có người trêu ghẹo, “Quan trọng là cậu và Tô Gia Nam vốn là một đôi nha.”

“Một đôi cái gì.” Trình Tư Miên liếc nhìn người đó, “Tôi cũng không biết tại sao lại có tấm hình này, nhìn vào chắc là photoshop rồi, nhảm chán.”

“Photoshop? Làm sao có thể, này, phủ nhận gì chứ, quen nhau thì cứ nói quen nhau.”

“Tôi..”

“Này, người trong cuộc không thừa nhận sao. Tô Gia Nam, nói gì đi chứ.”

Trình Tư Miên nhìn về phía Tô Gia Nam đang đi từ cửa vào, cậu nhìn cô một cái, ánh mắt né tránh.

“Tô Gia Nam, cậu nói với mọi người đi, hình này là giả phải không.” Trình Tư Miên nói với cậu, coi như là thật cũng phải nói giả!

Nhưng mà cậu không lên tiếng!

Yên lặng hồi lâu, Tô Gia Nam ngược mắt nhìn cô, “Tư Miên, thật xin lỗi...”

Trong lòng Trình Tư Miên lộp bộp một tiếng, “Cậu có ý gì?”

Trong lớp có người hô lên, “Cho nên hình chụp là thật đúng chứ!”

Tô Gia Nam không trả lời lại người đó, cậu chỉ nhìn chằm chằm vào Trình Tư Miên, “Tư Miên, tớ...”

“Đừng nói nữa.” Trình Tư Miên xoa mi tâm một cái, trong lòng loạn cào cào, “Tôi muốn yên tĩnh một chút.”

Tô Gia Nam há miệng muốn nói lại thôi. Ngay lúc này lớp trưởng đi vào lớp nói, “Tô Gia Nam, Trình Tư Miên, chủ nhiệm lớp gọi hai cậu lên phòng làm việc.”

Trình Tư Miên: “...”

Bên trong phòng giáo viên.

“Trình Tư Miên, cô cho rằng học kỳ này em tiến bộ vô cùng lớn, không ngờ em không đặt hết tâm tư vào việc học mà còn nghĩ đến chuyện bên ngoài.” Dáng vẻ của chủ nhiệm lớp vô cùng tận tình, “Cấp ba là thời khắc mấu chốt, trường chúng ta cũng nghiêm cấm việc yêu đương!”

“Cô, chuyện này không thể trách cậu ấy.” Tô Gia Nam kéo Trình Tư Miên về phía sau mình, “Lúc đó là giờ học thể dục, cậu ấy bị ngất, đều là em tự làm.”

“Học sinh Tô Gia Nam.” Chủ nhiệm lớp cười một tiếng, “Chuyện này cô tự có nhận định của mình, em đứng qua một bên trước đi.”

“Cô...”

“Cốc, cốc, cốc.” Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Cửa bị đẩy ra, Dương Á Như đi vào, lúc bà ta vừa mới xuất hiện, chủ nhiệm lớp đã vội vàng đứng dậy nghênh đón, “Dương phu nhân, xin chào xin chào.”

“Xin chào cô.” Sau khi Dương Á Như bắt tay với chủ nhiệm lớp xong liền nhìn về phía hai người đang đứng cạnh bàn, chờ khi bà ta thấy rõ cô gái đứng đó thì trong con người thoáng hiện qua vẻ kinh ngạc: “Tư Miên?”

Trình Tư Miên gật đầu với bà ta một cái, “Xin chào dì.”

Dương Á Như, “Cô giáo nói Tô Gia Nam yêu đương với một cô gái, là con sao?”

Trình Tư Miên mím môi, lắc đầu một cái, “Dì, cháu không có yêu đương với Gia Nam, đây chỉ là hiểu lầm.”

Tô Gia Nam vội tiến lên, “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Dương Á Như nhìn cậu, giọng nói có chút bất mãn, “Xảy ra chuyện như vậy, mẹ tất nhiên phải tới rồi.” Nói xong, bà ta nói với chủ nhiệm lớp, “Cô giáo à, có phải có hiểu lầm không?”

Chủ nhiệm lớp than thở, “Tôi cũng hy vọng chỉ là lời đồn bậy bạ, nhưng hình ảnh đã lan rộng rồi, trường học không thể không quản, nếu không với chiều hướng này sẽ có ảnh hưởng lớn.”

Chủ nhiệm lớp nói xong liền mở điện thoại ra cho Dương Á Như xem, Dương Á Như nhìn một cái, sắc mặt nhất thời thay đổi, nhưng được hưởng sự giáo dục tốt đẹp nên bà ta khôi phục lại sự bình tĩnh rất nhanh, bà cười nhạt nhìn về phía Trình Tư Miên, “Tư Miên, chuyện này chờ cha mẹ cháu tới rồi cùng nhau nói, cha mẹ cháu...”

“Dì, cha mẹ cháu không có ở đây.”

Dương Á Như ngẩng người.

Chủ nhiệm lớp tiếp lời, “Cha mẹ đứa nhỏ này ly hôn, cho nên vừa rồi tôi đã gọi người thân khác của em ấy tới.”

“Người thân khác?” Trình Tư Miên có chút mơ màng. Trong tay chủ nhiệm lớp có phương thức liên liên lạc của “người thân” của cô hình như chỉ có một người là Tô Hiến Ngôn mà thôi, bây giờ Tô Hiến Ngôn mà tới cũng không đúng lúc lắm!

“Cô, em muốn đi ra ngoài một lúc.” Cô phải gọi cho Tô Hiến Ngôn để ngăn anh đến.

Nhưng sau đó không còn kịp nữa rồi, một giây kế tiếp cửa phòng học được mở ra.

Tô Hiến Ngôn vừa mới đi ra khỏi phòng họp liền nhận được điện thoại. Trong điện thoại chủ nhiệm lớp nói Trình Tư Miên đang yêu đương nên gọi anh đến xử lý, nhưng không nói cụ thể với anh Dương Á Như cũng ở đó, nên khi mở cửa vào anh có chút bất ngờ.

Anh chỉ bất ngờ một chút mà thôi, nhưng dường như Dương Á Như thì không phải thế, bà ta nhìn anh vô cùng kinh ngạc, “Hiến Ngôn, cháu tới đây làm gì?”

“Anh Tô, anh đã tới.” Chủ nhiệm lớp hơi dừng lại rồi nói tiếp, “Các người quen nhau?”

Tô Hiền Ngôn gật đầu một cái nhưng không nói thêm gì nữa, chỉ nói, “Cô giáo, cô nói ai nói chuyện yêu đương?”

“À, chính là Trình Tư Miên và Tô Gia Nam.”

“Làm sao có thể.”

“A, anh xem qua hình này đi.” Chủ nhiệm lớp đưa điện thoại đến trước mặt Tô Hiền Ngôn.

Hình ảnh vô cùng rõ ràng, nam nữ ngây ngô đụng chạm vụng về. Tô Hiền Ngôn bất giác siết chặt điện thoại di động, vừa ngẩng đầu nhìn về phía Tô Gia Nam, trong ánh mắt có chút lạnh thấu xương.

Tô Gia Nam bị nhìn như vậy cũng sợ hết hồn, “Chuyện này, chuyện này...”

Trình Tư Miên lập tức nói, “Tô Hiền Ngôn em, em có thể giải thích trước một chút.”

Đầu óc Dương Á Như mờ mịt, đây rốt cuộc là tình huống gì, cô bé này sao lại quen biết vị đại thiếu gia này, mà nhìn dáng vẻ của giáo viên chủ nhiệm lúc này, căn bản Tô Hiền Ngôn đến đây là vì cậu ta là phụ huynh của Trình Tư Miên!

“Tô Gia Nam.” Âm thanh Tô Hiền Ngôn như đang đè nén, “Em giải thích đi.”

Tô Gia Nam luôn sợ Tô Hiền Ngôn, bây giờ anh cậu nói với cậu bằng giọng như vậy khiến cậu nói chuyện cũng không lành lợi nữa, “Anh, chuyện này nên trách em, khi đó, khi đó Trình Tư Miên đang ngất, cậu ấy không biết.”

Dương Á Như kéo Tô Gia Nam lại nói, “Gia Nam, con nói gì vậy!”

Chủ nhiệm lớp lúng túng, cô ta đã sớm biết bối cảnh nhà Tô Gia Nam, nên cũng không dám đắc tội với người ta, “Chuyện này, Dương phu nhân, tôi nghĩ trong này nhất định có hiểu lầm.” Nói xong cô ta lại nói với Tô Gia Nam, “Gia Nam, em không nên vì bảo vệ người khác mà nói dối.”

Trình Tư Miên cười cười đầy tráo phúng, thiên vị thật lợi hại.

Tô Hiền Ngôn híp mắt, “Cô giáo, Tô Gia Nam là một học sinh ngoan, luôn luôn không biết nói dối, không phải à.”

Chủ nhiệm lớp: “Vấn đề này...”

Dương Á Như, “Hiền Ngôn, cháu...”

“Đúng vậy, em không nói dối!” Con người Tô Gia Nam trầm xuống, “Là em hôn trộm Tư Miên...”

Cuộc nói chuyện này kết thúc trong phòng giáo viên. Mặt chủ nhiệm lớp đầy mê mang cho hai vị phụ huynh dẫn con về nhà trước. Trường học nghiêm cấm học sinh nói chuyện yêu đương, trước tiên sẽ thông báo phê bình hai học sinh, nghiêm trọng hơn sẽ bị xử lý. Sự kiện lần này cả trường đều biết nên thuộc về trường hợp nghiêm trọng, nhưng vào giờ phút này cô ta cũng không dám kết luận loạn, đứa bé nhà họ Tô này, cô ta nào dám động.

Haiz, chỉ có thể chờ quyết định của bên trên.

Cổng trường.

“Anh đưa em về nhà trước, em không cần suy nghĩ nhiều về chuyện này.” Tô Hiền Ngôn mở cửa xe, tỏ ý bảo cô ngồi vào. Trình Tư Miên trầm mặc, kéo tay anh, “Anh tin tưởng em đúng không?”

Tô Hiền Ngôn khẽ cười, gõ nhẹ vào đầu cô, “Em đã giải thích nhiều lần ở phòng làm việc của anh rồi, anh sẽ không tin tưởng à?”

Trình Tư Miên, “Em sợ anh hiểu lầm.”

Tô Hiền Ngôn không biết phải làm sao, “Anh giống người không hiểu chuyện như vậy sao.” Hơn nữa, anh đã sớm biết tâm tư của Tô Gia Nam...

“Vậy còn trường học phải làm sao? Có thể xử lý không? Hay là em phải chuyển trường.”

“Sẽ không nghiêm trọng như vậy.” Tô Hiến Ngôn cau mày, “Hơn nữa chuyện này không liên quan đến em.”

“Nhưng không thể cứ dàn xếp ổn thỏa như vậy được, trường của em làm gắt vụ yêu đương này lắm.” Trình Tư Miên hừ lạnh, “Không xử lý em chẳng lẽ xử lý Tô Gia Nam à, trường học nịnh bợ như vậy tất nhiên sẽ không dám rồi, chắc chắn bọn họ sẽ chọn người không có bối cảnh như em để ra tay rồi.”

Tô Hiến Ngôn hơi khựng lại, nhéo nhéo mắt cô, “Ai nói em không có bối cảnh, không phải còn có anh sao.”

Trình Tư Miên ngẩn ra, “Nhưng anh là anh của Tô Gia Nam, lần này anh đến trường vậy có cần phải về nhà giải thích không?”

“Không cần lo lắng.” Tô Hiến Ngôn cười cười, đôi mắt dịu dàng còn mang theo một tầng mềm mại, “Em cứ an tâm về nhà, để anh giải quyết.”

Đưa Trình Tư Miên về nhà xong, điện thoại của anh chợt vang lên, Tô Hiến Ngôn nhìn điện thoại, sau đó lái xe đến nhà họ Tô.

“Đại thiếu gia.” Quản gia mở cửa cho anh, cung kính khom người một cái, “Lão gia và mọi người đang dùng cơm, thiếu gia mau vào trong đi.” Tô Hiến Ngôn khẽ gật đầu, đi thẳng tới phòng ăn.

Hôm nay trên bàn ăn xem như đầy đủ, ngay cả hai đứa em không thường có mặt ở nhà cũng về. Thấy Tô Hiến Ngôn đi vào, nhị thiếu gia Tô Duẩn Đông không kiên nhẫn liếc một cái, nhỏ giọng lầm bầm, “Đệch, vất vả về ăn một lần còn gặp anh ta.”

Vừa nói xong liền bị em gái Tô Căng Bắc đập một cái, anh ta tức giận trừng em mình, chỉ thấy Tô Căng Bắc đang so so đĩa trên tay, tỏ ý bảo anh ta đừng gây chuyện. Tô Duẩn Đông hừ lạnh một tiếng, rũ mắt xuống tiếp tục ăn cơm.

“Hiển Ngôn, ngồi xuống ăn cơm đi.” Tô lão gia lên tiếng.

Người giúp việc lấy thêm chén đĩa cho anh, Tô Hiến Ngôn ngồi cạnh Tô lão gia tử, nhàn nhạt nói, “Không biết lần này ông nội gọi cháu về là có việc gì?”

Tô đại lão gia dừng đũa, “Cũng không có gì, chỉ muốn nói cho cháu biết, cháu hãy giao quyền quản lý công ty của cháu lại cho người khác đi, cháu nên trở lại rồi.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ anh em họ Tô mà ngay cả Dương Á Như cũng dừng đũa.

Tô Duẩn Đông là người không kiên nhẫn nhất, “Ông nội, anh cả đang có công việc rất tốt bên đó, ông nói vậy là ý gì ạ?”

Tô lão gia tử trấn định như thường, không lý luận với Tô Duẩn Đông, mà nói với Tô Hiến Ngôn, “Dù sao cũng phải về bên này xử lý, Hiến Ngôn, đừng kéo dài nữa.”

Trong cơn người Tô Duẩn Đông thoáng hiện lên vẻ tàn khốc, Tô Căng Bắc kéo kéo quần anh ta một cái, bảo anh ta phải nhịn xuống, chỉ nên để trong bụng không nên nói ra.

Tô Hiến Ngôn là người bình tĩnh, khi nghe được câu này chẳng qua chỉ nhíu mày một cái, “Ông nội, cháu nhớ trước kia ông đã đồng ý để cho cháu tự gây dựng sự nghiệp của mình, chờ vài năm mới về lại xử lý việc gia tộc.”

“Đó là trước kia, bây giờ theo ông thấy thời cơ đã chín muồi rồi.”

Chương 40: Bất ngờ

Chương 40: Bất ngờ

Edit: Mộc Tử Đằng

Thời cơ chính muối, ngược lại Tô Hiến Ngôn không nhìn ra được chính muối chỗ nào, công ty hiện tại là hứng thú của anh cũng là tâm huyết của anh, anh cũng không có ý định buông bỏ sớm như vậy.

“Ông nội...”

Tô Hiến Ngôn mới vừa muốn nói cái gì, Tô lão gia tử đã trực tiếp bỏ qua anh, nhìn về phía cháu trai nhỏ nhất của mình, “Gia Nam, hai ngày nay không cần đi học, biết chưa.”

Tô Gia Nam sửng sốt, “Tại sao ạ?”

Dương Á Như nói, “Cha, chuyện của Gia Nam nên xử lý thế nào?”

Tô lão gia nhíu mày, ở chức vị cao đã lâu khiến ông tự mình mang một loại khí chất uy nghiêm áp bách người khác, “Nghe nói hiện tại cô bé kia không cha không mẹ, như vậy đi, khuyên cô bé đó nghỉ học rồi chuyển sang học ở trường mới, bên cạnh đó cũng an bài cho một chỗ ở, xem như là bồi thường.”

Tô Gia Nam chột đứng lên, “Khuyên nghỉ học? Tại sao? Chuyện căn bản không nghiêm trọng như vậy, ông nội, tại sao ông phải làm như vậy!”

“Gia Nam! Không được phép nói với ông nội như vậy.” Dương Á Như kéo kéo con trai nhà mình, Tô Gia Nam ở nhà luôn là người nghe lời và hiểu chuyện, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ lớn tiếng với người lớn. Hôm nay lại vì cô bé kia mà thay đổi tính tình.

“Gia Nam, con còn nhỏ, sau này còn có rất nhiều bạn học...”

“Nhưng bọn họ đều không phải là Trình Tư Miên!”

Tô lão gia tử nặng nề nhìn cậu, “Chuyện ông đã quyết, cháu không nên nói gì nữa.”

“Ông nội.” Tô Hiền Ngôn ngược mắt nhìn ông, “Chẳng qua chỉ là một cô bé mà thôi, hơn nữa chuyện yêu sớm ở trường học cũng không cần thiết phải xử lý nghiêm trọng đến mức đó, có phải ông làm quá rồi không.”

“Bộp!” Tô lão gia tử dùng sức để đĩa xuống.

Tất cả người trên bàn ăn đều quay đầu nhìn về phía ông ấy, chỉ nghe ông ấy nói, “Cháu cho là ông làm như vậy chỉ vì em trai cháu! Hiền Ngôn, ông để cho cháu tự do ở bên ngoài cũng không phải có nghĩa là cháu muốn làm gì thì làm, cô bé kia ở nhà của cháu, cháu đối xử với cô bé đó thế nào đừng tưởng ông không biết.”

Ngoại trừ Tô Gia Nam đang bực bội ra thì những người còn lại đều nghe ra được đầu mối.

Sắc mặt Tô Hiền Ngôn trầm xuống, “Ông theo dõi cháu.”

Tô lão gia tử không từ chối, “Cho bạn tốt ở thì ông không đến xỉa đến nhưng nếu quá trớn... Tô Hiền Ngôn, tương lai của cháu đã sớm định, người nhà họ Thái cũng đã sớm coi cháu là con rể, cháu đừng phụ lòng của Tâm Duyên.”

Tô Hiền Ngôn cười lạnh một tiếng, nguyên nhân để cho cô chuyển trường vốn không phải vì chuyện của Tô Gia Nam, mà là vì anh, ông muốn tách người bên cạnh anh đi.

“Nếu ông đã cố ý muốn như vậy thì ông cứ làm thế đi.” Tô Hiền Ngôn ung dung gấp một miếng thịt trâu, “Nhưng ông cũng đừng hy vọng cháu về cái nhà này nữa.”

“Cháu!”

Tô Duẩn Đông đã nghe được đại khái, anh ta nhất thời vui vẻ nhìn hai người đang đối chọi trên bàn ăn, “Haiz, anh cả nói như vậy cũng thật sự làm cho lòng người khác nguội lạnh, đúng không ông nội. Vì một người đàn bà mà không muốn nhà họ Tô...Ồi? Sao cháu lại thấy tình cảnh này quen mắt thế.”

Năm đó cha của Tô Hiến Ngôn cũng vì một người đàn bà mà làm trái ý của Tô lão gia tử, chuyện này dường như là một cái gai trong lòng ông. Quả nhiên Tô Duẩn Đông vừa mới nói như vậy, sắc mặt của Tô lão gia tử liền thay đổi.

Tô Hiến Ngôn nhìn Tô Duẩn Đông một cái, ánh mắt kia lạnh đến nỗi khiến người khác run rẩy.

Tô Căng Bắc hơi khựng lại, rồi vội nói, “Anh cả, Tô Duẩn Đông không biết quản mồm mình, anh đừng để ý.”

Tô Duẩn Đông trợn mắt trừng cô ấy một cái, “Anh của em đều nói sự thật, anh chỉ muốn nhắc nhở ông nội, em đừng có mù quáng chen vào.”

Tô Căng Bắc nhắm hai mắt lại, người ngu ngốc!

“Tô Duẩn Đông! Anh mà nói nữa có tin em đánh anh không!”

“Em là em gái ruột của anh đó! Rốt cuộc em đang bênh vực ai!”

“Anh im miệng cho em!”

...

“Đừng ồn nữa!” Tô Gia Nam chợt làm rơi nĩa, cái nĩa rơi trúng ly thủy tinh, nhất thời âm thanh chói tai đó vang lên khắp bốn phía.

Dương Á Như vội vàng kéo cậu lại, sợ làm cậu bị thương, “Gia Nam, con cẩn thận một chút!”

Tô Gia Nam đỏ hồng hai mắt, “Nếu các người dám đuổi Trình Tư Miên đi, cháu cũng sẽ giống như anh vậy, sẽ không về cái nhà này nữa!”

Sắc mặt Dương Á Như biến đổi rất lớn, “Con đứa nhỏ này! Nói bậy gì đó!”

“Con không nói bậy.” Tô Gia Nam xoay người muốn rời đi.

“Mau cản nó lại cho tôi!” Tô đại lão gia giận giữ, “Nhốt vào phòng, hai ngày này không được thả ra!”

“Cha!” Dương Á Như đau lòng cho con trai, vội vàng nói, “Cha để con khuyên nhủ nó một chút.”

“Nhốt về phòng rồi khuyên cũng được, còn mấy người các cậu, mau mang đại thiếu gia về phòng!”

“Dạ, lão gia.”

Tô Căng Bắc không nhìn nổi nữa, “Ông nội, Gia Nam còn nhỏ không hiểu chuyện, ông bỏ qua cho nó đi.”

Tô lão gia tử nhìn cô một cái, “Cháu nhìn nó giống người không hiểu chuyện sao?”

“Nhưng mà...”

“Gia Nam!!” Tô Căng Bắc còn chưa nói hết câu, thì Dương Á Như giống như bị điện đứng bật dậy, bà ta nhào đến bên người Tô Gia Nam đang ngã xuống, “Gia Nam, Gia Nam con sao vậy, nhìn mẹ nhìn mẹ một chút!”

Lần này ngay cả Tô Hiền Ngôn cũng thay đổi sắc mặt, anh nhanh chóng đứng lên, quát lên với những người bên cạnh, “Mau gọi bác sĩ! Lập tức đưa đến bệnh viện!”

“Vâng, đại thiếu gia!!”

Tô Gia Nam ngất xỉu, làm cả nhà rối loạn. Là cháu trai nhỏ nhất nhà họ Tô, Tô Gia Nam luôn được cưng chiều từ bé. Hơn nữa tim cậu có vấn đề, nên mọi người càng yêu thương cậu hơn.

Ngất xỉu đối với người bình thường mà nói không có vẻ nghiêm trọng, nhưng đối với Tô Gia Nam lại khác, ngất xỉu với cậu có thể

lớn mà cũng có thể nhỏ, nếu là chuyện lớn...Không ai có thể tiếp nhận nỗi hậu quả này.

Trình Tư Miên không ngờ cả nửa ngày Tô Hiền Ngôn cũng không gọi cho cô, cô đợi cả tối đến khi đi ngủ cũng không có tin tức gì. Ngày hôm sau ngủ dậy, cô tự gọi cho anh.

“Alo.”

Trình Tư Miên, “Ngày hôm qua anh không về, là về nhà bên kia sao?”

“Ừ.”

Trình Tư Miên hơi ngập ngừng, cô cảm thấy giọng nói của Tô Hiền Ngôn còn mang theo vẻ mệt mỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Tô Hiền Ngôn hình như ho khan một tiếng, “Em cứ đợi ở nhà trước đi, anh...rất nhanh sẽ quay về.”

Nói xong liền tắt máy. Trình Tư Miên nhìn điện thoại di động, trong lòng mơ hồ có chút bất an, nhưng lại không biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

“Chú?”

Vừa xuống tầng cô liền thấy Trình Tàn đang xem tivi, cô thuận miệng hỏi, “Sao hôm nay chú không đi làm?”

“Nghỉ ngơi.” Trình Tàn ngồi trên sofa, “Hôm nay ở công ty có Tra Dịch Quang là đủ rồi.”

“Còn Tô Hiền Ngôn đâu?”

“Hiền Ngôn à, cậu ấy ở bệnh viện.”

Trình Tư Miên giật nảy, “Tại sao? Tại sao lại ở bệnh viện?”

“Hình như em trai cậu ấy bị bệnh, vốn là hôm nay cậu ấy có một cuộc hội nghị nhưng cậu ấy không thể đến nên đã nói với chú.”

“Bệnh viện nào?”

“Bệnh viện trung ương...Này này này, chạy đi đâu hả, muốn làm gì!”

Trình Tư Miên không quan tâm Trình Tần ở phía sau la hét, cô lập tức ra khỏi tiểu khu bắt một chiếc xe taxi.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện, lúc này Trình Tư Miên mới gọi điện cho Tô Hiến Ngôn, anh vừa bắt máy cô đã hỏi dồn dập, “Tô Gia Nam xảy ra chuyện gì vậy? Cậu ấy sao rồi? Có nghiêm trọng không?”

“Làm sao em..Trình Tần nói?”

“Cái đó không quan trọng!” Tô Gia Nam nói gì đi nữa cũng là một trong số những người bạn ít ỏi của cô, cho dù chuyện kia có làm cô buồn bực nhưng trong lòng cô vẫn quan tâm đến cậu.

“Bây giờ cậu ấy đang ở đâu, không sao chứ?”

“Đang trong phòng điều dưỡng, không còn nguy hiểm nữa.”

“Tại sao lại như vậy, đột nhiên lại...”

Tô Hiến Ngôn trầm mặc, “Do nguyên nhân thân thể của nó, em đừng lo lắng.”

Làm sao Trình Tư Miên có thể không lo lắng cho được, sau khi cúp máy cô liền trực tiếp hỏi y tá vị trí phòng điều dưỡng, cân nhắc đến bối cảnh của nhà họ Tô, cô còn đặc biệt hỏi vị trí của phòng bệnh cao cấp.

Kết quả đã hỏi ra nhưng cô không phải người thân của bệnh nhân, nên không thể vào được.

Ngay lúc cô suy nghĩ muốn gọi điện cho Tô Hiến Ngôn thì đột nhiên bà vai bị ai đó vỗ một cái, cô quay đầu nhìn thấy có hai người đang đứng phía sau.

Một người phụ nữ trắng nõn, mềm mại xinh đẹp. Người đàn ông môi đỏ răng trắng, mặt trắng như ngọc.

Hai người có nét tương tự nhưng lại có một sự khác biệt rất lớn.

Trình Tư Miên hơi ngập ngừng một lát, “Ô Căng Bắc?”

Ô Căng Bắc và cô đã có duyên gặp nhau một lần, trước kia thấy cô nhóc này bên cạnh Tô Hiền Ngôn khiến cô ấy rất kinh ngạc, cho nên đã nhìn thêm mấy lần, bây giờ gặp lại ở đây là lập tức có thể nhận ra.

“Em là Trình Tư Miên đúng không?” Ô Căng Bắc cong môi cười hết sức hấp dẫn.

Trình Tư Miên gật đầu nói, “Chị tới thăm Tô Gia Nam sao? Chị biết cậu ấy ở phòng nào không, chị có thể dẫn em đi được không?”

Ô Căng Bắc nhướn mày, “Em đến tìm thằng bé?”
“Vâng.”

“Nhưng mà bên trong...”

“Em cứ dẫn vào đi.” Người đàn ông bên cạnh cười dạt dào nói tiếp, “Anh là Tô Duẩn Đông, là anh họ của Tô Gia Nam.”

Tô Căng Bắc nhíu mày, “Anh, ông nội đang ở trong đó.”

“Vậy thì sao, cô gái nhỏ này cũng chỉ muốn đến thăm bạn học, không phải sao.” Tô Duẩn Đông cong môi, “Đi với anh.”

Trình Tư Miên hơi do dự sau đó cũng không nghĩ nhiều nữa, đi theo Tô Duẩn Đông vào khu vực VIP.

Tô Căng Bắc nhìn theo bóng lưng của cô, âm thầm thở dài một hơi, thôi, dù sao cũng phải đối mặt.

Trình Tư Miên đi theo Tô Duẩn Đông về phía phòng bệnh, nhưng còn chưa tới nơi cô đã thấy Tô Hiền Ngôn đi ra khỏi phòng. Tô Hiền Ngôn thấy cô, sắc mặt liền thay đổi.

Ba bước liền đi thành hai bước, nhanh chóng đi đến trước mặt Tô Hiến Ngôn, Tô Hiến Ngôn kéo cô ra sau lưng mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tô Duẩn Đông, “Cậu không có việc gì làm sao.”

Tô Duẩn Đông vô tội nhún nhún vai, “Em không hiểu anh nói gì cả, chẳng qua em gặp cô gái nhỏ này ở cửa, là cô ấy đòi em dẫn vào để gặp Tô Gia Nam.”

“A, em thật có lòng tốt.”

“Quá khen.” Tô Duẩn Đông mập mờ nói, “Chắc chắc, đây là lần đầu em thấy anh khẩn trương vì một người như vậy, xem ra ông nội lo lắng là có nguyên do cả.”

Trình Tư Miên nhú mào, cô kéo vạt áo Tô Hiến Ngôn. Tô Hiến Ngôn quay đầu nhìn cô đầy vui mừng, “Anh đưa em về trước.”

Trình Tư Miên cảm giác được anh không giống như bình thường, cô liếc nhìn Tô Duẩn Đông, nhưng không nói thêm gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu với anh ta một cái.

Tô Hiến Ngôn nắm tay cô, đang lúc chuẩn bị rời đi thì Tô lão gia tử cũng vừa lúc đi ra, “Hiến Ngôn!”

Chương 41: Mất ngủ*

Chương 41: Mất ngủ*

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên nhìn ra sau lưng Tô Hiến Ngôn, ở cửa phòng bệnh có một ông lão đứng cùng với hai người trung niên, cô chỉ biết một người trong ba người đó, đó là mẹ của Tô Gia Nam, Dương Á Như.

“Ông nội, đây là cô bé mà Tô Gia Nam và anh cả rất thích.” Tô Duẩn Đông tốt bụng giới thiệu.

Cô bé mà Gia Nam và anh cả rất thích?

Trình Tư Miên chột nhìn về phía Tô Duẩn Đông, nói Tô Gia Nam thì còn có thể hiểu, nhưng nói Tô Hiến Ngôn thích là có ý gì, làm sao bọn họ biết được?

Một phía khác, Tô lão gia tử cũng không cần Tô Duẩn Đông giới thiệu, thủ hạ của ông đã mang rất nhiều hình vẽ cho ông nhìn, ông cũng thấy được dáng vẻ thân mật của cô gái này và cháu trai trưởng của mình.

“Ông nội, cháu dẫn cô ấy về trước.” Giọng nói Tô Hiến Ngôn lạnh lùng.

“Chờ đã.” Tô lão gia tử tiến lên phía trước một bước, nhìn Trình Tư Miên nói, “Cô bé này, cháu tới đây.”

Trình Tư Miên nhìn ông lão trước mặt, ông lão này lớn tuổi nên khí chất quanh người cũng rất cường ngạnh, chính là vẻ không giận tự uy, khiến người ta kính sợ.

Trình Tư Miên cảm nhận được bàn tay của Tô Hiến Ngôn đang siết chặt lại, cô quay đầu nhìn anh, phát hiện ra ánh mắt anh rất nặng

nề.

Tô lão gia tử thu hết mọi cử động nhỏ của hai người vào trong mắt, cười lạnh một tiếng, “Không phải đến thăm cháu ta sao, sao phải đi rồi.”

Trình Tư Miên hơi ngừng một chút, “Đúng vậy, cháu muốn đến thăm Tô Gia Nam, xem cậu ấy thế nào rồi.”

“Bởi vì cháu mà bệnh tim của nó tái phát, nếu không phải đưa đến bệnh viện kịp thời còn không biết sẽ ra sao.” Tô lão gia tử hồ hững nói.

Trình Tư Miên ngẩn ra, “Bởi vì cháu?”

Tô Hiến Ngôn che chắn cho cô ở sau lưng, “Gia Nam vì ai mà buồn bực mất khống chế hẳn ông là người hiểu nhất, ông nội, nếu không phải do ông cứ khẳng khẳng làm theo ý mình, Tô Gia Nam sẽ như vậy sao.”

“Hỗn xược!” Tô lão gia tử trừng mắt nhìn anh, “Nếu không có cô gái này liệu có xảy ra nhiều chuyện như vậy không!”

“Cô gái, ta nghe nói cha cháu vì phá sản nên chạy trốn.” Tô lão gia tử ngay sau đó đưa ra điều kiện, “Ta có thể cho cha cháu làm lại từ đầu lần nữa nhưng cháu phải đồng ý với ta, cháu phải rời khỏi chỗ này, sau này cũng đừng quay về gặp lại Gia Nam và Hiến Ngôn nữa, như thế nào?”

Tô Hiến Ngôn vừa nghe xong lời này càng tức giận hơn, không ngờ ông nội lại lấy loại chuyện này ra uy hiếp một cô bé. Anh thâm trầm nhìn về phía Trình Tư Miên, “Không cần nghe.”

Trình Tư Miên ngẩn người, trong lòng chột nguội lạnh, Cô không ngờ ông già này lại hiểu rõ hoàn cảnh của mình rõ ràng đến như vậy, rời khỏi Tô Gia Nam, rời khỏi Tô Hiến Ngôn? Tại sao nghe vào tai lại thấy cô như hồng nhan họa thủy thế này?

Mọi người ở đây cũng nhìn cô gái trước mắt, mặt Tô Duẩn Đông đầy vẻ xem kịch vui, Tô Căng Bắc tựa vào tường, cau mày. Trong lòng Dương Á Như có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến việc

con trai mình vì cô bé này mà biến thành như vậy nên cứng rắn dần xuống sự xúc động trong lòng.

“Cô gái, trao đổi thế này không hề thua thiệt.”

Vừa nói xong, mọi người đột nhiên thấy cô cong môi cười một tiếng, nụ cười đó vô cùng tùy ý lại cực kỳ lạnh lùng.

“Vụ trao đổi này, nghĩ thế nào cũng thấy thua thiệt.” Trình Tư Miên nói.

Mọi người ngẩn ra.

Trình Tư Miên cười yếu ớt, “Ông nội, cháu thấy ông là người lớn nên tất nhiên phải giữ lễ phép, nhưng lời ông vừa nói làm cháu cảm thấy như đang tranh cãi vô lí, tại sao cháu phải vì cha mình mà từ bỏ cuộc sống hiện tại?”

“Ông nói để cha cháu quay về, ý ông là cho ông ấy thật nhiều tiền để đông sơn tái khởi* sao?” Mặt Trình Tư Miên vô cùng kinh ngạc, “Vậy thì xin đừng, cháu cầu mong ông đừng làm từ thiện nhiều như vậy, cháu không hề muốn gặp lại ông ấy, cũng không muốn ông ấy có tiền tiêu xài như trước đây, chuyện nhà của cháu ông cũng đừng quan tâm tới.”

(Đông sơn tái khởi: Làm lại từ đầu)

“Cô!” Tô lão gia tử hoàn toàn không ngờ cô bé này không đi theo lễ thường, nói một tràng khiến ông á khẩu không trả lời lại được.

Tô Căng Bắc nhướng mày, khá hứng thú nhìn Trình Tư Miên.

“Đi thôi.” Trong con người Tô Hiến Ngôn thoáng hiện qua ý cười, anh cũng biết cô nhóc này không phải ai cũng chọc được.

Trình Tư Miên gật đầu một cái, “Vâng.”

“Tô Hiến Ngôn!” Tô lão gia tử quát lên.

Tô Hiến Ngôn hơi dừng lại bước chân, quay đầu nhìn về phía ông, “Ông nội hy vọng ông đừng bức ép cháu, cháu nghĩ ông cũng không

vui vẻ gì khi chuyện giống như cha cháu xảy ra lần nữa đâu.”

Nói xong, anh liền dẫn Trình Tư Miên đi ra khỏi khu vực phòng VIP.

“Hồn xược! Hồn xược!”

“Cha, cha đừng quá tức giận, Hiền Ngôn có lẽ chỉ nhất thời phản nghịch thôi, cha càng ép nó nó càng không nghe.” Cha Tô Gia Nam an ủi.

“Chú út à, tính tình Tô Hiền Ngôn thế nào chú còn không biết sao, cái này gọi là phải nghịch à? Cháu lại thấy giống như trong xương cốt đã vậy.” Tô Duẩn Đông hừ lạnh, “Ông nội, cháu không hiểu nổi, vì sao ông phải giữ anh ta lại, nhà họ Tô không phải còn có người khác sao, cháu...”

“Cháu?” Tô lão gia tử cắt ngang lời anh ta, “Cháu thì biết cái gì.”

Nói xong liền rời đi.

Tô Duẩn Đông nhìn theo bóng lưng của ông ấy, tức giận nói không thành lời. Tô Căng Bắc lắc đầu, vị anh trai này của cô đúng là ngốc đạt đến trình độ cao rồi, năng lực so với Tô Hiền Ngôn chính là tự đi tìm đường chết.

Ông nội coi trọng Tô Hiền Ngôn nhất, mặc dù ông còn hai người cháu trai khác nhưng anh ruột cô, Tô Duẩn Đông, từ nhỏ đã ăn chơi trác táng thành tính, có lòng muốn tranh đấu nhưng lại không có đầu óc để bắt kịp tình hình. Em trai Tô Gia Nam lại còn quá nhỏ, hơn nữa thân thể không tốt, không thể đảm nhiệm công việc hiện tại. Đến nỗi vị cháu gái như cô cũng không nằm trong phạm vi cân nhắc của ông nội.

Tô Căng Bắc cười cười, dù sao cô cũng không có yêu cầu gì nhiều, cũng không có tâm tư đi cướp đoạt vị trí cao nhất của nhà họ Tô, cô chỉ cần có tiền và luôn xinh đẹp là đủ rồi. Hơn nữa, nếu có một ngày cô không ở nổi nhà họ Tô này nữa thì cô vẫn còn có một vị thần tài để ôm đùi đẩy thôi.

Tô Hiền Ngôn dẫn Trình Tư Miên ra khỏi bệnh viện.

“Lên xe anh đưa em về.” Nhưng không thấy cô trả lời, anh quay đầu nhìn cô, “Sao vậy?”

Trình Tư Miên nhìn vẻ mặt cương quyết của Tô Hiền Ngôn, cô buồn buồn nói, “Thật sự Tô Gia Nam bởi vì em mới như vậy sao?”

“Nói vậy.” Tô Hiền Ngôn trầm giọng nói: “Chuyện này không liên quan đến em.”

“Nhưng nếu không có em thì cũng không xảy ra một loạt chuyện như vậy.” Trình Tư Miên ảo não cúi đầu, “Bây giờ cậu ấy thật sự không sao chứ?”

Ngực Tô Hiền Ngôn hơi nhói đau, “Nó không sao, em không cần lo lắng, cũng không nên tự trách mình.”

“Vâng.” Trình Tư Miên mím môi, đột nhiên nói, “Nhưng mà ông nội của anh rất không thích em, nghĩ đến cái này em có hơi phiền lòng.”

“Hử? Em để ý cái này?”

“Vâng rất để ý.” Trình Tư Miên ngược mắt nhìn anh, “Bởi vì cậu ấy là người nhà của anh.”

Tô Hiền Ngôn hơi suy nghĩ, lát sau anh giơ tay ra xoa đầu cô, “Không liên quan, chỉ cần em thích anh là đủ rồi.”

Trình Tư Miên ngơ ngẩn, “Vâng, bao nhiêu đó đủ rồi.”

...

“Đúng rồi, vì sao người em trai kia của anh biết mối quan hệ của chúng ta? Anh ta còn nói thẳng là anh thích em.”

“Em nói Tô Duẩn Đông à.” Ánh mắt Tô Hiền Ngôn hơi rét lạnh, “Là ông nội cho người theo dõi anh.”

Trình Tư Miên mở to mắt, “Theo dõi? Vậy bây giờ còn không?”

Tô Hiền Ngôn sờ đầu cô một cái, nhàn nhạt nói: “Không còn nữa.”

Buổi tối, Trình Tư Miên nhận được điện thoại của Phó Tử Văn, cô không giấu giếm cô ấy, kể lại hết mọi chuyện của Tô Gia Nam một cách đơn giản nhất cho cô ấy nghe.

“Văn Tử, tớ đã đi bệnh viện nhìn một chút, người nhà cậu ấy nói cậu ấy không sao, cậu đừng lo lắng.”

“Uhm, vậy, vậy cậu không có chuyện gì chứ?”

“Tớ tất nhiên rất ổn.” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút nhưng vẫn nói, “Tớ thật sự không biết tấm ảnh kia là có chuyện gì xảy ra. Còn nữa, tớ cũng không giấu giếm gì cậu, tớ không hề có ý đồ với cậu ấy.”

“Tớ biết.” Giọng nói Phó Tử Văn rất nhẹ nhàng, “Tư Miên, tớ đã sớm biết cậu thích người khác, tớ không nên đoán mò mới đúng, cậu làm sao có thể thích Tô Gia Nam...Nhưng mà, cậu ấy thích cậu, là thật đó, tớ đã sớm nhận ra.”

“Văn Tử...”

“Tớ không sao, tớ đã sớm không còn nghĩ tới cậu ấy nữa.” Ở đầu dây bên kia điện thoại, Phó Tử Văn nói với giọng ung dung, “Cậu không cần phải cảm thấy lúng túng.”

Trình Tư Miên có chút phiền não xoa xoa mi tâm, “...Ừ.”

“À, vậy không có chuyện gì nữa tớ cúp máy đây, cậu nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Được.”

Sau khi tắt điện thoại, Trình Tư Miên nằm trên giường trần trọc ngủ không yên giấc, nằm một lúc cô quyết định bước xuống giường, rón rén đi về phía phòng của Tô Hiến Ngôn. Trong nhà rất yên tĩnh, Tra Dịch Quang không ở nhà, còn Trình Tân ở trong phòng ngủ.

Trình Tư Miên ôm chặt cái gối trong ngực, đi đến cửa phòng của Tô Hiến Ngôn.

“Cốc cốc cốc.”

Trình Tư Miên đẩy cửa đi vào, “Anh ngủ chưa?”

Tô Hiền Ngôn đang chuẩn bị lên giường đi ngủ thì thấy cô đi vào, “Sao vậy?”

Mặt Trình Tư Miên ửng đỏ cúi đầu cụp tai nhìn anh, “Em không ngủ được.”

“Đi pha cho em một ly sữa nóng nhé?”

“Không muốn uống.” Trình Tư Miên thân thiết kéo cổ tay anh, “Em nói chuyện phiếm với anh một lúc có được không?”

Tô Hiền Ngôn cười yếu ớt, “Uhm, được.”

Nghe anh nói đồng ý, mi mắt Trình Tư Miên cong lên, nhanh chóng bò lên giường anh. Tô Hiền Ngôn hơi ngẩn ra, trơ mắt nhìn cô đặt cái gối của mình bên cạnh cái gối của anh, lộ rang dáng vẻ ‘Nằm xuống trò chuyện’.

“Anh mau đến đây.” Trình Tư Miên thấy anh không nhúc nhích, rất rộng rãi ngoắc ngón tay với anh.

Tô Hiền Ngôn đứng cũng cảm thấy khó khăn, anh hơi do dự, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ đi tới mép giường ngồi xuống.

Trình Tư Miên vồ vào vị trí bên cạnh mình, trong con người thoáng hiện lên vẻ thực hiện được mưu kế, “Chú nói anh thích sạch sẽ, không thích người khác tùy tiện vào phòng mình, cái giường này thì càng đừng nói đến. Nhưng mà em thấy, chúng ra rồi cũng có ngày ngủ chung cho nên muốn cho anh hình thành thói quen từ bây giờ.”

Tô Hiền Ngôn nhướn mày, không khỏi tức cười với lời nói của cô.

Thật ra khi nhìn thấy cô nằm lên giường mình, trong lòng anh không có sự bài xích nào. Chẳng qua chỉ nghĩ cô quá an tâm với anh rồi, chỉ cảm thấy khó cả đôi đường.

“Sao anh không nằm xuống?” Trình Tư Miên quen thuộc chui vào trong chăn, trên giường Tô Hiền Ngôn mang theo mùi hương thoảng thoảng trên người anh, rất thoải mái.

Tô Hiền Ngôn rũ mắt nhìn cô, con người thâm trầm, “Trình Tư Miên, có chuyện gì muốn nói thì em nên ngồi dậy nói thì hơn.”

“...”

Trong lòng Tô Hiền Ngôn bật cười, cô không làm gì nhưng anh không đảm bảo mình cũng sẽ không làm gì..

Trình Tư Miên mặc kệ anh, cô vén chăn lên cứng rắn ép anh nằm xuống, rốt cuộc Tô Hiền Ngôn cũng dung túng cho hành động của cô, chỉ có thể chiều theo tâm nguyện của cô mà nằm xuống.

“Muốn nói gì thì nói đi.” Anh nghiêng người qua, dùng một tay gối đầu.

“Ừ, thật ra thì cũng không có gì, chỉ là ở một mình trong phòng nên suy nghĩ chút chuyện ban sáng, lòng có hơi phiền.” Trình Tư Miên nhích lại gần anh một chút, “Hình này, chuyện ở trường này, dù sao cũng không phải là chuyện gì khiến em an tâm.”

Tô Hiền Ngôn nhìn đôi mắt xinh đẹp của cô, duỗi tay ra nhéo nhéo sống mũi cô, “Nói tới hình, em có biết ai chụp không?”

Trình Tư Miên lắc đầu, “Đoán là có người ở phòng cấp cứu tình cờ thấy được nên chụp lại, anh biết đó, em trai anh ở trường rất nổi tiếng, người muốn chụp hình cậu ấy có rất nhiều.”

“Đáng tiếc cho người em trai này của anh, không nên có ý nghĩ khác với em.”

Trình Tư Miên chớp chớp mắt, “Cho, cho nên anh ghen?”

Chương 42: Câu dẫn

Chương 42: Câu dẫn

Edit: Mộc Tử Đằng

“Có phải ghen hay không hả?” Trình Tư Miên nắm lấy vấn đề này không buông.

Tô Hiến Ngôn dở khóc dở cười, duỗi tay ra nắm lấy cằm cô, “Ừ, cho nên sau này không thể tùy tiện ở nơi anh không thấy được em.”

Trình Tư Miên thấy anh gật đầu liền hỏi hột, “Em không chú ý để người khác hôn là em sai, em sẽ bồi thường cho anh.”

“Muốn bồi thường thế nào?”

Trình Tư Miên lại nhích lại gần anh thêm một chút nữa, dường như cả người cũng dán sát vào người anh, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt chỉ nhìn đến cái cằm trắng nõn như ngọc của anh mà thôi. Cô rướn người lên một chút, rồi hôn lên cổ anh một cái.

Tô Hiến Ngôn hơi cứng người, cơ hồ là đẩy cô ra ngay lập tức, giọng nói của anh mang mùi cảnh cáo, “Trình Tư Miên!”

“Em muốn bồi thường cho anh.” Biểu cảm của Trình Tư Miên muốn bao nhiêu ngây thơ có bấy nhiêu ngây thơ, “Em bồi thường bằng việc hôn lại anh nha.”

Tô Hiến Ngôn ho khan một cái, ánh mắt luôn nhìn chăm chú vào cô, “...Để lần sau đi.”

“Bây giờ rất đúng lúc.” Trình Tư Miên sờ mặt anh, giọng nói rất nhẹ nhàng, mang theo một tia cố chấp giống như một đứa trẻ đang tức giận, “Dù sao em cũng mặc kệ, em nói cho anh biết, bây giờ không chịu nhận bồi thường, lần sau sẽ không có đâu.”

Vừa nói xong liền trực tiếp nhào tới cắn môi anh.

Cả người Tô Hiến Ngôn cứng đờ, trong ngực là người mình yêu, mềm mềm, mang theo hơi thở mát lạnh như cơn mưa mùa hạ, còn có vị ấm áp như ánh mặt trời lúc ban trưa...Làm sao anh không muốn việc bồi thường thế này chứ, nhưng mà ngay lúc này còn ở chỗ này nữa, cho dù anh muốn không chế cũng không không chế được ma quỷ trong lòng.

Trình Tư Miên vốn không suy nghĩ gì nhiều, ban đầu cô đến phòng anh thật sự là do ngủ không được, nhưng khi lưng vừa chạm xuống giường thì trong lòng bắt đầu bày mưu tính kế. Cô tin Tô Hiến Ngôn yêu mình, nhưng cô cũng biết anh luôn xem mình như một đứa con nít.

Cô không vui khi anh nghĩ cô là một đứa trẻ không hiểu chuyện, bây giờ cô liền muốn chứng minh cho anh thấy, cô đã hiểu chuyện như một người phụ nữ trưởng thành.

Cho nên cô câu dẫn anh cả ngoài sáng lẫn trong tối, không sai, chính là cố ý câu dẫn.

Tô Hiến Ngôn làm sao không biết cô muốn làm gì, cô to gan nhưng ánh mắt lại có chút không thành thực, lòng bàn tay trơn mịn chỉ sờ mó lung tung...

Cô cố ý hành hạ anh, khiêu chiến với sự kiên nhẫn của anh. Ban đầu anh còn đẩy cô ra nhưng nơi nào đó trong lòng lại gào thét bảo anh phải ôm cô vào trong ngực, càng về sau, anh dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, càng hôn cô mãnh liệt hơn.

Anh đang dùng hành động này để tra hỏi cô, em rốt cuộc muốn điên cuồng thế nào?

Răng môi quắn quýt không rời, hơi thở của đối phương tràn đầy trong mũi. Nhưng vì địa điểm này quá mức mập mờ, Trình Tư Miên phát hiện làn thân mật này vô cùng khác biệt, cô có hơi run rẩy, phát giác được thân thể mình có chỗ biến hóa không đúng lắm, nhưng phải nắm chặt thời khắc này không thể lùi bước được! Cô không thể chịu thua được, phải đáp trả.

Hôn nhau say đắm, Trình Tư Miên âm mưu thò tay vào kẻ hở trên áo của anh đi vào trong, chạm vào da thịt của anh, lửa nóng trên người và bàn tay lạnh lạnh của cô tạo ra sự đối lập rất rõ ràng.

Nhưng cô còn chưa làm động tác tiếp theo, Tô Hiến Ngôn chợt ngăn ra sau đó để lại bàn tay không an phận của cô.

Anh híp mắt, giọng nói khàn vô cùng, “Đừng lộn xộn.”

Trình Tư Miên vùng vẫy muốn lấy tay ra nhưng không chống lại được anh, “Em, em chỉ sờ một cái thôi, không lộn xộn đâu.”

Tô Hiến Ngôn, “...”

“Vậy, để công bằng, em cũng cho anh sờ một cái nha. A...”

Anh đột nhiên xoay người để cô dưới thân, ngược sáng nhìn cô từ trên xuống dưới, “Trình Tư Miên, lá gan của em quá lớn.”

“Phải không.” Trình Tư Miên cong môi, trong con ngươi lộ ra ý cười quyến rũ, “Anh yên tâm, em chỉ lớn gan với mình anh...”

Trình Tư Miên duỗi tay ra, chậm rãi cởi từng nút áo của anh. Chuyện nam nữ hoan ái không phải rất bình thường sao, ai nói chỉ khi trưởng thành mới có thể chứ, cô thích Tô Hiến Ngôn như vậy, tất nhiên muốn trao hết tất cả của mình cho anh, như vậy thì có lỗi gì...

“Xoạt” Nhưng không đợi cô cởi áo anh ra, thì anh đã xốc chần lên nằm về vị trí cũ.

Trình Tư Miên vẫn còn duy trì tư thế đó, mấy giây sau cô nghi hoặc nhìn về phía Tô Hiến Ngôn, “Sao vậy?”

Tô Hiến Ngôn xoa xoa mi tâm, thở dài một hơi, “Ngoan về ngủ đi.”

“Tại sao không thể?”

Tại sao không thể? Anh cũng nghĩ rằng có thể, cô làm sao biết được vừa nãy nhìn thấy cô nằm dưới thân mình, trong lòng anh cuộn cuộn ham muốn với cô, muốn bao nhiêu mãnh liệt thì có bấy nhiêu.

Nhưng anh không phải là một người thô bạo với trẻ con, cô là người anh nâng niu trong lòng bàn tay, hơn nữa cô còn đang ở lứa tuổi vị thành niên, anh không thuyết phục được bản thân mình chạm vào cô.

“Tô Hiền Ngôn.” Trình Tư Miên bấu môi, “Em không sợ.”

Anh không biết làm sao với cô, chỉ cười nhạt, “Ngốc, em còn nhỏ.”

“”Anh lại nói thế!”

Tô Hiền Ngôn híp mắt nhìn cô một cái, giọng nói mang theo sự trêu chọc, “Nếu tiếp tục nữa là phạm tội biết chưa.”

Trình Tư Miên hừ một tiếng, thờ phì phò nhìn anh.

“Em mặc kệ! Hôm nay em phải ngủ ở đây!” Trình Tư Miên kéo chăn qua đầu, làm ổ trong chăn không lên tiếng.

Tô Hiền Ngôn nhìn cô, trong con ngươi đều là cưng chiều, “Thích ngủ ở đây thì ngủ đi.”

Nói xong anh liền ngồi dậy.

Trong phòng không còn động tĩnh gì, Trình Tư Miên ló đầu từ trong chăn ra nhìn bên ngoài, Tô Hiền Ngôn không biết đã đi đâu. Cô cảm thấy mình thật thất bại, cô không có sức hấp dẫn như vậy sao! Câu dẫn trần trụi như vậy cũng không có tác dụng gì!!!

Trình Tư Miên không biết mình ngủ thiếp đi lúc nào, trong mơ màng cô dường như thấy Tô Hiền Ngôn đang bận rộn trước máy tính, sau đó hình như có người nằm xuống bên cạnh cô...

Cơn buồn ngủ kéo đến, lúc tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau.

Cô ngồi dậy từ trên giường của anh, nhìn một vòng trong phòng, cảm thấy rất mới mẻ.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm bị mở ra, Tô Hiền Ngôn đã mặc tây trang chỉnh tề, “Dậy rồi?”

“Anh dậy sớm vậy.” Trình Tư Miên dụi dụi mắt, “Muốn đi đến công ty sao?”

“Ừ, em chuẩn bị đi học à?”

“Có thể không đi được không, chủ nhiệm lớp bảo em về suy nghĩ kỹ lại, thật vất vả mới được kỳ nghỉ dài, em cảm thấy hẫng nên quý trọng mới phải.”

Tô Hiền Ngôn bật cười, “Ở nhà cũng không được ham chơi, nhớ phải đọc sách.”

Mặt Trình Tư Miên đầy đau khổ, “Em ở nhà một mình không có tâm tình đọc sách, à đúng rồi, hay là em đến công ty với anh nha, dù gì phòng làm việc của anh rất yên tĩnh.”

Tô Hiền Ngôn suy nghĩ một chút, đây đúng là ý kiến hay, ở trong phòng làm việc anh còn có thể trông chừng cô, “Được, vậy em mau dậy đi.”

Trình Tư Miên vui mừng, lười biếng giơ tay lên với anh, “Quần áo của em trong tủ quần áo.”

“Hử?” Tô Hiền Ngôn hơi khựng lại.

Trình Tư Miên rút lại vào chăn, biểu cảm đáng thương muốn có là có, “Bên ngoài lạnh lắm...”

Tô Hiền Ngôn lườm cô một cái, “Nằm xuống, anh đi lấy cho em.”

Vừa nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Trình Tư Miên được như ý muốn cười tươi rói, cảm giác sai khiến Tô Hiền Ngôn vô cùng tốt.

Diệp Hiểu Hiểu không thềm chú ý tới Tra Dịch Quang vì vậy mà anh ta đợi dưới lầu nhà cô ấy cả một đêm, ngày hôm sau Diệp Hiểu Hiểu đi xuống lầu đi làm liền thấy anh ta đứng ở cửa như tượng đá...

Tra Dịch Quang nhìn ra được Diệp Hiểu Hiểu khiếp sợ và mềm lòng với mình, bởi vì khi nói chuyện với anh ta giọng của cô đã tốt hơn nhiều, xem ra khổ nhục kế rất hữu ích.

Sau khi Tra Dịch Quang đưa Diệp Hiểu Hiểu đi làm, anh ta lại héo úa về nhà. Về đến nhà, việc đầu tiên là vào bếp uống một ly sữa nóng, sau đó mới định về phòng ngủ một giấc, nhưng từ phòng bếp đi ra anh ta lại thấy Tô Hiến Ngôn đang đi ngang qua từ đầu hành lang bên kia.

Tô Hiến Ngôn không nhìn thấy anh ta, nhìn bộ dạng đó là mới từ trong phòng của Trình Tư Miên đi ra, trên tay còn cầm quần áo của Trình Tư Miên nữa.

Tra Dịch Quang hơi khựng lại, nghi hoặc nhìn Tô Hiến Ngôn đi vào phòng của mình.

Mới sáng sớm, làm trò quỷ gì vậy.

Tra Dịch Quang đi lên lầu, không chút nghĩ ngợi đẩy cửa phòng Tô Hiến Ngôn ra, Nhưng anh ta không ngờ, đẩy ra rồi sẽ thấy một hình ảnh như vậy....

Lúc Tra Dịch Quang đẩy cửa vào, Trình Tư Miên đang đòi Tô Hiến Ngôn mặc quần áo cho mình, cô mặc quần áo ngủ đứng trên giường, ông lấy cổ Tô Hiến Ngôn đang đứng, trọng điểm là cô cúi người hôn lên môi Tô Hiến Ngôn một cái, giọng nói vô cùng nũng nịu, “Anh mặc quần áo cho em đi.”

Tra Dịch Quang ngây ngẩn cả người, Tiểu Miên Miên hôn Hiến Ngôn? Vừa mới hôn một cái đúng chứ!!! Khoan đã, tại sao Hiến Ngôn lại cười! Tại sao bầu không khí xung quanh hai người đó lại có màu hồng phấn như vậy?!

Tra Dịch Quang dụi mắt, là ảo giác vào sáng sớm à!

“Tiểu, Tiểu
Miên Miên?”

“Xoạt.” Trình Tư Miên bị giọng nói này làm cho giật mình, cô lập tức ngồi lại xuống giường, mở to mắt nhìn ra ngoài cửa, “Anh anh anh

anh anh!”

Đầu óc Tra Dịch Quang tỉnh táo lại được chút, “Hai người vừa rồi... đang làm gì?”

Trình Tư Miên và Tô Hiến Ngôn nhìn về phía Tra Dịch Quang, Trình Tư Miên nuốt nước bọt rồi quay sang nhìn Tô Hiến Ngôn một cái, “Cần... cần giết người diệt khẩu không?”
Tô Hiến Ngôn, “...”

Trong phòng khách, ba người ngồi đối diện nhau.

Tra Dịch Quang, “Tôi hôm qua cô ngủ trong phòng Hiến Ngôn?”

Trình Tư Miên, “Ừ.”

Tra Dịch Quang lại nhìn Tô Hiến Ngôn, trên mặt vô cùng khó tin, “Cậu cho phép?”

Tô Hiến Ngôn bình tĩnh uống một hớp cà phê, “Ừ.”

Tra Dịch Quang kinh sợ, “Hai người, hai người đang làm cái gì vậy! Hiến Ngôn, cậu sẽ không đâu, không thể nào?”

“Ngủ đơn thuần thôi!” Trình Tư Miên cắt ngang lời nói của anh ta, “Anh cho là ai cũng làm bậy giống anh à.”

Tô Hiến Ngôn nhìn trời: Vào tối hôm qua người nào đó chẳng lẽ không làm bậy sao.

“Nhưng mà, nhưng mà tôi mới vừa nhìn thấy!” Tra Dịch Quang run rẩy chỉ Trình Tư Miên, “Mới vừa rồi cô hôn cậu ấy!”

Trình Tư Miên nhin xuống xúc động muốn giết người diệt khẩu, “Hôn thì hôn! Anh hét lên làm cái gì!” Cũng may chú đã đi làm, nếu không cái nhà này sẽ bay nóc mất thôi!

“Không được không được, tôi không tin, cái này nhất định là mơ.”
Tra Dịch Quang nắm lấy cánh tay Tô Hiến Ngôn, “Hiến Ngôn, nói nó là giả đi, cậu và cô nhóc chết tiệt này làm sao có thể được! Làm sao

cậu có thể dung túng cho cổ nhóc này để mình bị đũa bõn mà cũng không phản kháng lại chứ!”

Tô Hiến Ngôn chậm rãi lấy tay anh ta ra, suy nghĩ một chút rồi nói, “Định là sau này sẽ nói cho cậu biết, nhưng nếu cậu đã thấy rồi thì chính là vậy đó.”

“...Cái gì.”

Trình Tư Miên hừ hừ, “Ý là tôi thích anh ấy, anh ấy thích tôi, hiểu chưa?”

Tra Dịch Quang lại nhìn Tô Hiến Ngôn nhưng anh không nói gì nữa, xem như ngầm thừa nhận.

Tra Dịch Quang hít sâu một hơi, ngã ra sofa giả chết.

Đối với Tra Dịch Quang mà nói, cho anh ta mấy cái não thì anh ta cũng không hề nghĩ đến việc Tô Hiến Ngôn có một chân với Trình Tư Miên.

Ba người đàn ông và một cô bé sống chung một nhà, Tra Dịch Quang một mực chăm sóc Trình Tư Miên như em gái nhỏ của mình, cho dù thỉnh thoảng cãi nhau ầm ĩ nhưng từ sâu trong đáy lòng anh ta rất thương yêu cô. Anh ta cảm thấy hai người kia cũng sẽ giống mình, trồng cải xanh ở nhà và chờ heo nhà khác đến nhổ cải xanh đi....

Nhưng anh ta lại không ngờ, heo nhà khác còn chưa tới thì người trồng cải dưỡng cho nó tươi tốt sau đó tự nhổ đi.

Được rồi, Tô Hiến Ngôn và Trình Tư Miên yêu đương với nhau đúng là có hơi quá phận một chút, nhưng trước kia anh ta cứ nghĩ là Tô Hiến Ngôn bao che, không nghĩ xa vời hơn. Anh ta hiểu Tô Hiến Ngôn, anh là người thành thực biết kiềm chế, nội tâm mạnh mẽ mà người bình thường không thể phá hủy rồi bước vào được, con nhóc Trình Tư Miên chết tiệt này làm sao lại lấy được miếng bánh thơm này?!

Bí ẩn chưa tìm được lời giải, đây là bí ẩn mà thế giới chưa tìm được lời giải!

Chương 43: Thích hợp

Chương 43: Thích hợp

Edit: Mộc Tử Đằng

“Tôi đã về.” Trình Tần xách theo đồ ăn sáng mua ở bên ngoài đi vào phòng khách, “Mọi người chuẩn bị tối ăn sáng.”

Tra Dịch Quang quan sát anh ta, rồi lại liếc nhìn Trình Tư Miên, Trình Tư Miên trừng anh ta, làm động tác kéo khóa miệng lại.

Tra Dịch Quang mếu máo, kín miệng kín miệng! Anh ta cảm thấy mình sắp nghẹn chết rồi. Chuyện kinh thiên động địa như vậy mà anh ta không được nói!!

Trên bàn ăn, Trình Tần nhìn Tra Dịch Quang cầm đầu ăn cơm, “Hôm nay cậu là lạ làm sao ý.”

“Tôi, tôi không có.” Tra Dịch Quang vô tội chớp chớp mắt.

“Ít nói hơn mọi khi, trước kia mỗi lần ăn cậu đều nói đến mức nước bọt văng khắp nơi mà.”

Tra Dịch Quang nghẹn họng, “Cái này, đó là do...”

“Chú Tra, ăn đùi gà này.” Trình Tư Miên hết sức ‘ngoan ngoãn’ gấp đồ ăn cho anh ta, “Nào nào, cũng phải ăn nhiều trứng một chút, để bổ sung protein.”

Khóe miệng Trình Tần giật giật, “Từ khi nào hai người trở nên thân thiết như vậy.”

“Vẫn luôn thân thiết mà chú.” Trình Tư Miên vỗ vỗ bả vai Tra Dịch Quang, “Cháu rất quan tâm chú Tra, ví dụ như khi nói chuyện với chị Diệp, con sẽ giúp chú ấy nói tốt mấy câu.”

“Thật sao?” Hai mắt Tra Dịch Quang sáng lên.

Trình Tư Miên gật đầu chắc chắn, “Đúng vậy, giúp đỡ lẫn nhau mà.”

Cái gì mà giúp đỡ lẫn nhau, giấu giếm thiên cơ thì đúng hơn, Tra Dịch Quang biết tạm thời Trình Tư Miên không muốn cho Trình Tần biết, anh ta híp mắt lại, “Được, một lời đã định.”

“Được.”

Trình Tần kinh ngạc nhìn hai người vô cùng khó hiểu, cuối cùng tổng kết một câu, “Có chuyện xấu.”

“Kinh kong.” Sau khi ăn xong chọt chuông cửa reo lên.

Tra Dịch Quang đi ra mở cửa, “Cậu là?”

Đứng trước cửa nhà là một chàng trai, dáng dấp còn rất đẹp trai.

“Tôi tìm Trình Tư Miên.”

Tra Dịch Quang nhướng mày, “Cậu là bạn của cô nhóc đó?”

Lâm Loan gật đầu, “Anh là chú của cô ấy?”

“Tôi là chú lớn của cô ấy.” Tra Dịch Quang cười đùa nói, “Con nhóc đang ở trong nhà, tôi giúp cậu gọi nó ra.” Vừa dứt lời liền hô về phía phòng bếp, “Tiểu Miên Miên, có anh đẹp trai tìm.”

Tra Dịch Quang hô xong còn đặc biệt nhìn về phía Tô Hiểu Ngôn đang ngồi trong phòng khách, “Rất đẹp trai rất đẹp trai nha, Tiểu Miên Miên à, đây là ai hả?”

Tô Hiểu Ngôn ngược mắt, bởi vì bị vật cản tầm nhìn nên ở góc độ này anh chỉ có thể nghe được âm thanh thiếu đòn của Tra Dịch Quang chứ không thấy rõ người đến là ai.

“Ôi.” Trình Tư Miên đang rửa chén, nghe được Tra Dịch Quang gọi mình thì nhanh chóng lau tay đi ra ngoài, sau khi thấy người đến cô có hơi bất ngờ, “Lâm Loan, sao cậu lại tới.”

“Tôi gọi cho cậu nhiều cuộc điện thoại nhưng không ai bắt máy, nên tôi đến đây tìm cậu luôn.”

Trình Tư Miên hơi ngừng lại, “Xin lỗi, điện thoại của tôi chắc hết pin rồi.”

“Ừ.” Hôm nay Lâm Loan không có vẻ đùa bỡn cười đùa như mọi khi, cậu ta nhìn cô, nhàn nhạt nói, “Có thể nói chuyện một mình với cậu được không, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Được.”

Nói xong lời này, Trình Tư Miên liền dẫn Lâm Loan đi về phía con đường nhỏ có rừng cây bao phủ bên ngoài biệt thự.

Tra Dịch Quang lắc lư đi vào phòng khách, “Ây yo, tôi đột nhiên phát hiện Tiểu Miên Miên rất có số đào hoa nha.”

Trình Tàn nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hai đứa kia đi đâu hả, thằng nhóc đó là ai, bạn học của con bé đó à? Vừa rồi hai đứa nó đã nói gì?”

Tra Dịch Quang vỗ đùi anh ta một cái, “Cậu lo nghĩ bậy bạ gì hả, hoàng thượng chưa gấp mà thái giám đã gấp rồi.”

“Ngũ văn không tốt thì không nên dùng từ bỡn bải, cái gì gọi là hoàng thượng chưa gấp mà thái giám đã gấp hả, tôi là thái giám sao?”

Tra Dịch Quang nhìn người vẫn trấn định như thường kia một cái, “Vào giờ phút này cậu không phải là thái giám sao...”

“Tôi đi ra ngoài một chút.” Tô Hiến Ngôn bỏ tạp chí trong tay xuống, đứng lên khỏi sofa.

Trình Tàn, “Cậu đi đâu hả?”

Tô Hiến Ngôn không trả lời lại, chỉ yên lặng đi ra cửa. Tra Dịch Quang cười hề hề, “Hoàng thượng đã đi tuấn.”

Trình Tàn: “??”

Dưới bóng cây mát rượi xanh tươi tốt.

“Có gì thì nói đi.”

Lâm Loan cúi đầu, “Tư Miên, tôi muốn hỏi cậu một câu, cậu và Tô Gia Nam yêu nhau phải không?”

Trình Tư Miên ngần ra, “Cậu cũng thấy tấm hình kia?”

“Ừ, là Lâm Ánh Hàm gửi cho tôi.” Lâm Loan kéo cánh tay cô, “Cậu ta nói cậu thích tên đó, là thật sao?”

Trong lòng Trình Tư Miên đã hiểu ra, chuyện này đoán là do Lâm Ánh Hàm bày trò quỷ rồi. Nhưng mà tấm hình đó cho tới giờ cũng không phải chuyện gì quan trọng, Trình Tư Miên ngược nhìn Lâm Loan đứng trước mặt, “Tôi không thích cậu ấy, nhưng Lâm Loan này, tôi cũng không có ý nghĩ gì với cậu.”

Lâm Loan ngần ra, sau đó cười khổ, “Cậu có cần phải nói tuyệt tình như vậy không.”

“Tôi chỉ xem cậu là bạn.” Trình Tư Miên nhìn cậu ta, “Thật ra thì tôi rất vui, bạn bè trước kia chỉ còn lại mỗi cậu là chân thành với tình bạn này, tôi rất cảm ơn cậu.”

“Tôi không cần cậu cảm ơn.” Lâm Loan giữ chặt cô, không nhịn được dùng thêm lực, “Là bởi vì tôi thích cậu, tôi đã thích cậu rất lâu rồi, cho nên tôi muốn dính lấy cậu, Trình Tư Miên, cậu thử thích tôi một chút được không, chúng ta rất thích hợp.”

“Cậu bỏ tay ra trước được không, đừng có kích động như vậy.” Trình Tư Miên bị đau, “Chúng ta không thích hợp như cậu nói đâu.”

“Ai nói, tôi nói thích hợp chính là thích hợp.”

“Trình Tư Miên.” Đang lúc hai người giằng co thì một giọng nói trong lành mát lạnh vang lên, Trình Tư Miên quay đầu thì thấy Tô Hiến Ngôn đứng cách đó khoảng mười mét, chân mày khẽ nhíu lại.

Lâm Loan thấy rõ ràng biến hóa trên mặt cô, cậu ta từ từ quay đầu nhìn về phía Tô Hiến Ngôn, thấp giọng nói, “Là anh ta.”

Trình Tư Miên sững sốt.

“Cậu nói cậu không thích tôi và Tô Gia Nam, sự thật là vì anh ta.” Cậu ta nên sớm đoán ra được mới đúng, khi ở trước mặt người đàn ông này, Trình Tư Miên mới có dáng vẻ của một cô gái nữ sinh, chẳng qua cậu ta không chịu thừa nhận mà thôi.

“Nhưng Tư Miên này, cậu không cảm thấy hai chúng ta thích hợp vậy cậu và anh ta thích hợp sao.” Giọng nói của Lâm Loan rất nhẹ, lời nói ra giống như một quả bom nổ âm bên tai cô. Cô đột nhiên quay đầu lại nhìn cậu ta, “Cậu nói câu này có ý gì?”

Trong mắt Lâm Loan thoáng qua một tia lãnh lẽo, “Tôi đã sớm điều tra rồi, Tô Hiến Ngôn là cháu trai trưởng của nhà họ Tô. Nhà họ Tô đó, không chỉ có tiền mà còn có quyền, ngày xưa ông nội của anh ta làm trong quân đội. Trong đó ông ấy ở trên vạn người, Tư Miên, hôn nhân của Tô Hiến Ngôn đã sớm định, anh ta không thể tự làm chủ được, nếu không có gia thế lớn, trưởng bối nhà họ Tô làm sao đồng ý.”

Trình Tư Miên từ từ mở to mắt, cô đột nhiên đẩy cậu ta ra, cười lạnh nói, “Cho nên ý cậu là tôi căn bản không xứng với anh ấy?”

Lâm Loan nhếch môi.

“Lâm Loan, thật ra cậu cũng cảm thấy tôi không xứng với cậu đúng chứ, cậu chịu theo đuổi tôi coi như là đại phát từ bi rồi.”

Lâm Loan lắc đầu, “Không...”

Trình Tư Miên không nhìn cậu ta nữa, “Cậu nên đi đi, những gì nên nói tôi đã nói hết rồi, sau này cũng đừng tới tìm tôi nữa.”

“Trình Tư Miên...”

Trình Tư Miên đi thẳng về phía Tô Hiến Ngôn, từ đầu tới cuối Tô Hiến Ngôn chỉ đứng ở đó, anh không hề quấy rầy cuộc trò chuyện của cô, chỉ yên lặng đứng đó, chờ cô quay về.

Trình Tư Miên nắm tay Tô Hiền Ngôn, ngửa đầu nhìn anh cười, “Đi thôi.”

Tô Hiền Ngôn nhìn Lâm Loan một cái, “Được.”

Trình Tư Miên biết lời Lâm Loan nói không sai, nhưng mà cho tới bây giờ cô cũng không muốn nhìn thẳng vào nó.

Cô không có bối cảnh gia thế xứng với anh như Thái Tâm Duyên, cũng không có năng lực đủ mạnh để ở cạnh anh, thậm chí cô còn chưa trưởng thành, không thể hoàn toàn chịu trách nhiệm với việc mình làm.

“Đang nghĩ gì đó?” Tô Hiền Ngôn thấy cô không tập trung thì hỏi.

Trình Tư Miên lắc đầu.

“Cậu ta đã nói gì với em?”

“Cũng không có gì..” Ánh mắt Trình Tư Miên hơi trầm xuống, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Hiền Ngôn, “Em sẽ nỗ lực phấn đấu.”

“Cái gì?”

“Em phải trở thành một người ưu tú, trở thành một người có thể sánh bước cùng anh.”

Tô Hiền Ngôn ngăn ra, rũ mắt vuốt ve tóc cô, “Ngốc, em vẫn luôn có thể sánh bước với anh.”

Trình Tư Miên mím môi, “Anh không hiểu ý em.”

“Anh hiểu.” Tô Hiền Ngôn duỗi tay ra ôm cô vào trong ngực, dịu dàng nói, “Là em không hiểu, em biết không, có em bên cạnh anh thấy mình may mắn nhường nào.”

Tô Gia Nam đã tỉnh nhưng cả người rất tiều tụy.

Dương Á Như nhìn thấy dáng vẻ này của con trai bảo bối của mình thì lo lắng phát khóc, “Gia Nam, con có thấy khó chịu chỗ nào

không?”

Tô Gia Nam lắc đầu, Dương Á Như lại hỏi tiếp, “Vậy con có đói không, bác sĩ nói con nên ăn chút gì đó.”

“Mẹ con không muốn ăn.”

“Như vậy sao được, cái gì cũng không muốn ăn thì làm sao có sức được.” Nói xong, bà ta liền bưng đồ ăn đến trước mặt cậu, “Mẹ đút con, con khỏe rồi thì nên ăn một chút.”

Tô Gia Nam rũ mắt, ” Mẹ, con chỉ muốn biết Trình Tư Miên thế nào rồi, tại sao mẹ không nói cho con biết.”

Dương Á Như cứng đờ cả người, từ khi Tô Gia Nam tỉnh lại đều muốn biết chuyện của Trình Tư Miên, nhưng Tô đại lão gia đã sớm dặn dò, không được nhắc tới cô bé đó.

“Gia Nam, con đừng lo lắng cho con bé, con bé đang đi học.”

“Nhưng trước đó ông nội không phải nói như vậy, ông muốn ép cậu ấy chuyển trường! Có phải mẹ đang gạt con không!”

“Con đừng kích động, con đừng kích động, mẹ thật sự không gạt con.”

“Vậy mẹ đưa điện thoại cho con, con muốn gọi điện thoại.” Tô Gia Nam kiên trì nói.

Dương Á Như thờ dãi, bà ta không ngờ con trai ngoan ngoãn của mình sẽ trở nên quật cường như vậy. Cô gái tên Trình Tư Miên đó rốt cuộc có năng lực gì.

Bà ta không muốn Tô Gia Nam tiếp xúc với cô bé đó không chỉ vì Tô đại lão gia tử ngăn cản mà quan trọng là bà rất rõ mối quan hệ giữa Trình Tư Miên và Tô Hiến Ngôn, cô bé kia rõ ràng rất thích Tô Hiến Ngôn, còn Tô Hiến Ngôn chắc cũng đặt tâm tư lên người cô bé đó...

“Gia Nam...”

Tô Gia Nam trầm mặt, “Mẹ đưa điện thoại cho con.”

“Cô bé ấy rất ổn, nếu con muốn gặp thì lần sau mẹ sẽ dẫn đến.”
Ngay lúc này Tô Hiền Ngôn đi vào phòng bệnh.

“Anh!” Những lời người khác nói về Trình Tư Miên cậu đều không tin, nhưng lời Tô Hiền Ngôn nói có thể tuyệt đối tin tưởng, bởi vì cậu biết Tô Hiền Ngôn đối xử thật lòng với Trình Tư Miên.

“Anh, Tư Miên thật sự đã quay về trường học rồi sao?”

Tô Hiền Ngôn gật đầu một cái, rồi ngồi xuống bên cạnh cậu, “Ừ, em chỉ cần tự lo cho mình là được, dưỡng bệnh cho tốt.”

Mây mù trên mặt Tô Gia Nam bị cuốn đi hết, “Vậy thì tốt rồi.”

Dương Á Như nhìn Tô Gia Nam một cái, lại nhìn Tô Hiền Ngôn một cái, khẽ thở dài, “Gia Nam, để mẹ đi lấy thuốc cho con, con hãy ăn cơm đi.”

“Vâng ạ!”

Dương Á Như đi ra ngoài rồi, Tô Gia Nam thân thiết kéo tay Tô Hiền Ngôn, “Anh, khi nào anh dẫn Tư Miên tới?”

Tầm mắt anh hơi dừng lại ở chỗ bàn tay của Tô Gia Nam, đối với thân thể người em trai này có hơi đau lòng, “Chờ cuối tuần đi.”

“Vâng.” Tô Gia Nam đột nhiên lại buồn phiền, “Vậy, vậy cậu ấy chắc trách em lắm, đều do em...em không nên hôn trộm cậu ấy.”

Tô Hiền Ngôn nhú mày, “Tô Gia Nam, sau này thu hồi hết những tâm tư đó lại cho anh.”

Tô Gia Nam sửng sốt, “Là ý của cậu ấy sao, em biết cậu ấy không thích em mà, nhưng mà em không khống chế được, anh...em thật sự rất thích cậu ấy.”

“Mặc kệ thích bao nhiêu đều quên hết đi.” Lúc Tô Hiền Ngôn nói câu này, trong con ngươi của anh thoáng hiện lên một tia sắc bén, “Đây không phải là ý của cô ấy, mà là ý của anh, em nghe rõ chưa?”

“ ... ”

“Được rồi, mau ăn đi.” Tô Hiền Ngôn không nhìn cậu nữa, đứng lên nói, “Anh còn có việc, anh đi trước đây, lần sau sẽ dẫn cô ấy đến thăm em.”

Chương 44: Vòng tay

Chương 44: Vòng tay

Edit: Mộc Tử Đằng

Ở nhà ngây người mấy ngày, cuối cùng Trình Tư Miên cũng được đi học bình thường, chuyện liên quan đến cô và Tô Gia Nam dường như không giải quyết được gì cả, ngoại trừ những ánh mắt kỳ lạ nhìn cô ra thì không còn gì khác thường nữa, chủ nhiệm lớp cũng không tìm cô gây phiền phức.

Thứ sáu sau khi tan học, Tô Hiến Ngôn chạy xe đến cổng trường đón cô, nhưng mà không lái theo hướng về nhà.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Bệnh viện.”

Trình Tư Miên ngạc nhiên, “Đi thăm Tô Gia Nam sao?”

“Ừ.”

“Vậy còn ông nội anh...”

“Em yên tâm, bọn họ đều không ở đó.” Tô Hiến Ngôn nhìn cô trấn an, “Thân thể Gia Nam đã khỏe lên nhiều rồi, thằng bé luôn đòi gặp em.”

“Em cũng muốn đi thăm cậu ấy lắm nhưng không có cơ hội.” Trình Tư Miên chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, “Em hẳn nên nói cho cậu ấy biết...”

“À đúng rồi, chuyện ở trường anh giải quyết như thế nào vậy, nhìn dáng vẻ khí thế đó của ông nội anh không giống như sẽ bỏ qua cho em.”

“Ông ấy không dám đánh cược.” Tô Hiền Ngôn nói xong thì thấy mặt Trình Tư Miên đầy nghi vấn, nên anh giải thích ngay, “Ông ấy sợ anh lại đối nghịch, sẽ không về nhà nữa. Ông ấy đúng là già rồi, lần trước đã đánh cược một lần với cha anh, lần này đoán chừng không dám nữa.”

Trình Tư Miên xấu hổ nhìn anh, “Anh là đang uy hiếp sao?”

Tô Hiền Ngôn cong môi cười, “Ừ...xem là vậy đi.”

Trình Tư Miên nhìn dáng vẻ bình thản của anh, dường như đây chỉ là một việc nhỏ không đáng quan tâm. Nhưng đối với cô mà nói, nó có ý nghĩa rất quan trọng. Trình Tư Miên hít hít mũi, trong lòng cuộn cuộn cảm động và ấm áp, cô được anh che chở, rốt cuộc cô cũng không phải là một người bị vứt bỏ...

Đến bệnh viện, Trình Tư Miên đi theo Tô Hiền Ngôn đến phòng bệnh VIP. Sau khi vào bên trong, chỉ thấy một mình người nhà là Dương Á Như trông nom ở phòng bệnh, bà ta thấy hai người đến thì yên lặng đi ra ngoài.

“Anh, Tư Miên, hai người đã tới.”

Trình Tư Miên gật đầu một cái, ngồi xuống mép giường của cậu. Tô Hiền Ngôn nhìn hai người một cái, “Anh đi ra ngoài mua ít đồ, hai người cứ trò chuyện đi.”

“Vâng.”

Tô Hiền Ngôn đi rồi, Trình Tư Miên cẩn thận quan sát Tô Gia Nam, dáng vẻ ốm đau này của cậu khiến cô thấy tự trách, “Mặt tái nhợt như dạm một lớp phấn trang điểm ý.”

Tô Gia Nam ngượng ngùng gãi đầu một cái, “Tớ đã tốt hơn nhiều rồi, bác sĩ nói vài ngày nữa tớ có thể xuất viện.”

Trình Tư Miên nhìn cậu, “Ừ, xuất viện về thì nhanh chóng đi học nhé, đến lúc đó tớ sẽ mua bánh bột ngô chiên giòn cho cậu ăn.”

“Được nha, gần đây tớ chỉ ăn mỗi đồ thanh đạm, tớ thật sự rất nhớ mùi vị đó.” Nhắc tới điều này, khuôn mặt Tô Gia Nam cũng tươi lên mấy phần, cả người nhìn vào rất phấn khởi.

“À Tư Miên, chuyện lần trước tớ rất xin lỗi cậu.”

“Được rồi, cậu đã nói câu này nhiều lần rồi, tớ tha thứ cho cậu mà.” Trình Tư Miên không để ý lắm, cười cười, “Quên nó đi.”

“Nhưng mà...”

“Cậu muốn ăn trái cây gì tớ gọt cho?” Trình Tư Miên kịp thời cắt đứt lời nói của cậu.

Tô Gia Nam mím môi, “Táo đi.”

“Được.” Trình Tư Miên cầm lấy con dao gọt trái cây, vén tay áo lên ngồi trên ghế, vô cùng nghiêm túc gọt táo.

Tô Gia Nam vốn đang nhìn Trình Tư Miên nghiêm túc gọt táo, cho đến khi tầm mắt cậu rời khỏi mặt cô và chuyển đến trên cái tay đang gọt táo, đột nhiên ánh mắt cậu khựng lại.

Trên cổ tay Trình Tư Miên có đeo một cái vòng tay, nó có màu đen, ở giữa có một hạt châu màu bạc. Cậu hơi ngồi nhồm dậy, cẩn thận nhìn kỹ chữ cái được khắc trên đó.

C.

(Chữ C này là chữ viết tắt họ của Trình Tư Miên. Trình có pinyin là Chéng)

Chữ này không giống với chữ được khắc trên vòng tay của Tô Hiến Ngôn, mặc dù kiểu dáng đều giống nhau như đúc nhưng chữ cái khắc trên đó lại là chữ C.

Trình Tư Miên gọt táo xong thì đưa cho cậu một miếng, suy nghĩ một chút lại nói, “Cậu có muốn tách ra thành miếng nhỏ không?”

“..Không cần.”

“Vây à.”

Một lát say Tô Hiền Ngôn quay lại.

Tô Gia Nam yên lặng không nói gì chỉ nhìn cô chăm chăm, quả nhiên vào giây phút cô thấy anh cả đến thì biểu cảm biến hóa rất vi diệu. Ngực Tô Gia Nam chợt lạnh lẽo, tại sao từ trước đến nay cậu không phát hiện ra chứ.

Anh cả luôn lạnh như băng nhưng lại một lòng cưng chiều Trình Tư Miên... Cậu chỉ ngây ngô nghĩ do Trình Tư Miên ở chung nhà với anh cho nên anh mới như vậy.

Mặc dù đây là lần đầu cậu thấy cái vòng tay này của Trình Tư Miên, nhưng còn anh vẫn luôn đeo nó, anh coi trọng đồ cô tặng đến mức này thì làm sao chỉ đơn giản là bạn bè thân thiết chứ?

Sau khi nhận ra mình ngốc nghếch, lập tức cậu bừng tỉnh hiểu ra rất nhiều điều.

Anh đã nói, Tô Gia Nam, thu hồi tâm tư với cô ấy lại. Đây không phải là ý của cô ấy mà là ý của anh.

Thì ra, thì ra là như vậy, bởi vì anh yêu cậu ấy cho nên mới không cho phép cậu mơ tưởng tới.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Trình Tư Miên vẫn luôn cau mày.

“Nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?” Tô Hiền Ngôn che trước mặt cô để tránh cho cô đụng vào cây cột.

Trình Tư Miên giật mình, “A? Em, em đang nghĩ chuyện của Tô Gia Nam.”

Nói xong liền phát hiện ánh mắt người nào đó tối lại, vì vậy cô nhanh chóng sửa lời nói, “Ý em là đang nghĩ không biết cậu ấy có thấy cái vòng tay em đeo không?”

“Cái gì?” Tô Hiền Ngôn cúi đầu nhìn cổ tay cô, trên cổ tay nhỏ nhắn trắng mịn của cô đang đeo một cái vòng giống y như của anh, “Cái này..”

“Em vẫn chưa nói với anh nữa, thật ra em mua đến hai cái vòng.”
Trình Tư Miên cười hì hì ôm lấy cánh tay của anh, “Vòng tình nhân.”

Tô Hiền Ngôn nhướn mày.

“Bình thường em đều để trong cặp, bởi vì sợ chú nhìn thấy. Em chỉ mới đeo vào trên đường đến đây, bởi vì em không biết phải nói với Tô Gia Nam về chuyện của hai chúng ta như thế nào cả, này anh nói xem, cậu ấy sẽ hiểu chứ?”

Tô Hiền Ngôn hiểu ra, cười nhạt nói, “Hiểu, thằng bé là một người thông minh.”

“Uhm, em cũng nghĩ như vậy.” Trình Tư Miên cười hề hề, nói, “Hắn là cậu ấy sẽ có một lựa chọn thông minh, không đi đấu với Tô cao lương của em, dù sao cũng chỉ là một chàng trai trẻ, làm sao có thể đối đầu với lão bánh quẩy chứ.”

Tô Hiền Ngôn hơi khựng lại, giọng bất mãn, “Lão bánh quẩy?”

“Đúng vậy, lão bánh quẩy bị em chiến.”

Tô Hiền Ngôn, “...”

Trên đường về nhà.

“Reng reng reng.” Điện thoại vang lên trên xe, Trình Tư Miên thay anh nhìn một cái, “Là chú.”

“Vậy em bắt máy đi.”

“Vâng.” Trình Tư Miên nói xong liền trượt qua màn hình.

“Hiền Ngôn, Tư Miên có ở bên cạnh cậu không?”

“Có chú, chú tìm cháu có gì không?”

Trình Tần hơi dừng lại một lát, “À, sao cháu lại bắt máy.”

“Hai chúng cháu đang về, anh ấy đang lái xe không tiện bắt máy nên cháu mới nghe.” Trình Tư Miên nói, “Chú có chuyện gì không?”

“Ừ..Cái đó, Tư miên à.”

Trình Tần cứ nói chuyện ắp a ắp úng, Trình Tư Miên nghi ngờ nói, “Vâng? Chuyện gì hả chú?”

“Được rồi, vậy chờ cháu về nhà rồi nói.”

“Alo chú, chú đừng có khiến người ta tò mò thế, có rắm mau thả đi!”

“..Thật ra thì cũng không có gì, chỉ có khách tới nhà thôi.”

Trình Tư Miên cảm thấy hình như có gì đó là lạ, nhưng Trình Tần không nói nhiều nữa, cô cũng không có cách nào. Lúc đi vào nhà, cô đang cởi giày thì Trình Tần ra đón, “Cháu đã về.”

Trình Tư Miên cười nói, “Chú, đây là lần đầu chú nhiệt tình như vậy đó.”

Trình Tần ho khan thanh giọng, “À, trong nhà có...”

“Tư Miên.” Không đợi Trình Tần nói xong, lại có một người khác đi ra từ trong phòng khách. Một người phụ nữ ăn mặc gọn gàng chuyên nghiệp, mặt trang điểm nhẹ, mái tóc dài vấn sau đầu, một người phụ nữ xa lạ trông giỏi giang nhưng lại rất tao nhã.

Trình Tư Miên ngăn người, tim đập nhanh hơn, “Dì...”

Người phụ nữ đó đột nhiên đỏ mắt, tiến lên mấy bước rồi ôm chầm lấy cô, “Tư Miên, con ngoan...”

Trình Tư Miên cứng đờ cả người.

Trình Tần ngại ngùng nói, “Trình Tư Miên, mẹ cháu mới vừa về nước, chị ấy tìm chú nói muốn dẫn cháu ra nước ngoài sống với chị ấy.”

Trình Tư Miên không hề nghe vào tai nhưng lời Trình Tần nói, cô chỉ nghe được một chữ duy nhất là ‘Mẹ’.

Đây là mẹ cô? Đây là người mẹ mà nhiều năm rồi cô không gặp?
Đây là người mẹ mà cô đã quên đi khuôn mặt bà thế nào?

Trình Tư Miên đột nhiên đẩy bà ra, “Mẹ? Làm sao có thể! Bà đừng ôm tôi!”

Ngực Tưởng Vân Lam như bị ngàn mũi dao đâm phải, “Tư Miên, là mẹ đây, rất lâu rồi mẹ không gặp được con, cho mẹ ôm con một cái được không?”

“Muốn ôm sao không tới sớm hơn!” Trình Tư Miên hít một hơi thật sâu, nhìn người phụ nữ trước mặt này càng không khống chế được cơn giận trong lòng cô, “Bà còn biết bà là mẹ tôi à, bà không nói ra tôi còn tưởng tôi sinh ra từ cục đá đó! Tưởng phu nhân, nhiều năm rồi bà không xuất hiện, vừa xuất hiện liền làm ra bộ dạng này, làm vậy thì có ích gì chứ!”

“Tư Miên...” Tưởng Vân Lam nghẹn ngào, “Mẹ cũng muốn mỗi ngày đều được ôm con, chăm sóc cho con, nhưng từ khi cha con và mẹ ly hôn, ông ta cũng không cho mẹ đến gần con nửa bước, mấy năm đầu mẹ ra nước ngoài, ông ta đều nghỉ trăm phương ngàn kế gây trở ngại cho mẹ ở bên kia, không tiết lộ cho mẹ chút tin tức nào của con, Tư Miên, mẹ bị ép buộc cũng không biết phải làm sao.”

Trình Tư Miên kinh ngạc, cô luôn nghĩ mẹ không cần mình, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến nguyên nhân khác.

“Vậy sau đó thì sao, tại sao sau đó không đến tìm tôi?” Trình Tư Miên híп mắt, con người luôn trong vắt giờ phút này cũng đỏ lên.

“Trước kia mẹ từng trở về, có lén lút hỏi thăm con, mẹ thấy con sống với cha con rất tốt nên mẹ khá an tâm.” Mặt Tưởng Vân Lam đầy nước mắt, “Lúc đó mẹ không dám đi lên nói chuyện với con, mẹ sợ con trách mẹ, cũng sợ quấy rầy đến cuộc sống của con...”

“Sống rất tốt?” Trình Tư Miên hít mũi, như cười như không nói, “Ăn cơm một mình, ngủ một mình, có khó khăn cũng không có ai giúp, bị thương cũng không ai quan tâm, tủi thân cũng không có ai an ủi! Bà cảm thấy tôi sống rất tốt sao?”

Ngực Tô Hiền Ngôn cũng siết lại, anh tiến lên ôm lấy bờ vai gầy gò của cô. Trình Tư Miên nghiêng đầu nhìn anh, nước mắt luôn kìm nén lại cứ vậy mà tràn ra. Tô Hiền Ngôn đau lòng cho cô, duỗi tay ra thay cô lau đi những giọt nước mắt kia, “Ngoan, đừng khóc nữa.”

Trình Tư Miên dựa vào ngực anh, “Em không muốn ở đây nữa, em muốn về phòng.”

“Tư Miên.” Tô Hiền Ngôn sờ đầu cô, “Chuyện gì cũng không thể trốn tránh mãi được, trước hết hãy nghe toàn bộ sự thật rồi hẵng kết luận cũng không muộn.”

Trình Tư Miên mím môi, liếc Tưởng Vân Lam một cái, không nói gì.

Tưởng Vân Lam nhìn Trình Tư Miên như vậy thì biết cô đã đồng ý nghe bà giải thích, bà cảm kích nhìn Tô Hiền Ngôn một cái, rồi vội vàng tiến lên nắm lấy bàn tay của Trình Tư Miên, “Mẹ thật sự không biết, mẹ cứ nghĩ cha con có thể chăm sóc tốt cho con. Cho đến khi mẹ hay tin công ty của cha con phá sản, khi nghe được tin tức này mẹ đã lập tức quay về tìm con, mẹ đã dò hỏi khắp nơi mới biết con đang sống với chú ở đây, từ miệng chú con mẹ mới biết được những chuyện của mấy năm gần đây, Tư Miên, đi cùng mẹ đi con, để cho mẹ được chăm sóc con trong tương lai, được không con?”

Sau khi Trình Tư Miên nghe những lời này, cô khẽ run lên.

Để cho mẹ chăm sóc cô, đây là điều tốt đẹp đến nhường nào, cô cũng từng mong muốn điều này biết bao nhiêu. Nhưng bây giờ không phải đã muộn rồi sao? Cô sớm đã quen không có cha mẹ quan tâm chăm sóc bên cạnh. Mẹ sao? Đây đối với cô là một điều xa lạ vô cùng.

Thấy Trình Tư Miên không nói một lời, trong lòng Tưởng Vân Lam cũng sắp không trụ nổi nữa, bà thật sự rất hối hận, hối hận vì sao lúc đó không tiến lên hỏi cô, hỏi cô cuộc sống gần đây thế nào...

“Tưởng phu nhân, tôi nghĩ bà nên để cho cô ấy có thời gian suy nghĩ.” Tô Hiền Ngôn nói, “Dù sao bà cũng xuất hiện quá đột ngột.”

“Tôi biết tôi đến rất đột ngột, nhưng tôi rất muốn chăm sóc cho con gái của tôi.”

“Tôi biết tâm tình của bà, nhưng bà cũng nên nghĩ cho tâm tình của Tư Miên một chút, ngay lập tức rời đi với bà là điều bất khả thi.”

Tưởng Vân Lam yên lặng gật đầu, bà lau nước mắt rồi nói, “Ừ, cậu nói rất đúng..nhưng mà cậu là?”

“Ồ, cậu ấy là chủ nhà, bình thường rất chăm sóc cho Trình Tư Miên.” Trình Tần nói.

Tưởng Vân Lam, “Thì ra là vậy, thật sự rất cảm ơn cậu.”

“Không cần phải khách khí như vậy.”

Tưởng Vân Lam nhìn về phía Trình Tư Miên, “Con gái, mẹ rất xin lỗi con, ngày mai mẹ lại đến nữa, con hãy nghĩ thật kỹ, đừng từ chối mẹ được không con?”

Trình Tư Miên nghiêng đầu đi.

Tưởng Vân Lam khom lưng chào rồi lưu luyến rời đi.

Trình Tư Miên quay đầu nhìn bà một cái, sau đó trầm mặt chạy lên lầu.

Trình Tần, “Trình Tư Miên.”

Tô Hiểu Ngôn kéo anh ta lại, “Để cho cô ấy một mình bình tĩnh lại đi.”

Chương 45: Bữa sáng

Chương 45: Bữa sáng

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên rất ghét cha mình bởi vì ông nuôi cô nhưng không quan tâm chăm sóc đến cô. Cô cũng ghét mẹ mình, bởi vì sau khi ly hôn bà liền đi ra nước ngoài, hoàn toàn không có tin tức gì.

Cô vẫn luôn nghĩ rằng mẹ mình không muốn quan tâm đến mình nên mới nhất quyết không nghe ngóng cũng không hỏi thăm về bà, nhưng nào ai ngờ được, trôi qua nhiều năm rồi đột nhiên bà lại quay về nói với cô là bà yêu thương cô, mấy năm đầu là do bị ép buộc nên không có cách nào về nước được, cũng không có biện pháp nào liên lạc được với cô, rồi sau đó lại quay về và cảm thấy người mẹ này không còn mặt mũi nào nói chuyện với cô...

Trình Tư Miên ngồi ở cửa sổ, chống cằm cười nhạt một tiếng, thật là buồn cười làm sao nhưng trên mặt lại ươn ướt.

Cô kiên quyết nói mình không cần tình thân gì, đã quen không có người thân bên cạnh, đúng, bởi vì cô không có cho nên mới thề thốt chân thành bảo không cần. Nhưng vào khoảnh khắc thấy được người phụ nữ kia, cô mới biết căn bản mình không hề nghĩ thoáng được, nếu không vì sao cô lại khóc thương tâm như vậy.

“Cốc, cốc, cốc.”

Trình Tư Miên vội vàng lau nước mắt, “Vào đi.”

Tô Hiến Ngôn đi vào, đưa cho cô một ly nước ấm, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, “Khóc thành một con mèo rồi.”

Trình Tư Miên liếc anh một cái, “Em mới không có.”

Tô Hiến Ngôn cười nhạt, duỗi tay ra vuốt ve hàng chân mày đang nhíu chặt lại của cô, “Nhớ bà ấy sao?”

Trình Tư Miên sững sốt một chút rồi lập tức nghiêng đầu đi, “Làm sao em nhớ bà ấy chứ, em đã sớm quên mất bà ấy rồi.”

“Không cần nói dối trước mặt anh.” Tô Hiến Ngôn nhẹ nhàng sờ mặt cô, “Nghe chưa?”

Ánh mắt Trình Tư Miên hơi động đậy, “....Em, em không có nói dối.”

Tô Hiến Ngôn thở dài một hơi, “Cách đây rất lâu về trước anh cũng đã vô cùng hận người kia vì đã kiên quyết bỏ lại cha anh và anh, cha anh vì bà mà từ bỏ cả gia tài, cũng không muốn giàu sang phú quý nữa nhưng bà ấy vẫn lựa chọn ly hôn. Anh hoàn toàn không hiểu được quyết định của bà ấy, vẫn luôn hận bà ấy, luôn cảm thấy bà ấy là một người phụ nữ ham hư vinh.”

“Sau đó khi anh trưởng thành, có một lần lén lút đi nhìn bà ấy. Bà ấy gả cho một người đàn ông khác, người đó không giàu có gì nhưng lại đối xử với bà ấy rất tốt, nụ cười của bà ấy thật sự rất vui vẻ, nhưng trước kia sống với cha anh anh chưa từng thấy qua. Khi đó anh đã hiểu, bà ấy rời đi không phải vì tiền mà là vì người, cha anh dù sao cũng sống trong giàu sang quá lâu, đã quen thói thiếu gia nhà giàu, khi sống một cuộc sống của người bình thường vẫn còn tồn tại vẻ phong độ của thiếu gia nhà giàu, có lẽ bà ấy không chịu nổi môi trường không có thăng bằng này nên mới quyết định như vậy.”

Trình Tư Miên hơi tập trung, “Vậy sau đó thì sao, anh có đi tìm bà ấy nữa không?”

“Không có, bà ấy sống rất tốt nên nhất định không hy vọng anh... sống ở nhà họ Tô.” Tô Hiến Ngôn bình thản nói, “Tư Miên, anh nói những lời này chỉ muốn nói cho em biết, anh đã từng hận bà ấy bởi vì anh rất nhớ bà ấy, sau khi biết mình hiểu lầm bà ấy thì càng nhớ bà ấy hơn nữa, nhưng mà những điều này không quan trọng, bởi vì bà ấy đã có gia đình của mình, anh và bà ấy sẽ không còn liên quan gì nhau nữa.”

Trình Tư Miên rủa mắt, “...Nhưng em có thể tin tưởng bà ấy không, lời bà ấy nói là thật hết sao?”

“Chuyện này anh không thể nói chính xác với em được, em không cần quyết định nhanh cũng không nên từ chối nhanh như thế.” Ánh mắt Tô Hiền Ngôn sâu thẳm, “Nhưng mà giờ bà ấy đã quay lại tìm em, ít nhất giữa hai người vẫn còn có cơ hội giải thích rõ ràng với nhau, hãy cho nhau chút thời gian.”

Sau khi Trình Tư Miên nghe anh nói xong những lời này, trong lòng cô ít nhiều vẫn hơi chua xót, thật ra dù ít dù nhiều anh vẫn muốn có một cơ hội xuất hiện trước mặt mẹ mình, nhưng đáng tiếc là vĩnh viễn không có. Cho nên anh mới kể cho cô nghe, để cô suy nghĩ kỹ và quý trọng cơ hội này, bởi vì anh quá hiểu cảm giác chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Ngày hôm sau, lúc đi xuống lầu Trình Tư Miên lại ngửi được hương thơm ngào ngạt của đồ ăn sáng trong bếp.

“Chú, chú làm món gì mà thơm vậy?” Trình Tư Miên vừa đi về phía phòng bếp vừa nói.

“Tư Miên, con dậy rồi à.” Trong phòng bếp không phải là Trình Tần, Tưởng Vân Lam đeo tạp dề, tay đang bưng một khay bánh mì vừa mới nướng xong đi ra, “Vừa vặn đến ăn sáng nào.”

Trình Tư Miên ngây người, theo bản năng xoay người rời đi.

“Ôi...” Vừa mới xoay người đã đụng đầu vào một bức tường thịt, Trình Tư Miên ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt yên tĩnh không gợn sóng của anh, “À...”

Tô Hiền Ngôn cong môi, khẽ búng trán của cô một cái, “Mới sáng sớm đã vội vội vàng vàng đi đâu hả?”

Trình Tư Miên che trán lại, “Em muốn đi vệ sinh.”

Tô Hiền Ngôn, “Không phải em mới từ trong đó ra à?”
Làm sao anh biết thế...

Trình Tư Miên ngại ngùng, “Em muốn đi lần nữa.”

Trong con người Tô Hiến Ngôn thoáng hiện lên ý cười, “Được rồi, đi đi.”

Trình Tư Miên vội vàng chạy đi, Tô Hiến Ngôn nhìn cô đi rồi bước vào phòng ăn.

“Tô tiên sinh, cảm ơn cậu những ngày qua đã quan tâm đến Tư Miên, ăn sáng đi nào.”

“Cô khách khí quá rồi.” Tô Hiến Ngôn gật đầu rồi bắt đầu ăn bữa sáng.

Tưởng Vân Lam dọn xong chén đĩa, thở dài nói, “Tôi thấy đứa nhỏ này không muốn vào ăn sáng.”

Tô Hiến Ngôn cười một tiếng, “Chờ lát nữa sẽ đến.”

“Thật không?” Tưởng Vân Lam nói xong thì nhìn Tô Hiến Ngôn thêm mấy lần, người đàn ông trước mặt rất anh tuấn nho nhã, mọi động tác đều đúng chuẩn khuôn phép. Bà nhớ lại lời Trình Tàn nói, còn thêm việc chính mắt bà thấy con gái mình rất lệ thuộc vào người này... “Tô tiên sinh hình như rất hiểu con gái tôi.”

Tô Hiến Ngôn hơi khựng lại, rồi nói, “Vâng, sống chung lâu ngày nên hiểu thôi.”

“May có cậu và Trình Tàn, nếu không cũng không biết thế nào, thật sự là phiền phức cho các cậu...”

Trong mắt Tô Hiến Ngôn lóe lên một tia dịu dàng, “Cô ấy rất nghe lời, không có phiền phức gì cả.”

Tưởng Vân Lam có hơi kinh ngạc, lời Trình Tàn nói không giống như vậy, chỉ nói là Tô Hiến Ngôn nói chuyện dễ nghe mà thôi.

Vào lúc này, Trình Tư Miên chậm chạp đi vào, cô nhìn Tưởng Vân Lam một cái, “Sao bà lại tới, mới sáng sớm vào bằng cánh nào vậy?”

“Chú của con mở cửa, cậu ấy đã ăn sáng xong và đến công ty rồi.” Tưởng Vân Lam hết sức ân cần mang bữa sáng đến cho cô, “Nào

tới đây, con mau ăn sáng đi, ăn xong còn phải đi học nữa.”

Sắc mặt Trình Tư Miên không được tự nhiên lắm, từ từ ngồi xuống, “Trọng tâm vấn đề của tôi là vì sao bà lại đến?”

“Tư Miên, mẹ muốn đền bù lại cho con.” Tưởng Vân Lam lặng lẽ nói thầm, “Trước kia mẹ không có cơ hội chăm sóc cho con, bây giờ hãy cho mẹ cơ hội để được chăm sóc con thật tốt được không?”

Trình Tư Miên mím môi, nói lời trái với trong lòng, “Tôi không cần bà chăm sóc, hơn nữa đây là nhà của Tô Hiến Ngôn, bà cứ đi vào như vậy còn dùng nhà bếp của người ta, không tốt lắm đâu.”

Tưởng Vân Lam suy nghĩ một chút, quả thật là không tốt, “VẬY ĐI, mẹ thuê một căn nhà ở gần đây, con đến ở với mẹ, sau đó khi nào con đồng ý thì chúng ta quay về Mỹ được không con?”

“Tôi không muốn!” Trình Tư Miên hoảng sợ, nhanh chóng nhìn về phía Tô Hiến Ngôn, “Tôi, tôi phải ở lại đây.”

Tưởng Vân Lam sửng sốt, bà nhìn theo ánh mắt của Trình Tư Miên về phía Tô Hiến Ngôn.

Bàn tay cầm nĩa của Tô Hiến Ngôn hơi cứng lại, anh họ khan một cái, rồi ngược mắt nhìn Tưởng Vân Lam, “Cô có thể đến đây, phòng bếp ở đây cũng ít khi dùng đến, nếu như cô muốn nấu cơm cho Trình Tư Miên thì có thể sử dụng tùy thích, không sao cả.”

Trình Tư Miên không nói gì, chỉ cúi đầu gặm bánh mì.

“Chuyện này, chuyện này thật ngại quá.”

Tưởng Vân Lam nhìn hai người bọn họ, trong lòng càng nghi ngờ nhiều hơn, ánh mắt của Tư miên khi nhìn người này quả thực quá mức nóng bỏng.

“Cảm ơn bữa sáng của cô, vậy chúng tôi đi trước.” Tô Hiến Ngôn nói.

Tưởng Vân Lam vội vàng lấy cặp sách đưa cho Trình Tư Miên, “Các con đi cẩn thận.”

“Vâng.” Tô Hiền Ngôn nói xong thì nhìn về phía Trình Tư Miên, đột nhiên nói, “Cột chặt cà vạt lại.”

“Ồ...” Trình Tư Miên không tập trung chỉnh cà vạt lại, mãi suy nghĩ nên cả buổi cũng không làm xong, Tô Hiền Ngôn không nhìn nổi nữa, anh rất tự nhiên giúp cô cột lại.

Sau đó tầm mắt của anh lướt qua đồng phục của cô một lượt, khi nhìn đến cái váy của cô thì cau mày, nói: “Trình Tư Miên, có phải em lại đi sửa đồng phục lại rồi không?”

“A?” Trình Tư Miên vội vàng khoát tay, “Em không có!”

Sau khi kết thúc mùa xuân, chuẩn bị bước sang mùa hè thì trường học đã gửi đồng phục học sinh mới đến, nữ sinh mặc váy đến gối, lúc đầu mới nhận cô đã định mang đi sửa nhưng nhớ đến lời căn dặn của anh chỉ đành nhịn xuống.

Nhìn ánh mắt hoài nghi của Tô Hiền Ngôn, Trình Tư Miên vội vàng kéo váy xuống, “Em không có sửa ngắn lại, chỉ là...chỉ là vén cao lên thôi.”

Nói xong chữ cuối cùng, giọng nói cũng yếu dần đi, Trình Tư Miên đỏ mặt lên, “Anh yên tâm đi, em đều nhớ lời anh nói lần trước, em không dám...”

Tô Hiền Ngôn sau khi nghe cô giải thích xong thì sắc mặt tỏ ra rất hài lòng, “Mặc đồng phục học sinh không được thiếu vải như vậy, mau đi thôi, sắp trễ rồi.”

“Ồ, đã biết..”

Tưởng Vân Lam kinh ngạc nhìn bóng lưng một cao một thấp rời đi, mới vừa rồi nhìn một màn kia, ngay cả người mẹ như bà cũng không có cách nào tham gia vào. Hai người họ sống chung vô cùng hài hòa tự nhiên, mà nhìn ánh mắt của hai người...Tưởng Vân Lam mím môi, vì sao Trình Tần lại không đề cập đến quan hệ của hai người như thế?

Hôm nay Tô Gia Nam cũng đi học, Trình Tư Miên thấy cậu rất vui vẻ, sắc mặt cũng không còn tái nhợt nữa, xem ra đã hồi phục lạ rồi. Cô không biết có phải Tô Gia Nam đã hiểu rõ mối quan hệ của cô và Tô Hiến Ngôn hay chưa nhưng vẫn cư xử như bạn học bình thường, bọn họ vẫn y như trước đây, cũng không có phần nào lúng túng.

Lúc tan học, ba người cùng nhau đi ra cổng trường.

“Chị tới đến rồi.” Trình Tư Miên nhìn theo tầm mắt của cậu, quả nhiên thấy có một chiếc xe hơi thể thao màu đỏ đang đi tới từ cách đó không xa, nhìn xuyên qua cửa kính có thể mơ hồ thấy được một người phụ nữ đeo kính râm đang lái xe.

Ba người cùng đi lên phía trước, Tô Gia Nam gõ cửa kính xe, cửa kính xe liền được hạ xuống, Tô Căng Bắc vẫn luôn xinh đẹp như vậy, quay đầu nhìn ba người, “Đã tan học rồi à.”

“Vâng, tan học rồi ạ, sao chị lại tới?”

Tô Căng Bắc không trả lời, chỉ nhìn Trình Tư Miên nói, “Ông nội đã đến, ông ấy muốn gặp em một lần, ông đang ở trong chiếc xe phía sau kia.” “Em” này là ý chỉ Trình Tư Miên.

Trình Tư Miên ngẩn người, nhìn về phía một chiếc xe màu đen đang đậu dưới tán cây ven đường, “Tại sao lại gặp em?”

Tô Gia Nam vội vàng nói, “Đúng vậy, tại sao lại gặp Tư Miên, lần trước ông nội đã có ý kiến với cậu ấy, Tư Miên, cậu đừng đi, để tớ đi nói với ông ấy.”

“Em đứng lại.” Tô Căng Bắc xuống xe, “Em đừng tham dự chuyện này.”

Vừa nói xong liền quay sang nói với Trình Tư Miên, “Cô nhóc, em cũng có thể không đi, ông nội nhà chị quả thật có vài chuyện muốn nói. Nhưng mà chị chỉ muốn nhắc nhở em, ông ấy muốn gặp em, em có muốn không đi cũng không chạy khỏi, cho nên cứ dứt khoát nhân lúc này nói vài câu với ông ấy rồi bỏ đi.”

Trình Tư Miên ghen lời, “Bỏ đi?”

Tô Căng Bắc gật đầu như chuyện đương nhiên, “Em yên tâm, em có anh cả là cái núi dựa vừa mạnh vừa có lực như vậy cứ dựa vào thoải mái, không có gì phải sợ cả. A...Đừng lo lắng mấy tiết mục đưa chi phiếu như trong tivi nhé, sẽ không xảy ra chuyện đó đâu.”

Trình Tư Miên không khỏi buồn cười, “Được, cảm ơn chị đã nhắc nhở.”

Tô Căng Bắc vén tóc trên vai ra sau, “Được rồi, em đi đi..”

Trình Tư Miên gật đầu rồi đi về phía chiếc xe bên kia, Tô Căng Bắc nói không sai, cô có trốn cũng vô ích, chỉ nói vài câu thôi mà, chẳng lẽ cô còn sợ một ông lão ư?

“Chị!” Tô Gia Nam đứng đó mà vô cùng gấp gáp.

Còn Tô Căng Bắc chỉ hừ hừ rồi ngồi lại vào trong xe, ôi, mới vừa rồi cô ấy gọi cô bé đó là cô nhóc hình như không đúng lắm, sau này cô gái này có thể là chị dâu cả của mình đấy.

Chị dâu cả...Tô Căng Bắc xoa mi tâm, chú già Tô Hiến Ngôn ăn cỗ non mà cỗ này cũng quá non rồi! Tuổi nhỏ thế này nhưng sau này vai vế còn cao hơn cả cô, mệt tim quá!

“Cái đó, cái đó...” Có một cô gái đỏ mặt đi tới.

Tô Căng Bắc nhìn cô ấy một cái, “Em cũng là bạn học của Tô Gia Nam à?”

Phó Tử Văn nhanh chóng gật đầu, “Chị là Tô Căng Bắc đúng không ạ?”

“Ừ.”

“Có thể ký tên cho em không?” Phó Tử Văn kích động nói.

Tô Căng Bắc liền làm động tác im lặng với cô ấy, sau đó nhường nhường mày, tỏ ra vô cùng quyến rũ nói, “Em gái, nhỏ giọng thôi, đừng để người khác chú ý tới chị.”

Phó Tử Văn gật đầu như giã tỏi, “Em xin lỗi, thật sự xin lỗi, vậy chị ký tên đi ạ!”

“Được.”

Một lát sau.

“..Có thể chụp ảnh được không ạ?”

“Có thể.”

Mắt Phó Tử Văn đỏ lên, chị của Tô Gia Nam lại là Tô Căng Bắc đó, hôm nay đúng là quá lời rồi!

Chương 46: Cảm kích

Chương 46: Cảm kích

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên đi tới cạnh cửa xe, tài xế liền xuống xe mở cửa giúp cô. Sau khi cửa xe được mở ra, cô thấy ông lão với sắc mặt lạnh lùng ngồi bên trong.

“Vào đây ngồi đi.”

Trình Tư Miên yên lặng ngồi xuống, vị tài xế đó đóng cửa lại cho cô.

“Ông tìm cháu có việc gì không?”

“Con nhóc này gan lớn lắm, nói chuyện cũng rất lợi hại.” Tô lão gia tử lườm cô, “Chắc tính tình này đã hấp dẫn cháu ta đúng chứ?”

Trình Tư Miên nhún nhún vai, “Cháu không biết, nhưng mà ông nội à, cháu còn có những ưu điểm khác nữa.”

Tô lão gia tử cười nhẹ một tiếng, “Ngược lại rất tự tin.”

Trình Tư Miên cong mông, “Ông nội, ông gọi cháu tới không chỉ muốn biết cháu hấp dẫn cháu trai ông như thế nào đúng chứ?”

Tô lão gia tử không lên tiếng, sau khi yên lặng một lúc ông mới nói, “Cô và Gia Nam bằng tuổi nhau, đều là những đứa nhóc không hiểu chuyện.”

Trình Tư Miên xụ mặt.

“Ta không biết người có tâm tư kín đáo như Hiền Ngôn tại sao lại vừa ý một cô nhóc như cháu.” Tô lão gia tử nhìn thẳng về phía trước, nhàn nhạt nói, “Ta đã từng muốn ngăn cản nó nhưng nó lại

dùng chính mình uy hiếp ta, haiz, ngược lại nó rất hiểu nhược điểm của ta là gì.”

Trình Tư Miên, “Ông..”

“Để cho ta nói hết trước đi.” Tô lão gia tử nhìn cô, con người hơi trầm xuống, “Cháu đều biết chuyện khi còn bé của Hiền Ngôn à?”

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

“Nó lại không lừa cháu...” Tô lão gia tử thở dài một hơi, “Đứa nhỏ này từ khi được ta dẫn về liền nảy sinh lòng phòng bị với ta, nhưng nó rất thông minh, khi đó cũng chưa từng biểu lộ cảm xúc gì quá nhiều, nó biết nếu lúc đó không có ta che chở thì nó chỉ còn cách lưu lạc đến viện trẻ mồ côi, cho nên khi đó bị chú và anh em bài xích nó cũng không hề phản kháng.”

Trình Tư Miên khiếp sợ trong lòng, anh đã từng nói, cô và anh rất giống nhau, anh rất hiểu cảm giác của cô...

Ban đầu cô cũng biết nếu mình không được chú nhỏ che chở chắc chắn sẽ lưu lạc đầu đường xó chợ, cho nên luôn tỏ ra ngoan ngoãn.

Hai người bọn họ quả thật có chút giống nhau, nhưng tình cảnh của anh còn khó khăn hơn cô rất nhiều.

“Mặc dù nó luôn phòng bị với ta nhưng ta thật sự yêu thương nó từ tận đáy lòng.”

Trình Tư Miên hơi kinh ngạc nhìn về phía Tô lão gia tử, không ngờ ông sẽ nói những điều này.

“Thật ra thì trong ba người con ta yêu thương nhất chính là con trai lớn, cũng chính là cha của Tô Hiền Ngôn, nhưng sau đó nó lại đoạn tuyệt quan hệ với ta, làm ta vô cùng thất vọng...Sau khi biết nó qua đời ta càng thêm khổ sở, lập tức không nói hai lời liền mang Hiền Ngôn về nhà họ Tô.” Tô lão gia tử nhìn Trình Tư Miên, “Ta vừa nhìn thấy Hiền Ngôn liền biết nó rất thông minh, y như cha của nó vậy, ta chỉ muốn giao cho nó cả nhà họ Tô, đầu tiên ta cho nó tự gây dựng sự nghiệp ở bên ngoài cũng là muốn nhìn thực lực chân chính của nó như thế nào, kết quả quả nhiên làm ta rất hài lòng.”

Trình Tư Miên nhíu mày, “Tại sao ông lại nói với cháu những thứ này?”

“Bởi vì ta muốn nói cho cháu biết, nó nhất định phải là người thừa kế của nhà họ Tô, mà thật ra thì nó cũng có dã tâm làm cho nhà họ Tô càng ngày càng lớn mạnh.” Tô lão gia tử nói tiếp, “Nó đã chọn cháu, nói thật là ta không có biện pháp nào từ chối được, ta đã mất đi cha của nó, không thể lại liều lĩnh để nó gặp nguy hiểm được.”

Mắt Trình Tư Miên liền sáng lên.

“Nhưng mà.” Tô lão gia tử híp mắt, “Cháu cho là mình có đủ tư cách đứng bên cạnh nó sao?”

Trình Tư Miên sửng sốt một chút.

“Người muốn kết thân với nhà họ Tô của ta có không ít đâu, ta chọn nhà họ Thái là vì thực lực của họ gần như ngang bằng với nhà ta, con gái của họ Thái Tâm Duyên cũng rất ưu tú. Cô nhóc, thích một người không chỉ là để người đó nhúng nhường bảo vệ mình mà cháu cũng phải cố gắng đuổi theo bước chân của nó mới đúng, như vậy thì hai người mới có thể đứng chung một chỗ ngang nhau và lâu dài hơn. Cháu chỉ mới là một học sinh cấp ba, ta nói như vậy cũng không biết cháu có thể...”

“Ông nội Tô, cháu hiểu.” Trình Tư Miên cười nhạt một tiếng, “Ông nhất định rất rõ quá khứ của cháu nên mới không yên tâm với cháu, cảm thấy cháu và anh ấy đứng chung với nhau không hợp đúng không?”

“Cháu sẽ cố gắng.” Trình Tư Miên nghiêm túc nhìn ông ấy, “Cháu sẽ khiến mình ưu tú hơn, cháu sẽ cho mọi người biết cháu có thể đứng bên cạnh anh ấy.”

Tô lão gia tử nói, “Tính giác ngộ không tệ, nhưng không biết năng lực làm việc của cháu thế nào.”

“Không phải ông nói cháu rất tự tin sao.” Trình Tư Miên nhướng mày, “Cháu tin rằng tương lai mình sẽ làm rất tốt.”

Tô lão gia tử thu hết mọi thần sắc của cô vào mắt, ánh mắt cô bé này rất sắc bén, lại có thể khiến cho một người đã vượt qua hàng trăm cuộc chiến trên thương trường như ông có cảm giác tin tưởng, “Hy vọng cháu nói được làm được.”

“Tất nhiên.” Trình Tư Miên gật đầu một cái.

“Tốt lắm, ta sẽ chờ.” Tô lão gia tử nhìn thẳng phía trước, “Cháu đi trước đi.”

Trình Tư Miên mở cửa xuống xe, cô hơi dừng lại rồi xoay người nói, “Ông nội, nếu ông thương yêu anh ấy thật lòng tại sao lại không nói ra, ông cứ giấu giếm trong lòng để anh ấy luôn ghét ông, ông có cảm thấy thoải mái không?”

Tô lão gia tử sững sốt một chút, “Cái gì?”

Trình Tư Miên cố làm ra biểu cảm bừng tỉnh ngộ, “A, từ nãy giờ không phải ông muốn cháu chuyển lời ông nói lại với anh ấy đó chứ? Ông nội, ông suy nghĩ quá nhiều rồi, cháu cũng không tốt bụng đến vậy đâu, ông muốn nói thì tự ông đi nói đi.”

Trình Tư Miên nói xong liền đóng cửa lại, vui vẻ thoải mái rời đi.

Bên trong xe, sắc mặt Tô lão gia tử lúc đỏ lúc trắng, diễn hình của việc đã bị nhìn thấu suy nghĩ...

Cô nhóc này! Miệng lười quá lợi hại!

“Tư Miên! Ông nội tớ đã nói gì với cậu, có phải ông lại làm khó cậu không?” Tô Gia Nam thấy cô đi ra liền vội tiến lên truy hỏi.

“Không có, tớ giống người dễ bị người khác bắt nạt lắm à?”

Tô Gia Nam vẫn không tin, do dự hồi lâu rồi hỏi, “Ông, ông ấy có phải không, không để cậu và...và anh tớ sống chung không?”

Trình Tư Miên ngược mắt, trong ánh mắt mang theo tia thăm dò. Tô Gia Nam mím môi, “Tớ biết, tớ biết cậu, cậu thích anh tớ.”

Trình Tư Miên ừ một tiếng, không nói gì nhiều nữa, chỉ nói, “Ông nội của cậu không làm khó tớ, yên tâm đi.”

Theo như lời ông ấy nói, cô quả thật phải trưởng thành, không thể mãi trẻ con như vậy, cô không thể cứ mãi để anh che chở, cô cần lớn mạnh hơn, cần biến thành người phụ nữ có thể sóng vai với anh.

Trình Tư Miên đi tới bên cạnh chiếc xe thể thao, Tô Căng Bắc kéo kính mắt xuống, “Ồn chứ cô nhóc...à, Trình Tư Miên.”

Trình Tư Miên cười một tiếng, “Vô cùng tốt.”

Tô Căng Bắc đắc ý nhướng mày, “Tôi biết mà, nếu không anh cả cũng không nhanh như vậy đã đồng ý nhận công việc kinh doanh của nhà họ Tô.”

Trình Tư Miên ngạc nhiên, “Anh...nhanh như vậy?”

Tô Căng Bắc, “Đó cũng là chuyện sớm hay muộn thôi, trước đây ông nội để anh ấy ra ngoài xông pha với điều kiện tiên quyết là lúc nào nên trở lại thì phải trở lại.”

“Vậy, công ty EV làm thế nào?”

“Công ty kia à, chắc là giao lại cho người khác làm.”

Sau khi Trình Tư Miên về đến nhà, Tô Hiền Ngôn cũng chưa trở lại, cô nhìn lên lầu nhìn một chút, đoán là sau này anh sẽ rất bận rộn, chắc cũng không thường quay về nơi này.

“Tiểu Miên Miên, cô đã về.” Tra Dịch Quang vui mừng chạy đến, “Này, mẹ cô nấu mấy món nhìn đơn giản nhưng rất ngon.”

Tưởng Vân Lam nghe được tiếng nói chuyện liền đặt chén đĩa xuống, bà đi tới, “Đi học có mệt không, mau cởi cặp sách ra, rồi tới dùng cơm thôi.”

Trình Tư Miên có hơi không thích ứng được, cô nhìn Tưởng Vân Lam một cái, “..Ồ.”

Trình Tư Miên ngồi xuống liền bắt đầu ăn cơm.

Tưởng Vân Lam lại hỏi, “À đúng rồi, cậu Tô không về cùng con sao?”

Trình Tư Miên, “Anh ấy không thường về nhà với con.”

“Vậy có muốn gọi điện hỏi thăm chút không, chưa lại đồ ăn cho cậu ấy.”

“Không cần đâu.” Trình Tàn vừa ăn vừa nói, “Cậu ấy chắc rất bận, sẽ tự giải quyết ở ngoài.”

“Vậy cũng tốt.” Tưởng Vân Lam vừa nói vừa gấp đồ ăn cho Trình Tư Miên, “Đứa nhỏ này, sao lại gầy như vậy, ăn nhiều thịt vào.”

Tra Dịch Quang bật cười thành tiếng, “Bình thường lúc ăn cơm cô ấy ăn rất nhiều thịt, Hiền Ngôn còn không chế lượng ăn của cô ấy, thường xuyên bắt cô ấy ăn nhiều rau xanh đó.”

Trình Tư Miên liếc Tra Dịch Quang một cái, “Im miệng.”

“Tôi chỉ nói thật thôi, nếu là Hiền Ngôn ở đây, cô dám ăn hết thịt mà không ăn rau à.”

“A?” Tưởng Vân Lam cười khen ngợi, “Đúng là tiểu Tô rất quan tâm đến con nha.”

Trình Tư Miên nhướn mày, “Tiểu, tiểu Tô?” Không phải luôn gọi là Tô tiên sinh sao, sao lại biến thành tiểu Tô rồi, trách sao cô khó thích ứng được.

“Ồ, chuyện này à.” Tưởng Vân Lam có hơi xấu hổ nói, “Vốn là mẹ cảm thấy cậu ấy là bạn của chú con nên mới gọi là Tô tiên sinh, nhưng bây giờ mẹ biết các con đang nói chuyện yêu đương, mẹ gọi như vậy thì lạ quá nên mới...”

“Khụ...” Trình Tàn phun canh trong miệng ra ngoài.

Tra Dịch

Quang kinh ngạc, quay qua nhìn Trình Tàn ngay lập tức.

“Nói, nói chuyện yêu đương...Con nói qua con và anh ấy khi nào...”
Trình Tư Miên nói cũng không còn lạnh lẽ nữa.

“Đứa nhỏ này, “Tưởng Vân Lam cười từ ái, “Con tưởng mẹ không nhìn ra à, nhưng mà con yên tâm, mẹ không phong kiến như vậy đâu, dù sao nhìn tiểu Tô cũng là một người đáng tin cậy, mẹ sẽ không phản đối.”

“Cắt!” Trình Tàn chớp chớp mắt, “Chị dâu, chị đang nói gì vậy, nói chuyện yêu đương gì? Tô Hiền Ngôn và Trình Tư Miên á?Nói đùa thôi đúng không?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” Tưởng Vân Lam bất ngờ nhìn về phía Trình Tư Miên, “Tư Miên? Các con đang nói chuyện yêu đương mà đúng chứ?”

“Chúng con, thật ra thì...cũng không có nói chuyện yêu đương, ý con là...cũng không được xem là nói chuyện yêu đương.” Trình Tư Miên đỡ trán, có một số việc đúng là không lừa được mà.

“Ha ha ha.” Tra Dịch Quang thật sự không nhịn nổi nữa, anh ta vỗ vai Trình Tư Miên một cái, “Cô đó, dứt khoát thừa nhận đi.”

Trình Tàn trừng mắt, “Tra Dịch Quang , cậu có ý gì!”

Trình Tư Miên: “Chú, chú nghe cháu giải thích một chút.”

“Giải thích cái gì!” Trình Tàn đứng bật dậy, “Cái này có gì phải giải thích à! Nói chuyện yêu đương ư? Cái quái gì thế!”

Trình Tư Miên, “Chú, yêu cầu chú bình tĩnh lại.”

“Không cần! Cháu nói cho chú biết nói chuyện yêu đương là có ý gì!”

“Thật ra thì cháu và Tô Hiền Ngôn cũng chưa phải là nói chuyện yêu đương.” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút rồi nói, “Chẳng qua chúng cháu là thích lẫn nhau, còn chưa phải là bạn trai bạn gái.”

Trình Tàn, “...”

Excuse me? (Xin lỗi?) Thích lẫn nhau? Ông chủ kim bạn tốt của anh ta và cháu gái nhỏ của mình ý hả???

Khi Tô Hiến Ngôn về nhà cũng đã khuya rồi nhưng mà khi anh mở cửa vào nhà lại phát hiện đèn đuốc phòng khách sáng trưng, hơn nữa còn có ba người đang ngồi chĩnh tề trên sofa.

Tô Hiến Ngôn đặt áo vest lên sofa, nhìn bọn họ kỳ quái nói, “Mọi người đang làm gì vậy?”

Trình Tàn lập tức đứng lên khỏi sofa, “Tô Hiến Ngôn, cậu đi nói chuyện với tôi một chút.”

Tô Hiến Ngôn kinh ngạc.

Đây là lần đầu Trình Tàn chỉ mặt gọi tên anh trực tiếp thế này.

Tra Dịch Quang và Trình Tư Miên vội vàng đứng qua một bên, hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi giả vờ như đang nói chuyện khí thế ngất trời với nhau. Ừ, chuyện của người ngoài không liên quan đến họ.

Trình Tàn đi lên lầu, trong lòng Tô Hiến Ngôn dường như đã đoán được điều gì, anh không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng theo anh ta vào phòng.

Chờ khi hai người đi mất, Trình Tư Miên và Tra Dịch Quang nhanh chóng chạy lên lầu, dán sát lỗ tay vào cửa phòng, muốn nghe động tĩnh bên trong.

“Tra Dịch Quang, anh nói xem chú sẽ nói gì?”

Tra Dịch Quang làm động tác suyt, “Khó mà đoán được, nhưng mà nói về chuyện này, lúc tôi biết đã khiếp sợ không tin vào tai mình, còn chú cô ấy à, đoán chừng còn nghiêm trọng hơn.”

Chương 47: Khiển trách

Chương 47: Khiển trách

Edit: Mộc Tử Đằng

Trình Tư Miên cùng Tra Dịch Quang cố gắng muốn nghe tiếng động bên trong phòng nhưng nghe hồi lâu cũng không nghe được cái gì có giá trị.

“Bộp!” Đột nhiên từ trong phòng truyền ra một tiếng như vậy.

Trình Tư Miên và Tra Dịch Quang trở mắt nhìn nhau, sau đó chợt nhảy cẫng lên đập cửa, “Chú, chú đang làm gì vậy hả?”

Tra Dịch Quang, “Trình Tàn, bình tĩnh lại đi, đừng làm loạn nữa.”

“Ô Hiên Ngôn anh mở cửa nhanh lên! Ô Hiên Ngôn?!” Trình Tư Miên luống cuống tay chân, kéo tay Tra Dịch Quang hỏi, “Sẽ không có chuyện gì đúng không? Chắc sẽ không có chuyện gì đâu.”

Tra Dịch Quang vỗ vỗ vai cô, “Đừng hoảng đừng hoảng, cùng lắm là hai người đánh nhau một trận thôi.”

“Vớ vẩn!” Tuy Trình Tư Miên nói như vậy nhưng sâu trong lòng cô lại đồng ý với lời giải thích của Tra Dịch Quang, tiếng động vừa rồi... chắc không đánh nhau thật chứ. Chú ơi là chú, đây là ông chủ của chú đó, chú còn cần công việc này nữa không! Làm sao chú có thể nói đánh là đánh được!

Trình Tư Miên và Tra Dịch Quang đi tới đi lui ngoài cửa một lúc lâu, ngay lúc Trình Tư Miên muốn nổi điên lên rút cuốc cửa phòng đã được mở ra.

Trình Tư Miên không nói hai lời liền đi vào bên trong, nhưng lại bị Trình Tàn xách cổ áo kéo ra ngoài, “Cháu tới đây cho chú.”

Trình Tư Miên không chịu đi, cô nhìn về phía Tô Hiến Ngôn đứng trong phòng, anh chỉ lẳng lặng đứng đó, dường như không xảy ra chuyện gì lớn, nhưng cô thấy được cổ áo của anh hơi nhăn nhúm, còn bên khóe miệng có một vết bầm tím...

“Chú! Chú sao lại đánh người hả!”

Trình Tần hừ lạnh một tiếng, “Trình Tư Miên, chú còn chưa tính sổ với cháu đâu, mau đi ra cho chú.”

“Ôi ôi ôi! Chú! Trình Tần! Ôi chú đừng kéo cháu mà!”

Trình Tư Miên bị Trình Tần kéo ra khỏi phòng, Tra Dịch Quang từ từ đi vào nhìn Tô Hiến Ngôn một cái, rồi lại vỗ vỗ vai anh, “Ôi thần linh, đúng là hiếm thấy, bình thường Trình Tần luôn đối xử tốt với cậu, nhưng nói đến động thủ liền không nói hai lời...Hai người thật sự đánh nhau à?”

Tô Hiến Ngôn giơ tay lên lau khóe miệng một cái, cười nhạt, “Nói chính xác thì không phải đánh nhau mà lại bị đánh.”

Tra Dịch Quang, “Bị đánh...cậu không đánh trả lại?”

Ánh mắt Tô Hiến Ngôn sâu thẳm, “Chuyện này đúng là tôi không đúng, đây xem như cho cậu ấy một câu trả lời công bằng đi.”

“Đúng là anh em tốt.” Tra Dịch Quang lặng lẽ giơ ngón cái lên, “Nhưng mà hai người gây người ở trong phòng lâu như vậy là nói gì hả?”

Tô Hiến Ngôn nhìn anh ta, “Chẳng qua chỉ để cậu ấy tiếp nhận thôi, cũng là để cậu ấy tin tưởng tôi.”

Tra Dịch Quang gật gật đầu, “Nhìn dáng vẻ vừa rồi của cậu ấy chắc là tiếp nhận được rồi. Ấy mà, cậu là người gian trá như vậy, nhất định cậu đã lừa cậu ấy đến khi tiếp nhận mới thôi.”

Tô Hiến Ngôn, “...”

Bị Trình Tàn khiển trách một trận xong, Trình Tư Miên liền lén lút chạy đến phòng Tô Hiến Ngôn để xem anh thế nào rồi, nhưng ai mà biết được chưa đi tới cửa đã bị Trình Tàn kéo trở về.

“Hơn nửa đêm rồi cháu muốn làm gì?”

Trình Tư Miên liếc mắt, “Chú, chú cũng biết hơn nửa đêm à, vậy sao chú còn không đi ngủ.”

“Trình Tư Miên, lăn về phòng ngay cho chú, con gái phải biết dè dặt một chút.”

“Trước kia cháu cũng hay đến phòng anh ấy mà.” Trình Tư Miên nhướn mày, “Lời này của chú có lẽ đã quá muộn rồi.”

Trình Tàn ghen hòng, “Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, cháu đừng hòng giở trò xấu dưới mắt chú.”

“Chú! Mẹ cháu còn không quản cháu như vậy, chú có nghe buổi sáng bà ấy đã nói không, chú cò phong kiến hơn bà ấy nữa!” Trình Tư Miên nói xong liền ngẩn người, sao cô lại nhắc tới Tưởng Vân Lam thế này...

Trình Tàn hừ lạnh, “Phong kiến thì thế nào, đây cũng là vì lo cho cháu thôi.”

“Chú nghĩ nhiều rồi, Tô Hiến Ngôn sẽ không tùy tiện làm chuyện xấu đâu, tình yêu của chúng cháu là tình yêu trong sáng.”

Mặt Trình Tàn không hề thay đổi nói, “Chú tin tưởng cậu ấy nhưng chú không tin cháu nổi. Cho nên cháu ngoan ngoãn về phòng đi.”

Trình Tư Miên, ha?

Ngày hôm sau thức dậy, năm người cùng ngồi ăn sáng bên bàn ăn.

Sau khi ăn xong, Tưởng Vân Lam thu dọn bàn ăn, còn bốn người còn lại thì đi ra khỏi nhà, ba người đi làm còn một người đi học.

Tô Hiến Ngôn, Trình Tàn và Tra Dịch Quang mỗi người đều có xe riêng, Trình Tư Miên chỉ cần tùy tiện chọn một chiếc xe đã có thể

thuận lợi đi đến trường học, dựa theo bình thường cô đều đi xe của Tô Hiến Ngôn, nhưng mà hôm nay có hơi do dự một chút, trước khi lên xe cô còn liếc nhìn Trình Tàn một cái, đúng lúc anh ta cũng đang híp mắt nhìn cô.

Trình Tư Miên nuốt nước bọt, kéo kéo ống tay áo của Tô Hiến Ngôn, “Anh nói xem, em có nên ngồi xe của chú...”

Tô Hiến Ngôn duỗi tay sờ đầu cô, “Không cần, cậu ấy sẽ không để ý đâu.”

Trình Tư Miên: Ánh mắt đó không giống như không để ý.

Tra Dịch Quang đã lái xe ra gần cổng đột nhiên hô lên, “Hiến Ngôn, bây giờ cậu không đi đến EV nữa mà đi đến Tô thị, đã không còn thuận đường nữa rồi.”

Trình Tư Miên sửng sốt một chút, ngược mắt nhìn anh, “Đúng rồi, em quên mất anh đã đổi chỗ làm.”

“Không sao, không tốn bao nhiêu thời gian.” Tô Hiến Ngôn giúp cô mở cửa bên ghế phụ ra, trong mắt toàn bộ đều là dịu dàng, “Lên xe thôi.”

Trình Tư Miên mím môi cười, cô dĩ nhiên muốn anh đưa mình đi học rồi. Anh đã kiên quyết như thế nên cô liền bỏ qua ánh mắt thận trọng của người nào đó!

Trình Tư Miên ngồi vào trong xe Tô Hiến Ngôn, sau đó xe nghênh ngang rời đi.

Tra Dịch Quang nhìn Trình Tàn không chịu lái xe đi, hơn nữa trên mặt còn lộ ra biểu cảm rất quái dị, anh ta liền trêu nói: “Sao vậy chú, còn nhìn gì nữa ,người cũng đã đi rồi.”

Trình Tàn trừng mắt với anh ta một cái, rồi cuộc cũng chạy xe đi.

Làm thế nào đây! Hoàn toàn không có cách nào thích ứng được! Nhìn ánh mắt Tô Hiến Ngôn và động tác của cậu ấy với cháu gái mình, trước kia thì không thấy gì, nhưng từ khi biết được hai người có một chân, anh ta nhìn thế nào cũng không nghĩ thoáng được!

Từ đầu anh chính là đàn anh mà anh ta kính trọng và bội phục nhất...Cuối cùng lại bị cháu gái nhà mình nắm trong tay, thế giới này đúng là cái quái gì cũng có thể xảy ra!

Hơn nữa còn có cuộc sống ở tương lai, Tô Hiến Ngôn muốn xưng hô với anh ta thế nào đây? Nếu như hai người đó tiến đến bước cuối cùng, vậy Tô Hiến Ngôn chẳng phải sẽ thấp hơn anh ta một bậc, còn gọi anh ta bằng chú sao?

Trình Tàn rung mình một cái, thật đáng sợ...

Từ khi mối quan hệ giữa Tô Hiến Ngôn và Trình Tư Miên bị bại lộ ở nhà, Trình Tư Miên bắt đầu giở thủ đoạn bịp bợm, tàn sát chó độc thân.

Ví dụ như thiên vị.

Trước kia Trình Tư Miên hiếm khi xuống bếp làm món gì, vì không để người khác phát hiện cô làm riêng cho Tô Hiến Ngôn nên sẽ làm dư ra một chút để cho Trình Tàn, còn Tra Dịch Quang thì hoàn toàn được cho ăn bở.

Nhưng còn bây giờ, Trình Tư Miên đã hoàn toàn không còn cố kỵ Trình Tàn nữa, cô nướng chút bánh quy hoặc làm bánh ngọt gì đều sẽ bỏ vào trong một cái hộp tinh xảo, sau đó đưa hết cho Tô Hiến Ngôn, Trình Tàn không hề có miếng nào. Đối với lần này, Trình Tàn bị Tra Dịch Quang cười nhạo rất lâu, đây chính là điển hình của việc gả cháu gái ra ngoài như bát nước hắt đi...

Còn khi xem tivi. Bây giờ Tô Hiến Ngôn bận rộn nhiều việc, đã không còn thường xuyên về đây nữa, cũng không có nhiều thời gian cùng Trình Tư Miên xem talk show nữa, nhưng phàm là anh ta, Trình Tư Miên đều sẽ ghét bỏ ngồi xem cùng.

Trình Tàn và Tra Dịch Quang có đi tới, Trình Tư Miên sẽ làm như không thấy, còn Tô Hiến Ngôn tới thì lại khác, anh vô cùng dung túng cho cô, thỉnh thoảng lại đút cho cô mấy quả nho, một chút đáng về sếp lớn cũng không có...

Tra Dịch Quang bày tỏ mình bị tổn thương nghiêm trọng, anh ta phải đi tìm Diệp Hiểu Hiểu để trấn an tâm hồn nhỏ bé của mình thôi. Còn Trình Tàn lại tỏ ra không thể nhẫn nhịn được! Nhưng mà anh ta còn có thể nói gì nữa! Lần trước đánh Tô Hiến Ngôn, anh ta đã dùng hết dũng khí và xung động cả đời mình rồi! Anh ta cũng không dám bút râu trước mặt cọp đầu!

Nghỉ hè năm lớp 11.

Trình Tư Miên đi học vẽ, yêu cầu này là do chính miệng cô nói ra, bởi vì sau khi học được từ Tra Dịch Quang và nghiêm cứu thêm nhiều nội dung về phương diện này, cô thật sự vô cùng thích vẽ.

Còn Tưởng Vân Lam, cả kỳ nghỉ hè này dường như đều bầu bạn với cô, buổi sáng đưa cô đến lớp mỹ thuật, bà chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô còn đưa cô đi học, tối đến lại đón cô về nhà. Trình Tư Miên nói bà không cần phí tâm như vậy nhưng bà nói mình không sao, ngược lại còn rất vui vẻ, bà muốn bù đắp lại tất cả mất mát trước kia của cô.

Trình Tư Miên không thể nào không cảm động được, sâu trong nội tâm của cô đã khát vọng tình thương của người mẹ từ rất lâu, bây giờ lại được nhận được... Sống chung một khoảng thời gian như vậy cô đã có thể đón nhận bà, thậm chí còn mở miệng gọi bà là mẹ.

Sau khi kỳ nghỉ hè trôi qua, cuộc sống lớp 12 bắt đầu, ý nghĩa của lớp 12 đối với mọi người mà nói chính là phần đầu hết mình. Nhưng vừa mới bước vào học kỳ đầu tiên của lớp 12, Trình Tư Miên đã phải đối mặt với một lựa chọn khó khăn trước mắt.

“Tư Miên, mẹ không ép con, nhưng mà mẹ cảm thấy con đi theo mẹ qua bên đó có thể học được nhiều thứ hơn.” Tưởng Vân Lam dịu dàng nói, “Mẹ biết con rất thích vẽ, mẹ có một người bạn tốt ở Mỹ, anh ấy là một nghệ thuật gia rất giỏi, con có thể vừa học văn hóa vừa học vẽ ở bên đó.”

Trình Tư Miên dựa vào ban công, hơi cau mày.

“Là không muốn rời xa Tô Hiến Ngôn à?”

Trình Tư Miên ngấn ra, phản ứng nhỏ bé này cũng lọt vào trong mắt Tưởng Vân Lam, bà thở dài, duỗi tay ra sờ đầu cô, “Không sao, nếu con không muốn đi với mẹ, vậy mẹ về bên kia hoàn thành công việc rồi từ chức, sau đó sẽ về nước chăm sóc con.”

“Đừng...” Trình Tư Miên rũ mắt, “Mẹ không cần hy sinh vì con lớn như vậy, con biết mẹ rất thích công việc bên đó, vì con mẹ đã trì hoãn mấy tháng rồi.”

Tưởng Vân Lam nhẹ nhàng ôm Trình Tư Miên vào ngực, “Bây giờ đối với mẹ mà nói con là người quan trọng nhất.”

Trình Tư Miên tựa lên vai bà, từ từ đỏ mắt, “Mẹ...”

“Tư Miên, con có quyết định thế nào mẹ cũng đều tôn trọng con.”

Trình Tư Miên mím môi, cô biết cô rất muốn giữ lại phần ấm áp này, nhưng cô cũng không đồng ý Tưởng Vân Lam chiều cô một cách miễn cưỡng như thế. Ban đầu là bởi vì cha nên bà không có cái gì ở trong nước cả. Sau khi đến Mỹ bà đã mua nhà, có công việc, có bạn bè, bên kia mới là điều khiến bà thật sự lưu luyến...

Tô Hiến Ngôn ngồi lên vị trí cao nhất của nhà họ Tô mới không bao lâu, anh cần xử lý rất nhiều chuyện. Anh bận rộn ở nơi cao nhất, cô thường không nhìn thấy anh, nhưng cô lại không có cảm giác mất mát gì, bởi vì cho tới bây giờ anh chưa từng quên cô.

Chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, anh đều sẽ ở cạnh cô...

Trình Tư Miên không muốn rời xa anh nhưng cô cũng không quên yêu cầu đối với bản thân của mình, cô phải trở nên lớn mạnh và ưu tú hơn.

Tưởng Vân Lam nói đến việc xuất ngoại đã hơn một tuần, Trình Tư Miên cũng do dự suốt cả tuần. Cô đi theo Tưởng Vân Lam ra nước ngoài theo lời bà nói thì một mặt có thể ở chung với Tưởng Vân Lam, mặt khác cô sẽ có cơ hội học tập ở Mỹ. Tưởng Vân Lam nói vị nghệ thuật gia mà bà biết vẽ rất đẹp, nếu có thể trở thành học trò của ông ấy cô hẳn là cách ước mơ của mình càng gần hơn nữa...

“Trình Tự Miên.” Một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên từ phía trước, Trình Tự Miên lập tức ngẩng đầu nhìn qua, Tô Hiến Ngôn đang đứng trước cổng trường, vẫn đẹp trai ngất trời như mọi khi....

“Sao anh lại tới đây, hôm nay anh lại không nói cho em biết anh đến đón em.”

Tô Hiến Ngôn cười nhạt, “Chỉ là quyết định đột xuất thôi, muốn đi ăn tối với em.”

Chương 48: Xa cách

Chương 48: Xa cách

Edit: Mộc Tử Đằng

Đã mấy ngày rồi không được gặp Tô Hiến Ngôn, sau khi tan học lại thấy anh đến đón cô đi ăn cơm đương nhiên là rất vui, nhưng nghĩ đến vấn đề mà cô đã suy nghĩ mấy ngày nay khiến cô rất không thoải mái.

Tô Hiến Ngôn rất hiểu Trình Tư Miên, chỉ nhìn một biểu cảm nhỏ của cô anh đã nhìn ra được dấu vết của vấn đề, “Em có chuyện gì đúng không?”

Động tác cắt thịt bò bít tết của Trình Tư Miên hơi ngừng lại, “Hả?”

“Luôn không tập trung, có phải có chuyện gì muốn nói hay không?” Trình Tư Miên kinh ngạc ngược mắt nhìn anh, “Làm sao anh biết...”

Tô Hiến Ngôn cong môi cười, buông dao nĩa xuống, “Quả nhiên là có chuyện, mau nói cho anh nghe.”

Trình Tư Miên cúi đầu ừ ừ, giọng nói có hơi buồn rầu, “Tô Hiến Ngôn, nếu như, em nói nếu như thôi, nếu như em không ở bên cạnh anh một khoảng thời gian rất dài, liệu anh, anh có quên em không?”

Tô Hiến Ngôn sửng sốt một chút, “Tại sao lại nói như vậy?”

“Mẹ em muốn quay về Mỹ.” Trình Tư Miên nhẹ giọng nói, “Em nghĩ, em muốn đi với và ấy.”

Con người Tô Hiến Ngôn trầm xuống, thật ra anh đã sớm nghĩ đến vấn đề này, nhưng không ngờ chuyện lại đột ngột như vậy, “Trình Tư Miên..”

“Em sẽ quay về!” Trình Tư Miên cuống cuống nói, “Em muốn đi học, cũng muốn chăm sóc tốt cho mẹ, Tô Hiền Ngôn, em sẽ quay về, anh, anh có thể....chờ em không?”

Nói xong lời cuối cùng, âm thanh Trình Tư Miên phát ra rất nhỏ, cô biết mình ích kỷ, nói đi liền đi, cũng không để ý xem cảm nhận của anh thế nào.

“Câu nói vừa rồi là ý gì?” Tô Hiền Ngôn nhìn cô chăm chăm, ánh mắt sâu thẳm như hồ nước sâu không thấy đáy.

Trình Tư Miên ngẩn ngơ, “Câu, câu nào?”

“Có quên em không.” Tô Hiền Ngôn duỗi tay ra nâng mặt cô lên, “Em không phải kẻ ngốc, sao lại hỏi loại vấn đề này.”

“Em nghiêm túc...”

“Được vậy anh cũng sẽ nghiêm túc trả lời em.” Tô Hiền Ngôn khẽ thở dài một hơi, “Anh chỉ sợ em quên anh thôi, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ anh sẽ quên em.”

Bởi vì cô còn có khoảng thời gian thanh xuân tươi đẹp, còn có một mơ ước mà cô muốn thực hiện, yêu một người, rất khó tự kìm chế cũng rất khó quay đầu lại.

“Làm sao em có thể quên anh được.” Trình Tư Miên kéo kéo tay anh, “Không ai có thể tốt hơn so với anh.”

“Tô Hiền Ngôn, em muốn đi học vẽ cho thật xuất sắc, em muốn mình lúc quay về lần nữa có chút thành tựu.” Trình Tư Miên rũ mắt, “Bởi vì anh quá tốt nên em không muốn mình quá kém...”

Tô Hiền Ngôn khẽ cau mày, “Anh đã nói rồi, em không kém.”

Trình Tư Miên cong môi, “Dĩ nhiên, em là nữ thần trong lòng anh mà, em biết.”

Tô Hiền Ngôn chỉ biết lắc đầu cười khế.

“Cười cái gì.” Trình Tư Miên lườm anh một cái, “Chẳng lẽ em không phải nữ thần sao?”

“Vâng vâng vâng.” Tô Hiến Ngôn giơ tay lên đầu hàng, trong mắt là dịu dàng và cưng chiều, “Em là nữ thần, là một tiểu nữ thần xinh đẹp nhất.”

Trình Tư Miên hást cảm, miễn cưỡng xem như hài lòng, bầu không khí cũng vì vậy mà hài hòa hơn rất nhiều.

“Thật ra anh đã sớm biết, sớm muộn gì em cũng phải đi.”

Trình Tư Miên kinh ngạc nhìn anh, “Em vừa mới quyết định thôi mà.”

Tô Hiến Ngôn, “Ừ, nhưng lúc mẹ em vừa mới xuất hiện anh đã biết sẽ có một ngày như thế này.”

Trình Tư Miên, “...”

“Tư Miên, nước Mỹ cũng không tính là xa, anh cũng có thể thường xuyên đến gặp em, em muốn về có thể theo anh về.” Tô Hiến Ngôn nói tiếp, “Hãy quý trọng mẹ em, còn nữa, muốn học vẽ tốt cũng phải hết sức cố gắng.”

Trình Tư Miên cảm thấy mũi mình ê ẩm rồi, cô biết đi Mỹ rồi không có nghĩa là vĩnh viễn không gặp được, nhưng dù sao cũng cách nhau cả Thái Bình Dương, gặp một lần cũng khó khăn chút ít.

“Anh không khó chịu sao?” Trình Tư Miên mím môi, “Anh đã sớm biết em sẽ đi, vậy anh chắc đã chuẩn bị tâm lý xong từ lâu rồi đúng chứ?”

“Ừ, đã chuẩn bị xong.” Tô Hiến Ngôn cười nhàn nhạt nhìn cô, “Anh còn biết, một ngày nào đó khi quay về cô ấy sẽ trở thành một người thành công, khi đó anh mới có thể thoải mái dắt tay cô ấy, để cho cô ấy mãi mãi sóng bước với mình.”

Để chuẩn bị rời đi, Tô Hiến Ngôn đi cùng cô làm thủ tục nghỉ học ở trường.

Ở trong trường này người cô không bỏ được chính là hai người Phó Tử Văn và Tô Gia Nam, bọn họ là hai người bạn tốt nhất trong lòng cô.

Phó Tử Văn biết cô phải đi đã ôm cô khóc một trận thật lâu, còn Tô Gia Nam chỉ im lặng đứng một bên không nói gì, cuối cùng chỉ hỏi một câu, “Anh tớ cũng đồng ý để cậu đi sao?”

Trình Tư Miên gật đầu, nhìn về phía Tô Hiền Ngôn cách đó không xa, “Anh ấy ủng hộ tớ.”

“Ừ, vậy thì tốt.”

“Tư Miên, tại sao cậu phải đi, chỉ còn một năm cuối không thể chờ được sao?”

“Ừ...sợ phải thi đại học nên trốn nhanh.”

Phó Tử Văn đỏ mắt trừng cô, Trình Tư Miên cười nhẹ một tiếng, lau nước mắt trên mặt cô ấy, “Được rồi, tớ chỉ đùa thôi, chẳng qua là tớ biết mình muốn gì, cho nên cứ theo hướng đó mà cố gắng; Văn Tử, tớ sẽ quay về, tớ cũng sẽ thường xuyên liên lạc với cậu, ừ...thuận tiện hỏi thăm cậu cảm giác thi đại học thế nào.”

Phó Tử Văn hít mũi một cái, “Lúc nào rồi còn đùa được nữa.”

Trình Tư Miên, “Tốt lắm tốt lắm, không nói nữa, các cậu mau vào lớp đi tớ còn vài thủ tục chưa làm xong nữa, bây giờ phải đi rồi.”

“Ừ, vậy khi nào cậu đi nhớ báo cho tớ một tiếng, biết chưa.”

“Biết biết.” Trình Tư Miên vỗ vai Tô Gia Nam một cái, “Văn Tử giao lại cho cậu chăm sóc đó.”

Tô Gia Nam gật đầu, “Cậu cũng phải tự chăm sóc tốt cho mình.”

“Ừ.”

Trình Tư Miên vẫy tay với họ, rồi đi đến bên cạnh Tô Hiền Ngôn. Tô Gia Nam nhìn thân ảnh từ từ đi xa của cô, cuối cùng cũng cong môi.

Cô gái đã bảo vệ cậu, cô gái đã giáo huấn cậu, cô gái đã khiến cậu muốn vượt qua chính mình...cuối cùng vẫn rời khỏi thế giới mà cậu có thể chạm tới được, nhưng không sao, cậu biết cô sẽ trở nên vô cùng tốt đẹp.

Làm xong mọi thủ tục, Trình Tư Miên cùng Tô Hiến Ngôn đi một vòng trong sân trường.

“Đúng là đến khi phải rời đi mới cảm thấy mình có rất nhiều tình cảm với nơi này.” Trình Tư Miên mếu máo, “Chờ em quay lại lần nữa nơi này đã không phải trường học của em nữa rồi.”

Tô Hiến Ngôn xoa xoa đầu cô, “Sao hả, xa anh đã buồn, giờ còn buồn vì xa trường học nữa sao?”

Trình Tư Miên kéo lấy ống tay áo của anh, “Chúng ta không gọi là rời xa, đây chẳng qua chỉ là yêu xa mà thôi, yêu xa đó anh hiểu không.”

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng, “Yêu xa, nghe hình như không dễ chịu lắm.”

“Này...” Trình Tư Miên không có tinh thần cười đùa, “Anh nói như vậy làm em thấy tổn thương đó.”

“Đùa thôi.” Tô Hiến Ngôn khoác vai cô, nhẹ giọng nói, “Chúng ta cũng thường yêu xa mà.”

Trình Tư Miên đỏ mắt, cô thở ra một hơi, “Cái này cũng không khác mấy.”

Hai người đi dọc theo hành lang.

“Trình Tư Miên.” Ngay lúc này đột nhiên có người gọi cô.

Tô Hiến Ngôn nghe được liền quay ra nhìn sau lưng Trình Tư Miên, anh thấy có một cô gái đứng đó, “Có cần anh tránh đi một lúc không?”

Trình Tư Miên nhún nhún vai nói, “Không cần, em cũng không quen biết cậu ta, anh biết à?”

Lâm Ánh Hàm không nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, cô ta thấy Trình Tư Miên đứng đó thì đi tới, “Nghe nói cậu muốn nghỉ học?”

Trình Tư Miên, “Đúng vậy, sao hả?”

“Cậu muốn đi đâu?”

“Ồi cậu quan tâm tôi muốn đi đâu làm gì.” Trình Tư Miên cười khẽ, “Tôi đi rồi không phải cậu rất vui sao?”

Lâm Ánh Hàm hừ hừ, “Dĩ nhiên tôi rất vui rồi, nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao cậu chịu rời đi?”

“Tôi có cái gì mà không bỏ được.” Trình Tư Miên như cười như không nhìn cô ta, “Cậu cho rằng tôi nên làm thế nào mới đúng, là quyết tuyệt quan hệ với Lâm Loan theo ý cậu hay là nói mưu kế nhỏ của cậu đã thành công khiến tôi và Lâm Loan không thể bên nhau?”

“Cậu!”

“Tôi nói đến mưu kế nhỏ cậu còn nhớ chứ?” Trình Tư Miên làm động tác chụp hình bằng tay, “Hình trong phòng cấp cứu ý.”

Lâm Ánh Hàm ngây ngẩn, “Làm sao cậu biết đó là tôi?”

Trình Tư Miên cười một tiếng, “Có phải là cậu hay không đối với tôi không quan trọng, dù sao những thứ cậu đã làm cũng không ảnh hưởng gì đến tôi.”

“Không ảnh hưởng sao?” Lâm Ánh Hàm cười nhạt, “Ít nhất cũng cho Lâm Loan biết cậu là loại người một chân đạp hai thuyền!”

“Lâm Ánh Hàm, rốt cuộc cậu dựa vào cái gì lại nghĩ vậy hả?”

“Chẳng lẽ không đúng sao, cậu là dạng người gì tôi còn không biết à?”

“Nói đủ chưa?” Trình Tư Miên còn chưa lên tiếng, Tô Hiền Ngôn luôn yên lặng đứng một bên đột nhiên lên tiếng.

Lâm Ánh Hàm ngẩn ra, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh Trình Tư Miên. Cô ta nhìn thấy anh rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng luôn tao nhã lịch sự, hình như là anh của Trình Tư Miên...

“Thì ra cô là người chụp hình.” Giọng điệu Tô Hiến Ngôn lạnh lùng, không hiểu sao lại khiến người khác căng thẳng trong lòng.

Lâm Ánh Hàm, “Vâng, là tôi chụp thì thế nào! Tôi chỉ đang nói lên sự thật, cũng không sai gì cả.”

“Sự thật?” Tô Hiến Ngôn cười nhạt nói, “Truyền bá hình ảnh không đúng sự thật, cái này gọi là nói lên sự thật sao.”

“Chỗ nã không thật, em gái anh và Tô Gia Nam vốn yêu nhau, nhưng lại còn mập mờ không rõ với Lâm Loan.” Lâm Ánh Hàm đặc ý nói, “Những chuyện này anh nhất định không biết đâu.”

Tô Hiến Ngôn nhướn mày, rũ mắt nhìn Trình Tư Miên, trong giọng nói mang theo ý cười, “Ừ, thì ra có nhiều chuyện tôi không biết thật, Trình Tư Miên, giải thích thế nào đây.”

Trình Tư Miên mếu máo, nắm lấy cánh tay anh, “Bảo bối, những chuyện này em cũng không biết sao anh biết hay vậy.”

Tô Hiến Ngôn rất phối hợp với cô, “Ồ, vậy hẳn anh nên tin tưởng em.”

“Dĩ nhiên rồi tình yêu, sao anh có thể nghe người ngoài nói hươu nói vượn được.” Trình Tư Miên chớp đôi mắt to long lanh nước, “Cậu ta ý mà, thích một người tên là Lâm Loan, sau đó lại tự cho rằng em cũng thích cậu ta, cậu nhìn lại chút đi, tôi có bạn trai ưu tú như vậy tại sao còn muốn thích những thằng nhóc kia?”

Tô Hiến Ngôn gật đầu một cái, sắc mặt rất hiển nhiên, “Ừ, nói cũng phải.”

Trình Tư Miên cười hì hì, “Vậy chúng ta đi thôi.”

Tô Hiến Ngôn nhìn cô, ánh mắt vô cùng ám áp, “Được.”

Trình Tư Miên đi được mấy bước lại quay đầu nhìn về phía Lâm Ánh Hàm đang chờ dẫn đứng đó, “Quên nói cho cậu biết, tôi vẫn luôn thích một người, không phải Tô Gia Nam, cũng không phải là Lâm Loan mà là anh ấy.”

“Anh, anh ta không phải anh cậu sao...” Lâm Ánh Hàm mờ mịt.

“Anh trai?” Trình Tư Miên suy nghĩ rồi nói, “Có lẽ là tên gọi thân mật khi đó.”

Lâm Ánh Hàm: “...”

Trình Tư Miên kéo Tô Hiểu Ngôn nghênh ngang kiêu ngạo rời đi, Lâm Ánh Hàm ngờ ngác ngây ra tại chỗ, cô ta chưa từng nghĩ đến, mình nghĩ đủ trăm phương nghìn kế để phá hoại chuyện này đến cuối cùng chỉ là suy luận vô căn cứ của mình cô ta mà thôi.

Lúc cô ta ghen Trình Tư Miên với Lâm Loan, lúc cô ta cố gắng muốn phá hỏng chuyện của Lâm Loan và Trình Tư Miên, Trình Tư Miên đều ở một bên cười nhạo sao??

Tôi có một người bạn trai ưu tú như vậy sao phải thích mấy tên nhóc đó chứ?

Cậu ta cố ý xem thường cô ta!

Nhưng mà...

Lâm Ánh Hàm nhìn bóng lưng của Tô Hiểu Ngôn, mọi phương diện của người đàn ông này dường như không thể so sánh với người bình thường được. Lâm Ánh Hàm siết chặt tay, cô ta và Trình Tư Miên đấu với nhau lâu như vậy, cuối cùng người thua không còn một mảnh giáp lại chính là cô ta!

Chương 49: Ba năm

Chương 49: Ba năm

Edit: Mộc Tử Đằng

Ngày Trình Tư Miên ra sân bay, tất cả mọi người đều tới tiễn cô.

Cô biểu hiện rất vui vẻ, một tay nắm lấy tay của Phó Tử Văn một tay khác thì nắm tay của Tô Hiền Ngôn, cười cười nói nói, nhìn giống như cô chỉ đi du lịch một chuyến mà thôi.

“Tư Miên, chúng ta mau vào đăng ký thôi.” Tưởng Vân Lam đi tới nói.

Trình Tư Miên hơi dừng lại, “Vâng ạ.”

Tô Hiền Ngôn xoa xoa đầu cô, “Đến bên kia nhớ gọi điện cho anh.”

Trình Tư Miên ngược mắt nhìn anh, trong mắt đầy lưu luyến, “Anh không nên làm việc quá mệt mỏi, không thôi lại bận rộn quên cả ăn cơm.”

“Được.”

Trình Tần đứng một bên nghe hai người nói chuyện nhưng trong lòng lại không cảm thấy được mùi vị gì. Thời gian sống cùng với Trình Tư Miên đã lâu như vậy rồi, cô đã chiếm một địa vị nhất định trong lòng anh ta, anh ta không có người thân gì, sự tồn tại của cô cháu gái này thật sự chính là nơi mềm mại nhất trong lòng anh ta. Bình thường không biểu hiện ra ngoài, nhưng hôm nay cô phải rời đi khiến anh ta cảm thấy không bỏ được.

“Chú.”

Trình Tần ngược mắt, Trình Tư Miên đứng trước mặt anh ta, “Sao hả?”

“Không có gì, cháu có thể ôm chú một cái không?”

Ông chú già Trình Tần đỏ mặt, “Khụ, ôm, ôm cái gì mà ôm.”

“Đừng xấu hổ mà.” Trình Tư Miên ôm lấy Trình Tần, “Chú, cảm ơn chú đã chăm sóc cho cháu trong khoảng thời gian này, cháu sẽ nhớ chú.”

Trình Tần ngẩn người, không hiểu sao hốc mắt lại nóng lên.

Trình Tư Miên vỗ vỗ lưng anh ta, “Chú cũng nhớ cháu đúng không?”

Trình Tần nghiêng đầu đi, “Ai muốn nhớ cháu chứ.”

Trình Tư Miên giống như không nghe thấy câu này, “Vâng, muốn nghe cháu nói chuyện có thể gọi cho cháu, cháu nhất định sẽ nghe máy bất kỳ lúc nào. Còn nữa, chú nên nói chuyện yêu đương đi, tìm một cô bạn gái hoặc nhờ Tra Dịch Quang giới thiệu cho một người.”

Tra Dịch Quang đứng một bên vội vàng phụ họa, “Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho tôi, Tiểu Miên Miên, cô cứ yên tâm đi đi.”

Trình Tần oán giận cho anh ta một quyền, “Đừng có xen vào cho ý kiến vớ vẩn.”

Trình Tư Miên cười đứng ngay ngắn lại, quay đầu nhìn Tô Hiến Ngôn sau lưng cô, “Tra Dịch Quang, tôi có thể làm phiền anh một chuyện nữa không?”

“Chuyện gì, cứ nói đi.”

“Che mắt chú nhỏ của tôi lại giúp tôi với.”

“A?”

Kinh ngạc còn chưa qua đi, Tra Dịch Quang đã thấy Trình Tư Miên như một con gấu túi treo lên người Tô Hiến Ngôn, tư thế đó...Tra

Dịch Quang nhanh chóng che mắt Trình Tần lại, không chịu nổi cũng không nên nhìn!

Trình Tư Miên nhẹ cắn môi Tô Hiền Ngôn một cái, buồn buồn nói: “Hôn tạm biệt.”

Ánh mắt Tô Hiền Ngôn hơi dừng lại trên đám người đứng xem kịch vui ở phía sau, tuy có hơi không được tự nhiên nhưng anh vẫn nắm lấy eo cô. Trình Tư Miên không thỏa mãn, tiếp tục kiên trì hôn môi anh.

Tô Hiền Ngôn khẽ thở dài một hơi, ánh mắt vô cùng dịu dàng, cúi đầu hôn đáp lại cô.

Không cam lòng, không phải không nhớ, thật ra khi biết cô muốn đi nước ngoài, trái tim anh giống như bị kim đâm trúng vậy, vô cùng khó chịu, nhưng cô gái của anh còn phải trưởng thành nữa, anh nên buông tay để cô đi xông pha một lần, anh biết, cô có quyền theo đuổi ước mơ của mình.

Máy bay cất cánh, đám người còn lại quay về.

“Hiền Ngôn à, sao cậu lại yên tâm như vậy, cậu không sợ Tiểu Miên Miên ở nước ngoài sẽ mê muội một anh ngoại quốc đẹp trai nào đó sao, rồi không chịu về nữa?” Tra Dịch Quang trêu chọc nói.

“Con nhóc đó dám!” Trình Tần liếc anh ta một cái, “Nếu đúng là như vậy, tôi quyết phải trói nó mang về.”

“Này này này, tôi không có hỏi cậu.” Tra Dịch Quang lườm nguýt, “Xem ra cậu đã có thể tiếp nhận chuyện tiểu Miên Miên và Hiền Ngôn là một đôi rồi.”

Trình Tần hừ lạnh, bọn họ đã như vậy rồi anh ta có thể không chấp nhận sao?!

Tra Dịch Quang, “Nhưng mà trói mang về à? Cậu cũng thô lỗ quá rồi, đúng không Hiền Ngôn?”

Tô Hiền Ngôn đang lái xe, ánh mắt nhàn nhạt chỉ nhìn thẳng phía trước, “Ừ...không tồi.”

“Không, không tôi?”

Tô Hiền Ngôn cong cong môi, “Trình Tần, sau khi trối mạng về nhớ giao lại cho tôi, tôi sẽ dạy dỗ thật tốt.”

Trình Tần, “Được.”

Tra Dịch Quang, “??”

Tiểu Miên Miên à, tôi cầu phúc cho cô, cô nhớ tuyệt đối đừng động tâm với người khác đó, nếu không ở nhà có sẵn hai đại ác ma đang mài dao xòen xuyệt chờ cô.

Ba năm dài bao lâu?

Đối với Trình Tư Miên mà nói, chắc là từ một cô gái học cấp ba thay đổi thành một sinh viên đại học, từ 1m61 cao lên 1m65, tính tình phản nghịch đã thay đổi thành người khéo léo thành thực.

Thời gian trôi qua nhanh như chó chạy ngoài đồng, cô cố gắng thi đỗ vào học viện nghệ thuật của trường đại học Yale, và cũng là học trò yêu quý của vị họa sĩ nổi tiếng Chuck Hanlin. Cô nỗ lực đến gần mục tiêu của mình, quên ăn quên ngủ làm việc mà mình thích.

Trong ba năm qua, anh và cô đều bận rộn với công việc của riêng mình, Trình Tư Miên vốn cho rằng bọn họ có thể thường xuyên gặp mặt nhưng trong thực tế cô bận thi vẽ, còn anh bận với công việc bên đó, nên hai người không thể thường xuyên gặp nhau. Thậm chí khi Trình Tư Miên bế quan đi học vẽ với Chuck Hanlin, họ đã không hề gặp nhau trong năm đó.

Đây là ba năm của hai người họ, không dài lắm nhưng gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

“Reng...” Điện thoại để ở bên cạnh reo lên, Trình Tư Miên thả bút vẽ trong tay xuống, cầm điện thoại lên bắt máy.

“Trình tiểu thư yêu dấu của tôi!!! Em còn phải đợi chị điện thúc giục bao nhiêu lần nữa đây! Có phải em muốn chị lần nào cũng phải đặt vé máy bay qua bên Mỹ em mới chịu nộp bản thảo không hả?!”

Trình Tư Miên bị tiếng hét trong điện thoại làm giật mình, cô phải để điện thoại ra xa lỗ tai một chút, chờ cho đầu dây bên kia gào xong cô mới dùng giọng điệu vô cùng tốt giải thích, “Quả Quả à, sự phụ của em sắp mở cuộc triển lãm tranh, em cũng được xem như là học trò mà ông ấy yên mến nhất, cho nên em phải tập trung vẽ tranh để không làm mất thể diện của thầy nha, do đó gần đây em rất bận rộn.”

“Em đừng dùng những thứ này uy hiếp chị! Vẽ tranh triển lãm của em là nhiệm vụ vậy chuyện của chị cũng không phải là nhiệm vụ à, Trình Tư Miên chị nói cho em biết, nếu em còn dám kéo dài thời gian nộp bản thảo, chị sẽ xé xác em ra!”

“Được rồi được rồi, trước trưa ngày mai em sẽ gửi cho chị được chưa?”

“Em đảm bảo chứ?”

“Em đảm bảo.”

“Được, nếu ngày mai còn chưa gửi thì tự đưa đầu tới gặp chị.”

“Tuân lệnh! Quả Quả đại nhân!”

Sau khi ngắt cuộc gọi của biên tập viên Viên Quả, Trình Tư Miên chặc chặc lắc đầu, cô ngẫm bản thảo không phải là chuyện thường xuyên mà cô ấy thấy sao, vậy mà lần nào Quả Quả cũng hét lên.

“Cốc cốc cốc.”

“Mời vào.”

Tưởng Vân Lam đẩy cửa phòng vẽ tranh ra, “Tư Miên, Chuck tới.”

“Mẹ, thầy ấy tới nhà chúng ta tám phần là tìm mẹ đó.”

Tưởng Vân Lam đỏ mặt, “Con nói gì vậy, thầy tới tìm con đó, còn ngồi vẽ nữa, mau đi ra đi.”

Trình Tư Miên quay đầu cười một tiếng, “Vâng ạ.”

Chuck Hanlin là một họa sĩ nổi tiếng ở bên ngoài, tranh ông vẽ có tiếng tăm vang dội cả thế giới, mỗi một bức tranh được mang đi đấu giá đều có một con số cao không thể tưởng được. Còn trong nhà ý mà, ông ấy là thầy của cô, cũng là người theo đuổi mẹ cô, ừ... Chuyện này sau đó cô mới biết.

“Chuck, đã trở vậy rồi sao thầy còn đến?” Trình Tư Miên dùng tiếng anh lưu loát để hỏi.

“Đến hỏi con xem đã chuẩn bị tranh vẽ triển lãm đến đâu rồi?” Chuck trả lời.

“Ồ.” Trình Tư Miên thích thú nói, “Con còn tưởng thầy đến tìm mẹ của con đó.”

Chuck nhướng mày, “Ừ, đúng là như vậy, thầy thuận tiện đến hỏi thăm con chút thôi.”

Trình Tư Miên liếc mắt, nếu không có Tường Vân Lam ở đây cô sẽ giơ ngón tay giữa lên với ông ấy.

Hai người họ tuy chênh lệch tuổi tác rất nhiều, còn là thầy trò nữa nhưng tính cách rất hợp nhau, Trình Tư Miên không ít lần đùa cợt với ông.

“Được rồi, chỉ đùa với con thôi.” Chuck nói, “Chỉ muốn nói cho con biết, tuy con là họa sĩ trẻ tuổi mới nổi nhưng con lại có chút danh tiếng ở Mỹ, lần triển lãm quốc tế này con đã có bước đột phá, con rất được coi trọng.”

“Dĩ nhiên rồi.” Trình Tư Miên gật đầu một cái, “Cho dù có phải là triển lãm quốc tế hay không thì con đều vẽ hết lòng, Chuck, nói thế nào vẫn phải cảm ơn thầy.”

“Những điều này là do tự con làm được, Chai-ny, con là học trò có thiên phú mà ngàn ấy năm thầy mới gặp được.”

Trình Tư Miên cười một tiếng, “Còn không phải do thầy dạy dỗ sao.”

Lúc ăn tối, Chuck ở lại dùng cơm.

“Ồ đúng rồi, hai ngày nữa anh sẽ đến Trung Quốc, Lam, sẽ mất một khoảng thời gian anh không tới.” Chuck nói.

Tưởng Vân Lam kinh ngạc nói, “Anh phải đi Trung Quốc?”

“Đúng vậy, Trung Quốc là nơi thứ ba tổ chức triển lãm, bên kia còn có chuyện phải xử lý.”

“Con đi chung với thầy!” Trình Tư Miên vui vẻ nói,

Chuck nhướng mày, “Không phải tháng sau con về nước à, về trước thời hạn làm gì?”

“Giúp thầy thôi ạ, thầy có việc gì cũng có thể giao cho con.”

“Thôi đi, con chỉ muốn nhanh chóng về gặp vị kia của con thôi chứ gì.” Chuck điềm nhiên cười một cái, “Một tháng cũng không chờ nổi?”

Trình Tư Miên bị nhìn thấu suy nghĩ cũng không tức giận gì, “Dù sao học kỳ này con cũng đã hoàn thành trước thời hạn, kỳ nghỉ đã bắt đầu rồi. Thầy, nếu thầy phải đến Trung Quốc thì con đi chung với thầy. Mẹ, mẹ nói có được không?”

“Được được được, biết con nóng lòng muốn quay về.” Tưởng Vân Lam
sờ đầu cô một cái, “Nói với Hiền Ngôn một tiếng.”

Trình Tư Miên chớp chớp đôi mắt to, “Vâng, trước hết con không nói cho anh ấy biết, phải cho anh ấy bất ngờ.”

Ngày hôm sau Viên Quả lại gọi điện thoại tới thúc giục bản thảo.

Viên Quả là chủ biên của một tờ tạp chí nổi tiếng trong nước, lúc đầu đọc được một bộ truyện tranh mà Trình Tư Miên vẽ đăng lên mạng, ngay sau đó đã liên lạc với cô. Về sau Viên Quả tự mình mở một công ty, càng ngày càng phát triển lớn mạnh nhưng cô ấy vẫn không đòi biên tập cho cô, nguyên nhân chính là người thường không thể thu thập được Trình Tư Miên ở nước Mỹ xa xôi, hơn nữa còn là tác giả chuyên ngâm bản thảo không nộp.

Dĩ nhiên Viên Quả không buông tay với Trình Tư Miên còn có một nguyên nhân nữa là số lượng tiêu thụ tác phẩm của cô, đầu năm trước Trình Tư Miên lấy bút danh là “Tranh” công bố một bộ tác phẩm truyện tranh, sau đó liền nổi tiếng trong nước, người hâm mộ càng ngày càng nhiều, số lượng tiêu thụ truyện tranh của cô chỉ tăng chứ không giảm.

Trình Tư Miên cũng không ngờ tác phẩm mà mình tùy ý vẽ lại nổi tiếng như vậy, bản thân cô thích vẽ theo phong cách truyện tranh, nhìn mọi người thích như vậy nên cô quyết định học thêm nhiều nữa.

Nhưng mọi người đều không biết vị tác giả nổi tiếng trong nước này trên thực tế còn là học trò của họa sĩ nổi tiếng Chuck Hanlin ở Mỹ, nội dung mỹ thuật mà cô hiện đang học hoàn toàn không liên quan đến việc vẽ truyện tranh, hơn nữa các tác phẩm của cô được rất nhiều nhà sưu tầm yêu thích phong cách vẽ này sưu tầm...

“Trình Tư Miên tiểu thư, em đã đồng ý nộp bản thảo vậy nó đâu rồi?”

“Quả Quả, chuyện đó để sau, em muốn chị giúp em làm một chuyện.”

“Em còn muốn thế nào nữa!!” Viên Quả bùng nổ, “Mau nộp ngay cho chị, không nộp thì chịu chết đi!”

“Không phải không phải, ý là em đã vẽ xong hết rồi, nhưng em thật sự có chuyện quan trọng hơn cần chị làm giúp.”

Viên Quả hít thở sâu một hơi, “Được, em nói đi, chuyện gì hả?”

“Ừ, chị biết EV đúng chứ?”

“Nói nhảm, công ty trò chơi online nổi tiếng như vậy làm sao không biết cho được, chúng ta có hợp tác với bộ phận thiết kế của họ.”

“Đúng rồi! Em chính là muốn nói đến cái này, Quả Quả, chị an bài cho em một chút, em muốn đại diện công ty của chị đến hợp tác với bộ phận đó của EV.”

“Cái gì?” Viên Quả ngấn người, “Trình Tư Miên có phải em có bệnh rồi không, bản thảo mà em còn chưa giao cho chị, em muốn qua bên đó làm gì?”

“Em có thể vẽ nhân vật trò chơi, em thấy gần đây bọn họ đang tuyển người, tóm lại là chị cứ an bài cho em là được.” Trình Tư Miên nghiêm túc nói, “Này, có phải chị không vui không, nếu không vui thì em sẽ không nộp bản thảo liền đâu.”

“Em!” Viên Quả xoa xoa mi tâm, nhanh chóng bình tĩnh lại, “Chị nói này, bây giờ giá trị con người em không thấp, em bảo chị an bài cho em vào bộ phận thiết kế nhân vật bên đó, có phải em rãnh rồi sinh nông nổi không?”

“Không, không phải rãnh rồi sinh nông nổi, cái này là nguyện vọng ngày xưa của em, em muốn về nước thực hiện điều này.”

“Nguyện vọng ngày xưa? Khoan đã, em nói em muốn về nước?”

“Đúng vậy Quả Quả, hai ngày sau chị hãy đến sân bay cung kính chờ em giá lâm nhé.”

Chương 50: Họa sĩ

Chương 50: Họa sĩ

Edit: Mộc Tử Đăng

Trải qua 3 năm phát triển, quy mô của công ty EV lại phát triển thêm một bậc. Người quản lý hiện tại là Trình Tần và Tra Dịch Quang, phía sau tất nhiên là có Tô Hiến Ngôn chống đỡ, Tô Hiến Ngôn có một tình cảm đặc biệt với công ty này cho nên anh rất xem trọng nó.

Mặc dù anh không thường xuyên đến công ty nhưng khi có hội nghị lớn hoặc cần đưa ra quyết định gì thì anh đều xuất hiện.

Sau khi EV đổi mới cải tiến thì trong mắt nhiều người, Tô Hiến Ngôn chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Trình Tư Miên xuống xe trước cửa EV, khi ngược mắt nhìn lên, nơi này đã không chỉ có một tầng như trước kia nữa, bây giờ cả công ty phát triển vô cùng lớn. Cô cười một tiếng rồi đi vào trong.

“Xin chào, xin hỏi có thể giúp gì cho chị?” Cô gái lễ tân đã đổi người mới, nhìn dáng vẻ hoàn toàn xa lạ, Trình Tư Miên nói, “Tôi là họa sĩ mới tới, bên bộ phận thiết kế.”

“Vâng xin chị chờ một chút, tôi sẽ liên lạc giúp chị.”

Cô gái lễ tân gọi điện thoại, không bao lâu sau có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi xuống đón tiếp cô, “Cô chính là Trình Tư Miên?”

“Vâng, xin chào.”

Người đàn ông đó cười cười, mang theo một cảm giác thật thà, “Tôi tên là Từ Phồn, hãy đi theo tôi. Viên Quả nói căn cơ của cô rất tốt, cô ấy hết sức đề cử cô.”

Trình Tư Miên cười khiêm tốn, “Có tốt hay không còn cần được các anh công nhận mới được.”

Từ Phồn nói, “Chỉ cần giám đốc của chúng tôi công nhận thì cô sẽ trót lọt.”

“Giám đốc của các anh rất nghiêm khắc sao?”

“Ừ...có hơi chọn lựa. Đúng rồi, lát nữa nếu anh ấy có bắt bẻ cô cái gì thì cũng đừng buồn, tính anh ấy vốn là như vậy.”

Trình Tư Miên gật đầu, “Không sao, chỉ cần vẽ đến khi anh ấy hài lòng mới thôi.”

Từ Phồn dẫn Trình Tư Miên lên tầng 3. Bộ phận thiết kế nằm ở đây, vừa bước vào cửa cô liền thấy từng hàng máy vi tính dài thật dài, còn có mấy chồng giấy trắng...Phần lớn người ngồi trong đây đều cúi đầu thiết kế, phía trước còn có vài người đang vây lại một chỗ, không biết đang thảo luận cái gì.

“Giám đốc Chương, ở đây có một đồng nghiệp mới tới.” Từ Phồn nói với mấy người ở đó.

Mấy người bên kia lập tức ngừng cuộc thảo luận lại, tất cả đều nhìn sang phía Trình Tư Miên, sau đó một người đàn ông mặc áo sơ mi xám nhạt bước ra, anh ta khoảng chừng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, trên mặt đeo một cái kính không gọng, nhìn qua vô cùng lịch sự tuấn tú.

Trình Tư Miên biết anh ta chính là giám đốc phòng thiết kế, Chương Hàm, vì vậy liền đi lên chìa tay ra, “Xin chào giám đốc, tôi tên là Trình Tư Miên.”

Chương Hàm quan sát Trình Tư Miên mấy lượt, “Cô là họa sĩ mới tới?”

“Đúng vậy.”

Chương Hàm nhéo mi tâm, “Sinh viên?”

“Chuẩn bị học năm thứ ba.”

“Cái gì?!” Chương Hàm nâng cao âm lượng, rồi quay sang nhìn Từ Phồn, “Đây là chuyện gì hả, tôi nói tôi cần một người có kinh nghiệm làm việc, một họa sĩ có năng lực chuyên môn vững chắc, chứ không phải muốn một thực tập sinh. Cậu tìm một sinh viên năm hai đại học là sao?”

Từ Phồn bối rối, “Giám đốc, không phải anh nói tìm Viên Quả để nhờ cô ấy tìm người sao, đây là người mà cô ấy đề cử...”

“Cậu có nói điều kiện của tôi cho cô ấy nghe không, sao cô ấy lại tùy tiện nhét vào một người chưa tốt nghiệp thế này, thật là quá đáng!”

“Giám đốc Chương.” Trình Tư Miên cắt ngang lời anh ta nói, “Tôi cảm thấy anh quá mức độc đoán rồi, tôi nghĩ thực lực cá nhân của một người không nên dùng thời gian để cân nhắc, tôi không có kinh nghiệm làm việc nhiều nhưng không có nghĩa là tôi không làm được.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt tại chỗ, ngay cả người người xung quanh đang vui đùa vẽ cũng ngừng phất đầu lên nhìn Trình Tư Miên.

Được đó, có người dám trực tiếp làm cho giám đốc Chương ghen hòng như vậy, đừng nhìn thấy tướng mạo anh ta lịch sự mà lầm, tính khí nóng nảy không phải hạng thường đâu!

“Ý cô là gì, cô rất giỏi?” Chương Hàm hí mắt lại.

Trình Tư Miên, “Có giỏi hay không hy vọng sau khi anh xem tôi vẽ hẳn đưa ra quyết định.”

“Được.” Chương Hàm tùy ý lấy hai tờ giấy trắng đưa cho cô, “Cô chắc đã biết gần đây chúng tôi đang thiết kế nhân vật cho trò chơi mới, tuyển dụng cô cũng là vì cái này, cho nên bây giờ cô mô phỏng một nhân vật cho tôi xem, để tôi khảo sát tài nghệ của cô như thế nào.”

Trình Tư Miên nhận lấy tờ giấy, “Được, nhưng mà trước khi vẽ tôi muốn đọc miêu tả nhân vật trò chơi một chút.”

Chương Hàm nhìn cô một cái, “Tiểu Trương, đưa cho cô ấy xem.”

“Vâng.”

“Bên kia đều có đầy đủ dụng cụ, tôi cho cô một ít thời gian, cô cứ tùy ý mà phát huy.”

“Cảm ơn.” Trình Tư Miên nhận lấy văn kiện được đưa tới, rồi ngồi vào bàn vẽ.

Chương Hàm hừ lạnh một tiếng, “Các cậu lại đây, tiếp tục thảo luận.”

Trình Tư Miên không vội vẽ mà cô mở văn kiện miêu tả nhân vật ra đọc một lượt. Trò chơi này cô đã nghe Tô Hiến Ngôn đề cập tới hồi đầu năm, có thể nói nó khiến anh suy nghĩ và đặt tâm huyết vào rất nhiều.

Sự yêu thích với hội họa của Trình Tư Miên được nhen nhóm từ nhân vật trò chơi, cô vẫn luôn có một nguyện vọng, đó là thiết kế các nhân vật trò chơi cho Tô Hiến Ngôn, cô muốn đặt một miếng ngói trong thế giới sáng tạo của anh. Cho nên lần này cô đến đây là muốn tạo cho anh sự ngạc nhiên và mừng rỡ.

Một lúc sau.

Trình Tư Miên đứng lên, cầm hai tờ giấy trên tay đi về phía Chương Hàm và mấy người kia.

Cô đứng trước bàn làm việc, chìa hai tờ giấy vẽ ra, “Bởi vì vừa rồi nghiêm cứu trong văn kiện mất một chút thời gian nên tôi chỉ vẽ hai nhân vật. Một nam một nữ, các anh nhìn một chút xem có hài lòng hay không?”

Chương Hàm nhận lấy tờ giấy, dưới ánh mắt của mọi người từ từ mở ra.

Tờ thứ nhất vẽ một người đàn ông, tay cầm thanh kiếm dài, tóc dùng vải ngọc cột lại, quần áo màu đỏ hơi lung lay, trong mắt mang tia dịu dàng nhưng lại mang theo cảm giác hào hùng chính nghĩa,

nhìn vào cả người toát lên mùi vị của một hiệp khách trong giang hồ kết hợp với công tử nhà giàu.

Bức tranh thứ hai vẽ một cô gái, trên lưng đeo một cây đàn cổ, mái tóc dài còn được vẽ cho nó bay phiêu phiêu theo gió rất sinh động, cả người mặc quần áo màu trắng, còn vẽ thêm áo lụa bên ngoài như ẩn như hiện, chắc chắn là một giai nhân khuynh quốc khuynh thành trong cổ phong.

Mọi người yên lặng nhìn một lúc lâu, trong con ngươi Từ Phồn lóe lên sự kích động và kinh hãi, không nói đến kỹ thuật vẽ thế nào, chỉ cần nhìn vào hình tượng của hai nhân vật, đơn giản là đẹp đến cực điểm!

“Các anh, cảm thấy thế nào?” Trình Tư Miên hỏi, “Đây chỉ là hình vẽ đại khái thôi, nếu như các anh không hài lòng đến khâu hậu kỳ tôi có thể vẽ lại.”

“Tại sao lại thiết kế như vậy?” Trình Tư Miên nói còn chưa hết câu, Chương Hàm đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô.

Trình Tư Miên ngẩn người, nói: “Tôi dựa theo miêu tả tính cách nhân vật, bối cảnh còn có vũ khí hữu dụng để thiết kế, có chỗ nào sai sao?”

“Giám đốc, tôi cảm thấy cô ấy vẽ rất tốt, nhân vật được thiết kế như vậy nếu tung ra ngoài sẽ thu hút được rất nhiều người.” Từ Phồn không tiếc lời khen ngợi, “So với bản thiết kế của họa sĩ trước đó có thể nói là tốt hơn nhiều, anh cảm thấy thế nào?”

Chương Hàm lại nhìn mấy lần, lúc này mới nghiêm túc nhìn về phía Trình Tư Miên.

Cô gái trước mắt trẻ trung xinh đẹp, nhìn một cái liền thấy người này không giống người có kinh nghiệm, đây cũng là nguyên nhân đầu tiên vì sao anh ta cảm thấy cô không làm được, nhưng bây giờ nhìn lại, còn có hai bức vẽ này..

“Cô học trường nào?”

“Yale.”

“Bộp” Có người làm rơi bút vẽ xuống đất.

Trong con người Chương Hàm thoáng hiện qua một tia kinh ngạc, “Cô nói cô mới học năm ba, vậy tại sao cô đột nhiên lại muốn đến công ty chúng tôi thiết kế nhân vật trong trò chơi?”

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút rồi bịa ra lý do, “Đang là kỳ nghỉ hè nên tôi muốn về nước tìm một công việc làm thêm, ừ...sinh viên mà, muốn kiếm chút tiền sinh hoạt.”

Từ Phồn vỗ vai cô một cái, “Không ngờ cô lợi hại như vậy, à, là sinh viên của khoa nghệ thuật đại học Yale sao? Khó trách Viên Quả muốn tiến cử cô tới đây.”

Trình Tư Miên gật đầu, nhìn về phía Chương Hàm với đôi mắt đầy khao khát, “Giám đốc Chương, vậy tôi...”

Chương Hàm rũ mắt, không nóng không lạnh nói, “Không có vấn đề gì muốn hỏi nữa thì đến phòng nhân sự báo cáo đi, Từ Phồn, cậu dẫn cô ấy đến đó đi.”

Từ Phồn vội nói, “Vâng!”

Trình Tư Miên cong môi, “Cảm ơn giám đốc.”

Sau khi nói xong cô liền đi theo Từ Phồn đi ra ngoài.

Chương Hàm nhìn theo bóng lưng cô, còn đặc biệt nhìn thêm hai lần.

Một tuần tiếp theo, Trình Tư Miên đều không cho bất kỳ ai tiết lộ tin tức cô đã về nước, cũng may quy mô của EV rất lớn, cô chỉ là một họa sĩ nhỏ bé nên không đụng mặt hai nhân vật lớn là Trình Tần và Tra Dịch Quang.

Đoán chừng là bên trên muốn bản vẽ gấp nên mấy ngày nay mọi người trong phòng đều vô cùng bận rộn, hiệu suất làm việc của Trình Tư Miên rất cao, cho nên thường hoàn thành công việc trước, còn rất rảnh rỗi đi mua bữa trưa bữa tối cho mọi người, nên liên tiếp

vài ngày như vậy cô đã có quan hệ rất tốt với nhân viên trong bộ phận thiết kế.

“Mỗi cổ quá...tôi ra ngoài đi bộ chút đây, ôi, mọi người có cần mua gì không?” Trình Tư Miên đuổi người ra, đứng lên khỏi chỗ ngồi.

“Trà sữa!”

“Mua cho tôi một phần sandwich là được.”

“Tư miên, mua cho tôi phần cơm của cửa hàng kế bên công ty được không?”

“Tôi muốn mua...”

Trình Tư Miên ghi từng lời dặn lại, “Khoan đã, dặn nhiều quá một mình tôi không thể mang về hết được, mọi người tự gọi đồ ăn ngoài đi.”

Nói xong cô liền cầm ví tiền đi vào thang máy.

“Tiểu Trương.”

“Vâng giám đốc, có chuyện gì ạ?”

“Gọi Trình Tư Miên cầm bản vẽ vào đây cho tôi, tôi muốn xem thiết kế nhân vật Boss phụ thể nào.”

“Vâng.” Tiểu Trương đi ra khỏi phòng làm việc của Chương Hàm, anh ta nhìn một vòng bên ngoài lại không thấy Trình Tư Miên đâu, “Tư Phồn, Tư Miên đi đâu rồi?”

“Đi ra ngoài mua đồ ăn rồi, sao vậy?”

“Ồ không có gì, tôi có việc cần gặp cô ấy.” Tiểu Trương đi đến bàn làm việc của Trình Tư Miên tìm một vòng cũng không tìm thấy tập bản vẽ đâu, anh ta nhìn cái túi lớn để bên cạnh, trong túi xách có một ít bút vẽ tranh, anh ta thấy được một góc của bản vẽ lộ ra ngoài liền đưa tay đến lấy ra.

“Này? Tập bản vẽ này hình như không giống...” Mặc dù là tập bản vẽ nhưng không giống loại chuyên dụng ở công ty, Tiểu Trương hơi

nghe ngờ lật mở nó ra.

“Ai
đây? Khoan?!”

Từ Phồn đứng một bên nhìn cậu ta, “Sao hả?”

“Các cậu nhìn cái này đi.”

Mọi người nhìn vào dáng vẽ hoảng hốt của tiểu Trương thì vội vàng đi đến gần nhìn, “Cái gì vậy?”

Sau khi nhìn một cái, bọn họ đều có cùng biểu cảm như tiểu Trương, vô cùng kinh ngạc.

Trong tập bản vẽ này, tất cả mỗi một trang giấy đều vẽ cùng một người.

Góc mặt nghiêng, góc chính diện, toàn thân, ngồi, đứng, thậm chí là nằm...Đều là cùng một người có dáng dấp an tĩnh nhưng lại là một người đàn ông đẹp trai. Nếu chỉ là một nhân vật tưởng tượng thì mọi người cũng không cần phải kinh ngạc như vậy, nhưng vấn đề ở đây chính là bọn họ đều biết người mà Trình Tư Miên vẽ này, đó chính là ông chủ của bọn họ, Tô Hiến Ngôn!

“Tiểu Trương, chuyện gì hả, lẽ mà ở đó.” Chương Hàm không chờ được nên tự đi ra tìm anh ta.

Tiểu Trương sững sờ đưa tập bản vẽ trong tay ra, “Giám đốc, hình như em cầm nhầm rồi.”

Chương Hàm nhíu mày đi lên phía trước, anh ta cúi đầu nhìn một cái, “Xảy ra chuyện gì?”

“Đây là bản trong túi xách của Trình Tư Miên, tôi cứ nghĩ là bản vẽ nhân vật trò chơi nên lấy ra xem, không ngờ...trong đó đều là vẽ Tô tổng.”

“Các anh vậy lại chỗ tôi là gì thế?” Hai tay Trình Tư Miên xách theo đồ ăn mang vào, “Này, mau tới cầm giúp tôi với.”

Vừa nói xong cô chợt phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn mình. Trình Tư Miên ngẩn người, rồi lại chú ý tới tập bản vẽ trên tay tiểu Trương. Lúc ở Mỹ, cô thường dùng Tô Hiến Ngôn để luyện tay, mọi dáng vẽ của anh ở trong trí nhớ của cô đều được cô vẽ ra, bất tri bất giác đã vẽ được mấy tập, đây là tập bản vẽ gần đây cô vẽ, ngày hôm qua chỉ tiện tay bỏ vào trong túi xách, không ngờ lại bị mở ra thế này..

Trong lòng Trình Tư Miên hoảng sợ, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh bỏ đồ trên tay xuống, cô tiến lên lấy lại tập bản vẽ trong tay tiểu Trương, “À, sao cậu lại cầm cuốn này của tôi, chắc cậu muốn lấy tập bản vẽ trò chơi đúng không, à, nó ở đây.”

Trình Tư Miên lấy một quyển khác trong túi xách đưa cho tiểu Trương.

“Không phải..Tư Miên, đây là chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì là chuyện gì?”

“Sao cô toàn vẽ Tô tổng trong đó thế?”

Một người đứng cạnh tiếp lời, “Ra là thế, Tư Miên, cô thầm mến Tô tổng của chúng tôi đúng không?”

“Oa, lá gan thật lớn nha, đại boss cao cao tại thượng của chúng tôi mà cô cũng dám thích.”

Trình Tư Miên ho khan vài cái, “Đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ là, là..ừ,..chỉ thần tượng anh ấy thôi, chính là như vậy.”

“Thần tượng?” Tiểu Trương nghi ngờ nói, “Tư Miên, cô đã gặp Tô tổng rồi sao, hình cô vẽ với người thật quá giống đi.”

Trình Tư Miên trầm nghĩ, không chỉ thấy thôi đâu, mà đã sớm chung đụng rồi...

“Chỉ may mắn gặp một lần.” Trình Tư Miên không ngờ mọi người cứ quán lấy vấn đề này không buông, “Được rồi được rồi, tôi không phải chỉ vẽ thần tượng của mình thôi sao, không đến nỗi kinh ngạc

vậy chứ, giải tán giải tán thôi, thức ăn để ở đằng kia, mọi người mau tới lấy đi.”

Trình Tư Miên không nói nhiều nữa, mọi người chỉ đùa một chút rồi tản đi ngay, nói là thần tượng, mọi người đều có thể hiểu, cho dù Trình Tư Miên có nói thảm mền thì mọi người cũng hiểu được, dù sao trong công ty này, nữ nhân viên thảm mền anh không chỉ có một hai người.

Chương Hàm nhìn Trình Tư Miên thận trọng bỏ tập bản vẽ vào túi xách, ánh mắt anh ta lạnh lẽo, “Trình Tư Miên, mang bản vẽ nhân vật trò chơi vào phòng làm việc của tôi.”

“Vâng giám đốc.”

Chương 51: Phát hiện

Chương 51: Phát hiện

Edit: Mộc Tử Đăng

Bên trong phòng làm việc của Chương Hàm.

“Trình Tư Miên, tôi thấy cô có kỹ thuật vẽ tốt nên mới nhận cô, cho nên cô tuyệt đối đừng có những tâm tư khác.” Chương Hàm ngồi trên ghế xoay, con người sau cặp kính hơi trầm xuống.

Trình Tư Miên hơi khựng lại, cười nói, “Giám đốc, anh nói gì vậy, tôi có thể có loại tâm tư nào khác chứ.”

“Tốt nhất là không có.” Chương Hàm liếc nhìn cô, “Trông cô nhỏ tuổi dễ mắc sai lầm trong chuyện si mê người thành công nên tôi tha cho cô lần này, sau này đừng để loại tập bản vẽ đó xuất hiện nữa.”

Tuổi còn nhỏ, dễ mắc sai lầm trong chuyện si mê người thành công? Đầu Trình Tư Miên đầy hắc tuyến, “Ồ, đã biết thưa giám đốc.”

“Được rồi, lát nữa cô mang bản vẽ đã vẽ xong mấy nhân vật chính đưa cho tôi, ngày mai tôi sẽ đưa lên trên xem có vượt qua cửa ải không.” Chương Hàm nói.

“Vâng.”

Buổi tối lúc tan làm, Trình Tư Miên dọn dẹp bàn của mình rồi đi ra khỏi công ty chuẩn bị về chỗ của Viên Quả.

Ngoài trời mưa rất to, Trình Tư Miên lại không mang theo ô, vì vậy cô đứng ở sau cây cột lớn định lấy điện thoại ra đặt xe. Ngay lúc này có một chiếc xe Cayenne dừng lại trước cửa công ty, Trình Tư Miên nhìn lướt qua cũng không để ý nhiều.

“Hiển Ngôn, đến nhanh vậy.” Một giọng nói quen thuộc, Trình Tư Miên sửng sốt, cô thấy có một người đang đứng ở chỗ thang lầu gọi người ngồi ở ghế lại một tiếng, sau đó người nọ chạy đến bên khác của chiếc xe, người đó chính là Tra Dịch Quang.

Tim Trình Tư Miên chợt đập nhanh hơn, cô vội vàng dời tầm mắt nhìn người ngồi trong xe, Tô Hiển Ngôn đã tới, hôm nay anh lại xuất hiện ở chỗ này!

Cô nấp sau cây cột, lén lút thò đầu ra nhìn người đang ngồi ở ghế lái. Nhưng cửa kính xe đang từ từ được nâng lên, khuôn mặt dịu dàng, tinh xảo của anh dần dần bị bóng tối che đi...

Đã hơn nửa năm rồi bọn họ chưa gặp mặt, lúc quay về Trung Quốc cô lại mượn cớ bế quan tu luyện nên không liên lạc với anh, lúc này lại được gặp anh, cảm xúc bị đè nén điên cuồng dâng lên!

“Trình Tư Miên.”

“A!” Đột nhiên có người vỗ vai cô, làm Trình Tư Miên sợ hết hồn, lập tức quay người lại.

Chương Hàm ngăn người, “Cô hét cái gì.”

Trình Tư Miên lại liếc nhìn chiếc xe đằng kia một cái, chiếc Cayenne đã từ từ lăn bánh, cô lại dời ra sau cây cột một chút, cả người được cây cột che lại, “Giám đốc... Là anh à, hù chết tôi mà.”

“Hù chết cô? Cô làm chuyện gì trái lương tâm.”

“Không không không, không có gì.”

“Vậy cô còn đứng đây làm gì, còn không mau đi.”

“À..Trời đang mưa, tôi không mang theo ô nên..”

“Ồ.” Chương Hàm nhìn ngoài trời một chút, “Tôi có mang ô, cô đến đây đi chung đi, đúng rồi, nhà cô ở đâu?”

“A?”

Sắc mặt Chương Hàm thoáng hiện qua một tia mắt tự nhiên, “Trời mưa lớn như vậy sao cô về được, tôi đưa cô về.”

“Giám đốc à, sao lương tâm anh lại trỗi dậy rồi.”

Chương Hàm trừng cô, “Cô nói câu này là có ý gì, chẳng lẽ trước giờ tôi không có lương tâm à!”

“Có thể nói là như vậy.”

“Cô!”

“Ha ha ha, đùa thôi đùa thôi.” Trình Tư Miên nói, “Nhưng mà rất cảm ơn giám đốc, tôi ở rất xa nên tự đón xe về được rồi.”

“Bớt nói nhảm đi, đi thôi.” Chương Hàm bật ô lên, xách Trình Tư Miên đến dưới ô, “Nếu tôi thật sự không đưa cô về, đoán chừng cô sẽ mắng tôi trong lòng, nhà ở đâu, mau nói.”

Đầu Trình Tư Miên đầy hắc tuyến, “Giám đốc, vừa rồi thật sự tôi nói đùa thôi...”

“Ở đâu!”

“...Khách sạn Kim Nguyên.”

Ở một bên khác, sau khi ngồi vào chiếc xe Cayenne, Tra Dịch Quang thấy Tô Hiền Ngôn luôn nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, nên không khỏi mở miệng hỏi, “Hiền Ngôn sao vậy?”

“Mới vừa rồi hình như nghe được...” Tô Hiền Ngôn đang nói thì dừng lại, khẽ nhíu mày, “Không có gì.”

“A? Nghe được cái gì?” Tra Dịch Quang cũng nhìn về phía sau một chút.

Tô Hiền Ngôn lắc đầu, dời tầm mắt đi, “Chắc là ảo giác thôi.”

Tra Dịch Quang cười, “Cậu còn xuất hiện ảo giác à, nói không chừng là thấy được hình bóng của Tiểu Miên Miên đó.”

Tô Hiến Ngôn không nói gì.

Tra Dịch Quang nhướn mày, “Đúng rồi chứ gì, Hiến Ngôn à, cậu bị bệnh rồi, gọi là gì nhỉ, à là bệnh tương tư!”

Sau khi nói xong, Tra Dịch Quang bị Tô Hiến Ngôn lườm một cái, anh ta nhanh chóng làm động tác bịt miệng, “Chỉ đùa thôi chỉ đùa thôi, nhưng mà cô nhóc này đúng là đáng chết, đi rồi không thèm về nữa, đúng là không có lương tâm.”

“Cô ấy bận học.”

“Dĩ nhiên tôi biết chứ, cô nhóc này mới qua đó còn phải học thích ứng với môi trường bên đó nữa, rồi phải học tiếng anh này, bây giờ còn bận học vẽ, không ngờ có nghị lực lớn như vậy.” Tra Dịch Quang nói tiếp, “À đúng rồi, gần đây tôi có thấy cô nhóc đó đăng truyện tranh mới lên tạp chí, thật bức bối mà, tôi lại không phải là người đẹp trai nhất trong đó.”

Tô Hiến Ngôn cong môi, ngay từ đầu anh biết cô nổi lên hứng thú nên đã vẽ câu chuyện của mình đăng lên mạng, nhưng không ngờ năm nay còn vẽ đề tài mới, lấy anh và cô làm nguyên mẫu.

“Này, cô ấy còn định vẽ tôi thành một tên đàn ông ăn chơi, thật là quá đáng mà.” Tra Dịch Quang bắt mẩn nói.

Tô Hiến Ngôn gật đầu, “Ừ, không phải rất phù hợp sao.”

“Cậu còn phụ họa thêm! Bây giờ trong tim tôi chỉ có Hiểu Hiểu nhà tôi thôi, tôi chỉ một lòng với cô ấy!”

“Ồ.”

“Hừ, nếu để lần sau tôi gặp lại con nhóc đó, tôi nhất định phải đánh cho một trận, cậu cũng đừng hòng ngăn cản.”

Tô Hiến Ngôn cười nhạt, gặp cô?

Ừ, anh cũng muốn gặp cô, đã lâu rồi không gặp...

Ngày hôm sau.

Tra Dịch Quang bắt chéo chân, nhàn nhã thư thái dựa vào ghế, xem văn kiện trên bàn làm việc, “Này, cuộc họp cũng sắp bắt đầu rồi mà tên Trình Tần này còn chưa tới.”

Tô Hiến Ngôn ngồi ở bàn uống trà tùy ý lật tạp chí, “Chắc có chuyện gì bận.”

“Xìiii, cậu đừng nói có chuyện gì bận, gần đây giám đốc điều hành mới nhậm chức của chúng ta rất khó để kết thúc cuộc nói chuyện, Trình Tần gặp phải cô ấy xem như gặp được chân ái, trong hội nghị lần trước hai người tranh luận vô cùng hấp dẫn.”

Tô Hiến Ngôn, “Không hợp à, vậy sao lại thân thiết với cô ấy?”

“Không phải là không hợp, tôi đoán là do quá hợp.” Tra Dịch Quang nói lời sâu xa, “Tôi nghĩ, hoa đào của anh Trình nở rồi.”

Tô Hiến Ngôn hơi dừng lại, “Hoa đào?”

“Không phải à, đừng thấy hai người đó làm việc hay tranh luận với nhau mà lầm, ngoài công việc ra, Trình Tần luôn âm thầm bảo vệ con gái người ta.”

Tô Hiến Ngôn bật cười, “Hiếm thấy đó.”

“Cốc cốc cốc.”

“Mời vào.”

Cửa phòng làm việc được đẩy ra, Chương Hàm đi vào trong, thấy trong phòng còn có Tô Hiến Ngôn ngồi nên anh ta nhanh chóng gật đầu chào hỏi anh, “Tô tổng.”

Tô Hiến Ngôn khẽ gật đầu xem như đáp lại lời chào.”

“Chương Hàm, là bản thiết kế nhân vật mới à?”

Chương Hàm gật đầu, “Vâng, là do họa sĩ mới tới vẽ, anh xem một chút đi.”

Tra Dịch Quang nhận lấy, “Lần trước tôi không hài lòng chút nào, lần này anh chắc chứ?”

“Họa sĩ lần này vẽ rất tốt, tôi cảm thấy có thể vượt qua ải này.”

Tra Dịch Quang nhướn mày, “Nhìn dáng vẻ của anh như vậy tôi yên tâm rồi.”

Tra Dịch Quang bắt đầu lật xem từng trang, nhìn vào một cái khiến anh ta không khỏi kinh ngạc.

Nhân vật lần này được vẽ rất tinh xảo, từ những hình khối lớn cho đến những hoa văn nhỏ bé li ti đều được vẽ vô cùng chi tiết, khiến người ta không ngờ được, hơn nữa còn mang đến cho người xem một cảm giác mạnh mẽ ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thiết kế nhân vật trò chơi với hình tượng như thế này chắc chắn sẽ khiến người chơi hứng thú.

“Hiển Ngôn, cậu nhìn này.” Tra Dịch Quang có chút kích động đưa cho Tô Hiến Ngôn, “Đây là mấy nhân vật quan trọng trong trò chơi mới của chúng ta lần này, cái cảm giác này đúng là y như tưởng tượng.”

Tô Hiến Ngôn nhận lấy, sau khi xem xong anh cũng có cùng biểu cảm như Tra Dịch Quang, nhân vật không chỉ được vẽ tốt mà còn vô cùng phù hợp với cảm giác miêu tả lúc ban đầu của anh. Mỗi một nhân vật trong trò chơi lần này đều được anh, Tra Dịch Quang và Trình Tàn bàn luận, nhân vật được vẽ thế này, anh chỉ cần nhìn một cái đã cảm thấy quá thích hợp.

“Quả thật không tệ.”

Chương Hàm nghe được Tô Hiến Ngôn tán thưởng thì vui vẻ nói, “Đây chỉ là một phần thôi, còn lại họa sĩ vẫn đang thiết kế, tôi tin rằng sẽ không để các anh thất vọng.”

Tra Dịch Quang ngay từ đầu đã là người đảm nhiệm công việc ở bộ phận thiết kế, mặc dù hai năm nay dần dần không vẽ nhiều nữa nhưng bộ phận này vẫn là sự quan tâm hàng đầu của anh ta, cho

nên khi phát hiện ra được báu vật ở bộ phận thiết kế này không khỏi khiến anh ta nổi lên hứng thú.

“Bây giờ họa sĩ còn ở công ty không?”

“Còn, đang bận thiết kế.”

Tra Dịch Quang đứng lên, “Tôi đi xem một chút! Hiền Ngôn, đi cùng đi.”

Chương Hàm đã sớm quen với vị cấp trên tính tình nắng mưa thất thường này rồi, “Hay là để tôi gọi cô ấy đến đây đi.”

“Không cần không cần, nhân tài như vậy tôi nhất định phải tự mình đi gặp.”

Tô Hiền Ngôn, “Cậu đi đi, tôi không đi.”

“Dù sao cậu cũng đang rảnh, đi đi đi.” Tra Dịch Quang kéo anh lên, “Nói gì thì ông chủ như cậu cũng nên đi thị sát một chút.”

Tô Hiền Ngôn không biết làm sao, không thể làm gì khác hơn là đi theo Tra Dịch Quang.

Tô Hiền Ngôn là một vị thần ở EV, mỗi lần xuất hiện đều được các nhân viên liếc mắt nhìn trộm.

Giờ phút này anh đang trên đường đi tới bộ phận thiết kế, đã thu hút sự chú ý của mọi người, bình thường Tô Hiền Ngôn chỉ đến họp rồi đi ngay, không ngờ lần này lại đi đi lại lại trong công ty.

Chương Hàm dẫn hai người đi tới bộ phận thiết kế, “Họa sĩ làm việc ở khu bên trái.”

Tra Dịch Quang và Tô Hiền Ngôn nhìn theo hướng bên đó, chỉ thấy đám nhân viên đang quay quanh một người, người đó đang nói gì đó, bọn họ cũng không chú ý có người xuất hiện ở trước cửa.

Còn những người khác khi thấy Tô Hiền Ngôn đều quên cả phản ứng. Tình huống gì đây, sao ông chủ lại tới! Trời ơi, nhìn gần càng đẹp trai hơn nữa.

“Trình Tư Miên, mau dừng công việc lại, cô tới đây đi.” Cùng lúc này, Chương Hàm nói với mấy người ở bên đó. Sau khi nói xong, anh ta phát hiện hai vị cấp trên đang nhìn chăm chăm mình, Chương Hàm ngẩn người, “À, Sao vậy?”

Tra Dịch Quang, “...Anh mới vừa nói ai?”

“Trình Tư Miên, ồ, chính là họa sĩ mới tới của chúng ta.”

Mặt Tra Dịch Quang không tin nổi, không phải đâu, chắc chỉ trung tên thôi. Anh ta vội vàng nhìn Tô Hiến Ngôn, anh đang híp mắt lại, tất nhiên là kinh ngạc rồi.

Trình Tư Miên đang thảo luận công việc với vài đồng nghiệp thì nghe Chương Hàm gọi mình, cô liền cầm bút vẽ xoay người lại, “Giám đốc, có chuyện gì vậy, tôi đang bận...thảo luận.”

“Bộp.” Bút vẽ trong tay cô rơi xuống đất.

Trình Tư Miên mở to mắt nhìn người đàn ông cách đó không xa. Anh, sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây...

“Xin chào Tô tổng, xin chào Tra tổng.” Mấy người đứng cạnh cô ríu rít chào hỏi.

Tra Dịch Quang dụi dụi mắt, cảm giác như mình lại gặp ảo giác. Nhưng anh ta còn chưa nói gì đã thấy Tô Hiến Ngôn đi về bên đó.

Dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, Tô Hiến Ngôn đi về phía Trình Tư Miên, sau đó anh ngồi xổm xuống nhặt bút vẽ lên đưa cho cô.

Sau đó nữa...anh chỉ đứng yên đó, không nói một lời.

Mọi người trở mắt nhìn nhau, chuyện gì vậy?

Trình Tư Miên cảm thấy mình đã bị phát hiện, vô cùng xấu hổ mà. Hơn nữa nhìn ánh mắt đó của Tô Hiến Ngôn, cô có dự cảm mình tiêu đời rồi.

Chương Hàm phát hiện ra có gì đó không đúng, nên vội tiến lên nói, “Ô tổng, người này chính là Trình Tư Miên.”

“Về lúc nào?” Tô Hiến Ngôn lạnh nhạt hỏi.

Chương Hàm, “Hả?”

Trình Tư Miên nuốt nước bọt, “Hình như một tuần trước...”

“Một tuần trước?”

Trình Tư Miên thấy Tô Hiến Ngôn cong môi cười, nụ cười đó vô cùng chói mắt! Tiếp đó cô nghe anh nói, “Trình Tư Miên, lá gan vẫn lớn như vậy.”

Trình Tư Miên, “Cũng, cũng không có...A...”

Tô Hiến Ngôn đột nhiên đưa tay ra sau xách cổ áo cô lên, chờ cô đứng thẳng người mới choàng tay qua vai cô, lạnh lùng nói, “Đi theo anh.”

“Này này này! Chờ chút, em còn chưa tan làm.”

Tô Hiến Ngôn mặt không đổi sắc mang cô ra khỏi bộ phận thiết kế, “Anh nói tan làm chính là tan làm.”

Trình Tư Miên nhận ra mọi người đang nhìn mình, nên vô cùng lúng túng, “Tô Hiến Ngôn! Anh xem thường quy định của công ty đúng không!”

Tô Hiến Ngôn rũ mắt nhìn cô một cái, “Anh chính là quy định của công ty.”

Trình Tư Miên, “!!”

Người nào đó trợn mắt há hốc mồm bị người ta xách đi, Tra Dịch Quang ở phía sau rút cuộc cùng hoàn hồn lại, “Này này này, Tiểu Miên miên, chờ tôi với.”

Mọi người trong bộ phận thiết kế: Gì? Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Người vừa rồi là Tô tổng đúng không?

Tô tổng trực tiếp mang Trình Tư Miên đi? Tình huống gì đây?

Không những thế còn gọi cả họ lẫn tên, Tô Hiến Ngôn...Có mờ ám nha.

Chương 52: Gặp lại

Chương 52: Gặp lại

Edit: Mộc Tử Đằng

Tô Hiền Ngôn ôm vai Trình Tư Miên đi xuyên qua ánh mắt của mọi người, sau đó đi vào thang máy đến phòng làm việc của anh.

“Ngày hôm qua thấy em đúng là không nhìn nhầm.” Tô Hiền Ngôn vừa nói vừa ép cô lên tường, sau đó anh cúi đầu xuống, giọng nói phát ra có hơi trầm, “Tại sao quay về lại không nói với anh.”

“Muốn cho anh sự ngạc nhiên mà.” Trình Tư Miên lấy lòng nói.

“Ngạc nhiên? Suốt một tuần cũng không tới tìm anh, đây là ngạc nhiên của em?”

Trình Tư Miên ngẩng đầu nhìn anh, “Không phải trước đó anh nói thời gian này EV đang thiết kế một trò chơi mới sao, em muốn làm thiết kế nhân vật trong trò chơi cho nên mới nghĩ cách xin vào làm ở bộ phận thiết kế...”

Tô Hiền Ngôn hơi khựng lại, rồi đột nhiên nghĩ tới những tấm hình vẽ vừa rồi, “Hôm nay bản vẽ Chương Hàm mang đến đều do em vẽ?”

“Anh thấy rồi?” Trình Tư Miên vui vẻ nói, “Sao nào sao nào, anh cảm thấy thế nào?”

Tô Hiền Ngôn cười nhạt một tiếng, “Đây là sự kinh ngạc em muốn cho anh thấy?”

“Dĩ nhiên rồi, học phải nên thực hành.”

“Rất tốt.” Tô Hiến Ngôn nắm eo cô, kéo cô ôm vào trong ngực, “Anh rất thích.”

Trình Tư Miên cũng duỗi tay ra ôm anh, sau khi bình tĩnh lại mới cảm nhận được giây phút dịu dàng này.

Đã lâu rồi không gặp, cái ôm này vẫn ấm áp như mọi khi, “Tô Hiến Ngôn, em thật sự rất nhớ anh, anh có nhớ em không?”

Tô Hiến Ngôn hơi ngẩn ra sau đó thu chặt cánh tay lại, “Nhớ.” Rất nhớ, có lúc nhớ đến phát điên.

“Cốc cốc cốc.”

“Này, hai người cũng quá đáng quá, mới thấy mặt đã trốn rồi.” Tra Dịch Quang gõ cửa ở bên ngoài, “Tiểu Miên Miên, chúng ta cũng đã lâu rồi không gặp, cô đừng mãi chú ý đến Tô Hiến Ngôn chứ.”

Tô Hiến Ngôn và Trình Tư Miên đứng ngay cạnh cửa, Trình Tư Miên vừa nghe thế liền đưa tay ra định mở cửa nhưng chưa chạm vào nắm cửa đã bị Tô Hiến Ngôn cản lại.

Cô nghi ngờ quay đầu nhìn anh, một giây kế tiếp cô nghênh đón nụ hôn mang theo hơi lạnh lẽo của anh.

“Đừng để ý đến cậu ta.” Anh chống lên trán cô, nhẹ giọng nói.

Trình Tư Miên cong cong mi mắt, “Được.”

Cô nhón chân lên vòng tay qua cổ anh hôn đáp lại. Đã lâu không thân mật, Trình Tư Miên cảm giác như bao nhiêu cảm xúc đều được bộc phát trong nụ hôn này, rằng môi gần bó không rời, mềm mại ma sát với nhau, hai người dường như muốn hòa hợp lại làm một.

Tra Dịch Quang thấy bên trong không có tiếng động gì, chỉ lắc đầu thở dài một hơi, “Đúng là điển hình của trọng sắc khinh bạn.”

Nói xong anh ta cười cười đi ra ngoài.

Bên trong phòng làm việc, Trình Tư Miên bị Tô Hiến Ngôn áp sát vào cánh cửa, cô mở mắt ra thì phát hiện anh đang nhìn mình, trong

mắt đầy mập mờ, vào khoảnh khắc này cô cực kỳ mềm lòng, người cô yêu nhiều năm vẫn luôn ở đây, thật tốt mà.

“Mấy ngày nay ở đâu?” Tô Hiến Ngôn buông cô ra, hơi rũ mắt hỏi.

“Nhà của Quả Quả, à chính là biên tập viên của em.”

“Vây đợi lát nữa qua đó dọn dẹp đồ rồi dời đi.”

“Dời đi đâu?”

“Nhà anh.”

...

Trình Tư Miên vẫn chưa tới giờ tan việc, dù sao bây giờ cô cũng được xem như họa sĩ của EV, cô dĩ nhiên phải kiên trì tới cùng rồi. Vì vậy cô vẫn tạm biệt Tô Hiến Ngôn để quay về bộ phận thiết kế.

Nhưng mà vừa bước chân vào cửa, cô mới phát hiện đám đồng nghiệp tốt có cả đồng câu hỏi chờ cô giải đáp.

“Tư Miên, tình huống gì vậy, cô và Tô tổng biết nhau à?”

“Hai người có quan hệ thế nào vậy?”

...

Trình Tư Miên bị đám người đó vây lại đến nỗi nước cũng không chảy lọt, “Chuyện đó, thật ra thì cũng không có gì..” Muốn cô nói thật sao, nói là bạn gái của anh sẽ hù được người sao?

“Làm sao không có gì, tôi thấy Tô tổng trước đây luôn nghiêm túc, hơn nữa còn có dáng vẻ cao cao tại thượng, người sống chó đến gần, nhưng mà vừa rồi..rõ ràng hoàn toàn không giống thế.”

“Ồ đúng rồi, mấy hôm trước không phải cô có một tập bản vẽ vẽ Tô tổng à.” Người đồng nghiệp nào đó cười gian nói, “Tôi biết rồi nha, hai người chính là người yêu chứ gì, còn sống chết không thừa nhận.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hô một trận.

“Nhưng mà nếu là bạn gái Tô tổng, tại sao lại đến bộ phận thiết kế?”

“Tô tổng vốn thích kiểu này à?”

...

“Được rồi! Không muốn làm việc nữa sao?” Chương Hàm đứng ở sau lưng mọi người tức giận nói, “Về chỗ hết cho tôi.”

Chương Hàm xuất hiện làm mọi người sợ hết hồn, sau đó liền rít về lại chỗ ngồi của mình.

Trình Tư Miên thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn Chương Hàm một cái. Mặt Chương Hàm không có biểu cảm gì, chỉ liếc cô một cái rồi xoay người đi vào phòng làm việc.

Nhưng cho dù là ở đâu thì tin tức bát quái đều truyền đi rất nhanh.

Sau khi Trình Tàn nghe được tin này liền vội vàng chạy đến bộ phận thiết kế, bộ phận này do Tra Dịch Quang quản lý nên anh ta rất ít khi xuất hiện ở đây, vì thế khi mọi người thấy anh ta xuất hiện liền cảm thấy kỳ lạ.

“Trình tổng, anh...”

“Tôi tìm họa sĩ mới tới.”

“A? Anh nói là..Trình Tư Miên?”

“Này ai gọi tôi?” Trình Tư Miên mới vừa từ khúc quanh đi ra, thấy Trình Tàn đứng nghiêm trang ở đó chờ cô, cô ngăn người ngay lập tức.

“Cháu tới đây cho chú.” Trình Tàn liếc xéo cô.

Trình Tư Miên cười khan hai tiếng, chậm rãi đi qua.

“Rất có tiền đồ, im hơi lặng tiếng xuất hiện.” Trình Tàn đánh phủ đầu cô bằng một câu như thế.

Trình Tư Miên, “Thì, thì bây giờ không phải chú đã biết rồi sao.”

“Nếu không phải nghe người khác nói thì chú còn không biết nữa đấy.” Trình Tần quan sát Trình Tư Miên từ trên xuống dưới một lượt, “Trình Tư Miên, cháu còn cao lên này.”

Trình Tư Miên thấy Trình Tần không mắng mình nên vội vàng cười hì hì nói, “Đúng vậy đúng vậy, chú, chú cũng đẹp trai ra rất nhiều.”

Trình Tần lườm cô một cái, rồi giơ tay ra nhìn đồng hồ, “Sắp tan làm rồi.”

“Vâng, còn năm phút nữa.”

“VẬY ĐI ĂN THÔI.”

“Chờ chút, cháu đi lấy túi.” Trình Tư Miên chạy về vị trí của mình lấy túi xách. Trình Tần chấp tay sau lưng đứng đó chờ cô, sau khi Trình Tư Miên đi đến thì xoay người đi ra ngoài.

“Mẹ cháu có khỏe không?”

“Vẫn khỏe, lúc trước còn đi du lịch nữa.”

“Vậy lần này này cháu ở lại bao lâu?”

“Tô Hiền Ngôn không nói cho chú biết à, cháu về nước hai tháng.”

...

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, hoàn toàn không phát hiện cả phòng thiết kế đều trợn tròn mắt.

“Ừ, Ừ Phồn, vừa rồi Tư Miên gọi Trình tổng là chú đúng không?”
“Không nghe lắm đâu, chính là như vậy đó.”

“Trình tổng có cháu gái lớn như vậy à?”

“Nói đúng hơn là Tư Miên có người chú trẻ tuổi như vậy!” Người đồng nghiệp nào đó ôm đầu, “Xong rồi, mấy ngày nay ở công ty tôi

đều cho cô ấy làm chân chạy vặt, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!”

“Đừng nói chỉ một mình cậu...Tôi còn thường xuyên bảo cô ấy đi mua nước.”

Từ Phồn lắc lắc đầu, “Cho nên mới nói, khoảng thời gian này các anh dám sai bảo hòn ngọc quý của EV.”

“Hòn ngọc quý?” Có người đột nhiên phản ứng kịp, “À đúng rồi, nếu như Trình tổng là chú của Tư Miên, Tư Miên lại là bạn gái của Tô tổng, vậy Tô tổng và Trình tổng có quan hệ thế nào?”

“...”

Chương Hàm ngược mắt nhìn bóng lưng dần khuất của Trình Tư Miên và Trình Tân, sắc mặt anh ta bình thản. Bề ngoài anh ta tuy không có vẻ khiếp sợ như mấy người ngoài kia nhưng anh ta biết nội tâm mình chấn động vô cùng.

Ban đầu anh ta không tin nhiệm cô, nhưng sau khi nhìn thấy tác phẩm của cô thì phát hiện ra cô là một nhân tài hiếm có, sau đó mọi sự chăm chỉ và cố gắng của cô anh ta đều quan sát được. Nói thật, anh ta rất thích cô.

Ở cái tuổi này của anh ta còn làm giám đốc, vừa có nhan sắc vừa có tiền cũng được nhiều người phụ nữ theo đuổi, nhưng hết lần này đến lần khác anh ta luôn tỏ ra cao ngạo lạnh lùng, không tìm được người có chung sở thích còn nhìn không thuận mắt. Mà Trình Tư Miên lại là cô gái mà anh ta nhìn thuận mắt nhất trong mấy năm qua, tuổi tuy còn nhỏ nhưng vẻ ngoài là kiểu người mà anh ta thích, hai người lại có chung sở thích, hơn nữa tính tình cô còn không tệ, cho nên anh ta đã nghĩ đến việc có nên theo đuổi cô hay không...

Nhưng hôm nay sau khi xảy ra chuyện này, anh ta đã bừng tỉnh ngộ, anh ta cao ngạo tự nghĩ là ‘Nếu mình theo đuổi chắc chắn sẽ theo đuổi được’, cái suy nghĩ này hoàn toàn sai lầm. Cô sớm đã có người thích, hơn nữa người đó còn là người mà vĩnh viễn anh ta cũng không bắt kịp.

Một mầm non tình yêu còn chưa chớm nở đã bị bóp chết từ trong trứng nước.

Tô Hiền Ngôn lái xe đến cửa công ty chờ cô, Trình Tần và Tra Dịch Quang cùng Trình Tư Miên cùng nhau ngồi lên xe của anh.

Bốn người từng sống chung dưới một mái nhà đã lâu rồi chưa được ăn cơm chung. Trình Tư Miên bị Trình Tần và Tra Dịch Quang hỏi một loạt chuyện ở Mỹ sau đó mới buông tha cho cô.

Sau khi ăn xong, mỗi người đều về nhà của mình.

“Cháu ở đâu?” Trình Tần hỏi.

Trình Tư Miên nhìn Tô Hiền Ngôn một cái, “Sở dĩ ở nhà bạn, nhưng mà hôm nay..”

“Hôm nay ở nhà tôi.” Tô Hiền Ngôn mặt không đổi sắc nói.

Tra Dịch Quang chặc chặc hai tiếng, Trình Tần liếc hai người một cái.

Tô Hiền Ngôn giống như không nhìn thấy được, “Tư Miên, lấy hành lý của em trước.”

“Ồ, được.”

“Này này này, vậy còn hai người chúng tôi thì sao?” Tra Dịch Quang hỏi.

Tô Hiền Ngôn, “Tự bắt xe về đi.”

Tra Dịch Quang trợn mắt, “Lại trọng sắc khinh bạn!”

Trình Tần, “...Quen là tốt.”

Sau khi qua nhà Viên Quả lấy hành lý, Trình Tư Miên và Tô Hiền Ngôn về nhà của anh. Nói là nhà mới thì chỉ có Trình Tư Miên thấy mới.. Đây là căn nhà anh đã mua từ hai năm trước, ngoại trừ hàng ngày người giúp việc đến dọn dẹp thì chỉ có mình anh.

Trình Tư Miên vừa vào cửa liền đánh giá xung quanh, màu sắc chỉ thuần một màu cùng với phong cách đơn giản này, lộ ra hơi thở cấm

dục..Cái này đúng là phong cách Tô Hiến Ngôn không sai vào đâu được.

“Uống nước lọc hay nước trái cây.” Tô Hiến Ngôn đặt hành lý xuống rồi đi vào bếp.

“Nước trái cây.”

“Được.”

Phòng bếp được thiết kế theo kiểu mở, Trình Tư Miên đi sau anh, “Phòng này thật lớn, một mình anh ở có thấy quá rộng lớn hay không?”

Tô Hiến Ngôn vừa rót nước trái cây vừa nói, “Cũng không lớn mấy, sau này còn có em.”

Trình Tư Miên ngẩn người, “Em? Anh cũng nghĩ tới vấn đề này rồi à?”

Tô Hiến Ngôn xoay người lại, đưa ly nước trái cây cho cô, “Sao hả, không thích nơi này sao? Nếu không thì em cứ tự chọn, miễn em thích là được.”

Trình Tư Miên vội vàng lắc đầu, “Không phải không phải, ý em là không ngờ anh lại nghĩ xa đến như vậy.”

Tô Hiến Ngôn duỗi tay ra sờ đầu cô, khẽ cười nói, “Cô nhóc nhà anh đã trưởng thành rồi, không xa đâu.”

Trình Tư Miên ngồi ở phòng khách uống nước trái cây, sẵn tiện nghỉ ngơi một chút. Cô nhìn Tô Hiến Ngôn ngồi bên cạnh, trong lòng có chút thấp thỏm.

Thật ra thì trên đường về nhà cô vẫn luôn nghĩ , buổi tối cô sẽ ngủ ở đâu, Tô Hiến Ngôn sẽ chuẩn bị cho cô một căn phòng riêng hay là để cho cô ngủ chung với anh.

Nếu là về sau..ôi.. tâm tình kích động quá.

Ba năm trôi qua, cô đã sớm trưởng thành rồi, nhưng ba năm này gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, mỗi lần gặp nhau đều là Tô Hiền Ngôn đi đến Mỹ, thời gian ở lại cũng không nhiều, chỉ có ba bốn ngày là cùng, hơn nữa còn có Tưởng Vân Lam ở nhà...nên Trình Tư Miên muốn phát sinh cái gì cũng không có khả năng xảy ra!

Cho nên cô luôn tâm niệm trong lòng về chuyện làm sao để ăn sạch sẽ người này, cho tới bây giờ cũng chưa thực hiện được mong muốn này!

Chương 53: Lần đầu

Chương 53: Lần đầu

Edit: Mộc Tử Đằng

Tô Hiến Ngôn thấy cô uống hết nước trái cây thì nói, “Đi theo anh, soạn hành lý ra trước đã.”

“Vâng.”

Tô Hiến Ngôn dùng một tay kéo vali hành lý vào phòng để quần áo của anh.

Trình Tư Miên đi theo phía sau lưng anh vào phòng, đây là nơi để đồ của anh, trong tủ là từng hàng áo sơ mi, âu phục, quần áo ở nhà... được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề. Mỗi một ô là một lại quần áo, hơn nữa màu sắc cũng không có nhiều màu, đại khái chính là trắng đen và xám.

“Đồ của em cũng treo ở đây à?”

“Ừ, mở vali ra đi.”

“Ồ.” Trình Tư Miên mở vali hành lý lấy quần áo của mình ra. Cô nhìn quần áo trong tay mình, sợ rằng sau khi treo vào sẽ phá vỡ hình ảnh hài hòa nơi đây.

Tô Hiến Ngôn thấy Trình Tư Miên đứng yên không nhúc nhích, nên anh nhận lấy quần áo trong tay cô, sau đó mở một cái tủ khác ra. Lúc này Trình Tư Miên mới phát hiện trong ngăn tủ mới này hoàn toàn trống rỗng, một bộ quần áo cũng không có.

Cô nhìn Tô Hiến Ngôn treo từng bộ quần áo của mình lên, nhìn phòng để quần áo đơn sắc của anh dần tăng thêm những màu sắc bất đồng.

Trình Tư Miên đột nhiên cảm thấy trong lòng ngọt ngào như nếm mật, anh đã sớm tính toán đến tương lai của hai người, ngay cả nơi treo quần áo cũng giữ lại chỗ cho cô, sự chân thực đầy lãng mạn, khiến cho cô không có cách nào không động tâm được.

Sau khi treo xong quần áo, Tô Hiến Ngôn quay đầu lại nhìn cô, “Đi tắm đi, tối nay nghỉ ngơi cho tốt.”

Trình Tư Miên, “Tối nay, em ngủ đâu?”

Tô Hiến Ngôn hơi khựng lại, “Anh dọn phòng khách cho em.”

Nói xong, đang lúc Tô Hiến Ngôn chuẩn bị đi ra khỏi phòng treo quần áo thì cánh tay đột nhiên bị giữ lại, Tô Hiến Ngôn quay đầu nhìn cô, chỉ thấy mặt của Trình Tư Miên hơi đỏ, nhưng ánh mắt lại rất có tinh thần, không hề trốn tránh.

“Không cần dọn phòng khách, phiền phức lắm, em ngủ chung với anh là được rồi.”

Tô Hiến Ngôn nhìn cô, trầm mặc mấy giây, ngay tại lúc Trình Tư Miên nghĩ rằng anh sẽ từ chối thì thấy anh chậm rãi mở miệng nói, “Được.”

Cô nhướn nhướn mày, anh đột nhiên đồng ý như vậy khiến cô hơi kinh ngạc, trước kia đều sống chết không chịu cho cô lên giường của anh, hôm nay lại đồng ý rất nhanh đó nha...

Trình Tư Miên tắm rửa trong phòng tắm của anh, sau khi đi ra cô thì phát hiện anh đã thay quần áo khác, chắc là tắm ở phòng tắm bên ngoài rồi.

Lúc này anh đang ngồi trước máy vi tính, trong tay là một tách cà phê nóng đang bốc khói nghi ngút phả ra hương thơm nồng đậm.

Trình Tư Miên cười một tiếng, dựa vào cửa nhìn anh, hình ảnh này vô cùng quen thuộc với cô, ba năm trước mỗi lần cô vào phòng anh đều sẽ thấy anh nghiêm túc làm việc giống như vậy.

Đoán chừng anh đã nghe được tiếng vang nên anh ngược mắt lên nhìn cô, “Xong rồi?”

Trình Tư Miên ừ một tiếng, rồi đi về phía anh, sau đó khom người tựa cầm lên vai anh, cô nhìn dòng chữ tiếng anh chẳng chịt trong máy vi tính, nói, “Anh luôn bận rộn thế này sao?”

Tô Hiền Ngôn lắc đầu, xoay người lại nhẹ nhàng ôm cô, “Không có, chẳng qua chỉ nhàm chán không có việc gì làm.”

“Cuồng công việc.” Trình Tư Miên chặc chặc lắc đầu, “Rảnh rồi nên làm việc, anh quá vô vị.”

Tô Hiền Ngôn cong môi cười, “Những lúc không có em, cảm thấy nhàm chán sẽ tìm việc làm để cho mình bận rộn.”

“Ồ, vậy khi có em thì sao?”

“Có em.” Tô Hiền Ngôn ngược mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Vậy thì không cảm thấy nhàm chán nữa.”

Tim Trình Tư Miên đập nhanh hơn một nhịp, cô nhìn anh, trên môi nở một nụ cười thản nhiên.

Tính tình anh dường như là như vậy, hơn nữa nguyên nhân lúc trước là do mối quan hệ của hai người nên cô cảm thấy anh rất bình tĩnh. Nhưng bây giờ cô lại nhận ra, chẳng qua anh không nói mà thôi, nhưng chỉ cần mở miệng nói sẽ khiến cô động tâm ngay lập tức...Lời nói đơn giản như vậy, tại sao từ trong miệng anh nói ra lại khiến cô mặt đỏ tai hồng thế này chứ.

Một người đứng một người ngồi, bàn tay anh ôm lấy eo cô, hai người yên lặng nhìn nhau. Trình Tư Miên từ từ cúi người, đang định hôn xuống môi của anh thì chợt nhìn thấy con ngươi u ám của anh nên cô dờ môi nhẹ nhàng hôn xuống sống mũi anh, cuối cùng mới hôn xuống môi.

“Tô Hiền Ngôn, anh luôn nói chờ em lớn lên, bây giờ em đã trưởng thành rồi, chúng ta cũng không cần cố kỵ điều gì nữa.”

Bàn tay của anh bên eo cô càng siết chặt hơn.

Trình Tư Miên bị anh nhìn có hơi hoảng hốt, nhưng thấy anh vẫn không nói lời nào nên cô giả vờ nổi giận, “Anh chỉ biết gạt người thôi.”

Nói xong cô liền hất tay anh ra rồi xoay người đứng thẳng lên muốn rời đi.

Một giây kế tiếp đột nhiên anh đứng lên, lấy tốc độ như ánh sáng mà ngay cả cô cũng không phản ứng kịp áp sát cô lên tường, anh cúi sát vào người cô, nói giọng khàn khàn, “Ai nói anh lừa em.”

“Anh là...Uhm?”

Anh đột nhiên cúi đầu chặn lại lời nói của cô.

Bên ngoài là bóng đêm bao trùm khắp trời đất, bên trong nhà là hình ảnh say đắm động lòng người.

Dưới ánh đèn, cả người anh như bao phủ lấy cô, anh giam cầm cô trong phạm vi của mình, không cho cô một khoảng trống để chạy thoát.

Anh hôn cô, giống như muốn chứng minh cho cô thấy anh không hề gạt cô nên nụ hôn vừa mạnh mẽ lại vừa sâu. Trình Tư Miên không đẩy anh ra, cũng không có khả năng làm việc đó, cô nắm chặt áo anh, từ từ chìm vào nụ hôn say đắm này.

Cô dùng cả thanh xuân để yêu anh, hơi thở của anh, ánh mắt của anh, tất cả mọi thứ của anh làm cô không thể nào xem thường được.

Có lẽ do tình cảm bị đè nén quá lâu, cũng có lẽ do nỗi nhớ nhung chồng chất bao nhiêu năm, hơi thở của hai người dần dần rối loạn, Trình Tư Miên mơ hồ cảm thấy dường như sắp phát sinh chuyện gì đó.

Ý nghĩ này vừa mới hiện ra trong đầu cô thì đột nhiên cô cảm thấy cả người mình bị nhấc bổng lên sau đó cô trực tiếp bị đặt xuống giường.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn anh, chỉ thấy anh đang ở trên người mình, anh nhìn cô từ trên cao xuống, ánh mắt nóng rực như lửa, sự ấn nhấn và khắc chế dường như hoàn toàn biến mất vào giờ phút này.

“Trình Tư Miên, em đã nghĩ xong chưa?” Giọng nói của anh từ tính lại thô cát, nghe vào tai khiến tâm tư của cô nhộn nhạo.

Anh hỏi như vậy dù cô có lớn gan cỡ nào cũng thấy xấu hổ, cô rũ mắt nhìn chằm chằm vào ngực anh, ập a ập ứng nói, “Nói thừa rồi, em đã nghĩ xong mấy năm nay rồi...”

Anh hơi sững sốt, sau đó khẽ cười một tiếng rồi cúi đầu hôn môi cô. Ban đầu môi anh dừng lại trên môi cô, sau đó từ từ hôn một đường đi xuống, gặm cắn cổ cô, rồi hôn dọc theo đường cong dãi xuống ngực cô.

Trình Tư Miên vốn đang mặc áo ngủ hai dây, động tác vừa rồi đã sớm làm cho một bên dây tuột xuống, để lộ ra phần da thịt trắng nõn trước ngực, vô cùng mê hoặc lòng người.

Chỉ ngắn ngủi mấy năm mà thôi, dáng vẻ trẻ trung thanh thuần của Trình Tư Miên đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một hình dáng hoàn toàn khác, vai lộ phân nửa, tóc đen xõa xuống vai, chỉ nhiều đó thôi cũng như một loại độc dược đầu độc tâm hồn người khác.

Trình Tư Miên không dám thờ ơ, cô nhận ra được bàn tay xoa nắn trên eo cô đang từ từ chui vào trong áo ngủ. Áo ngủ nhanh chóng bị anh cởi ra, lòng bàn tay anh nóng rực như mang theo lửa nhen nhóm khắp nơi trên người cô, khiến cô cảm thấy nóng bỏng và khó kiềm chế được mình.

Trình Tư Miên cắn chặt môi, không cam lòng yếu thế chịu thua anh. Để mặc anh chủ động như vậy không phải là phong cách của cô, vì thế cô cố gắng ổn định lại bản thân sau đó chủ động cởi áo anh ra.

Nhưng làm sao cô biết được, hành động sờ mó lung tung của mình càng khiến anh khó nhịn hơn, nên Tô Hiến Ngôn đè lại bàn tay cô, rồi từ từ kéo đến vị trí chính xác nhất, “Ở chỗ này.”

Trình Tư Miên đỏ mặt, vùi cả đầu vào ngực anh, “Em, em biết rồi.”

“Em biết thật chứ?” Tô Hiền Ngôn phả khí nóng bên tai cô, giọng nói trầm khàn không ngừng vang lên, nói xong anh còn cắn vành tai cô, gặm cắn khắp nơi. Trình Tư Miên bị hành động này của anh kích thích thần kinh không khỏi sợ hãi kêu lên một tiếng muốn né tránh, nhưng anh làm sao để cô chạy khỏi lòng bàn tay của mình.

Lúc trước là do anh kiềm chế nên cô mới có thể tự nhiên bày trò trên ghẹo, nhưng hiện tại thì anh không muốn dung túng cô nữa.

Quần áo bị cởi ra trong vô thức, tư thế của hai người đã sẵn sàng cho bước kế tiếp.

Cả tối nay anh luôn không kiêng dè điều gì, nhưng đến giờ phút này lại ngừng mọi động tác lại.

Tô Hiền Ngôn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đó vừa trầm tĩnh vừa sâu thẳm. Trình Tư Miên chợt phát hiện ra ánh mắt anh đang du ngoạn trên người cô, mặt cô dần dần đỏ lên, cô chợt duỗi tay ra che ngực mình lại, “Anh, không cho phép anh nhìn.”

Âm thanh phát ra mềm nhũn vô lực, giống như một sợi lông chim mềm mại quét vào tim anh, ánh mắt Tô Hiền Ngôn tối sầm lại, đột nhiên anh nói, “Tư Miên, trong nhà không có T.”

Trình Tư Miên sửng sốt vài giây, không ngờ đã đến bước này anh còn nghĩ đến cái đó.

Cô hơi do dự, trầm ngâm suy tư một chút rồi nói, “Không sao, em đang ở kỳ an toàn.” Nói xong, cô còn giả vờ lơ đãng liếc qua nơi tư mật nào đó, “Khụ, cho nên anh không cần nhin.”

“ ... ”

Đây là lần đầu tiên của cô, anh không hề qua loa chút nào.

Anh cũng biết cô là người to gan lớn mật, nhưng trong lòng thực ra đang lo lắng thấp thỏm, bởi vì rõ ràng cô là người kéo anh xuống nhưng thân thể nhỏ bé của cô lại run lên bần bật trong lòng anh.

Tô Hiến Ngôn than nhẹ một tiếng, dịu dàng làm cho cô thả lỏng người.

Bàn tay anh khẽ xoa nắn, cả người cô dần dần hóa thành một bãi nước dưới thân anh.

Trình Tư Miên cảm thấy mình sắp điên rồi, anh khiêu khích cô khiến cô cảm thấy như có cả đàn kiến đang bò trên người mình, thống khổ giãy vò nhưng lại vô cùng thoải mái và kích thích. Cuối cùng khi bàn tay của anh chạm vào nơi chưa từng có ai chạm qua, cô đột nhiên khép hai chân lại, “Đừng, đừng....”

“Không phải em không sợ gì hết sao?” Giọng nói Tô Hiến Ngôn mang theo ý khiêu khích và nhấn nạy, giờ phút này anh thật sự không dễ chịu chút nào, nhưng anh vẫn cố kiềm chế với cô, anh chậm rãi chuyển động ngón tay, “Ngoan, thả lỏng ra một chút.”

Anh kiên nhẫn dụ dỗ cô, chờ cho cô từ từ thích ứng thì kéo hai chân cô ra...

Trình Tư Miên thật ra đã sớm xem cái loại phim kia, vào lúc người phụ nữ bị ngón tay người đàn ông làm cho cô ta kêu rên không ngừng nghỉ cô đã vô cùng khinh bỉ hành động đó, cô chỉ nghĩ người phụ nữ đó diễn rất tốt. Nhưng bây giờ khi bản thân tự trải nghiệm, cô chợt nhận ra người phụ nữ không hoàn toàn diễn như thế, ít nhất, cô càng cảm thấy cảm giác khó hiểu đang không ngừng khuấy động trong người mình, run rẩy không thể tự kiềm chế được, mà âm thanh phát ra khỏi cổ họng cũng không có dấu hiệu dừng lại, tiếng phát ra nũng nịu vô cùng.

Cái loại âm thanh đó đáng ra cô không nên phát ra!!!!

Về sau, mỗi một giây phút trôi qua, cảm giác thoải mái mãnh liệt xông đến, cô kêu lên một tiếng bén nhọn, cả người co ro lại một chỗ, trong đầu tựa như đang đốt pháo hoa đì đùng. Mà tất cả phản ứng này của cô đều rơi vào trong mắt Tô Hiến Ngôn. Phản ứng mờ mịt ngây ngô của cô như một loại thuốc kích thích khiến anh không thể nhìn được nữa. Vì vậy anh không đợi cô hồi phục lại tinh thần đã trầm người xuống, từ từ tiến vào...

Nhưng quá trình này không mấy thuận lợi.

Mới bắt đầu một chút cô đã hoảng sợ giãy giụa.

“Anh sẽ vào từ từ, em nhìn một lát được không?”

Giọng nói dịu dàng của anh làm cho Trình Tư Miên dần bình tĩnh lại, cô ngược mắt nhìn anh, chợt phát hiện trên trán anh đã đọng lại một lớp mồ hôi mỏng. Trình Tư Miên cắn răng nói, “Em, em không sao đâu! Anh tiếp tục đi!”

Nói tiếp tục... Thật sự anh đã tiếp tục.

Ban đầu đúng là chậm rãi từ tốn, nhưng một lúc sau khi trầm luân anh đã không kiềm chế gì nữa, anh rong ruổi trong người cô, bên tai là từng tiếng rên rỉ như có như không của cô, từng chút từng chút càng mạnh hơn.

Trình Tư Miên dần dần chịu không nổi nữa, cô biết lần đầu tiên nhất định sẽ đau, cô cũng đã chuẩn bị xong rồi! Bởi vì Tô Hiến Ngôn, đau thì tính là cái gì! Nhưng cô không ngờ mẹ nó lại đau đến như vậy! Cô cắn môi cô chịu đựng, chỉ có thể để cho âm thanh vụn vỡ tràn ra khỏi miệng.

Trong phòng là ánh đèn mờ tối, tiếng thở dốc dồn dập bủa vây bốn phía, trên ga giường có một vệt máu đỏ tươi, hình ảnh đó khắc cốt cả đời....

Một đêm này đối với Trình Tư Miên mà nói như một giấc mơ, trong mơ binh hoang mã loạn*, cô chỉ biết nộp vũ khí đầu hàng. Trong mơ mơ màng màng cô cũng không còn chút hơi sức nào mà vùng vẫy nữa, cổ họng cũng khô khốc, không nói được câu gì.

(Binh hoang mã loạn: Chiến đấu oanh liệt đến không còn gì nữa)

Sau khi kết thúc, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, đàn ông cầm dục quá lâu thật đáng sợ.

Chương 54: Triển lãm tranh

Chương 54: Triển lãm tranh

Edit: Mộc Tử Đằng

Phóng túng cả đêm để lại hậu quả là ngày hôm sau khi thức dậy cô phát hiện ra mình không nhúc nhích được.

“Ôi, đau...” Trình Tư Miên mê mang nhìn chăm chăm vào trần nhà, theo bản năng nỉ non một tiếng.

“Đau lắm sao? Để anh xem một chút.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói dịu dàng, sau đó cô thấy một cánh tay đang di chuyển đến chỗ không thể nói ấy.

Trình Tư Miên chấn động trong lòng, chợt nhích qua bên cạnh, “Anh...khoan đã, đừng, đừng chạm vào đó!”

Tô Hiến Ngôn ngừng lại động tác, trong con ngươi đen nhánh của anh khi nhìn cô vừa sâu thẳm lại còn mang theo chút thương xót và đau lòng.

Đến giờ phút này Trình Tư Miên mới hoàn toàn tỉnh ngủ, đúng rồi... Tối hôm qua cô đã đạt được ước nguyện bao nhiêu năm qua của mình, cuối cùng cũng tấn công người nào đó trên giường. (Này? Ai tấn công ai hở?)

Trình Tư Miên đè lại cánh tay đang vươn vào trong chăn của anh, nguyện vọng đã đạt được nhưng hậu quả cũng quá nặng rồi, “Không cần nhìn đâu, nó, tự nó sẽ ổn.”

Tô Hiến Ngôn nắm ngược lại tay cô, “Thật sự không sao?”

Nội tâm Trình Tư Miên điên cuồng lắc đầu nhưng ngoài mặt cô lại tỏ ra mình không sao, “Không có chuyện gì đâu mà, chỉ là lần đầu nên

không kịp thích ứng thôi, nhiều thêm vài lần sẽ không sao nữa.”

Tô Hiến Ngôn hơi ngây ra, bàn tay đang nắm lấy tay cô siết chặt thêm chút nữa, anh kéo cô vào trong ngực mình, nhẹ giọng nói, “Ừ, nói đúng lắm.”

Vừa nói xong, những nụ hôn vụn vặt liên tiếp rơi vào tai cô, Trình Tư Miên cứng đờ cả người, cho tới giờ cô cũng chưa từng nghĩ tai mình lại bị hôn như vậy, cảm nhận được nụ hôn của anh ở tai mình, cả người cô như bị điện giật, dòng điện tê dại truyền đi khắp người, khiến cả người không còn sức lực gì nữa.

“Em, em, em không phải nói lúc này...” Trình Tư Miên muốn đẩy anh ra, nhưng hai tay đã bị anh vững vàng giữ chặt, muốn động cũng không động được, “Tô Hiến Ngôn, a...”

“Ai nói làm nhiều lần sẽ quen?” Anh dừng động tác lại nhưng không buông cô ra, “Hửm?”

Trình Tư Miên rúc vào ngực anh, chơi xấu nói, “Em nói khi nào chứ.”

Tô Hiến Ngôn cười khẽ một tiếng, ôm cô chặt thêm chút nữa, “Cũng biết giờ trò xấu, hôm qua không phải rất to gan sao.”

Trình Tư Miên mếu máo, “Anh quản được em à.”

“Được, em nói sao cũng được. Anh cũng không chạm vào em, nhưng em phải ngoan ngoãn lại, đừng có lộn xộn.”

Thật ra sáng nay Tô Hiến Ngôn không có ý định chạm vào cô, anh biết tối qua mình đã quá phóng túng, trên làn da trắng mịn của cô là từng mảng xanh xanh đỏ đỏ, cô còn than đau nữa...

Nhưng đã nếm qua một lần, ngày hôm sau lại gần gũi dựa sát vào nhau thế này, lửa trong người anh không hừng hực bùng cháy mới là lạ.

Bạn học Trình không tim không phổi thực sự nằm im không lộn xộn nữa, cô càng không biết người đàn ông bên cạnh mình giờ phút này thống khổ ra sao, dần dần bất tri bất giác cô lại ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy lần nữa, ánh mắt trời bên ngoài đã chói chang.

“Máy giờ rồi anh?”

“Mười hai giờ.”

“Ồ, mười hai giờ.” Trình Tư Miên nhắm mắt lại, đột nhiên lại mở ra, “Mười hai giờ?!”

“Ừ, sao vậy?” Thật ra Tô Hiến Ngôn đã sớm dậy, hai năm qua cuộc sống của anh rất quy luật, mỗi sáng đều rời giường lúc tám giờ, hôm nay là lần duy nhất anh nằm trên giường đến mười hai giờ nhưng vẫn không dậy. Bởi vì anh mãi ngắm người nào đó ngủ ngon lành tựa như một con mèo nhỏ, hiếm khi anh sinh ra cảm giác không muốn rời giường như vậy.

“Xong đời rồi!” Trình Tư Miên ngồi bật dậy, nhanh chóng vén chăn lên, vén lên lại sưng sốt hai giây rồi đẩy lại, cô quay đầu nhìn Tô Hiến Ngôn, “Anh muốn rời giường chưa?”

Tô Hiến Ngôn tựa vào gối, “Ừ, muốn.”

“Được, vậy anh đi trước đi.”

Tô Hiến Ngôn không mặn không nhạt lườm cô một cái, trên môi nở một nụ cười hiểu rõ, “Xấu hổ khi khóa thân đi lấy quần áo à?”

Trình Tư Miên, “...”

Tô Hiến Ngôn duỗi tay ra xoa đầu cô, không trêu chọc cô nữa, nhưng ý cười trong mắt lại nồng đậm hơn, “Chờ đó.”

Nói xong, Tô Hiến Ngôn lập tức vén chăn lên đi xuống giường, Trình Tư Miên nhìn đôi chân dài của anh, cô thở dài một hơi, tại sao cô lại hoảng sợ chứ!

Tô Hiến Ngôn cầm quần áo đến cho cô, Trình Tư Miên lấy tốc độ nhanh nhất mặc quần áo rồi chạy vào phòng tắm. Tô Hiến Ngôn đi theo cô vào trong, tựa vào cửa nhìn cô, “Hôm nay là cuối tuần không cần đi làm, em gấp cái gì?”

“Hôm nay thầy tổ chúc buổi triển lãm tranh, em đã đồng ý với ông ấy sẽ đến, vậy mà em lại quên mất.” Trình Tư Miên luống cuống rửa mặt.

“Mấy giờ? Ở đâu?”

“Một giờ.” Trình Tư Miên nhớ lại địa chỉ rồi nói cho anh nghe.

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng, “Vậy em không cần gấp, chắc chắn trễ rồi.”

Trình Tư Miên khựng lại, mặt đầy ai oán nhìn anh.

“Bây giờ đã 12h15, từ nơi này chạy đến đó cũng hơn một tiếng.” Tô Hiến Ngôn cầm bàn chải đánh răng của mình lên đánh, “Từ từ thôi, chút nữa anh đưa em đi.”

“Được rồi...”

Dù sao cũng không đuổi kịp thời gian, nên Trình Tư Miên nghiêm chỉnh sửa soạn lại chính mình. Trình Tư Miên đi vào phòng quần áo lấy túi đựng đồ trang điểm của mình ra rồi đặt chúng lên bàn.

Sau khi làm xong các bước dưỡng da, cô trang điểm nhạt cho mình một chút, đang lúc thoa son thì Tô Hiến Ngôn đi vào, “Biết trang điểm nữa sao?”

Trình Tư Miên ngừng động tác lại, giọng điệu này của anh là sao hở, không hiểu sao lại có cảm giác ‘Nhà tôi có con gái mới lớn’ thế này.

“Tham gia sự kiện quan trọng tất nhiên phải trang điểm rồi.” Trình Tư Miên đẩy thỏi son lại, “Đẹp không?”

“Ừ, đẹp.” Tô Hiến Ngôn cầm thỏi son của cô lên nhìn hai lần, rồi lại nhìn một loạt kiểu son giống vậy trên bàn. Trình Tư Miên nhìn ra được vẻ khó hiểu trong mắt anh, cô giải thích, “Không giống màu với nhau.”

Tô Hiến Ngôn hơi khựng lại, “...À.”

“Ha, anh không biết rồi.” Trình Tư Miên giống như phát hiện ra một châu lục mới, dương dương đắc ý nói, “Hóa ra cũng có thứ anh không biết.”

Tô Hiến Ngôn ho khan vài cái. Trình Tư Miên dọn dẹp lại đồ trang điểm, rồi kéo lấy tay anh, “Được rồi, chúng ta có thể đi được rồi. Thứ này anh không cần phải biết đâu, em biết là được.”

Không hiểu sao lại cảm thấy bị khiêu khích, Tô Hiến Ngôn nói thầm trong lòng: Xem ra anh cần phải tìm hiểu kỹ lưỡng mới được.

Lúc hai người đến nơi buổi triển lãm tranh đã trôi qua hơn nửa tiếng. Trình Tư Miên trên đường đi nhận được điện thoại của Chuck Hanlin nên khi xe dừng lại cô đã nhanh chóng chạy vào trong đó.

“Sau khi đỗ xe rồi thì gọi cho em.”

“Được, em đi nhanh đi.”

“Vâng.”

Trình Tư Miên đi vào nơi triển lãm tranh, Tô Hiến Ngôn không gấp gáp tìm nơi đỗ xe, hôm nay có rất nhiều người đến đây, bãi đỗ xe cũng muốn kín cả rồi.

Lúc này bên trong phòng triển lãm, Chuck Hanlin đang trò chuyện với vài nhân vật lớn có danh tiếng. Mấy người này đều là người quyền thế hơn nữa còn rất thích sưu tầm tranh, nhiều tranh vẽ của Chuck Hanlin đã được bọn họ sưu tầm.

Chuck Hanlin cũng có vài người bạn tốt trong số đó, không phải bởi vì bọn họ có đủ năng lực mua tranh mà vì bọn họ thực sự yêu thích tranh vẽ, nên tất nhiên sẽ có nhiều đề tài để trò chuyện với ông.

“Bức tranh này rất đặc biệt, đây là tác phẩm mới của anh sao?” Mọi người đang đứng trước một bức tranh có tên là ‘Niệm Tưởng’, “Tên này là bằng tiếng Trung hay đã được phiên dịch ra vậy, hay anh đã lấy tên tiếng Trung để đặt cho nó?”

“Đây không phải là tác phẩm của tôi, đây là tác phẩm của học trò tôi yêu quý nhất.” Chuck Hanlin mặt đầy kiêu ngạo nói, “Học trò của tôi

là người Trung Quốc nên bức tranh này có tên bằng tiếng Trung.”

“Thì ra là vậy, không hổ là học trò của Hanlin tiên sinh, bức tranh này không tệ chút nào.” Giám đốc của một hãng trang sức quốc tế nổi tiếng nào đó ở Trung Quốc nói.

Vị bên cạnh hỏi ông lão kế bên, “Ô đồng, ông cảm thấy thế nào?”

Tô lão gia tử đang thưởng thức bức tranh trước mặt, từ xưa ông đã là người thích sưu tầm tranh vẽ, hơn nữa bản thân cũng biết vẽ một chút, nên ánh mắt đánh giá tác phẩm luôn luôn không tệ, “Quả thật không tệ, màu sắc và nét vẽ đúng là chân truyền của Hanlin tiên sinh.”

Thấy người có mắt nhìn rất cao như Tô lão gia tử cũng đã lên tiếng, những người sau lưng đều ríu rít đồng ý, “Không biết học trò của ông có đến không, tôi thật sự muốn gặp người có năng khiếu như vậy.”

“Hơn nữa còn là một người Trung Quốc, tôi càng tò mò hơn đó.”

Chuck Hanlin cười nói, “Là một cô nhóc, hôm nay cũng đến.”

“Cô nhóc? Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Khoảng hai mươi tuổi.”

Mọi người đều khiếp sợ, người quen với Chuck Hanlin thì trêu chọc, “Mới hai mươi mà đã có thiên phú như vậy, Chuck, ông phải cẩn thận đó, đây rõ ràng là muốn vượt qua ông mà.”

Chuck Hanlin không hề quan tâm đến điều đó, ngược lại còn phản chấn nói, “Con bé thật sự rất tài giỏi, chỉ một thời gian nữa chắc chắn sẽ vượt qua tôi.”

“Ôi, cô nhóc này ở đâu hả, khoảng hai mươi tuổi thì vừa vặn không chênh lệch mấy với thằng nhóc nhà tôi.”

“Chắc chắc, Ôn tổng à, ông có ý gì vậy, tìm đối tượng cho con trai mình sao.”

Mọi người đều bật cười.

Chuck Hanlin vừa định nói học trò của mình đã có đối tượng rồi nhưng còn chưa kịp nói thì đã nhìn thấy Trình Tư Miên đang đi trên hành lang về phía này, ông cười nói, “Học trò yêu quý của tôi tới rồi.”

Mọi người đều sửng sốt, rồi nhìn theo ánh mắt của Chuck Hanlin.

Trình Tư Miên hỏi thăm nhân viên trong phòng triển lãm mới tìm được nơi này, từ xa cô đã thấy Chuck Hanlin đứng cùng với vài vị khách. Cô sửa sang lại quần áo một chút rồi ra đón thực nữ đi đến cạnh Chuck Hanlin.

“Tới rồi, tôi giới thiệu với các vị một chút, đây chính là học trò của tôi, tên là Chainy, cũng chính là tác giả của bức tranh Niệm Tưởng này.” Chuck Hanlin nói.

Trình Tư Miên không hề kinh ngạc khi Chuck Hanlin giới thiệu cô, bởi vì trong một năm qua cô đã cùng Chuck Hanlin gặp không ít nhân vật lớn, mỗi lần ông ấy đều trình trọng giới thiệu cô với người khác thế này.

Trình Tư Miên cũng không nhìn hết mấy người đó, chỉ khẽ gật đầu, “Xin chào mọi người, tôi tên là Chainy.”

“Xin chào xin chào, cô nhóc này thật lợi hại, đúng là khiến tôi nhìn bằng cặp mắt khác mà.” Ôn tổng vội khen ngợi, “Chainy, tôi rất thích bức tranh này, không biết cô có ý định đấu giá nó ở buổi triển lãm sau này không?”

Trên mặt Trình Tư Miên mang một nụ cười khéo léo, lúc ngược mắt lên định nói chuyện thì đột nhiên ánh mắt đông cứng lại. Vừa rồi cô không quan sát kỹ, bây giờ mới phát hiện ra ông nội của Tô Hiến Ngôn đang đứng bên cạnh...

Tô lão gia tử vẫn nghiêm túc như thường lệ, ông ấy đứng trong đám người, tuy là người lớn tuổi nhất nhưng khí thế không hề thấp chút nào. Tô lão gia tử cũng nhìn thấy ánh mắt của cô, nhất thời hai người nhìn nhau không nói gì.

Chuck Hanlin thấy Trình Tư Miên đột nhiên không nói lời nào thì cảm thấy kỳ lạ, thường ngày cô nhóc này rất biết ăn nói với người khác mà, hôm nay làm sao vậy.

“Ôn tổng, trước mắt bức tranh này không được mang đi đấu giá, con nhóc này còn muốn mang đi triển lãm khắp nơi trên thế giới.” Chuck Hanlin giảng hòa nói.

Ôn tổng cũng không ngại, “Tôi mặc kệ, ông nhất định phải giúp tôi giữ lại bức tranh này, con trai tôi nhất định sẽ rất thích.”

“Chắc chắn, Ôn tổng, tại sao ông lại nhắc tới con trai mình nữa rồi, tôi chỉ biết có mình ông thích tranh vẽ, cũng chưa từng nghe nói con trai ông có sở thích này nha.” Một người khác cười nói, “Đây không xem như nhìn trúng tác giả, mà giống như đang muốn mai mối hơn đó.”

Ôn tổng ha ha cười to, “Đừng nói đùa nữa, sẽ dọa cô nhóc này mất.” Nhưng mà trong lòng ông ta đúng là có ý đó, cô nhóc này là học trò của danh họa Chuck Hanlin, hơn nữa quả thật rất có thiên phú, tiền đồ tương lai vô cùng rộng lớn. Vả lại, năng lực và dáng dấp rất tốt, xinh đẹp động lòng người, có khí chất của tiểu thư khuê các, làm con dâu thì quá thích hợp rồi.

Lúc mọi người đang trêu chọc, đột nhiên thấy cô nhóc này trình trọng cúi chào Tô lão gia tử một cái, “Ông nội, đã lâu không gặp.”

Tất cả mọi người ngẩn ra, Hai người này...quen biết?

Chuck Hanlin cũng kinh ngạc không kém, ông không biết chuyện trong nước của cô càng không biết Tô lão gia tử là ông nội của chàng trai mà cô nhóc này luôn tâm tâm niệm niệm trong lòng, “Chainy, con biết Tô đồng sao?”

Trình Tư Miên cười một tiếng, “Con đã gặp ông nội Tô vài năm trước.”

Tô lão gia tử nhìn cô, trong con người nghiêm nghị thoáng hiện qua ý cười, sau đó đột nhiên nói, “Con nhóc này ngược lại không hề nuốt lời.”

Trình Tư Miên khiêm tốn nói, “Lời ông nói cháu đều nhớ, cũng cảm ơn ông đã chỉ điểm cho cháu lúc đầu, cháu luôn cố gắng hết mình.”

“Ừ.” Tôn lão gia tử không nói nhiều, nhưng ánh mắt của ông chứa đựng sự tán thưởng và hài lòng.

Mọi người trở mắt nhìn nhau không biết hai người đang nói gì.

“Tư Miên.” Đúng lúc này, Tô Hiến Ngôn đi từ bên ngoài vào trong, anh thấy cô và Tô lão gia tử đứng chung một chỗ thì trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, nhưng lại thay đổi suy nghĩ trong lòng ngay lập tức, ông nội nhà mình thích tranh vẽ như vậy, hơn nữa thích tranh của Chuck Hanlin nhất nên ở đây cũng không có gì kỳ lạ.

“Chainy, bạn trai con cũng đến à.” Chuck Hanlin cười nói, trước đó ông đã gặp Tô Hiến Ngôn ở Mỹ.

“Bạn trai?” Mặt Ôn tổng đầy khiếp sợ.” Tô đồng, cháu nội của ông là bạn trai của cô nhóc này sao?”

Ai mà không biết Tô Hiến Ngôn, cháu trai trưởng của nhà họ Tô chứ, hiện tại anh đang điều hành Tô thị, được người nhà họ Tô tín nhiệm vô cùng. mấy năm qua, biết bao nhiêu người muốn gả con gái cho người này nhưng không ngờ anh đã có bạn gái. Ôn tổng buồn rầu trong lòng, mới vừa rồi ông đã nói mấy lời kia...không phải đang muốn đào góc tường của lão Tô sao.

Mọi người nhìn Tô lão gia tử chờ câu trả lời của ông, sau đó thấy Tô lão gia tử dời tầm mắt nhìn cháu trai nhà mình và Trình Tư Miên một chút, cuối cùng chậm rãi gật đầu, “Ừ.”

Chương 55: Tô thị

Chương 55: Tô thị

Edit: Mộc Tử Đằng

Tô lão gia tử đã nói “Ừ”.

Điều này chứng tỏ ông ấy đã chấp nhận? Trong lòng Trình Tư Miên dâng lên niềm vui sướng khó tả, cô không ngờ khi gặp lại ông lão lần nữa đã không còn cảm giác đối đầu.

Tô Hiến Ngôn đi tới bên cạnh Trình Tư Miên, lễ phép gật đầu chào hỏi với mấy người đứng đây một cái, sau đó nhìn về phía Tô lão gia tử, “Ông nội, ông cũng đến đây ạ.”

“Ừ.” Tô lão gia tử nhướn mày, “Cô nhóc này về sao không nghe con nhắc tới.”

Tô Hiến Ngôn nhìn Trình Tư Miên một cái, “Con cũng mới vừa biết không lâu.”

Trình Tư Miên cười khan hai tiếng, lặng lẽ đổi đề tài, “À, không ngờ đến buổi triển lãm tranh lại được gặp ông, ông cũng thích tranh vẽ của thầy sao?”

“Ông nội sưu tầm rất nhiều.” Tô Hiến Ngôn nói.

“Đúng vậy, Tô đồng rất tinh thông ở phương diện này.” Những người bên cạnh phụ họa, “Mới vừa rồi còn tán thưởng bức tranh của Chainy tiểu thư đấy.”

Trình Tư Miên hơi ngượng ngùng, “Khả năng của cháu còn rất thấp.”

“Đừng khiêm tốn.” Tô lão gia tử nói, “Thầy của cháu tán thưởng cháu đúng là không sai, khi nào rảnh có thể đến nhà ông nhìn những bức tranh kia, chắc chắn cháu cũng sẽ có cái nhìn đặc sắc.”

Ánh mắt Trình Tư Miên sáng lên, “Thật không ạ?”

Tô lão gia tử đứng thẳng người, không cười nhiều nhưng giọng nói mềm hơn bình thường rất nhiều, “Lần sau cùng Hiển Ngôn đến đi.”

Trình Tư Miên cong cong mi mắt, “Vâng ạ.”

“Ừ.”

Tô lão gia tử nói xong thì đi ngắm nhìn những tác phẩm khác, Trình Tư Miên nháy mắt ra dấu với Chuck, rồi sau đó đi đến góc khác cùng với Tô Hiển Ngôn.

Trình Tư Miên nắm tay Tô Hiển Ngôn đi đi lại lại trong phòng triển lãm tranh, “Anh nói xem, có phải ông nội thực sự yêu thích em không?”

“Không nhìn ra được sao?” Tô Hiển Ngôn nhéo mũi cô một cái, “Ông ấy rất hài lòng với cô cháu dâu này. Đừng nói đến những cô gái ông nhìn hợp ý, ngay cả anh mà ông nội cũng chưa từng cho xem mấy bức tranh bảo bối kia nữa.”

“Xem ra kỹ năng của em vừa vặn hợp với sở thích của ông nội, may mắn quá.”

“Đây không phải là may mắn, là do em quá lợi hại, ông nội không thể không tâm phục khẩu phục.”

Trình Tư Miên cười hì hì, “Phải không phải không, cho nên anh cũng cảm thấy em lợi hại đúng không?”

Trong mắt Tô Hiển Ngôn tràn đầy cưng chiều, vừa rồi người này còn nghiêm túc, thành thực nội hàm, vậy mà chớp mắt một cái đã bày ra tính khí trẻ con.

“Em cứ đắc ý đi.”

Mấy ngày tiếp theo, Trình Tư Miên vẫn đi làm ở EV như bình thường, chẳng qua bầu không khí trong phòng làm việc không đúng lắm, cô cảm thấy mọi người khách khí với cô hơn rất nhiều. Trình Tư Miên cũng không giải thích thêm cái gì, dù sao cô cũng có mối quan hệ với Tô Hiến Ngôn và Trình Tần, điều này cũng đủ khiến mọi người nhìn cô bằng một con mắt khác.

Nhưng mà cô cũng không để ý đến, mục đích chủ yếu của cô là thiết kế nhân vật trò chơi, nguyện vọng đã đạt được là tốt rồi.

Buổi tối khi tan làm, theo thường lệ Tô Hiến Ngôn sẽ dừng xe ở trước cửa EV, Trình Tư Miên mang theo vui mừng đi ra nhưng lại phát hiện người ngồi ở ghế lái không phải là anh.

“Trình tiểu thư, Tô tổng sai tôi đến đón cô.” Người tài xế là một người đàn ông khoảng 40 tuổi, nói chuyện rất cung kính.

Trình Tư Miên ngăn người, “Anh ấy đâu?”

“Cậu ấy sắp có một cuộc họp nên không đến được, do đó đã sai tôi đến công ty đón cô, cậu ấy đã gửi tin nhắn cho cô rồi.”

Trình Tư Miên nghe vậy thì vội vàng lấy điện thoại ra xem, lúc này mới phát hiện quả thật Tô Hiến Ngôn đã gửi tin nhắn đến.

“Được, vậy làm phiền chú rồi.”

“Trình tiểu thư khách khí quá.”

Nhắc đến mới nhớ, Trình Tư Miên chưa từng tới Tô thị lần nào, trước kia cô chỉ nghe Tra Dịch Quang nói. Đó là một tập đoàn có thực lực hùng hậu và lịch sử phát triển rất lâu đời.

Đến nơi tài xế dừng xe lại, ngay lập tức có người đứng bên ngoài mở cửa xe ra. Trình Tư Miên gật đầu xem như chào hỏi, sau đó một người đàn ông mặc tây trang đi tới, “Trình tiểu thư, tôi là trợ lý của Tô tổng, mời cô đi theo tôi.”

Trình Tư Miên nhìn anh ta một cái, “Được.”

Quả nhiên là Tô thị, mỗi người đều yên lặng làm việc của mình, dọc đường đi Trình Tư Miên cảm thấy phong cách nơi này hoàn toàn khác với EV.

Trợ lý dẫn Trình Tư Miên đến phòng làm việc của Tô Hiến Ngôn.

“Tô tổng nói cô ở đây chờ, sau khi anh ấy họp xong sẽ lập tức quay lại.”

“Được, anh cứ đi làm việc đi.”

“Tôi ở ngay ngoài cửa, nếu cô có chuyện gì hãy nói với tôi.”

“Ừ.”

Trợ lý ra ngoài đóng cửa phòng lại, lúc này Trình Tư Miên mới quan sát kỹ phòng làm việc của anh. Vốn cho rằng phòng làm việc của anh ở EV đã lớn rồi, sau khi nhìn thấy nơi này, mới hiểu thế nào là gặp được sư phụ...

Trình Tư Miên nhìn quanh một vòng, sau đó nhàm chán ngồi lên sofa lướt Weibo.

Có hơn một ngàn thông báo cô chưa đọc. Từ khi cô xin chứng nhận “Tranh” là tài khoản V, người hâm mộ liền tăng lên.

Ngày hôm qua vừa mới đăng truyện tranh mới vẽ lên đã có hơn mười nghìn bình luận bên dưới. Trình Tư Miên mở bình luận ra đọc.

“Ôi, bạn trai Tô cao lương bùng nổ rồi, một lời không hợp liền nhảy xuống hồ bơi!”

“Trình Khương Khương: Tôi sai, tôi hôn thì sao nào? Tôi không biết gì cả.”

“Nội tâm Tô cao lương giãy giụa, tôi có nên thu thập cô nhóc này không.”

“Đại đại, rốt cuộc khi nào hai người họ mới phá vỡ tờ giấy mỏng này?”

“Đến đoạn này có phải Tô Diễn đã thích Khương Khương rồi không?”

...

<<Anh nói>> là bộ truyện cô lấy mình và Tô Hiến Ngôn làm nguyên mẫu, nữ chính tên là Trình Khương Khương, nam chính tên là Tô Diễn, cô lấy họ của mình và anh làm họ cho nhân vật. Ngày hôm qua cô đăng lên chương mới, chương này lấy tình tiết cô uống rượu say ngã xuống hồ bơi trong sinh nhật của Thái Tâm Duyên làm mẫu. Cô hôn anh trong hồ bơi, sau đó say rượu bày tỏ, dĩ nhiên những điều này là do Tô Hiến Ngôn kể lại với cô sau này.

Trình Tư Miên lướt lướt đột nhiên thấy được một bình luận hay ho, “Đại đại, chị đã nói đây là một câu chuyện có nguyên mẫu, vậy xin hỏi nguyên mẫu là ai vậy ạ, thật sự rất tò mò a a a a.”

Bình luận này được thích rất nhiều, hơn nữa có nhiều người vào trả lời, nhất trí hy vọng cô cho đáp án.

Trình Tư Miên cười một cái, trước kia đúng là cô có đề cập tới chuyện nguyên mẫu, nhưng không ngờ tới giờ mọi người vẫn còn muốn biết chuyện này. Trình Tư Miên suy nghĩ một chút rồi trả lời người hâm mộ đó, “Nếu như tôi nói nguyên mẫu là tôi... Mọi người tin không?”

Sau khi trả lời bình luận xong, cửa phòng làm việc cũng được mở ra, Tô Hiến Ngôn đi vào trong.

Trình Tư Miên cất điện thoại đi, “Họp xong rồi sao?”

“Ừ, để em chờ lâu rồi.” Tô Hiến Ngôn đi lên phía trước, rất tự nhiên ôm cô, “Muốn ăn món gì, chúng ta đi ăn trước đi.”

“Uhm...Muốn ăn món Nhật.”

“Được, vậy thì đi ăn món Nhật.”

Tô Hiến Ngôn nắm tay cô đi ra khỏi phòng làm việc.

Trên đường đi, có rất nhiều người chào hỏi Tô Hiến Ngôn, nhưng chào hỏi mà ánh mắt luôn dừng lại trên mặt cô, vì vậy cô ho khan hai cái rồi rút tay mình ra khỏi tay anh.

Tô Hiến Ngôn dừng chân lại, quay đầu nhìn cô đầy nghi hoặc, “Sao vậy?”

“Vì muốn giữ vững hình tượng ‘Người sống chớ đến gần’ của anh nên em quyết định không để anh dắt em đi.” Trình Tư Miên nghiêm túc nói.

Tô Hiến Ngôn, “Em lại đang nghĩ trò quỷ gì hả?”

“Ý em là, dù sao đây cũng là công ty, anh hẳn nên duy trì hình tượng cao lãnh của mình, không nên lồi lõm kéo kéo với cô gái khác.”

Tô Hiến Ngôn ngẩn người, nhất thời có chút dở khóc dở cười, “Ý em là không muốn anh lồi lõm kéo kéo với em?”

“Chính xác!”

“Nhưng em chính là bà chủ tương lai của công ty này, anh nghĩ mọi người nên tập quen dần.”

Trình Tư Miên, “...”

Mấy người quần chúng chưa đi xa cũng may mắn nghe được câu nói này: Gì? Tô tổng vừa nói gì? Vừa rồi tôi không sinh ra ảo giác gì chứ?

“Anh cả.”

Ngay lúc này đột nhiên có người gọi Tô Hiến Ngôn.

Trình Tư Miên quay đầu nhìn lại, giày cao gót, áo trắng kết hợp với váy ngắn màu đen, khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ, thì ra là Tô Căng Bắc đã nhiều năm không gặp.

“Tư Miên, em đã về rồi?” Tô Căng Bắc đi lên, nhìn cô đầy bất ngờ, “Ôi, thay đổi nhiều quá.”

Trình Tư Miên cười một tiếng, “Chị Căng Bắc.”

“Ôi ôi ôi, đừng gọi chị như vậy.” Tô Căng Bắc nhìn Tô Hiền Ngôn rồi nói, “Không phù hợp.”

Trình Tư Miên hơi ngừng lại cũng nghiêng đầu nhìn Tô Hiền Ngôn.

Tô Hiền Ngôn ừ một tiếng, “Gọi trực tiếp tên con bé đi, sau này nó còn phải gọi em là chị dâu đó.”

Trình Tư Miên, “Ha.”

Mặt Tô Căng Bắc đầy hắc tuyến, “...Anh, anh không cần tận lực nói ra như thế.”

Tô Hiền Ngôn làm như không nghe thấy gì, mặt anh lại tỏ ra đáng vẻ ‘chẳng lẽ không phải như thế à’.

Trong lòng Tô Căng Bắc âm thầm thở dài, vị anh họ này của cô sau khi gặp được cô nhóc này thì cả người cũng không được bình thường nữa! Phiền muộn quá, cô nhóc này nhỏ hơn cô chừng năm sáu tuổi đó, còn gọi là chị dâu, cô không cách nào nói ra khỏi miệng được.

“Tô Căng Bắc.” Một âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên từ phía thang máy.

Trình Tư Miên nghe thấy thế thì nhìn sang, ánh mắt cô lập tức sáng lên, người đó vô cùng đẹp trai, trong con người là biểu cảm nhàn nhạt không có tâm tình gì, nhưng chính loại biểu cảm này đã làm nổi bật lên sự lạnh lùng từ trong xương cốt của anh ấy.

“Tô Căng Bắc, em còn bao lâu nữa.”

Người đó nói với giọng bình thường nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có ý cảnh cáo.

Trình Tư Miên nhìn về phía Tô Căng Bắc, đột nhiên thấy Tô Căng Bắc có biểu cảm đang vốn rất ngay thẳng chỉ sau một giây đã đổi thành biểu cảm ‘si tình’, “Chu bảo bối, sao anh lại lên đây, không phải đã nói em sẽ xuống ngay thôi mà.”

“Xuống ngay? Đã hơn nửa tiếng rồi.”

“Ôi, a a a , tại em bị chuyện công quán lấy!”

Người đàn ông đó lườm cô ấy một cái, “Em còn có chuyện công?”

“Đương nhiên là có! Được rồi được rồi, em lập tức đi ngay đây.” Tô Căng Bắc quay đầu chào tạm biệt với hai người, “Em có việc đi trước, Tư Miên, lần sau về Tô gia sẽ gặp lại.”

“...Được.”

Trình Tư Miên nhìn theo Tô Căng Bắc chạy về phía người đó, cô ấy kéo cánh tay anh ấy, cười vô cùng vui vẻ, còn người đàn ông đó vốn đang có vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khoảng khắc Tô Căng Bắc kéo lấy tay anh ấy thì cười đầy cưng chiều với cô ấy.

Sau đó người đàn ông đó khẽ gật đầu với Tô Hiến Ngôn xem như chào hỏi, cuối cùng hai người họ bước vào thang máy rồi đi.

Trình Tư Miên, “Chu, chu bảo bối? Người đó là ai vậy? Đáng đáp thật đẹp trai nha.”

Tô Hiến Ngôn nhìn cô, trực tiếp chọn lấy mấy chữ anh không thích trả lời, “Đẹp trai? Rất đẹp trai sao?”

Trình Tư Miên nhận ra câu hỏi của người nào đó rất quỷ dị nên vội vàng cười hì hì nói, “Không hề đẹp trai tí nào, sao có thể so với Tô cao lương nhà em được.”

Tô Hiến Ngôn nhướn mày.

“Nhưng mà, anh ấy rất cuộc là ai vậy?”

“Chồng của Tô Căng Bắc.” Tô Hiến Ngôn nói đơn giản.

“Gi? Chồng? Cô ấy kết hôn rồi á? Chuyện này bao lâu rồi?”

“Ba năm trước.”

“Hả?” Trình Tư Miên kinh ngạc, “Nhưng sao trong miệng giới truyền thông vẫn nói cô ấy độc thân?”

“Ừ, là cưới ngầm.” Tô Hiến Ngôn nói xong lại bổ sung thêm, “Nhưng cũng sớm công khai rồi.”

Trình Tư Miên ngốc luôn rồi, đã sớm kết hôn à...

Còn công khai nữa chứ, sau khi cô ra nước ngoài cũng không hay chú ý đến giới giải trí trong nước, nhất định đã bỏ lỡ chuyện này. Nhưng mà Tô Hiến Ngôn cũng xem như anh trai của cô ấy, vì sao anh cũng không nói với cô vậy!

“Được rồi, chuyện đó không quan trọng, đi ăn trước đi.”

Trình Tư Miên vẫn đang trong trạng thái khiếp sợ, “Kết hôn sớm như vậy sao, em gái anh còn kết hôn sớm hơn cả anh nữa đấy.”

Tô Hiến Ngôn dừng chân lại, “Trách ai hửm?”

Vẻ mặt Trình Tư Miên đầy mơ màng, “Trách, trách em.”

Tô Hiến Ngôn cong môi, “Biết thì tốt.”

Trình Tư Miên đau khổ ra mặt, “Ai bảo ngay từ đầu em chưa đủ tuổi kết hôn.”

“Bây giờ đủ rồi.”

“Ồ, vậy anh muốn kết hôn rồi sao?” Chẳng qua Trình Tư Miên chỉ thuận miệng hỏi thế thôi. Không ngờ Tô Hiến Ngôn trầm mặt nhìn cô mấy giây, đột nhiên nói, “Muốn.”

Chương 56: Bữa tối

Chương 56: Bữa tối

Edit: Mộc Tử Đằng

Tô Hiến Ngôn đúng là muốn kết hôn, anh muốn sớm khóa chặt cô nhóc này bên người mình. Nhưng anh cũng biết cô còn chưa tốt nghiệp đại học, ước mơ cũng chỉ mới thực hiện được một nửa, nghĩ thì nghĩ vậy thôi, nhưng tuyệt đối không ép buộc cô.

Từ ngày nói về đề tài muốn kết hôn này về sau, hai người không nói đến nữa, trong lòng cả hai cũng hiểu rõ còn chưa tới thời điểm thích hợp. Nhưng mà sau đó mấy ngày, Trình Tư Miên được mời đến nhà họ Tô, những người lớn trong nhà đều nói về đề tài này.

Hôm nay nhà họ Tô tụ tập đông đủ, nhưng lúc này Trình Tư Miên lại không thấy Tô Gia Nam và Tô Căng Bắc đâu. Tô Căng Bắc không có ở đây ngược lại rất bình thường, nhưng còn Tô Gia Nam vì sao cũng không xuất hiện.

Vì vậy thừa dịp mọi người không hỏi đề tài này nữa, Trình Tư Miên liền nhỏ giọng hỏi Tô Hiến Ngôn, “Tô Gia Nam sao không ở nhà?”

Tô Hiến Ngôn vẫn chưa ra lời đã nghe Dương Á Như nói, “Hôm nay Gia Nam có hẹn ra ngoài chơi với bạn học, lúc này chắc sắp về rồi.”

“Bạn học? Là cháu gái bảo bối của lão Điền đấy à?” Tô lão gia tử hỏi.

Dương Á Như mỉm cười, “Vâng đúng vậy ạ.”

Tô lão gia tử gật đầu, “Rất thích hợp.”

Tô Duẩn Đông mới từ trên lầu đi xuống nghe được câu này thì lắc đầu một cái, “Ông nội, Gia Nam là bị lôi đi, vị tiểu thư của nhà họ

Điền kia luôn quần lấy em trai nhà chúng ta.”

Tô lão gia tử liếc anh ta một cái, “A, cháu cũng chỉ suy bụng ta ra bụng người thôi.”

Tô Duẩn Đông lười biếng ngồi tựa vào sofa, “Người quần lấy cháu rất nhiều, ông nội, ông muốn gặp không?”

“Thằng nhóc chết tiệt, những thứ đàn bà kia đừng hòng mang về nhà này.”

Tô Duẩn Đông nhún nhún vai, không nói nữa.

Ngay lúc này, quần gia đứng ở cửa nói, “Tiểu thư và cô gia (cháu rể) đã về, à còn có thiếu gia và Điền tiểu thư cũng đã trở lại.” Bốn người bước xuống từ trên xe.

Trình Tư Miên nhìn về phía cửa, một lát sau quả nhiên nhìn thấy Tô Căng Bắc và người đàn ông lạnh lùng kia đi vào, phía sau họ còn có một nam một nữ đang nói chuyện ríu rít.

Trình Tư Miên nhướng nhướng mày, ôi, đã lâu không gặp không ngờ Tô Gia Nam đã cao hơn, hơn nữa nhìn sắc mặt cũng không còn tái nhợt như trước nữa, bây giờ nhìn cậu cao lớn tươi sáng như ánh mặt trời.

“Điền Dao, không phải cậu nói đi dạo xong rồi về nhà sao, cậu đến nhà tớ làm gì?” Tô Gia Nam buồn bực vì bị cô gái bên cạnh quần lấy, đi vào nhà cũng không phát hiện có một đám người đang ngồi ở phòng khách, càng không biết bạn thân Trình Tư Miên ở Mỹ lại xuất hiện trong nhà.

Điền Dao cứng rắn kéo lấy cánh tay của cậu, “Nhà tớ và nhà của cậu có quan hệ tốt mà, tớ đến nhà cậu làm khách thì có vấn đề gì sao, hơn nữa dì Dương và ông nội Tô rất hoang nghênh tớ.”

Mặt Tô Gia Nam đầy phiền muộn, “Vậy cậu buông tớ ra trước đi, đừng có lôi lôi kéo kéo.”

“Không muốn đó, cậu xấu hổ à.”

“Ai xấu hổ chứ?!”

Tô Gia Nam không biết làm sao, cũng dứt khoát mặc kệ cô ấy, chỉ ngẩng đầu đi về phía trước. Nhưng mới ngẩng lên cậu liền ngây người.

Trình Tư Miên?

Mái tóc dài, váy trắng, khuôn mặt tươi cười điềm tĩnh và dịu dàng, nhìn rất không phù hợp với khí chất của Trình Tư Miên, nhưng mà nhìn kỹ một chút sẽ thấy đôi mắt chứa ý cười đùa nghịch, rõ ràng vẫn là cô gái cởi mở, tính tình tùy tiện trong trí nhớ của cậu, Tô Gia Nam không ngờ hôm nay đột nhiên lại thấy được cô ở đây.

Cậu dụi dụi mắt, có hơi không xác định được, “Trình, Trình Tư Miên?”

Tất cả phản ứng của Tô Gia Nam đều bị Điền Dao nhìn thấy, khi nghe được cái tên Trình Tư Miên, ngực cô ấy giật thót lên rồi vội vàng nhìn theo tầm mắt của Tô Gia Nam.

Trình Tư Miên đứng lên, cười tươi nói, “Sao hả, mấy năm không gặp đã không còn nhận ra tớ nữa sao?”

Tô Gia Nam vừa mừng vừa lo, vội vàng hất tay Điền Dao ra rồi đi lên phía trước, “Sao cậu về mà không nói tiếng nào thế, Tử Văn cũng không nói cậu về.”

“Tử Văn ở Đê Đô quá xa, tớ lại lén về nên không nói cho cậu ấy biết.” Trình Tư Miên nói tiếp, “Cậu cũng đang có kỳ nghỉ sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Trình Tư Miên gật đầu, ánh mắt lại dừng lại ở cô gái đứng phía sau, Tô Gia Nam cũng quay đầu nhìn theo cô, gãi gãi sau gáy, bất đắc dĩ nói, “Đây là bạn học đại học của tớ.”

“Không phải là bạn học.” Điền Dao bước lên mấy bước, “Là bạn gái!”

Trình Tư Miên nhướn mày.

Tô Gia Nam trợn to mắt, “Bạn giá gì chứ! Cậu đừng nói bậy được không.”

“Chính là bạn gái, Tô Gia Nam cậu cũng đã hôn tở rồi, cậu đừng nghĩ không chịu trách nhiệm.”

Lời này vừa nói ra, mặt Tô Gia Nam nhát thời đỏ lên như quả cà chua, các trưởng bối ở sau lưng cũng cười vui vẻ. Bọn họ đã quá quen với tình cảnh hai đứa trẻ này ở chung một chỗ rồi.

“Các thiếu gia, tiểu thư, cơm tối đã làm xong.”

Tô lão gia tử nghe thế thì đứng lên, “Được rồi, vào ăn cơm trước đi.”

Tô Hiến Ngôn ôm chặt bả vai Trình Tư Miên, “Đi thôi.”

Trình Tư Miên gật đầu tời đi theo Tô Hiến Ngôn và phòng ăn.

Trên bàn cơm, Trình Tư Miên cảm nhận được có một ánh mắt luôn nhìn cô. Cô liền ra vẻ lơ đãng ngẩng đầu nhìn qua, thì phát hiện cô gái Điền Dao theo chân Tô Gia Nam về đang nhìn mình. Ánh mắt của cô ấy..nói thế nào nhỉ, chứa đựng sự tìm tòi nghiên cứu.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tô lão gia tử đi vào thư phòng, những người còn lại ai muốn làm gì thì làm, Tô Duẩn Đông ra ngoài, Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn thì về phòng.

“Thì ra cậu là Trình Tư Miên.” Trong phòng khách, Điền Dao chống cằm nhìn cô đầy hứng thú.

Trình Tư Miên, “Cậu biết tời?”

“Nghe vài người nói qua.”

Tô Gia Nam sững sốt một chút, “Tở nói qua với cậu khi nào?”

Điền Dao lườm cậu một cái, “Tở có nói là cậu à.”

Tô Gia Nam ghen lời, “Nếu không thì cậu biết khi nào.”

Điền Dao hừ hừ không trả lời lại cậu, chỉ nhìn Trình Tư Miên rồi nói, “Mặc dù tôi biết cậu nhưng cho tới giờ cũng không biết cậu chính là bạn gái của anh Hiền Ngôn.”

Điền Dao vừa nói xong còn cười nói, “Thật tốt.”

Thật tốt? Trình Tư Miên có chút buồn bực, tốt cái gì chứ?

“Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, lão gia mời hai người tới thư phòng.”
Quản gia đi vào phòng khách gọi hai người họ.

Tô Hiền Ngôn nhìn về phía cửa thư phòng một chút, biết rõ Tô lão gia tử có điều muốn căn dặn nên anh nói một tiếng với Trình Tư Miên rồi đi đến thư phòng. Tô Gia Nam cũng đi theo sau anh.

Lần này trong phòng khách chỉ còn lại hai người là Trình Tư Miên và Điền Dao.

Điền Dao vẫn đang đánh giá cô, Trình Tư Miên cong môi nói, “Vừa rồi trên bàn ăn cậu cũng nhìn tôi, bây giờ vẫn còn nhìn, cậu có gì muốn nói sao?”

Điền Dao, “Cậu không hiếu kỳ vì sao tôi biết cậu à?”

Trình Tư Miên không tò mò gì, “Không hiếu kỳ lắm.”

Điền Dao ghen lời, “Cậu không hiếu kỳ tôi vẫn phải nói, thật ra là tôi nghe nói đến cậu từ trong miệng Tô Gia Nam, nhưng khi đó cậu ấy đang uống say, lúc hôn tôi còn gọi tên của cậu.”

Trình Tư Miên ngẩn ra, cái ly thủy tinh trong tay cô suýt chút nữa đã rơi xuống đất.

Trên mặt Điền Dao lộ ra vẻ chán nản, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần, cô ấy cong môi, nói, “Tôi vốn rất để ý đến cô gái được gọi là Trình Tư Miên là ai, nhưng tôi lại càng muốn khi cậu ấy ở cạnh tôi sẽ không còn nhắc đến cái tên Trình Tư Miên này nữa, chắc là hai người đã quen biết nhau rồi, nếu đã là người trong quá khứ, vậy thì tôi liền có biện pháp thay thế cậu, để cho Tô Gia Nam chỉ nhớ đến một mình tôi.”

Trình Tư Miên có hơi bất ngờ nhìn Điền Dao, cô ấy tự do thoải mái như vậy, còn to gan nói những lời đó khiến cô có một loại cảm giác rất quen thuộc...à dường như giống như lúc cô đang theo đuổi Tô Hiến Ngôn. Trình Tư Miên không hiểu sao lại có chút thiện cảm với Điền Dao.

“Tôi vốn cũng sắp quên cậu nhưng không ngờ hôm nay lại nghe được cái tên này một lần nữa từ trong miệng Tô Gia Nam, hơn nữa còn được gặp người thật.” Điền Dao nói, “Nhưng điều làm cho tôi ngạc nhiên nhất chính là cậu là bạn gái của anh Hiến Ngôn. Này, Trình Tư Miên, trước kia Tô Gia Nam...có thích cậu không?”

Trình Tư Miên kinh ngạc nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, “Điều này rất quan trọng sao?”

Điền Dao ngẩn người, tùy tiện nói, “Hình như rất quan trọng mà hình như cũng không phải thế.”

“Vậy là được rồi, nếu như cậu thích cậu ấy vậy thì cậu cố gắng lên.” Trình Tư Miên nói.

“Hừ dù sao tôi cũng sẽ cố gắng, xem như cậu ấy còn tình cảm với cậu tôi cũng sẽ cố gắng để cho cậu ấy quên đi.” Điền Dao nói xong lại đột nhiên nổi

lên cơn tò mò đi đến gần, “Nhưng mà sao cậu lại có thể trở thành bạn gái của anh Hiến Ngôn vậy, nhìn anh ấy giống kiểu người sống chớ đến gần, bình thường luôn lạnh lùng nghiêm túc, này này này, bình thường anh ấy có cười không?”

Trình Tư Miên hơi khựng lại, cảm khái trong lòng tốc độ thay đổi đề tài của Điền Dao đúng là quá nhanh, “Anh ấy à, hay cười lắm.” Hơn nữa ở trước mặt cô còn cười đầy dịu dàng, người phàm sẽ không được thấy đâu.

Điền Dao rõ ràng không tin, cô ấy quán lấy cô hỏi nhiều vấn đề liên quan đến tính tình của Tô Hiến Ngôn, ở trong mắt cô ấy, Tô Hiến Ngôn chính là người không thể đến gần được, mà bên cạnh người đàn ông này lại đột nhiên xuất hiện một người bạn gái, cô ấy bày tỏ mình rất khó tin.

“Tư Miên.” Rốt cuộc Tô Hiến Ngôn cũng đi ra khỏi thư phòng, Trình Tư Miên đứng dậy đi về phía anh.

“Về nhà thôi.” Tô Hiến Ngôn nắm tay cô chuẩn bị đi ra cửa.

“Anh Hiến Ngôn, Trình Tư Miên, hẹn gặp lại nha.” Điền Dao vẫy vẫy tay với hai người ở sau lưng.

Trình Tư Miên cũng hẹn gặp lại với cô ấy.

Tô Hiến Ngôn khẽ gật đầu tỏ ý tạm biệt, chẳng qua lúc quay đầu lại thì thấy ánh mắt của Điền Dao có hơi là lạ, anh cũng không suy nghĩ nhiều, đợi đến khi lên xe mới hỏi, “Có phải em đã nói gì đó với Điền Dao rồi không?”

Trình Tư Miên sửng sốt một chút, giả ngu nói, “Hả? Nói gì? Có chuyện gì à?”

Tô Hiến Ngôn cho xe chạy, như cười như không liếc cô một cái, “Em chắc chắn không nói gì?”

Trình Tư Miên cười khan hai tiếng, “Thật ra thì cũng không có nói gì đặc biệt, chỉ nói với cậu ấy người lạnh lùng như anh ở phương diện yêu đương trái gái sẽ không hề lãnh đạm tí nào.”

Xe rẽ sang một con đường khác.

Trình Tư Miên lại nói, “Anh nghĩ đi, em sao có thể để người khác hiểu lầm năng lực của anh được chứ? Vì vậy em đã uyển chuyển nói cho cậu ấy biết, có một vài người, ở bên ngoài là một dáng vẻ, lúc trên giường lại có dáng vẻ khác, cái đó gọi là gì nhỉ, ngụy quân tử.”

Khóe miệng Tô Hiến Ngôn giật giật, trầm mặc một hồi mới nói, “Trình Tư Miên, em ngây ngô ở Mỹ quá lâu nên đã quên luôn cách dùng từ của Trung Quốc rồi phải không?”

“Gì? Không có mà...”

Tô Hiến Ngôn hừ lạnh một tiếng, “Được rồi, nếu em đã nói như vậy, người ngụy quân tử là anh đây xem ra phải làm chút chuyện mới

được.”

“Hả?”

Trình Tư Miên cảm thấy mình không nói sai gì, sau lần đầu tiên đó, bọn họ còn làm qua mấy lần, nhưng mấy lần về sau này, Trình Tư Miên thật sự hiểu được sâu sắc thế nào là người ‘ngụy quân tử’. Ngày thường luôn dịu dàng, nho nhã, cứng chiều cô không có giới hạn, Tra Dịch Quang nói rằng cô chỉ va chạm nhẹ một cái thôi đã làm Tô Hiền Ngôn đau lòng muốn chết.

Nhưng mà trên giường thì hoàn toàn ngược lại, anh luôn nghĩ cách chơi đùa với cô! Nói tóm lại, ở bên ngoài là một dáng vẻ, trên giường là dáng vẻ khác, câu nói này hoàn toàn chính xác.

Chương 57: Đại kết cục

Chương 57: Đại kết cục

Edit: Mộc Tử Đăng

Hai tháng nghỉ hè nhanh chóng qua đi, Trình Tư Miên đã quay về Mỹ tiếp tục học tập.

Mấy tháng sau, trò chơi của công ty EV chính thức ra mắt với mọi người, đồng thời nhân viên của công ty cũng công bố chín tấm ảnh về chín nhân vật chính trong trò chơi, bên cạnh đó cũng gắn tag @Tranh vào bài viết, đây là tác giả truyện tranh đang nổi tiếng trong giới, cũng chính là bạn học Trình Tư Miên của chúng ta.

Trình Tư Miên là “Tranh”, chuyên này do Tra Dịch Quang tiết lộ với bộ phận thiết kế, Trình Tư Miên cũng nghĩ việc này không hay lắm khi giấu mọi người vì vậy liền thừa nhận ngay, nhưng không ngờ hậu quả có hơi lớn.

Bởi vì trước kia cô đã nói qua với người hâm mộ rằng bộ truyện tranh “Anh nói” lấy mình làm nguyên mẫu, đoạn sau của bộ truyện cô cũng đã vẽ cảnh nữ chính về nước vào công ty của nam chính làm việc.

Vì vậy...trên mạng đang lan truyền tin tức này rất náo nhiệt. Tổng giám đốc công ty EV và tác giả truyện tranh “Tranh” chênh lệch tuổi tác vô cùng lớn, tin tức này đột nhiên lại hiện ngang nằm trên hot search.

Biên tập viên Quả Quả còn vui mừng khoa trương nói, bộ truyện tranh này sẽ bán chạy chưa từng có.

Nhưng Trình Tư Miên lại thấy xấu hổ, bây giờ trên mạng có quá nhiều người đang tìm cho bằng được nam chính “Tô Diễn” rồi cuộc

là người thế nào, có dáng vẻ ra sao...Cô không biết điều này có trở thành phiền phức cho Tô Hiền Ngôn hay không nữa.

Vì vậy, vào một ngày nào đó mà tin tức này vẫn chưa giảm nhiệt, Trình Tư Miên liền gọi một cuộc điện thoại vượt đại dương cho Tô Hiền Ngôn để xin lỗi. Thế mà Tô Hiền Ngôn lại tỏ ra như không có chuyện gì, anh còn rất bình tĩnh hỏi cô khi nào phát hành truyện...

Sau đó Trình Tư Miên cẩn thận suy nghĩ lại. Bây giờ ông chủ đại diện cho EV không phải là Tô Hiền Ngôn nữa, các hoạt động cần lộ mặt đều do Tra Dịch Quang đi, cho nên muốn có một tấm ảnh Tổng giám đốc công ty EV-Tô Hiền Ngôn xuất hiện hình như rất khó. Hơn nữa Tô Hiền Ngôn còn là sếp lớn của tập đoàn Tô thị, nếu anh không sẵn lòng công khai thì có tìm hình cũng không được, coi như là bị người trên mạng hoặc phóng viên chụp được, cuối cùng cũng sẽ bị anh dễ dàng xóa bỏ.

Trình Tư Miên lại thấy mình buồn lo vô cớ. Vì vậy cô vẫn tiếp tục yên tâm thoải mái rãi thức ăn cho chó trên Weibo.

Hai năm sau, trong một phòng trang điểm nào đó.

“Quả Quả, nhìn được chưa, em cảm thấy buổi sáng mình trang điểm nhạt là được rồi, tại sao chị phải để bọn họ trang điểm kỹ thế này.” Trình Tư Miên ngồi trước gương, trên mặt đầy vẻ không nói thành lời.

Viên Quả sáp lại gần, “Cái này không giống như việc em đi ký sách, đây là buổi họp báo đó, có rất nhiều người nổi tiếng xuất hiện, em muốn mình bị chìm ngập trong biển người này à.”

“Em là tác giả, em cũng không phải người nổi tiếng gì, em chỉ lần lộ mặt là được rồi.”

“Em đừng nói nhảm nữa, nhanh lên nào, sắp bắt đầu rồi.”

Trình Tư Miên liếc mắt nhìn mình trong gương, cho dù cô không trang điểm cũng lên được mặt tiền có được không hả!

Nhưng hôm nay tại sao phải trang điểm long trọng như vậy à, bởi vì truyện tranh của cô được làm thành bộ phim điện ảnh nên mở cuộc

họp báo này, nhà sản xuất phim đã mời cô tham dự.

Lần này bộ truyện tranh được làm thành phim là một trong những bộ nổi tiếng của cô, nhưng nó không phải là bộ <<Anh nói>>, trước kia đã từng có người tìm cô tỏ ý muốn biên soạn kịch bản phim cho bộ truyện tranh <<Anh nói>> và cô đã từ chối thẳng thừng. Bởi vì quyền truyện tranh này là từng ký ức của anh và cô, cô không muốn giao cho người khác đóng, cũng không cảm thấy ai có thể diễn đạt Tô Hiến Ngôn cả.

Buổi họp báo bắt đầu, Trình Tư Miên ngồi vào chỗ của cô, xung quanh đều là diễn viên điện ảnh, nhưng lạ thay chỗ bên cạnh chỗ ngồi của cô lại bị bỏ trống, cũng không có bản tên trên ghế.

Trình Tư Miên không để ý nhiều đến điều này, sau đó cô được mời lên khán đài phát biểu, nói về cảm xúc khi vẽ bộ truyện tranh này, đang nói thì đột nhiên cô sững sờ cả người.

Chỗ trống bên cạnh cô bỗng có người ngồi xuống, người đó không phải là cái người mấy ngày trước còn đang đi công tác ở nước ngoài sao, sau đó cô còn rủ anh đến xem mình lần đầu tiên tham gia họp báo ấy vậy còn từ chối cơ mà!

“Vậy thì lúc đầu tiên cô vẽ có nghĩ rằng bây giờ sẽ nổi tiếng như vậy không?” MC hỏi cô.

Trình Tư Miên ngẩn người, vài giây sau mới hồi phục lại tinh thần, “À, lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, vẽ cũng chỉ vì yêu thích nó mà thôi.”

“Ồ, vậy là thần xuội quỷ khiến rồi.” MC cười nói, “Mọi người biết tôi sẽ làm MC cho buổi họp báo này nên rất nhiều bạn trên mạng đã bảo tôi nhắn lại với cô rằng khi nào cô sẽ vẽ ngoại truyện của truyện <<Anh nói>>, từ sau khi bộ truyện tranh này kết thúc, có rất nhiều người vẫn ở trạng thái chưa thỏa mãn đó nha.”

Ánh mắt Trình Tư Miên rơi vào người đang ngồi dưới đài, đôi mắt anh trầm tĩnh mà dịu dàng, ngồi chỗ đó vẫn chói lọi ánh hào quang, xung quanh anh có rất nhiều người nổi tiếng, nhưng anh ngồi đó không hề bị lu mờ tí nào, hơn nữa còn trấn lại được tình cảnh kích động trước mặt.

“Nếu phải tiếp tục vẽ e là cả đời cũng không vẽ xong.” Trình Tư Miên cười nói, “Nhưng truyện tranh cũng phải có ngày kết thúc mà.”

“Cả đời à, xem ra trong thực tế Trình Khương Khương và Tô Diễn rất ân ái nha.”

Tiếp theo Trình Tư Miên bị MC hỏi một vài vấn đề khác, mấy phút sau rốt cuộc cô cũng được đi xuống đài.

Trình Tư Miên ngồi vào vị trí của mình rồi duỗi tay ra nhéo lên mu bàn tay của người nào đó, “Không phải đã nói không đến được à, sao lại xuất hiện vậy?”

Tô Hiền Ngôn nghiêng đầu nhìn cô, “Tác phẩm của Trình tiểu thư lần đầu xuất hiện trên màn ảnh nên anh dĩ nhiên phải xuất hiện rồi.”

Trình Tư Miên hì hì cười một tiếng, ánh mắt nhìn lên đài, nhưng bàn tay lại lén lút nắm lấy tay anh.

Bởi vì ở đây có vài vị diễn viên nổi tiếng nên Trình Tư Miên nghĩ phóng viên chắc chắn chỉ quan tâm đến mấy người đó, cũng sẽ không có ai để ý đến hai người họ đâu. Do đó cô cho rằng động tác nhỏ của mình và Tô Hiền Ngôn sẽ không bị ai chú ý đến.

Nhưng sau khi buổi họp báo kết thúc cô phát hiện ra mình quá ngây thơ rồi. Sao cô lại quên mất việc ngoại trừ không thay mặt công ty Ev ra thì anh chính là người lãnh đạo của Tô thị, còn không ít lần xuất hiện trên tạp chí kinh tế nữa.

Vì vậy sau khi kết thúc buổi họp báo, hai người đã bị chặn lại trước lối ra.

Ánh mắt những phóng viên ở đó đều sáng như đèn pha, mỗi bài báo của họ đều nằm chễm chệ trên hot search, hơn nữa những người hâm mộ trên mạng luôn muốn biết CP “Trình Khương Khương” và “Tô Diễn” ngoài đời thật, mấy người đó làm sao có thể bỏ qua được.

Việc quan trọng hơn chính là bọn họ phát hiện ra nam chính trong bộ truyện tranh đó lại là chủ nhân của tập đoàn Tô thị tiếng tăm lừng lẫy!!

Các phóng viên không ngờ ngoài đời thực còn xuất sắc hơn cả trong truyện tranh.

“Trong truyện tranh cô đã sáng tác Tô Diễm là người sáng lập công ty trò chơi, cư dân mạng cũng nói công ty trò chơi đó trong thực tế chính là EV, nhưng bây giờ nhìn lại hình như Trình tiểu thư không muốn tiết lộ thân phận thật của Tô tiên sinh nên mới đổi bối cảnh của nam chính đúng không?”

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút, những phóng viên này đều là phóng viên bên mảng giải trí, đối với mảng tài chính kinh tế lại không hiểu biết nhiều về Tô Hiến Ngôn, nên cô nói, “Tôi không thay đổi bối cảnh.”

“Nhưng theo tôi được biết vị Tô tiên sinh này rõ ràng là ông chủ của tập đoàn Tô thị mà.”

Trình Tư Miên ngẫm nghĩ rồi nói, “Đúng là vậy nhưng mà..trong truyện tranh cũng là thật, trước kia anh ấy là người sáng lập công ty EV.”

Phóng viên kinh ngạc, “Cô nói người đứng đầu Tô thị đã tự mình gây dựng sự nghiệp sao?”

Trình Tư Miên gật đầu, trong đầu lại nghĩ tại sao những phóng viên này không đi phỏng vấn diễn viên nổi tiếng đi?!

Cô nhìn Tô Hiến Ngôn, nhưng anh không có biểu cảm mất kiên nhẫn gì, anh rất bình tĩnh nhìn vào ống kính, “Hôm nay chúng tôi không phải nhân vật chính, phim điện ảnh mới là chính, hy vọng mọi người có thể ủng hộ cho bộ phim này.”

Các phóng viên trở mắt nhìn nhau nhưng không có ý định bỏ qua cho hai người.

“Tô tiên sinh, bộ truyện tranh này của Trình tiểu thư được làm thành phim, xin hỏi để làm thành phim điện ảnh có sự giúp đỡ của anh trong đó không?”

Trình Tư Miên nhìn về phóng viên hỏi vấn đề này, nói thật thì câu hỏi này có ý gài bẫy.

“Tôi giúp đỡ?” Tô Hiền Ngôn khoác vai Trình Tư Miên, “Tôi thật sự rất muốn giúp đỡ nhưng thực lực của cô ấy quá mạnh mẽ, không cần tôi giúp.”

Trình Tư Miên nhin không được bật cười thành tiếng, quả nhiên là Tô Hiền Ngôn, câu trả lời vừa thỏa đáng vừa khéo léo..

“Như vậy theo như nội dung trong truyện thì khi Trình tiểu thư học cấp ba hai người đã quen biết nhau rồi sao?”

“Ừ.”

“Vậy từ khi nào anh bắt đầu thích cô ấy?”

“Từ khi nào à?” Tô Hiền Ngôn rũ mắt nhìn Trình Tư Miên, vẻ mặt dịu dàng và cưng chiều đủ tàn sát những phóng viên ở đó...

Mọi người nhìn không chớp mắt chờ câu trả lời của anh, Trình Tư Miên cũng tò mò nhìn anh, chỉ thấy Tô Hiền Ngôn dường như đang trầm tư suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi nói, “Cụ thể từ khi nào thì tôi cũng không biết, nhưng sau này thì không chỉ là thích nữa.”

...

Video về buổi họp báo được truyền ra trên mạng, độ nóng còn đè bẹp buổi họp báo về phim điện ảnh.

Hơn nữa đây còn là hai nguyên mẫu được dân mạng chú ý, bây giờ người thật đã lộ diện tất nhiên sẽ càng oanh động hơn, điều khiến dân mạng và người hâm mộ vui mừng chính là nguyên mẫu nam chính so với tưởng tượng của mình còn đẹp trai hơn!

Sau khi về nhà, Trình Tư Miên phát hiện Weibo của mình đã bị oanh tạc, cô có cảm giác hôm nay mọi người đều đang thảo luận về Tô Hiền Ngôn. Cô lướt Weibo một lần, sau đó quay đầu nhìn người nào đó đang bình tĩnh rót nước.

“Tại sao anh lại để tin tức phỏng vấn này truyền ra ngoài, em cứ nghĩ anh sẽ đề xuống chứ.”

Tô Hiền Ngôn: “Tại sao phải đề xuống.”

“À...Anh xuất hiện như vậy có gì không tốt không?”

Tô Hiền Ngôn cười một tiếng, theo thói quen duỗi tay ra véo mặt cô, “Xuất hiện trên tin tức giải trí đúng là lần đầu, nhưng không có gì không tốt cả, dù gì sau này cũng phải xuất hiện trước ống kính.”

Trình Tư Miên không hiểu, “Tại sao?”

Tô Hiền Ngôn đặt ly nước xuống, rồi kéo cô vào trong ngực, cúi đầu xuống kề sát vành tai của cô nói, “Nữ chủ nhân của Tô thị nên xuất hiện cùng anh phải không nào?”

Anh lại thăm thì bên tai cô, tê tê đại đại, dù anh làm thế này cả trăm lần nhưng lần nào cô thích ứng được, Trình Tư Miên theo bản năng tránh đi, cười nói, “Ai là nữ chủ nhân hả, đừng chụp cái mũ này lên đầu em...”

“Hửm? Không phải em?” Tô Hiền Ngôn nắm eo cô, dễ dàng ôm cô đặt lên bàn, anh đứng trước mặt cô, nhẹ chạm trán mình vào trán cô, hơi thở hai người quấn quít nhau.

Anh đứng giữa hai chân cô, hai chân Trình Tư Miên bị anh giữ chặt hai bên. Cái tư thế này vô cùng mập mờ, Trình Tư Miên rũ mắt, trên môi nở một nụ cười giảo hoạt, “Anh định làm gì hả?”

Tô Hiền Ngôn cúi đầu cắn môi cô, “Em nói xem anh muốn làm gì?”

Trình Tư Miên giả vờ suy nghĩ, “Ồ em biết rồi, anh muốn làm chuyện phóng túng ở phòng bếp chứ gì, anh muốn thử hoàn cảnh mới tư thế mới hả?”

Tô Hiền Ngôn hơi khựng lại, anh chợt nhận ra, vị này nhà anh là một cô gái không hề có dây thần kinh xấu hổ, anh chỉ mới trêu một chút cô đã trả lại toàn bộ cho anh. Nhưng hết lần này đến lần khác, anh đều bị tính tình to gan này của cô cuồng hút.

Vì vậy anh nghiêng người áp cô lên mặt bàn, “Ừ, tư thế mới rất hấp dẫn.”

Trình Tư Miên vì tư thế này của anh mà nóng người, nhưng ngoài miệng vẫn cười đùa lưu manh, “Ô Hiển Ngôn, em phát hiện ra anh thay đổi rồi, hình tượng nho nhã nghiêm túc đã dần sụp đổ.”

“Cái đó do ai hả?” Tô Hiển Ngôn cong môi.

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút, “Do em?”

“Ừ.”

Trình Tư Miên không phục, liên tục nói chuyện này không liên quan đến cô, “...Dù sao em cũng nhìn ra rồi, người một mực luôn im lìm như anh không phải do em thay đổi mà do em khám phá ra, đúng không, đúng không?”

Trình Tư Miên nói một lúc lâu mới phát hiện Tô Hiển Ngôn đã vùi đầu bên cổ cô không lên tiếng, cô ngăn người duỗi tay ra sờ đầu anh, “Sao vậy, không phải em nói anh là người im lìm nên anh giận đó chứ, quỷ hẹp hòi...”

“Trình Tư Miên.” Âm thanh trầm thấp của Tô Hiển Ngôn đột nhiên vang lên.

“Hả?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

“...”

Tô Hiển Ngôn ngược mắt nhìn cô, từ từ nắm tay cô đưa lên, “Đừng để anh đợi nữa, đợi một năm rồi lại một năm, bây giờ rốt cuộc em cũng đã trưởng thành, trở thành người giỏi giang, anh không muốn đợi thêm nữa.”

Trình Tư Miên nằm ngửa trên bàn, nhìn bàn tay được anh nắm lấy xuất hiện một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh..Trời ơi, đã đeo vào cho cô từ khi nào thế...

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Trình Tư Miên không kịp chuẩn bị tư tưởng, cho nên giờ phút này cô chỉ ngẩn người nhìn Tô Hiến Ngôn, tùy ý để mặc anh đỡ người mình ngồi dậy, sững sờ nhìn anh quỳ một gối xuống đất.

“Lấy anh được không?”

Thật ra thì chiếc nhẫn này đã sớm được chuẩn bị, cũng luôn mang bên người để tìm cơ hội cầu hôn với cô, chỉ là gần đây không có cơ hội tốt nào. Tối nay vốn nghĩ sẽ không có cơ hội nói ra nhưng không ngờ khi nghe cô nói chuyện ríu rít bên tai, khi nhìn thấy đôi mắt tinh nghịch linh hoạt của cô, đột nhiên anh thấy trong lòng mình rất bình an, rất thỏa mãn.

Anh rất muốn bình yên bên cô như vậy. Bởi vì trong lòng thúc giục nên trong lúc vô tình anh đã lấy chiếc nhẫn trong túi ra, ở thời khắc cô không chú ý liền đeo vào cho cô.

Còn Trình Tư Miên mất mấy giây sau mới phản ứng lại được, trong lòng cô lúc đầu là khiếp sợ và kinh ngạc sau đó lại biến thành kích động và ngọt ngào, cô nhảy xuống khỏi cái bàn, rồi nhào vào trong ngực anh ngay, giọng nói mang theo vui mừng, “Tô Hiến Ngôn, anh chậm quá, em chờ để được lấy anh đã lâu rồi.”

Ngày hôm sau, cư dân mạng phát hiện tài khoản Weibo “Tranh” đã phát lên một tin tức mới.

Cô nói, “Bộ truyện tranh về Trình Khương Khương và Tô Diễn đã kết thúc sau khi Trình Khương Khương trở thành họa sĩ, nhưng Tô Hiến Ngôn và Trình Tư Miên chỉ vừa mới bắt đầu.”

Bên dưới dòng chữ này là tám hình người đàn ông đang nắm lấy bàn tay của người phụ nữ, mà trên ngón tay của người phụ nữ đang đeo một chiếc nhẫn kim cương to bằng trứng bồ câu...

Chương 58: Ngoại truyện 1

Chương 58: Ngoại truyện 1

Edit: Mộc Tử Đăng

Sau khi Tô Hiền Ngôn và Trình Tư Miên kết hôn được một năm thì sinh Tô Trầm Nghiệp, Trình Tư Miên còn đặt cho Tô Trầm Nghiệp một cái nhũ danh vang dội là Nhục Nhục (Thịt thịt). Nguyên nhân thứ nhất là do tiểu thiếu gia lúc sinh ra rất nặng, theo như lời bác sĩ nói thì cậu nhóc là người béo nhất trong đám nhóc được sinh ra cùng ngày. Nguyên nhân thứ hai là do Trình Tư Miên thích ăn thịt...

Cái nhũ danh Nhục Nhục này được Tô Trầm Nghiệp giữ kín như bưng sau khi lớn lên. Cậu nhóc cảm thấy chỉ có người không đáng tin cậy là mẹ mới đặt được cái tên cũng không đáng tin cậy như vậy, nhưng đây chỉ là lời cậu nói thầm trong lòng mà thôi, nếu như nói ra ngoài chắc chắn sẽ bị cha cho ăn đòn.

Nhưng khá may mắn là khi cậu đang sống với cái tên không muốn nhớ lại đó, thì có duy nhất một điều khiến cậu nhóc được an ủi là ông cố là người đặt tên cho cậu, cái tên vô cùng nghiêm chỉnh.

Lúc Trình Tư Miên đang có thai, Tưởng Vân Lam đã đặc biệt bay từ Mỹ về chăm sóc cho cô, Tưởng Vân Lam thường xuyên sờ bụng cô với vẻ mặt lo lắng, nhìn cô gác chân ngồi xem tivi mà không hề lo âu gì, “Tư Miên, mẹ vẫn cảm thấy con còn chưa trưởng thành đã sinh còn rồi, haiz, con tự chăm sóc được mình sao.”

Đây là lần thứ ‘n’ Trình Tư Miên an ủi mẹ mình, “Mẹ, con trong mắt mẹ không đáng tin cậy như vậy sao, con đã hai mươi mấy tuổi rồi mà.”

Tưởng Vân Lam cười vài tiếng, “Ồ...hai mươi mấy tuổi à.”

Tuy là ngoài miệng nói như vậy nhưng bà cũng không xem nhẹ đáng về con gái bảo bối của mình như con nít quần lầy con rể mỗi ngày, hầy, nhìn tiểu Tô tựa như đang chăm sóc hai đứa bé.

Sau đó, hàng loạt động tác của Trình Tư Miên đã chứng minh suy đoán của Tưởng Vân Lam không sai chút nào.

Một ngày nào đó, Trình Tư Miên đang thay tả cho bạn nhỏ Nhục Nhục một tuổi.

“Này..A! Nhục Nhục, con không được nhúc nhích! A! Con đừng có cứng đầu ị phân ra cả bên ngoài..Được rồi được rồi, mẹ sẽ thay cho con một cái tả khác..A!” Rốt cuộc đến tiếng kêu lần thứ bảy thì Tô Hiến Ngôn bưng một ly cà phê đi ra khỏi thư phòng.

Anh nhìn cô vợ bé nhỏ của mình đang bận rộn thay tả cho con trai thì cười nhạt một tiếng, dịu dàng lan đến đáy mắt. Tô Hiến Ngôn đặt ly cà phê xuống rồi kéo cô vợ bé nhỏ vào trong ngực mình, anh gác cằm lên bả vai cô, nhẹ giọng nói, “Anh dạy em.”

Trình Tư Miên mím môi, thả lỏng tay ra, sau đó cô thấy đồng chí Nhục Nhục đột nhiên ngoan ngoãn lại, để mặc cho Tô Hiến Ngôn từ tốn thay tả mà không ị phân hay tiểu ra ngoài nữa.

“..Thằng nhóc thúì, chỉ biết bắt nạt mẹ.” Trình Tư Miên dờ khóc dờ cười ôm Nhục Nhục lên, Tô Hiến Ngôn cũng thuận tiện ôm một lớn một nhỏ vào trong lòng.

“Quan sát kỹ khi nãy anh làm thế nào rồi chứ, lần sau em cứ làm thế Nhục Nhục sẽ không nhúc nhích nữa.”

Trình Tư Miên mếu máo, “Tô Hiến Ngôn, anh còn bận hơn em nhưng sao anh đối phó với chuyện thế này so với dì mới tới còn tốt và nhanh hơn vậy.”

Tô Hiến Ngôn buồn cười, “Em kiên nhẫn quan sát là biết ngay thôi.”

“Được rồi..Em phải học thật tốt, nếu không sẽ không phải là người mẹ tốt.” Trình Tư Miên nghiêm túc nói.

Tô Hiến Ngôn nghiêng đầu hôn lên gò má cô một cái, “Không sao, mẹ không lợi hại thì còn cha ở đây.”

“Không được, sau này nếu con đánh anh thì phải làm sao.”

“Càng đánh anh không phải em càng yên tĩnh hơn à.” Tô Hiến Ngôn nói, “Nhưng mà con trai sau này lớn lên cũng sẽ không đánh cha mẹ nhiều đâu.”

Trình Tư Miên hừ một tiếng, “Ai đã nói Nhục Nhục nhà em có người mẹ như em nhất định sẽ rất đánh em, sau này em phải nuôi dưỡng Nhục Nhục thành người ngọc thụ lâm phong, phóng khoáng, trở thành chiếc áo bông nhỏ của mẹ.”

Tô Hiến Ngôn không nhịn được bật cười, “Vậy còn anh thì sao, anh có áo bông nhỏ không?”

Trình Tư Miên suy nghĩ một chút, “Người ta đều nói con gái là áo bông nhỏ của cha, nhưng mà chúng ta không có con gái.”

Tô Hiến Ngôn hơi dừng lại, nhẹ nhàng kéo Trình Tư Miên lại rồi cúi đầu hôn xuống môi cô, Trình Tư Miên bị bất ngờ không kịp phòng bị, trong ngực còn đang ôm bạn nhỏ Nhục nhục.

“Khoan, khoan đã, không thích hợp cho thiếu nhi nhìn.”

Tô Hiến Ngôn dừng lại, rũ mắt nhìn nhóc con của bọn họ đang chớp chớp đôi mắt to tròn, “...”

Cuối cùng Tô Hiến Ngôn kéo Trình Tư Miên vào phòng, đặt người bạn nhỏ vào giường dành cho em bé rồi xoay người lại ôm vợ yêu của mình, “Tư Miên, tạo ra một cái áo bông nhỏ đi.”

“A? Uhm...”

Tô Hiến Ngôn dồn sức tạo ra một cô con gái, cuối cùng ông trời cũng cho ước nguyện của anh thành sự thật, đứa thứ hai sinh ra đúng là một cô con gái. Nhưng vị công chúa nhỏ này không biết có phải giống tính tình của Trình Tư Miên hay không, mà từ nhỏ đã là một cô nhóc không sợ trời không sợ đất, gây họa khắp nơi.

Nhưng cô nhóc rất thông minh, biết mình gây họa thế nào cũng sẽ bị mẹ mình dây dỗi một trận nên khi gây chuyện nhỏ liền chạy đi tìm bà ngoại, còn chuyện lớn thì tìm ông cố. Công chúa nhỏ từ nhỏ đã biết mình có ông cô che chở, nên không sợ gì cả. Về phần tại sao không đi tìm cha, à..bởi vì cha cưng chiều mẹ hơn bất cứ ai nên mẹ mà nổi giận chắc chắn cha sẽ để mặc mẹ không đi qua.

Hôm nay tập đoàn Tô thị tổ chức lễ kỷ niệm ngày thành lập.

Đã chuẩn bị tiệc lớn còn mời đến không ít nhân vật có mặt mũi. Những người lớn ở bên ngoài bận rộn xã giao, lũ nhóc ở trong phòng chơi đùa với nhau.

“Này, cá cược xem người tiếp theo đến là chị cả con của cô em hay là chị nhỏ, nào đặt liền tay đặt liền tay.” Tô Trầm Niệm ngồi cạnh một cái bàn kiểu châu Âu, phấn khích gọi mọi người tham gia cá cược. Những đứa trẻ ở đây đều theo cha mẹ đến, cũng có hiểu biết nhất định với cô nhóc Tô Trầm Niệm này. Còn con của Tô Duẩn Đông, Trình Tàn và Tra Dịch Quang đều thân thiết với Tô Trầm Niệm, cơ hồ đều ngủ cùng giường mà lớn lên.

Con trai của Tô Duẩn Đông liếc cô nhóc một cái, “Chuyện nhảm chán.”

“Đừng nói nhiều, ai thua sẽ cời truồng chạy bên ngoài một vòng!” Tô Trầm Niệm hô to lên nói.

Ngoại trừ Tô Trầm Nghiệp có thói quen liếc nhìn em gái nhà mình ra thì những người khác đều kinh ngạc dù ít dù nhiều, lần đánh cuộc này quá lớn rồi đó, bên ngoài khách khứa ngồi đầy ra đó, nếu cời truồng chạy thì xấu hổ chết mất!

Con trai Trình Tàn ho khan một cái, “Cậu tuyên bố rút lui.”

Tô Trầm Nghiệp cũng lắc đầu, tuy cậu nhóc chỉ lớn hơn mấy đứa nhóc ở đây một hai tuổi nhưng lại có dáng vẻ của người lớn, “Mấy đứa đều là con nít cời truồng chạy cũng không sao, anh đã lớn rồi, anh không chơi.”

“Đúng vậy, Tô Trầm Niệm à cậu có thể như người bình thường được không.” Tra Húc Nghiêm tám tuổi đẹp trai vô cùng, trên mặt

đầy khinh bỉ nói.

“Này này này, Tiểu Húc Nghiêu à, có phải cậu không dám chơi đúng không, sợ thua đúng không?” Tô Trầm Niệm hừ hừ.

Tra Húc Nghiêu đỏ mặt, “Nói bậy gì chứ, làm sao tớ lại sợ thua! Tớ chỉ cảm thấy đặt cược cái này quá nhàm chán.”

“Trời, cậu chính là sợ thua cớ trườn chạy chứ gì.” Tô Trầm Niệm từ trên cao nhìn xuống Tra Húc Nghiêu, trên mặt là sự khinh thường non nớt, Tô Trầm Niệm mười tuổi so với Tra Húc Nghiêu tám tuổi trước mặt đúng là chiều cao chiếm ưu thế lớn.

“Tớ mới không sợ thua đó, chơi thì chơi, không phải là xem ai may mắn hơn à, may mắn của tớ luôn luôn tốt, không sợ cậu đâu.” Tra Húc Nghiêu không phục.

“Được, chơi đi.” Tô Trầm Niệm cười gian, “Còn mấy anh nữa, ai cũng phải chơi, nếu không sau này chuyện gì cũng không được tham gia.”

Tô Trầm Nghiệp suy nghĩ một chút, “VẬY anh đi trước đây, dù sao sau này anh cũng không tham gia mấy trò chơi con nít của mấy đứa.”

“Anh! Anh dám đi sao! Anh mà đi sau này em sẽ không để ý đến anh nữa!” Tô Trầm Niệm lập tức uy hiếp anh trai mình.

Tô Trầm Nghiệp làm sao chịu được khi em gái yêu dấu nói không để ý tới mình, do dự một lúc liền quay lại ngồi xuống.

“Được rồi, bây giờ mọi người bắt đầu đặt cược đi, à...em đặt trước, em cá là Chu Lương Ý sẽ tới trước, còn các anh thì sao?” Tô Trầm Niệm nghiêm túc nói.

Con trai Tô Duẩn Đông nói nhỏ với Tô Trầm Nghiệp ngồi bên cạnh, “Anh, em đoán là cứ đặt theo em ấy là tốt nhất, em ấy muốn chơi nhất định là có âm mưu.”

Tô Trầm Nghiệp gật đầu, “Tất nhiên, em ấy đã tính toán rồi, chắc chắn Tra Húc Nghiêu sẽ bị lừa.”

“Tra Húc Nghiêu, mau đặt đi.” Bình thường có chơi cái gì mọi người đều đứng về phe Tô Trầm Niệm, nhưng Tra Húc Nghiêu thì khác, lần nào cũng luôn đối nghịch với cô nhóc này, vì vậy lâu ngày cô nhóc Tô Trầm Niệm này cũng có thói quen chinh Tra húc Nghiêu.

Tra Húc Nghiêu chắc chắn sẽ không chọn giống Tô Trầm Niệm, cho nên cậu nhóc hừ hừ nói, “Vậy thì tớ chọn Lương Hạ.”

“Được! Còn các anh thì sao, mau chọn nhanh nào.” Tô Trầm Niệm nhìn những người còn lại.

Mọi người đều nhất trí nói, “Chu Lương Ý.”

“Này, vì sao các cậu không chọn giống tớ.” Tra Húc Nghiêu bắt mẫn nói.

Tô Trầm Niệm nói, “Tiểu Húc Nghiêu, cậu cũng có thể chọn giống tớ mà.”

“Tớ mới không thèm nghe cậu, tớ và cậu không giống nhau.”

“Được rồi, vậy thì chờ xem ai thắng.”

“Hừ.” Tra Húc Nghiêu hừ lạnh, “Tớ không tin mình thua.”

Sau đó mấy phút, mọi người trong phòng đều khẩn trương nhìn chăm chăm ra cửa lớn, nhưng trừ Tra Húc Nghiêu ra, những người khác hoặc ít hoặc nhiều giả vờ bình tĩnh. Tô Trầm Nghiệp bất đắc dĩ liếc nhìn thấy mắt em gái nhà mình sáng lên, một lần nữa cậu nhóc mặc niệm cho Tra Húc Nghiêu, em gái cậu chắc chắn đã nói qua trước với hai người kia rồi, âm mưu mà, đây đều là âm mưu cả...

Mọi người kiên nhẫn chờ đợi, vào lúc này trong vườn hoa rốt cuộc cũng xuất hiện hai bóng người.

Mắt Tô Trầm Niệm sáng lên, Tra Húc Nghiêu thấy người đến thì vội vàng chạy lên kéo tay hỏi, “Bạn là Lương Hạ đúng không? Bạn là Lương Hạ!”

Tô Căng Bắc và Chu Thời Uẩn sinh một cặp song sinh, cho nên Tra Húc Nghiêu mới hỏi như vậy.

Cô nhóc bị cậu kéo tay chỉ liếc mắt nhìn cậu một cái, vô cùng lạnh lẽo nói, “Buông tay.”

“À.” Tra Húc Nghiêu bối rối.

Cháu gái nhà họ Chu tuy đáng vẻ giống nhau như đúc nhưng tính tình thì trái ngược nhau hoàn toàn, người có tính tình lạnh lẽo hơn so với chị gái lém lỉnh chính là em gái Chu Lương Ý, còn người thường hay vui đùa và gây họa với Tô Trầm Niệm chính là chị gái Chu Lương Hạ. Lúc này, người trước mắt có biểu cảm này, thể hiện thái độ này thì không ai khác chính là em gái Chu Lương Ý.

Mặt Tra Húc Nghiêu đỏ lên, Tô Trầm Niệm đã cười to ở sau lưng, “Tra! Húc! Nghiêu! Cởi! Truồng! Chạy!”

Ở phòng bên ngoài, Chu Lương Hạ ôm Trình Tư Miên một cái, rồi nắm tay Chu Lương Ý, chờ cho cuộc cá cược của Tô Trầm Niệm kết thúc mới nói, “Mợ, bọn con vào tìm em gái chơi ạ.”

“Được, hai đứa đi đi.” Trình Tư Miên cười cười, chỉ hướng đi cho Chu Lương Hạ, “Bọn nhóc đều trong đó...Khoan?”

Trình Tư Miên ngăn người, “Đây là...”

Cô chỉ thấy con trai của Tra Dịch Quang và Diệp Hiểu Hiểu mang vẻ mặt buồn rầu đi ra. Còn con gái Tô Trầm Niệm của mình thì hô lên ở phía sau, “Mau chạy đi tiểu Húc Nghiêu, chạy một vòng là xong thôi. Này ,chúng ta mau ra ngoài để cổ vũ cho tiểu Húc Nghiêu đi.”

Tô Hiểu Ngôn đang trò chuyện với bạn bè cũng nghe được tiếng cười đùa cực kỳ thảm thiết của con gái mình. Anh nhanh chóng quay đầu lại nhìn, ngay lập tức sửng sốt.

Tất cả mọi người nhìn heo ánh mắt của anh, liền kinh ngạc đến ngây người. Còn Tra Dịch Quang và Diệp Hiểu Hiểu thì hóa đá luôn rồi. Cậu nhóc không mặc quần, đang lấy tay che phía trước chạy như bay kia chẳng phải là con trai nhà bọn họ à....

Tra Húc Nghiêu chạy một vòng, lấy tốc độ nhanh nhất của cậu để chạy cho hết, lúc này người lớn mới lấy lại tinh thần, sau đó biến thành dở khóc dở cười.

Trình Tư Miên nhìn Tô Trầm Niệm cười không còn hình tượng gì ở đó, trong lòng đã đoán ra đại khái, không cần nói cũng biết nhất định là do con nhóc này bày trò quỷ rồi.

Tra Húc Nghiêu chạy xong thì lấy tốc độ ánh sáng biến mất khỏi nơi đó, Trình Tư Miên vừa định đi lên giáo huấn Tô Trầm Niệm một chút đã bị Tô Hiển Ngôn kéo cô lại.

Trình Tư Miên nhịn xuống nói, “Tô Trầm Niệm đúng là càng ngày càng biết chơi rồi!”

Trình Tàn đứng một bên cười chảy nước mắt, “Đám nghịch ngợm này buồn cười quá, chơi máu như vậy à, sau này Húc Nghiêu lớn lên chắc hối hận muốn chết.”

Tra Dịch Quang đứng một bên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lắc đầu nói, “Không có cách nào dạy con, không có cách nào dạy con mà.”

“Cậu đừng nói cái này, cậu có dạy cỡ nào khi gặp phải con nhóc Tô Trầm Niệm kia cũng bó tay thôi.” Trình Tàn nói.

Mọi người gật đầu đồng ý.

Tô Hiển Ngôn cười đầy ý vị sâu xa, có cảm giác kiêu ngạo về con gái cực phẩm của mình. Trình Tư Miên đỡ trán, con gái của cô nhất định không phải giống cô đâu, không giống tí nào...

Chương 59: Ngoại truyện 2

Chương 59: Ngoại truyện 2

Edit: Mộc Tử Đăng

Chuyện sau này, Trình Tư Miên quen biết một vị tác giả mà cô từng rất thích. Đây là tác giả viết tiểu thuyết trinh thám, mỗi lần cô đọc là buổi tối không thể ngủ được.

Dịp cô được quen biết tác giả này là trong buổi dạ tiệc tư nhân của Du Hoán, Du Hoán và Tô Hiến Ngôn có quen biết nhau nên tất nhiên Tô Hiến Ngôn sẽ được mời tới, còn cô được xem như vợ của Tô Hiến Ngôn, hiển nhiên cô cũng sẽ có tên trong danh sách.

Sau đó Trình Tư Miên gặp được Du Vãn, kỳ thật lúc ấy trong lòng Trình Tư Miên đã xúc động muốn nói vài câu với Du Vãn nhưng dù sao nơi này cũng có nhiều người, cô không thể làm vậy được, nhưng ánh mắt của cô luôn vô tình như có như không lướt nhìn Du Vãn.

Có lẽ thật sự có thứ gọi là duyên phận, Du Vãn có rất ít bạn bè, người có duyên với cô ấy càng khó tìm. Nhưng vào lúc này, Du Vãn lại rất hứng thú với cô gái xinh đẹp luôn quan sát mình, trước kia đã nghe Du Hoán nói qua, cô nàng này là một họa sĩ giỏi.

Sau đó Du Vãn nói với Thẩm Thanh Châu một tiếng rồi một mình đi dạo xung quanh, cô ấy đi đến cạnh bàn bánh ngọt, duỗi tay ra định lấy một cái ăn nhưng không ngờ lại đụng vào tay người khác cũng đang duỗi ra lấy cái bánh này, cô ấy ngẩng đầu nhìn lại thì thấy Trình Tư Miên đang đi tìm thức ăn ngon.

Hai người đều sửng sốt một chút, ngó ra một hồi lại muốn phá vỡ không khí lúng túng này nên nói, “Bánh Mousse dâu tây này ngon lắm.”

“Bánh Mousse dâu tây này ngon lắm.”

Hai người lại ngần ra, “Chị ăn đi.”

“Em ăn đi.”

Hai người đồng thanh nói hai câu, sau đó đột nhiên bật cười.

Cũng bởi vì cùng yêu thích món bánh ngọt này nên hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ trong bữa tiệc này. Tô Hiền Ngôn đứng ở xa xa đang nói chuyện với Du Hoán theo thói quen tìm kiếm vị trí của Trình Tư Miên, lại phát hiện cô đang vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Du Hoán nhìn theo tầm mắt của anh, cười nói, “Vài năm trước tôi đã gặp cô nhóc này trong phòng làm việc của cậu, lúc đó tôi đã nghĩ cô nhóc này nhất định sẽ tóm được cậu.”

Tô Hiền Ngôn hơi trầm tư, “Khi đó à? Khi đó cô ấy chỉ mới 17 tuổi.”

“17 tuổi thì sao chứ, đôi mắt này của tôi rất lợi hại đó, nhìn một cái đã biết cô nhóc này có tính toán với cậu, nói tóm lại khi đó vẻ mặt của cô nhóc này giống y như em gái tôi.”

Nhắc tới Du Văn, Thẩm Thanh Châu đứng bên cạnh từ nãy giờ không lên tiếng liền xoay chuyển tròn mắt, anh ấy nhìn Du Hoán tỏ vẻ không hiểu ý, Du Hoán đành giải thích cho Thẩm Thanh Châu hiểu, “Ý tôi là cái thần sắc Trình tiểu thư nhìn Hiền Ngôn rất giống với thần sắc của Du Văn khi nhìn cậu.” Nói xong thì bổ sung thêm, “Tuy giấu giếm kín đáo nhưng ánh mắt đó y như chó sói đang nhìn miếng thịt ngon, nhất định phải có được.”

Thẩm Thanh Châu và Tô Hiền Ngôn liếc nhìn nhau rồi ho khan vài cái dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Tôi nhìn ra hai cô gái này rất có duyên, hai cô ấy cười vui vẻ như vậy không biết đang nói chuyện gì.” Du Hoán dựa vào cạnh bàn, cặp mắt đào hoa híp lại nhìn qua vô cùng phong lưu.

Vừa mới nói xong, Du Hoán chợt nghe hai người đàn ông bên cạnh cơ hồ nói cùng một lúc, “Chắc nói về bánh ngọt.”

Du Hoán, “Hả?”

Thẩm Thanh Châu sâu kín liếc nhìn Du Văn ở xa xa, “Cô ấy thích ăn những món này, gặp được người có cùng sở thích tất nhiên là rất hưng phấn.”

Tô Hiền Ngôn cong môi, “Xem ra hôm nay cậu chuẩn bị đồ ăn rất đúng khẩu vị.”

Du Hoán cười ha ha mấy tiếng, “Tôi đặc biệt mời thợ làm bánh ở Pháp làm đó, xem ra đáng giá thật. Nhưng mà hai người đó dù gì cũng là một tác giả và một họa sĩ nổi tiếng, có phải các cậu nên kéo hai người đó về không, ăn nhiều quá nhìn cũng không hay lắm.”

Thẩm Thanh Châu và Tô Hiền Ngôn liếc nhìn đĩa bánh ngọt trong tay tâm can bảo bối của nhà mình, yên lặng một lúc rồi nói, “Hôm nay ăn nhiều một chút cũng không sao.”

Du Hoán: “...”

Du Văn: “Loại bánh Matcha này rất khó làm, lúc ở nhà chị đã thử làm nhưng không đúng với vị mà chị mong muốn.”

Trình Tư Miên gật đầu tán thành “Trông đơn giản nhưng rất khó làm.”

“Này, Tư Miên, lần sau đến nhà chị đi, chúng ta cùng nhau làm, tiểu Du nhà chị cũng rất thích.”

“Vâng ạ.” Trình Tư Miên suy nghĩ một chút rồi nói, “À đúng rồi, gần đây em có mua quyền sách mới xuất bản của chị, chị có thể ký tên cho em được không?”

Du Văn vui vẻ nói, “Ký tên không có vấn đề gì cả, nhưng em cũng phải đồng ý ký tên vào quyền truyện tranh mới của em cho chị nhé.”

...

Sau đó Trình Tư Miên và Du Văn trở thành bạn bè thân thiết, tuy hai người kém nhau năm sáu tuổi nhưng lại có nhiều sở thích giống

nhau, tính tình cũng giống nhau, cho nên tuổi tác không phải là vấn đề gì lớn.

Một lần nào đó, Trình Tư Miên đến nhà Du Văn làm khách. Có chuyển phát nhanh giao hàng nên cô ấy phải ra ký nhận rồi mang vào phòng khách.

“Chị mua gì vậy?” Trình Tư Miên hỏi.

Du Văn lắc đầu, “Là Nùng Nùng gửi cho chị, chị cũng không biết bên trong là gì.”

Du Văn vừa nói vừa mở hộp ra, sau khi mở ra hai người đều kinh hãi.

“Đây là...”

Trình Tư Miên chớp chớp mắt, “Nội y tình thú.”

Trình Tư Miên và Du Văn trở mắt nhìn nhau, mặt Du Văn đầy hấn tuyền, cắn răng nghiêng lời cảm tờ giấy bên trong đóng nội y ra, trên tờ giấy là chữ viết của Giản Vũ Nùng: Bảo bối Du Văn, tặng cho cậu để cậu và đạo diễn Thẩm thử một chút cảm giác tình thú vừa vợ chồng, hì hì.

Hì hì? Hì hì cái đầu cậu đó! Du Văn cầm một cái áo lót viền ren màu đen và quần lót mỏng manh lên, “Vải vóc quá tiết kiệm rồi! Giản Vũ Nùng chết tiết, bị trúng gió gì hả.”

Đúng lúc này có một bóng người cao lớn đang ôm một cô bé đi ngang qua phòng khách.

Tiểu Du ngây thơ hỏi Thẩm Thanh Châu, “Cha, sao lỗi tai cha lại đỏ ả?”

Hai cô gái ngồi trên sofa nghe thấy giọng nói non nớt này liền kinh ngạc nhìn Thẩm Thanh Châu.

Con người Thẩm Thanh Châu hơi thâm thúy, anh hờ hững liếc nhìn Du Văn một cái, cũng thuận tiện liếc nhìn bộ nội y trên tay cô, sau đó ôm con gái yên lặng đi về phòng. Trong lúc mơ hồ, Du Văn và Trình

Tư Miên còn nghe được tiều Du đuổi cùng giết tận quyết hỏi cho bằng được vấn đề này, “Cha, lỗ tai của cha đỏ như vậy có phải nóng lắm không ạ.”

Thẩm Thanh Châu: “...”

Sau khi về đến nhà, Trình Tư Miên lấy bộ nội y từ trong túi xách ra, vốn nó là của Du Văn nhưng cô ấy đã ném lại cho cô, khi bị Thẩm Thanh Châu nhìn thấy, cô ấy chỉ muốn phát khóc thôi, kiên quyết nói không cần để vật như vậy ở nhà mình.

Trình Tư Miên đứng trong phòng ngắm nhìn bộ nội y trên tay, “À... đúng là quá tình thú.”

Nhìn một hồi bỗng Trình Tư Miên cảm thấy rất thú vị, nên cô lén lút trốn vào phòng tắm, mặc thử bộ nội y này lên người, Trình Tư Miên đứng trước gương ngắm mình, cảm thấy bộ nội y này có mặc cũng như không mặc.

Người phụ nữ trong gương được vài mảnh vải che đậy như ẩn như hiện, hơn nữa còn rất hợp với vóc người thành thực của cô, nóng bỏng đến mức muốn chảy máu mũi. Đột nhiên Trình Tư Miên cảm thấy xấu hổ.

Trời đất chúng giám, chẳng qua cô chỉ tò mò nên mặc thử thôi, nhưng nào ngờ được..

Còn chưa kịp thay thì cửa phòng tắm bỗng bị mở ra.

Cô quên khóa cửa sao?

Tô Hiến Ngôn đứng ở cửa, Trình Tư Miên đứng trong phòng tắm, hai người lặng lẽ nhìn nhau.

“A!” Sau khi phản ứng lại, Trình Tư Miên sợ hãi lui lại mấy bước.

Lúc này Tô Hiến Ngôn đã nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, da thịt trắng nõn trong suốt như tờ giấy, quyến rũ mê hoặc lòng người...Cơ hồ là con người anh trầm xuống trong nháy mắt, trong mắt như có ngọn lửa hừng hực, hình ảnh trước mắt quá mức nóng bỏng.

Trình Tư Miên mím môi, cố gắng bình tĩnh nói, “À, cái này không phải của em...em chỉ mặc xem cho vui chút thôi, anh đừng hiểu lầm nha, bình thường em không phải là người không đứng đắn như vậy..A!” Cô còn chưa nói xong đã bị người nào đó kéo đến dưới vò hoa sen, Tô Hiến Ngôn thuận tay khóa trái của phòng tắm lại..

Cô bị ép lên tường, anh nói: “Cố ý còn không chịu nhận, hửm?”

“Em không cố ý..uhm.”

“Em muốn chơi lớn à..” Tô Hiến Ngôn trầm mặc mấy giây, nhẹ giọng nói, “Anh sẽ không từ chối.”

Trình Tư Miên không ngờ loại quần áo này có mức độ quyến rũ lớn đến như vậy, cô còn chưa tìm lời đáp lại đã bị anh giữ lại trong phòng tắm giằng co một lần.

Anh nắm eo cô nâng lên đặt cô ngồi trên bồn rửa tay, rồi vùi đầu vào cái cổ trắng mịn của cô. Hơi lơ đãng ngẩng đầu nhìn bóng lưng của cô trong gương, đường cong phần lưng đẹp động lòng người, làn da bóng loáng mịn màng...Còn có phong cảnh diễm lệ bên trong, được vài sợi dây đen quấn quanh vô cùng hấp dẫn, con người Tô Hiến Ngôn tối lại, duỗi tay ra nhẹ sờ vào nơi thần kỳ bên trong bộ nội y.

Trình Tư Miên thở gấp, nhắc chân lên khế đá anh một cái, nỉ non nói: “Em muốn đi xuống.”

Tô Hiến Ngôn nắm cổ chân cô, không cho cô dễ xuống, ngược lại còn giữ cái tư thế này, hơi đẩy chân cô cong lên, cả người anh cũng hơi nghiêng về trước, “Không được.”

Trình Tư Miên giương mắt lên trừng anh, mới vừa rồi đã để anh giày vò dưới vò sen một trận, anh còn không định bỏ qua cho cô nữa sao. Cô hừ hừ nói, “Tô Hiến Ngôn, anh đừng có bắt nạt em.”

“Anh bắt nạt em?”

“Nếu không thì sao.” Trình Tư Miên cáu giận, “Cái gì cũng không nói một lời đã làm như vậy với em trong phòng tắm..Còn, còn không gọi là bắt nạt thì là gì?”

Tô Hiền Ngôn trầm tư hai giây, rất thành khẩn nói, “Em ăn mặc như vậy là muốn anh bắt nạt em.”

Trình Tư Miên không còn lời nào chống đỡ, “Em đã nói hết rồi mà, đây không phải của em, em không thèm mặc như vậy cho anh nhìn đâu.”

Bàn tay đặt bên eo của cô siết chặt lại, “Không mặc cho anh nhìn, còn muốn cho ai nhìn hả.”

Trình Tư Miên trừng anh, “Em mặc cho em nhìn không được sao, a...”

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, anh bất ngờ tiến vào thân thể cô, bởi vì đang ở tư thế này nên cô dễ dàng bị anh bắt nạt hơn nữa.

Anh hành hạ cô từ chậm đến nhanh, những cú va chạm khiến cô muốn tan vỡ, khiến cô đang muốn đẩy anh ra lại phải ôm anh chặt hơn nữa. Dần dần cảm giác vui sướng dâng trào lên, sự thoải mái lan ra khắp người, làm cô suýt nữa đã buông thả bản thân.

“Tư Miên, là muốn mặc cho anh nhìn sao?” Đang lúc mơ màng cô nghe được giọng nói khàn khàn nhỏ nhẹ của anh bên tai mình.

Trình Tư Miên lắc đầu, anh liền tấn công mãnh liệt hơn nữa.

“A....Em, em mặc cho anh nhìn...Cho anh nhìn được chưa hả...”

“Ừ, ngoan..”

Sau sự kiện nội y tình thú, Du Văn gọi điện cho Trình Tư Miên.

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất cả buổi, Du Văn mới nhắc đến bộ nội y tình thú đó.

Trình Tư Miên hơi khựng lại, “Cái đó à, hôm qua chị đã nhét cho em mang về rồi, chị quên hả?”

Du Văn: “Chị không quên, nhưng mà em mang về lỡ bị anh Tô nhìn thấy thì sao, này này, em cũng đừng nói là lấy ở chỗ chị về đấy.”

Trình Tư Miên trầm tư một lúc rồi nói, “Em đã nói.”

“...”

“Không chỉ nói.” Trình Tư Miên hắng giọng rồi nói tiếp, “Em còn mặc nữa, nói thật với chị, bộ nội y mà Giản Vũ Nùng mua đúng là vô cùng nóng bỏng.”

Du Văn “!!!”

Du Văn cúp điện thoại, quay đầu thì phát hiện đạo diễn Thẩm đang đứng tựa vào cửa phòng. Cô giật mình nói, “Sao anh về rồi, không phải bảo là dẫn tiểu Du đi mua đồ chơi à?”

“Đã mua rồi, con bé đang chơi trong phòng.”

“Ồ.” Du Văn hắng giọng một cái, đoán chắc Thẩm Thanh Châu không nghe cô nói gì nên muốn đi qua xem tiểu Du một chút, nhưng nào ngờ cổ tay cô bị Thẩm Thanh Châu giữ lại rồi kéo người quay về, cô nghe anh bình tĩnh hỏi, “Cái ngày hôm qua là của em?”

Du Văn đứng hình mấy giây mới phản ứng được ý của Thẩm Thanh Châu là gì, nên đỏ mặt nói, “...Nùng Nùng muốn trêu em nên mới gửi tới.”

“Ừ.” Thẩm Thanh Châu rũ mắt nhìn cô, “Nó đâu rồi?”

“Cái gì..ở đâu?” Du Văn chớp chớp đôi mắt to tròn đen nhánh sáng như sao, tuy Thẩm Thanh Châu đã nhìn thấy đôi mắt này nhiều năm rồi nhưng vẫn dễ dàng bị cô hấp dẫn.

Anh duỗi tay ra ôm eo cô, cúi đầu nói bên tai cô, “Em mặc vào chắc nhìn đẹp lắm.”

Du Văn: “Anh thích sao?”

Thẩm Thanh Châu hơi nghiêng đầu suy nghĩ. Thật ra không cần nghĩ đến chuyện có thích hay không, chẳng qua chỉ tưởng tượng ra

dáng vẻ Du Vãn mặc như vậy, không hiểu sao lại thấy rung động.

Du Vãn thấy anh không nói gì thì nghĩ là anh đồng ý, không ngờ đạo diễn Thẩm nhà cô cũng có ý định này!

Du Vãn tựa vào ngực anh, nhỏ giọng nói, “Nhưng em đưa cho Tư Miên rồi.”

Thần Thanh Châu nhướng mày. Sau đó anh nghe người phụ nữ trong ngực mình nói tiếp, “Nếu anh thích thì mua là được...”

Trong lòng Thẩm Thanh Châu mềm nhũn, dùng ngón tay nâng cằm cô lên, cúi đầu dán môi mình lên.

“Cha, mẹ.”

“...”

Thẩm Thanh Châu nghiêng đầu nhìn cô con gái bảo bối không biết vào phòng từ khi nào.

Tiểu Du nghiêng đầu qua một bên, dáng vẻ đó vô cùng giống Thẩm Thanh Châu, cô bé nghi ngờ hỏi, “Tại sao cha lại cắn môi của mẹ?”

Du Vãn: “Hả?”

Thẩm Thanh Châu hơi khựng lại, nghiêm túc đáp: “Môi của mẹ ngọt.”

Ánh mắt tiểu Du sáng lên, “Hôm nay môi của mẹ rất ngọt sao, con cũng muốn nếm thử.”

Du Vãn không biết làm sao, định ngồi xổm xuống ôm lấy con gái bảo bối nhưng nào ngờ đạo diễn Thẩm của chúng ta đã giữ cô lại, giam cầm cô trong ngực mình, sau đó mấp máy môi nghiêm túc nhìn con gái, “Ninh Ninh, về phòng chơi xếp gỗ đi, bây giờ mẹ là của cha.”

Tiểu Du nhìn chằm chằm vào hai người đang ôm chặt trước mắt, chu môi không vui nói, “..Cha xấu.”

Chương 60: Ngoại truyện 3

Chương 60: Ngoại truyện 3

Edit: Mộc Tử Đăng

Tô Trầm Nghiệp có dáng người rất giống Tô Hiền Ngôn, càng lớn lên đường nét khuôn mặt càng giống như cha cậu. Bởi vì có tính tình tốt, hơn nữa còn có tướng mạo xuất chúng, Tô Trầm Nghiệp từ nhỏ đã nhận được không ít thư tình. Lên đến cấp 3, những nữ sinh thích Tô Trầm Nghiệp có thể xếp mấy vòng trong sân trường.

Tô Trầm Niệm nhỏ hơn Tô Trầm Nghiệp hai tuổi, lúc Tô Trầm Nghiệp bước vào lớp 12, Tô Trầm Niệm chỉ vừa mới thi đậu vào trường cấp 3.

Ngày nhập học đầu tiên, Tô Trầm Niệm vô cùng hưng phấn, anh của cô đã học ở đây hai năm rồi, cô luôn cố gắng học thật tốt để có thể thi đậu vào trường này, bây giờ rốt cuộc cũng được như ý nguyện.

Dáng vẻ Tô Trầm Niệm được thừa hưởng từ Tô Hiền Ngôn và Trình Tư Miên, mắt to, lông mi dài, làn da trắng nõn, gò má phúng phính y như một cô nhóc, vì vậy ngày đầu tiên đi học, đã có nhiều nam sinh đứng bên ngoài cửa sổ ngắm nhìn Tô Trầm Niệm.

Mấy ngày tiếp theo, có vài nam sinh khác lớp gửi thư tình cho cô. Vào một buổi trưa nào đó, bạn học cùng bàn Hứa Lê Lê chợt gọi cô, “Tô Trầm Niệm”

“Hả?” Tô Trầm Niệm đang chép lại bài học buổi sáng, “Sao vậy?”

“Lớp trưởng ở lớp bên cạnh muốn xin số Wechat của cậu.”

“..Ồ, vậy phiền cậu nhắn lại với cậu ấy là tớ không có Wechat.”

Hứa Lê Lê nghe cô nói vậy đột nhiên nổi giận trong lòng, cả giận nói, “Cậu tự đi nói đi!”

Tô Trầm Niệm dừng bút lại, cô không ngờ Hứa Lê Lê lại hét lên với mình như thế, cô bất ngờ nhìn cô ta một cái, “Cậu sao vậy?”

“Tôi thì có thể có chuyện gì! Tôi chỉ muốn bảo cậu tự đi nói thôi! Cậu không muốn cho cậu ấy số Wechat thì tự đi mà nói! Tôi không muốn làm chân chạy việc cho cậu.”

Tô Trầm Niệm suy nghĩ một chút rồi nói, “Tôi cứ nghĩ cậu ấy bảo cậu tìm tôi nói, tưởng cậu và cậu ấy có quen biết, vậy nếu không quen thì thôi, cậu không cần để ý.”

Hứa Lê Lê ghen lời, cô ta nhìn chằm chằm Tô Trầm Niệm đầy chán ghét, cô ta cực kỳ ghét dáng vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì đó của Tô Trầm Niệm, rất nhiều nam sinh đều thích cô, cô làm sao có thể giả vờ không quan tâm như thế!

Mấy ngày nay thật sự đủ khiến cô ta tức giận, cũng bởi vì ngồi cùng bàn với cô nên cô ta liên tục bị nam sinh làm phiền nhờ truyền lời lại, Hứa Lê Lê cô ta cũng là nữ sinh được hoan nghênh ở trường cấp 2 đó, không ngờ bây giờ lại trở thành người bị người ta làm lơ! Lúc đầu cô ta còn nghĩ những nam sinh đó là tới tìm mình, kết quả từng người từng người đều tìm Tô Trầm Niệm.

“Tô Trầm Niệm, mấy ngày nay cậu nhận không ít thư tình, cậu không thích ai sao?” Hứa Lê Lê oán hận nói.

Tô Trầm Niệm nghiêng đầu suy nghĩ, thích à? Cô không biết bọn họ là ai làm sao thích được?

Dù sao trong đầu Tô Trầm Niệm chỉ nghĩ nên chơi trò gì, gây họa ra sao, cho tới giờ cũng không nghĩ nhiều đến chuyện thích nam sinh nào đó.

Tô Trầm Niệm nhướn nhướn mày, “Tôi không thích ai cả.”

“Gạt người.” Hứa Lê Lê chán ghét nói, “Lần trước tôi còn thấy cậu đứng nói chuyện với một anh học lớp 11 đó, khi đó hai người rất thân mật mà.”

Tô Trầm Niệm cẩn thận nhớ lại, có người như vậy à? Hình như có thật, ngày hôm đó cậu ta chặn cô lại không cho cô đi, cô đã kéo cậu ta tới cuối hành lang, tiến hành ‘khai thông’ một chút...

“Tôi không quen người đó.”

Hứa Lê Lê nghe cô nói xong thì cười lạnh một tiếng, “Ô Tô Trầm Niệm, không lẽ cậu không muốn để ai biết cậu thích người nào à, muốn hưởng thụ cảm giác được nhiều người theo đuổi sao.”

Tô Trầm Niệm hơi khựng lại, cô lấy làm lạ nhìn Hứa Lê Lê một cái.

Mấy năm nay có rất ít bạn bè nói chuyện với cô kiểu kỳ quái như vậy, được rồi, cho dù là có ai nói vậy cũng sẽ bị cô dùng phương pháp kỳ quái khác đáp lại.

Nhưng bây giờ mới vừa khai giảng không lâu, mẹ nói không cho phép cô gây họa. Ô Tô Trầm Niệm thoáng buồn bực, mặc dù lời nói của Hứa Lê Lê nghe vào tai rất không thoải mái nhưng cô sẽ giả vờ không nghe thấy gì một lần đi.

“Tại sao cậu không nói gì, tôi nói đúng rồi à?”

Tô Trầm Niệm cong môi cười với cô ta, “Thật sự tôi không biết nam sinh đó, còn nữa, không thích ai thì nói không thích, gạt cậu làm gì, chẳng lẽ bắt buộc phải thích ai đó sao, này, có khi nào cậu có người thích rồi không?”

Cô vừa nói xong câu này, mặt Hứa Lê Lê đột nhiên đỏ lên, “Cậu cậu, cậu nói bậy gì hả.”

Bạn học bàn trên nghe được cuộc trò chuyện của hai người cũng quay xuống nói, “Đúng đó Lê Lê, cậu có người thích rồi à?”

Hứa Lê Lê hừ hừ hai tiếng, “Tôi không thèm.”

Nữ sinh đó lại nhìn Ô Tô Trầm Niệm nói, “Trầm Niệm, cậu thật sự không thích ai sao, nhiều người thích cậu như vậy cứ chọn một người đi, đơn giản mà.”

Tô Trầm Niệm trầm mặc suy nghĩ mấy giây, trong con người đột nhiên lóe lên tia giáo hoạt, “Nếu thật sự phải chọn một người, tớ chắc chắn sẽ chọn Tô Trầm Nghiệp, cậu biết anh ấy không?”

Nữ sinh bàn trên sững sốt một chút, nhất thời kích động nói, “Tớ biết tớ biết, tớ còn gặp được anh ấy một lần đó, hotboy của trường chúng ta mà, vô cùng đẹp trai luôn.”

Vừa nói xong, cô ấy lại tò mò nhìn Tô Trầm Niệm, “Này, cậu thích anh ấy thật à. Nhưng mà... Tô Trầm Niệm, tên của cậu..”

Tô Trầm Niệm híp mắt lại, cười ha ha nói, “Cậu cũng phát hiện ra à, tên tớ và tên anh ấy giống nhau ghê, cái đó chính là duyên phận đó, chúng tớ khẳng định rất có duyên phận.”

Tô Trầm Niệm mới vào học, Tô Trầm Nghiệp cũng chưa tới lớp thăm cô, hơn nữa mọi người cũng chưa bao giờ nghe Tô Trầm Nghiệp có em gái, cho nên mọi người tự nhiên sẽ nghĩ theo hướng khác.

Bạn học bàn trên mừng rỡ nói, “Đúng đó, tên hai người chỉ khác nhau một chữ, cậu không nói, người khác nhìn vào tên còn nghĩ hai người có quan hệ gì đó chứ.”

Tô Trầm Niệm gật đầu như giã tỏi, cảm thấy mình dùng lời giải thích này quá hay. Lấy Tô Trầm Nghiệp làm bia đỡ đạn, sau này không sợ ai làm phiền nữa, thật thông minh.

Hứa Lê Lê liếc Tô Trầm Niệm một cái, nghe cô đột nhiên thừa nhận nên hiếu kỳ hỏi, “Cậu nói người đó học lớp nào vậy?”

Bạn học bàn trên kinh ngạc, “Lê Lê, cậu còn chưa biết nữa à, ở khối 12 có một nam sinh rất được mọi người hoan nghênh, người đó tên là Tô Trầm Nghiệp, còn có một người nữa là Đàm Quyết, cũng rất đẹp trai.”

Hứa Lê Lê hừ hừ, nói lời trái với suy nghĩ trong lòng, “Có cái gì tốt mà biết, tôi không có hứng thú.”

Một tuần sau, trong trường tổ chức trận đấu bóng rổ giữa lớp 11 và 12, đây là lần đầu Hứa Lê Lê gặp được hai nam sinh mà nữ sinh bàn trên đã nói qua. Bọn họ mặc đồng phục bóng rổ, chạy nhanh

trên sân bóng, đầy nhiệt huyết lại rất đẹp trai. bạn học bàn trên chỉ cho cô ta biết ai là Tô Trầm Nghiệp, ai là Đàm Quyết.

Hứa Lê Lê nhìn hai người một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Tô Trầm Nghiệp, bởi vì biết Tô Trầm Niệm thích người này nên cô ta nhìn thêm mấy lần. Nhưng càng nhìn tim cô ta càng đập nhanh hơn, đối với Hứa Lê Lê mà nói, trong cuộc đời cô ta chưa từng gặp một nam sinh nào như thế.

Hứa Lê Lê thích Tô Trầm Nghiệp, điều này không có gì phải ngạc nhiên. Vì vậy về sau cô ta càng ghét Tô Trầm Niệm hơn nữa, bản thân cô ta có dáng người không tệ, nhưng ở trước mặt một người xuất sắc như Tô Trầm Niệm, cô ta càng cảm thấy nguy cơ nhiều hơn.

Tô Trầm Niệm hoàn toàn không phát hiện ra sự thay đổi của Hứa Lê Lê, ngày hôm đó cô cũng đi xem trận đấu, vốn đang nhìn Tô Trầm Nghiệp nhưng sau đó lại dời ánh mắt nhìn chằm chằm vào nam sinh bên cạnh anh trai mình không rời mắt. Đúng là một trong những hotboy của trường, quả nhiên rất đẹp trai.

“Trầm Niệm, Trầm Niệm, cậu thấy không, người vừa úp bóng vào rổ là Đàm Quyết đó! Trận đấu gay cấn thật!”

Tô Trầm Niệm à một tiếng, “Thật lợi hại.”

“Ôi, tớ còn cảm thấy khó khăn này, cậu nói xem nếu phải chọn một trong hai người Tô Trầm Nghiệp và Đàm Quyết làm bạn trai, cậu sẽ chọn ai?” Bạn học đó hỏi xong lại ồ lên một tiếng, “Sao tớ lại quên mất, cậu đã nói cậu thích Tô Trầm Nghiệp mà.”

Tô Trầm Niệm cong môi, nhỏ giọng nói, “Thích chỉ là đùa thôi, nhưng nếu phải chọn một trong hai người làm bạn trai, hẳn là chọn Đàm Quyết chứ còn ai nữa.”

“Hả? Cậu vừa nói gì?” Tô Trầm Niệm nói quá nhỏ cho nên người bên cạnh không nghe rõ.

Tô Trầm Niệm lắc đầu, “Không có gì, mau xem trận đấu tiếp đi.”

Mấy ngày sau đó, Tô Trầm Niệm nhớ lại nam sinh mà mình có duyên gặp một lần đó, dáng dấp rất đẹp trai, vì vậy cô đã sáp lại gần Tô Trầm Nghiệp, “Anh, hôm trước em có đi xem trận đấu bóng rổ của anh, nghe nói tuần tới còn có một trận nữa đúng không?”

Tô Trầm Nghiệp liếc cô một cái, “Ừ”, còn một trận nữa.”

“Ồ~ Vậy em phải đi xem.”

Tô Trầm Nghiệp: “Không phải trước giờ em không thích xem cái này à.”

“Ngày đó bạn học kéo em đến xem, sau đó em có quan sát..” Tô Trầm Niệm đứng lúc dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Em nhìn trúng một nam sinh.”

“Khụ...” Tô Trầm Nghiệp đang uống nước suýt chút nữa đã phun hết ra ngoài, cậu quay đầu lại nhìn cô, kinh ngạc nói, “Em nói cái gì?”

“Đội của anh có một người đó, tên là Đàm Quyết, chơi bóng chung với anh đúng là lợi hại.” Tô Trầm Niệm cảm thấy hứng thú dạt dào khi nói về đề tài này, “Là bạn của anh à, anh có quen biết người này không?”

“Đây không phải trọng tâm.” Tô Trầm Nghiệp trầm mặt, “Em vừa ý một nam sinh? Đàm Quyết á? Em thích Đàm Quyết?”

Tô Trầm Niệm chống cằm suy nghĩ cẩn thận, cô lớn như vậy còn chưa thích nam sinh nào, cũng không có mê muội ai. Còn Đàm Quyết, ngày hôm đó cô nhìn cậu đánh bóng lúc thì hơi cong môi, lúc lại khế cau mày, còn có đôi con ngươi đen nhánh chăm chú nhìn bóng, cô cảm thấy nhìn rất thoải mái, dù trong sân còn nhiều người khác nhưng nhìn cậu ấy rồi liền không muốn nhìn người khác nữa, dĩ nhiên vẫn liếc nhìn anh trai nhà cô vài lần.

Nhưng mà đây được gọi là vừa ý một người à?

Tô Trầm Niệm không xác định được, cô chỉ chắc chắn một điều là cô muốn quen biết với chàng trai tên Đàm Quyết này. Cho nên nhờ anh làm cầu nối là tốt nhất.

“Em cảm thấy cậu ấy rất đẹp trai.” Tô Trầm Niệm vui vẻ nói.

Tô Trầm Nghiệp nhìn cô đầy ghét bỏ, “Em chưa thấy qua người đẹp trai sao?”

Dĩ nhiên cô thấy muốn no mắt luôn rồi, nào là anh trai của cô, cha của cô, đều là những người siêu cấp đẹp trai, còn có Tra Húc Nghiêu chơi thân từ bé với cô, cậu ta cũng là một người tài năng xuất chúng, đại khái là được thừa hưởng dáng vẻ của cha cậu ta, có đôi mắt đào hoa này, còn làn da à... Tô Trầm Niệm cảm thấy da Tra húc Nghiêu còn đẹp hơn da con gái. Nhưng mà Tra Húc Nghiêu nhỏ hơn cô hai tuổi, chính là một thằng nhóc còn chưa dứt sữa, cho tới bây giờ cô luôn xem cậu ta là cậu em trai dễ bắt nạt.

Nhưng còn Đàm Quyết lại khác, là một chàng trai vừa đẹp vừa lạnh lùng, không hiểu sao nhìn một cái đã thấy vừa ý. Nhưng nghĩ cũng ngộ, cô đâu phải là nhan khổng* đâu chứ.

(Nhan khổng: Người yêu thích cái đẹp bên ngoài).

“Ây yo, em chỉ hỏi anh chút thôi, chỉ hơi thích một chút mà thôi, Hứa Lê Lê nói rồi, không thích nam sinh nào có hơi giả tạo tí.”

“..Hứa Lê Lê là ai?”

“Bạn học cùng bàn của em, nghe nói gần đây cậu ấy rất thích anh.”

Tô Trầm Nghiệp: “...”

“Thích cái gì?” Tô Hiền Ngôn từ trong thư phòng đi ra, vừa vặn nghe được câu cuối của hai anh em.

Tô Trầm Niệm sợ hết hồn, vội vàng nháy mắt ra dấu với anh mình, những lời vừa rồi không thể để cha biết được! Tô Trầm Nghiệp nhìn dáng vẻ nháy mắt đó thì cười thầm trong bụng, “Trầm Niệm nói..”

Tô Trầm Niệm: “Anh..”

Tô Hiền Ngôn: “Nói gì?”

Tô Trầm Nghiệp: “Em ấy nói rất thích vài quyển sách mới, nên muốn đi mua chúng.”

Tô Hiến Ngôn nhướn mày, đi lên nhéo gò má cô con gái bảo bối của mình một cái, “Sách gì hả? Để anh dẫn con đi mua.”

Trong lòng Tô Trầm Niệm thở phào nhẹ nhõm một hơi, nũng nịu ôm lấy cánh tay của Tô Hiến Ngôn, “Là mấy tác phẩm nổi tiếng thế giới, thầy vừa mới liệt kê một danh sách rất nhiều quyển sách, con nhìn trúng vài quyển, lần sau sẽ đi mua với anh ạ.”

Tô Hiến Ngôn ừ một tiếng, vừa định nói gì nữa thì nghe được giọng nói Trình Tư Miên từ trên lầu truyền xuống, “Tô Hiến Ngôn, mấy bộ quần áo em vừa mới mua để đâu rồi anh, sao em không tìm thấy vậy?”

Tô Trầm Niệm vội nói, “Cha, mẹ lại quên rồi, cha mau đi giúp mẹ đi.”

Tô Hiến Ngôn cong mắt cười, vỗ đầu cô nhóc một cái rồi xoay người lên lầu.

Thấy Tô Hiến Ngôn đi lên lầu, Tô Trầm Nghiệp liền u ám nói: “Tô Trầm Niệm, em cẩn thận đó, dám làm bậy nhất định không yên đâu.”

Tô Trầm Niệm chớp chớp đôi mắt to, mặt đầy vô tội, ai nói cô muốn làm bậy chứ?

Chương 61: Ngoại truyện 4

Chương 61: Ngoại truyện 4

Edit: Mộc Tử Đăng

Đến thứ sáu trận đấu bóng rổ chính thức bắt đầu. Tô Trầm Niệm rất tích cực đi xem, tung ta tung tăng chạy đến trung tâm thể dục thể thao chiếm chỗ ngồi. Hứa Lê Lê cũng đến, cô ta ngồi ngay sau lưng cô, nhìn cô với vẻ mặt không cảm xúc gì. Tô Trầm Niệm lười để ý đến cô ta, ôm tâm trạng chờ đợi Đàm Quyết ra sân.

Thời gian thi đấu đã đến, Tô Trầm Nghiệp cùng với Đàm Quyết và những người trong đội ra sân, trên khán đài liên vang lên một tràng tiếng vỗ tay và tiếng hét của các bạn nữ.

Trận đấu bắt đầu, Tô Trầm Niệm và tiểu Dương ngồi bàn trên, cùng nhau hét lên cổ vũ, tiếng hét tê tâm liệt phế của cô khiến cho Tô Trầm Nghiệp xưa nay không nhìn lên khán đài cũng phải ngước đầu lên nhìn một cái.

Tiểu Dương: “A a a a Tô Trầm Nghiệp nhìn về hướng này kìa, là nhìn tớ sao, Trầm Niệm, sao tớ lại cảm giác như anh ấy đang nhìn cậu thế.”

Tô Trầm Niệm đầy kích động, “Vào rồi! Đàm Quyết lại ghi bàn!! Tiểu Dương, cậu có chụp hình được không!”

Tiểu Dương chớp chớp mắt, “..”

Trận đấu cuối cùng cũng kết thúc, đội Tô Trầm Nghiệp không nghi ngờ chút nào đã giành hạng nhất. Bây giờ bọn họ đang ngồi trên hàng thứ nhất của khán đài uống nước nghỉ ngơi. Tô Trầm Niệm chiếm được vị trí ngồi cách bọn họ không xa. Vì vậy cô thấy rõ Hứa Lê Lê ngượng ngùng đưa chai nước cho Tô Trầm Nghiệp, ồ, đây là người thứ mười mấy rồi nhỉ?

Tô Trầm Niệm thấy Tô Trầm Nghiệp lễ phép nhận lấy sau đó gật đầu một cái, hình như còn nói cảm ơn, rồi đặt chai nước của Hứa Lê Lê bên cạnh mấy chai nước của những nữ sinh khác đưa đến.

Tô Trầm Niệm cũng chỉ liếc nhìn một cái mà thôi, bởi vì cô còn bận chú ý đến Đàm Quyết, người hiếm thấy hợp ý cô. Lúc này cũng có một nữ sinh đưa nước cho Đàm Quyết, Tô Trầm Niệm hí mắt nhìn, cậu ấy cũng được hoan nghênh không thua gì anh trai nhà cô.

Nhưng phản ứng của Đàm Quyết rất lạnh nhạt, nữ sinh có da mặt rất dày thì cứng rắn nhét chai nước vào tay cậu ấy, còn mấy nữ sinh da mặt mỏng đoán là xấu hổ bỏ đi mất rồi. Mà nữ sinh này thuộc về kiểu da mặt dày, đưa nước xong còn không chịu đi, không biết nói gì mà mấy đồng đội bên cạnh đều cười mờ ám với Đàm Quyết, tỏ ra đáng vẻ đã quen với điều này.

Tô Trầm Niệm thở dài một hơi, cô cảm thấy nhờ vả Tô Trầm Nghiệp không đáng tin cậy chút nào, phải tự mình hành động thôi, nếu không chờ Tô Trầm Nghiệp chịu giúp nói không chừng Đàm Quyết đã sớm bên cạnh nữ sinh khác rồi.

“Tiểu Dương, cậu còn chai nước nào chưa uống qua không?”

“Có.”

“Cho tớ một chai.”

Tô Trầm Niệm cầm chai nước lên không chút do dự đi về phía đội bóng rổ đang nghỉ ngơi. Tiểu Dương ngồi tại chỗ nhìn cô, trên mặt đầy kích động, Trầm Niệm muốn đưa nước cho Tô Trầm Nghiệp à, quả nhiên là không thể ngồi yên được mà. Ờ..khoan đã. Tiểu Dương đột nhiên mở to hai mắt, tại sao Trầm Niệm..lại đứng trước mặt Đàm Quyết???

Hứa Lê Lê cũng ngẩn người, không hiểu nổi Tô Trầm Niệm đang làm gì.

Ở bên khác, Tô Trầm Nghiệp lơ đãng liếc nhìn cũng ngây người tại chỗ, em gái bảo bối nhà cậu đang làm cái gì thế? Đưa, đưa nước á? Đưa nước cho con trai?

“Ồ..” Đám con trai bên cạnh Đàm Quyết ồn ào hẳn lên.

Tô Trầm Niệm có dáng người rất đẹp, dĩ nhiên sẽ được chú ý hơn hẳn, mấy nam sinh đó vội vàng đẩy người Đàm Quyết, “Ôi, lần này là người đẹp!”

Ánh mắt Đàm Quyết cũng không thèm nhìn một cái, dường như một mối đối phó với loại chuyện này.

Tô Trầm Niệm hoàn toàn không có cảm giác lúng túng gì, cậu không chịu ngẩng đầu lên nhìn nên cô trực tiếp ngồi xuống, “Đàm Quyết.”

Đàm Quyết rõ ràng hơi khựng lại, nhìn cô gái trước mặt đang nói chuyện. Cậu vẫn không nói gì, đột nhiên nghe cô gái này nói, “Cậu có thiếu bạn gái không, chính là kiểu tay nắm tay ý.”

Con người đen như mực, ánh mắt tuy xảo hoạt nhưng lại sạch sẽ, rõ ràng đang bày tỏ nhưng nữ sinh này không hề ngượng ngùng như mấy bạn nữ khác. Đàm Quyết ngược mắt nhìn cô, trong mắt có hơi thất thần.

“Oa oa oa.” Đám con trai bên cạnh cũng kinh ngạc, bày tỏ đơn giản lại mãnh mẽ như vậy là lần đầu được nhìn thấy đó, “Đàm Quyết, một cô gái xinh đẹp như vậy, mau chấp nhân đi.”

“Đúng đó đúng đó, cậu không chịu thì nhường cho tớ.”

“Được lắm, tớ cũng giống vậy.”

“Ha ha ha...”

Tô Trầm Niệm cười dịu dàng nhìn cậu, “Này, rốt cuộc cậu có thiếu không?”

Ánh mắt của cô quá mức rõ ràng, ánh mắt cậu hơi lóe lên, “Xin lỗi, tôi...”

Cậu còn chưa nói hết đột nhiên thấy cô gái đang ngồi trước mặt mình bị kéo lên, Đàm Quyết ngẩng đầu có chút bất ngờ nhìn về phía bạn tốt Tô Trầm Nghiệp.

Cậu chỉ thấy Tô Trầm Nghiệp âm trầm nhìn cô nhóc đó, như đang kìm nén điều gì, chỉ cắn răng nói, “Em ra đây cho anh.”

“Ôi, anh làm gì vậy.” Tô Trầm Niệm bị kéo bất ngờ suýt nữa đã ngã xuống.

“Em có tiền đồ lắm.” Tô Trầm Nghiệp không nói gì thêm nữa, dưới ánh nhìn của mọi người liền kéo cô ra khỏi trung tâm thể dục thể thao.

Trên khán đài là một trận xôn xao bàn tán. Hứa Lê Lê kinh hãi khi thấy cảnh tượng vừa rồi, cô ta dùng sức nắm chặt tay thành một quả đấm nhỏ.

Mấy nam sinh trong đội bóng cũng ngây ngẩn cả người: “Chuyện gì vậy?”

“Người vừa rồi là Trầm Nghiệp đúng chứ?”

“Đàm Quyết, Trầm Nghiệp và cô gái kia là?”

Đàm Quyết nhìn bóng lưng đang đi xa của hai người, cũng hơi kinh ngạc: “..Tớ không biết.”

“Này, đây là tình tiết cướp bạn gái đó à.” Một nam sinh nào đó nói, “Kỳ lạ nha, hai hotboy của trường chúng ta...Ôi, ai đánh tớ vậy.”

“Cái miệng thôi của cậu!”

...

Tô Trầm Nghiệp kéo Tô Trầm Niệm ra khỏi trung tâm, sau đó lập tức dạy dỗ cô, “Em mới vừa làm cái gì hả? Bạn gái, em mới bao lớn mà đã muốn làm bạn gái người ta?!”

Tô Trầm Niệm chọt chọt hai ngón tay vào nhau, “Ôi anh à, em cũng không còn nhỏ nữa, nói chuyện yêu đương rất bình thường mà, anh nhìn mẹ đi, mới lớp 11 đã cưa đổ được cha rồi, em chỉ noi theo gương của mẹ thôi.”

“Em!” Tô Trầm Nghiệp nhất thời không biết nói gì, suy nghĩ một lúc rồi nói, “Đừng dùng chuyện của cha mẹ làm cớ, em về hỏi cha đi, xem cha có đồng ý không.”

“Này này, đây là bí mật của hai chúng ta, không cho phép anh nói với cha.”

“Ai muốn giữ bí mật này với em.” Tô Trầm Nghiệp dùng sức xoa đầu cô, “Cố học cho giỏi đi, đừng nghĩ đến những thứ này nữa.”

Tô Trầm Niệm hừ hừ, “Vây, vậy em kết bạn với cậu ấy được chưa.”

“Không được.”

“Này! Em đã lui một bước rồi mà anh còn không chịu nữa hả.”

Tô Trầm Nghiệp liếc cô một cái, “Cậu ấy không thích hợp với em.”

Đàm Quyết là bạn thân của cậu, cậu rất rõ tính tình của cậu ấy, không mấy vui vẻ khi nói chuyện với người khác, tính tình vô cùng lạnh nhạt. Cậu không muốn em gái mình cứ chiều chuộng oan ức, có là bạn tốt cũng không được.

“Không thích hợp? Chỗ nào hả?”

Tô Trầm Nghiệp không trả lời cô, chỉ xoay người rời đi, Tô Trầm Niệm cũng đi theo sau lưng cậu, vẫn lải nhải không ngừng truy hỏi, nhưng mà Tô Trầm Nghiệp vẫn không để ý đến cô.

Chuyện trận đấu bóng rổ chấm dứt tại đây, Tô Trầm Niệm ngồi trong lớp học vẫn cảm thấy tức giận vì bị anh trai phá hỏng chuyện tốt.

Cô đang suy nghĩ chuyện của mình cũng không chú ý những bạn học khác đang nhìn mình. Ở trong mắt mọi người, ngoài miệng Tô Trầm Niệm nói thích Tô Trầm Nghiệp nhưng lại bày tỏ với Đàm Quyết, quan trọng nhất là cuối cùng Tô Trầm Nghiệp lại dẫn cô đi. Đây quả thực là tình tiết năm nào cũng có mà.

Hứa Lê Lê càng nhìn cô càng khó chịu, “Tô Trầm Niệm, cậu có ý gì hả?”

Tô Trầm Niệm dùng bút vẽ vòng tròn lên sách, thuận miệng nói, “Có ý gì là sao?”

Hứa Lê Lê cười lạnh một tiếng, “Cậu chính là loại người nghĩ một đằng nói một nẻo, bắt cá hai tay, tại sao Tô Trầm Nghiệp lại để ý đến cậu chứ.”

Thanh âm của Hứa Lê Lê mặc dù không lớn nhưng bởi vì mọi người trong lớp đều đang chú ý đến nên đều nghe được rõ ràng.

Tô Trầm Niệm hơi dùng bút, nhú mày nhìn Hứa Lê Lê một cái, “Bắt cá hai tay?”

“Không đúng à, cậu như vậy khẳng định Tô Trầm Nghiệp xem thường cậu!”

“Xem thường tôi, chẳng lẽ lại để ý đến cậu?” Tô Trầm Niệm sâu xa nói.

Hứa Lê Lê ghen lời, “Ít nhất thì tôi nghiêm túc, không giống người như cậu! Cậu có tin không, một ngày nào đó hai chúng tôi sẽ ở bên nhau!”

Tô Trầm Niệm nghiêng đầu, nhìn cô ta như đang nhìn một kẻ ngốc, “Vậy cậu có tin một ngày nào đó, bảo đảm cậu không bao giờ chạm tới một đầu ngón tay của anh ấy không.”

“Cậu là ai chứ.”

“Này này này! Là Tô Trầm Nghiệp! Đang đứng ở cửa lớp chúng ta kìa!!!” Đột nhiên có một bạn học trong lớp hô lên.

Hứa Lê Lê cũng sửng sốt một chút, trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt, thẹn thùng nhìn ra phía cửa.

Tô Trầm Niệm cũng nhìn theo nhưng nhớ đến chuyện hôm qua nên cô hừ hừ nhìn chỗ khác, không muốn để ý đến người nào đó đang đứng trước cửa lớp.

Tô Trầm Nghiệp nhìn một vòng trong lớp.

Cậu lại nhìn một vòng nữa, không biết em gái mình đang ngồi ở chỗ nào. Cho đến khi thấy được vị trí em gái mình đang ngồi liền nhấc chân bước vào.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cậu đi đến đứng trước bàn học của Tô Trầm Niệm, “Buổi trưa ăn gì?”

Tô Trầm Niệm không thèm ngược mắt nhìn, “Không ăn.”

Tô Trầm Nghiệp nhẹ giọng nói, “Không ăn sao được chứ, mau đứng lên, anh dẫn em đi ăn.”

“Em không muốn ăn, anh đi đi, đừng có đứng đây chướng mắt em!” Tô Trầm Niệm thầm nghĩ trong lòng, ai bảo hôm qua anh không để ý tới em, hôm nay cũng phải cho anh nếm thử tư vị này một chút.

Tô Trầm Nghiệp thật sự rất hối hận, hôm qua cậu không nên nổi nóng như vậy. Nhưng mà cậu không muốn cô em gái mình cứng chiều từ nhỏ đến lớn lại vì theo đuổi người khác mà chịu oan ức.

Tô Trầm Nghiệp hơi cong người, hoàn toàn không còn dáng vẻ thường ngày ở trường, cậu dịu dàng dụ dỗ, “Ngoan nào, đừng âm ỉ nữa, anh sai rồi được chưa.”

Cả lớp học đều yên tĩnh không một tiếng động, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm. Còn Hứa Lê Lê, móng tay cô ta cũng sắp đâm vào da thịt rồi.

Tô Trầm Niệm thấy anh mình đã nhận sai, cho nên biểu cảm cũng hòa hoãn lại, thật ra cô rất dễ dỗ, nhiều năm rồi, mỗi lần cô không vui thì Tô Trầm Nghiệp sẽ nói mấy câu khen ngợi cô, cô cũng không nhẫn tâm giận hờn với cậu nữa.

“Anh biết lỗi rồi thì tốt, mau đưa số điện thoại của anh ấy cho em.”

Anh ấy trong miệng cô là ai, Tô Trầm Nghiệp dĩ nhiên biết, “Chuyện này nói sau...”

“Anh không cho thì em đi hỏi người khác.” Tô Trầm Niệm hừ hừ.

“Được được được, em nói gì cũng được.” Tô Trầm Nghiệp hoàn toàn không có biện pháp với cô, chỉ có thể nghĩ thầm sau này trông cô nhiều chút nữa, “Lát nữa sẽ đưa cho em được chưa, hài lòng rồi chứ, nếu hài lòng rồi thì đi ăn với anh.”

Tô Trầm Niệm đặc ý nhìn cậu một cái, rốt cuộc cũng đứng lên.

Lúc hai người sắp rời đi, Hứa Lê Lê không lên tiếng từ nãy giờ đột nhiên đứng lên nói, “Tô Trầm Nghiệp!”

Tô Trầm Nghiệp nghi hoặc quay đầu nhìn khuôn mặt xa lạ đó.

Hứa Lê Lê đỏ mặt không cam lòng nói, “Cậu ta nói thích anh đều là nói dối! Rõ ràng cậu ta đã thổ lộ với Đàm Quyết, anh nhất định cũng thấy rồi! Tại sao anh còn muốn qua lại với cậu ta!”

Tô Trầm Niệm nhàm chán nhìn móng tay của mình.

Tô Trầm Nghiệp sau khi nghe nữ sinh này nói xong thì sửng sốt một chút, rồi đưa mắt nhìn em gái nhà mình, cuối cùng lạnh nhạt nói, “Em ấy là em gái của tôi.”

Mọi người: “!!!”

Hứa Lê Lê: “...”

Vậy cậu có tin một ngày nào đó, bảo đảm cậu không bao giờ chạm tới một đầu ngón tay của anh ấy không. Trong giây phút đó Hứa Lê Lê liền hiểu ý của Tô Trầm Niệm là gì. Cô ta ngu ngốc tin hai người họ chỉ trùng hợp có tên gần giống nhau, cũng ngu ngốc đặc tội với người vốn nên lấy lòng nhất.

Tô Trầm Nghiệp kéo Tô Trầm Niệm đi ra khỏi lớp, Hứa Lê Lê chỉ kinh ngạc đứng đờ ra tại chỗ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Sau đó của sau đó, Tô Trầm Niệm rốt cuộc cũng được nói chuyện với Đàm Quyết, anh của cô nói quả không sai mà, Đàm Quyết đúng là một người không giỏi nói chuyện, tính tình thì lạnh nhạt, nhưng Tô Trầm Niệm cô là ai chứ, cô sợ người như vậy sao? Có cô ở đây, không khí sẽ không còn tẻ nhạt nữa.

Núi băng Đàm Quyết hoàn toàn không chống cự nổi Tô Trầm Niệm nhiệt tình như lửa.

Còn về phía Tô Trầm Nghiệp, lúc đầu cậu cứ lo lắng Tô Trầm Niệm bị oan ức, nhưng về sau sự thật đã chứng minh cậu nghĩ nhiều rồi, với tính tình đó của em gái cậu, chỉ có thể bắt nạt người khác, còn người khác đừng hòng bắt nạt lại cô dù chỉ một chút.

Lời của editor: Bộ này đến đây là hết rồi. Cảm ơn mọi người đã theo dõi từ khi tớ mới đào hố. Yêu thương mọi người thật nhiều.

Bản edit có nhiều lỗi và nhiều chỗ không được hay, mình sẽ cố gắng beta lại một lần nữa, hẹn gặp lại mọi người ở những hố sau :”>